

TAŞ MAYMUN

JEFFERY DEEVER

@psilon®

TAŞ MAYMUN

Jeffery Deaver

Çeviri: Selim Yeniçeri

Bir Lincoln Rhyme Polisiyesi

Taş Maymun

Orijinal Adı :The Stone Monkey

Kategori : Bestseller -Macera-Gerilim-Polisiye

Yazar : Jeffery Deaver

Çevirmen : Selim Yeniçeri

Editör : Tanju Anapa

Sayfa Sayısı : 496

Çıkış Tarihi : Ocak 2004

Yazarın Notu

Bu kitapta Çinli'lerin yaşamıyla ilgili açıklanan noktalara yabancı olabilecek okuyuculara yardımcı olacağımı sandığım bazı bilgiler sunmak istiyorum.

COĞRAFYA. Birleşik Devletlere kaçak olarak göçen insanların çoğu, Çin'in güneydoğu bölgesinden, özellikle de iki temel bölgeden gelmektedir: Birincisi, güney uç noktada, Hong Kong'un bulunduğu Guangdong Bölgesi ve onun hemen kuzeyindeki, büyük bir safari merkezi olan ve muhtemelen kaçak göçmenlerin yola çıkma noktası olarak en sık kullandığı, en büyük şehri Fuzhou ile Fujian Bölgesi.

DİL. Yazılı Çince bütün ülkede aynıdır, ama konuşurken bölgeden bölgeye birçok farklılıklar gözlemlenebilir. Temel diyalektler güneyde Canton, Fujian ve Tayvan'da Minnanhua, Beijing'de ve kuzeyde ise Mandarin ya da Putonghua. Bu kitapta kullandığım birkaç Çince kelime, ülkenin resmi dili olan Putonghua diyalektiğinden alınmıştır.

İSİMLER. Çinli isimleri, genellikle Birleşik Devletler ve Avrupa'da kullanıldığından farklı bir sıra izler. Örneğin; Li Kangmei isminde soyadı Li, isim ise Kangmei'dir. Çin'in Birleşik Devletler ya da diğer Batı ülkeleriyle daha fazla bağlantısı olan bölgelerinde, insanlar Çinli isimleri yerine Batı isimleri kullanabilirler. Böyle bir durumda, örneğin, İngilizleştirilmiş isim soyadından önce gelecektir; Jerry Tang gibi.

Yılankafa

Salı, Kaplan Saati, 04.30 Ejderha Saati, 08.00

Wei-Chi kelimesi iki Çince kelime üzerine kurulmuştur; Wei 'kuşatma,' Chi kelimesi ise 'parça' anlamına getir. Oyun, hayatta bir mücadeleyi temsil ettiğine göre, bir 'savaş oyunu,' olduğu söylenebilir.

-Danielle Pecorini ve Tong Shu Wei-Chi Oyunu

BÖLÜM BİR

Onlar kaybolmuştu, onlar talihsizdi.

Onları defolu mallar gibi dünyanın dört bir yanına taşıyan insan kaçakçıları -yılanlar- için adları ju-jia, yani domuzlar'dı.

Gemilerine el koyup onları tutuklayarak sınır dışı eden Amerikan Göçmen Bürosu ajanları için adları belgesizlerdi.

Umutluydular. Önlerinde uzanan riskli, aşırı çalışma isteyen yıllara karşılık, binlerce yıllık ata mirasından, ailelerinden ve evlerinden vazgeçen insanlardı onlar.

Ailelerinin gelişip büyüebileceği, özgürlük, para ve rahatlığın olduğu bir yerle ilgili hayaller, güneş ve yağmur kadar doğaldı onlar için.

Bu insanlar, onun kırılğan yüküydü.

Şimdi, beş metreye kadar yükselen dalgalara karşı ilerlemeye çalışan teknede, ayakta durabilmek için dikkatli ve dengeli biçimde yürüyen Kaptan Sen Zi-jun, haftalar süren zorlu yolculuklarının boşa çıkabileceği yönündeki iç karartıcı mesajı vermek için köprüden aşağı, karanlık ambara doğru ilerliyordu.

Ağustos ayının bir salı sabahı, şafak sökmek üzereydi. Başı traşlı, abartılı bıyıklı tıknaz kaptan, yetmiş iki metre uzunluğundaki Fuzhou Ejderi adlı gemisinin güvertesi boyunca, gerçek yükü gizlemek amacıyla dizilmiş boş konteynerlerin arasından süzülerek ilerledi ve ambarın ağır çelik kapısını açtı. Aşağıda, penceresiz ambarın karanlık zemininde, büzülerek birbirlerine sokulmuş yirmiden fazla insana baktı. Çöpler ve çocukların plastik oyuncakları, ucuz karyoların altındaki sığ suda yüzüyordu.

Hayatının otuz yılını denizlerde geçirmiş olan deneyimli Kaptan Sen, şiddetli dalgaların yarattığı yalpalanmalara karşın, dik metal basamaklardan trabzana tutunmaya gerek duymadan indi ve ambarın ortasında dikildi. Karbondioksit göstergesine baktı; havayı saran mazot kokusuna ve iki hafta boyunca iç içe yaşamış bu kadar insana karşın seviyenin normal olduğunu gördü.

'Kovalar'ı -insan kaçakçılığı yapılan tekne ve gemiler- yüzdüren ve yüklerine aldırmayan, hatta zaman zaman yolcuları döven ve kadınlara tecavüz eden birçok kaptanla mürettebatın aksine, Sen onlara kötü davranmazdı. Tam aksine, iyi bir şey yaptığma inanırdı; bu aileleri zor bir yaşamdan alıp, adına Çince'de 'Güzel Ülke' anlamına gelen Meiguo denen, kesin bir zenginlik değilse de, en azından mutlu yaşam umudu olan bir ülkeye götürüyordu.

Ancak, bu yolculuklarında göçmenlerin çoğu ona güvenmiyordu. Neden güvensinlerdi ki? Onun, Ejderi kiralaayan yılankafa ile aynı türde bir adam olduğuna inanıyorlardı. Bu adamın adı Kwan Ang, tüm dünyada bilinen adıyla Gui, yani Hayalet idi. Yılankafa'nın zalimliğinin ona da bulaşmış olabileceğini düşündüklerinden, Kaptan Sen'in göçmenlerle iletişim kurma çabaları boşa çıkmış, sadece bir tek arkadaş edinebilmişti. Kırk beş yaşındaki Chang Jingerzi, -Batı tarzındaki ismi olan Sam Chang'i tercih ederdi- Çin'in güneydoğusundaki dev bir liman kenti olan Fuzhou'nun banliyölerinden birinden gelen eski bir kolej profesörüydü. Bütün ailesini Amerika'ya götürüyordu; karısı, iki oğlu ve dul babası.

Yolculuk sırasında birçok kez Chang ve Sen ambarda oturup, kaptanın gemide daima bol miktarda bulundurduğu güçlü duman maotaiden içmişler, Çin ve Amerika'daki yaşam hakkında konuşmuşlardı.

Kaptan Sen baktığında, Chang'in ambarın ön köşesinde bir karyolanın üzerinde oturduğunu gördü. Kaptanın yüz ifadesini görünce, uzun boylu, sakın yapılı adamın kaşları çatılmıştı. Chang, ailesine okumakta olduğu kitabı ergenlik çağlarındaki oğluna verdi ve kaptanı karşılamak için ayağa kalktı.

Etraflarındaki herkes sessizleşmişti.

"Radarımız, hızla bize doğru gelen bir gemi tespit etti."

Bu sözü duyan herkesin yüzünü korku kapladı.

"Amerikalılar mı?" diye sordu Chang. "Sahil Koruma mı?"

"Sanırım öyle," diye cevap verdi kaptan. "Birleşik Devletler sularındayız."

Sen etrafındaki endişeli yüzlere baktı. Sen'in taşıdığı çoğu kaçak gibi, bu insanlar da -burada karşılaşmadan önce çoğu birbirini bile tanıymıyordu- yolculuk sırasında yakın arkadaş olmuşlardı. Şimdi el ele tutuşmuş, aralarında fısıldaşıyorlar, bazıları endişeli sorular sorarken kimisi de güvence veriyordu. Kaptanın bakışları, kollarında on sekiz aylık kız çocuğunu tutan bir kadına odaklandı. Annesi -yüzünde eğitim kamplarından birinde yediği dayaklardan kalan yara izleri vardı-başını eğerek ağlamaya başladı.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Chang sıkıntıyla. Sen, onun Çin'de önde gelen muhaliflerden olduğunu ve ülkeden kaçmak zorunda kaldığını biliyordu. Birleşik Devletler Göçmen Bürosu tarafından sınır dışı edilirse, muhtemelen kendini politik suçlu olarak Çin'deki rezil hapisanelerden birinde bulacaktı.

"İniş noktasından çok uzak değiliz. Tam yol ilerliyoruz. Sizi botlarla karaya çıkaracak kadar yaklaşabileceğimizi sanıyorum."

"Hayır, hayır," dedi Chang. "Bu dalgalarda mı? Hepimiz ölüyoruz." "Hedefimiz doğal bir koy. Su, botları indirmek için yeterince sakın olacaktır. Kıyıya çıktığımızda sizi New York'a götürecek kamyonları bulacaksınız."

"Peki ya sen?" diye sordu Chang.

"Ben geri dönüp fırtınanın içine dalacağım. Onlar bizi yakalayana kadar, siz altından otoyollarda, elmaslar şehrine doğru ilerliyorsunuz... Şimdi herkese eşyalarını bir araya toplamalarını söyle. Ama sadece en önemli şeylerini alsınlar. Paranız, resimleriniz. Geri kalan her şeyi bırakın. Önünüzde karaya doğru bir yarış var. Ben ya da Hayalet, size çıkmanızı söyleyene kadar aşağıda kalın."

Kaptan Sen bir an önce köprüye dönmek için aceleyle basamaklara yöneldi. Merdiveni çıkarken, denizcilerin tanrıçası Tian Hou' ya hayatta kalmaları için dua etti. Son basamağı geçip güverteye çıkacağı anda, geminin yan tarafından yükselen su duvarından korunmak için sırtını ambar kapısına dayadı.

Köprüye ulaştığında, Hayalet'i radarın yanında durmuş, ekrana bakarken buldu. Adam dalgalara rağmen hiç kıpırdamadan, dimdik duruyordu.

Bazı yılankafalar John Woo filmlerinden fırlamış zengin gangsterler gibi giyinirlerdi, ama Hayalet hep Çinli erkeklerin çoğunun tercih ettiği giysileri giyerdi; bol paçalı şalvar ve kısa kollu gömlek. Son derece kısa boyluydu, ama vücudu kaslıydı; sakalı tıraşlı, saçları tipik bir işadama göre uzundu, ama krem ya da sprey kullanmazdı.

"On beş dakika içinde bize yetişecekler," dedi yılan. Tutuklama ve sınır dışı tehlikesiyle karşı karşıya oldukları şu anda bile, şehir dışındaki otobüs duraklarından birinde bilet satan adamlar kadar sakindi.

"On beş mi?" dedi kaptan. "İmkânsız. Kaç mil hız yapıyor bunlar?" Sen, okyanusaşırı yolculuk yapan tüm gemilerin vazgeçilmez demirbaşı olan deniz haritasına doğru yürüdü. Haritanın üzerinde, Birleşik Devletler Savunma Bakanlığının denizciler için hazırladığı, bölgedeki Sahil Koruma hareketlerini gösteren başka bir harita duruyordu. İki geminin göreceli pozisyonlarını hem bu haritaya hem de radara dayanarak karşılaştırmak zorundaydı, çünkü izlenme riski yüzünden Ejder'in küresel konumlandırma sistemini ve acil durum fenerini kullanamıyorlardı; üstelik Küresel Denizcilik Emniyet ve Güvenlik Sistemi de kapatılmıştı.

"En azından kırk dakika olacağını sanıyorum," dedi kaptan.

"Hayır, onları fark ettiğimizden beri aldıkları mesafeyi ölçtüm."

Kaptan Sen, Fuzhou Ejder'i'ni kullanan denizciye baktı. Ter içinde, dümeni sabitlemek için tavandan dimdik aşağı çektiği ipi, dümen kollarından birine bağlamak için çabalıyordu. Motorlar tam yola alınmıştı. Teknenin kendilerine ne zaman yetişeceği konusunda Hayalet'in yaptığı hesaplama doğruysa, kıyıya zamanında ulaşma şansları olamayabilirdi. En iyi olasılıkla, yakındaki kayalık kıyıya yarım mil kadar yaklaşabilirlerdi. Botları suya indirebilecekleri bir mesafeydi bu, ama öfkeli dalgalarla başa çıkabilmeleri pek mümkün görünmüyordu.

"Ne tür silahları var?" diye sordu Hayalet, kaptana dönerek.

"Bilmiyor musun?"

"Hiç yakalanmadım," dedi Hayalet. "Sen söyle."

Sen'in kumandasındaki gemiler daha önce iki kez durdurulmuş ve aranmıştı; neyse ki onlar yasal yolculuklardı, yılanlar için göçmen taşımıyordu. Ama yine de zor deneyimler olmuştu. Bir düzine Sahil Koruma görevlisi geminin güvertesine borda ederken, teknenin güvertesindeki bir diğeri iki namlulu makineliyi ona ve mürettebatına çevirmişti. Küçük bir topları bile vardı.

Hayalet'e nelerle karşılaşabileceklerini açıkladı.

Hayalet başıyla onayladı. "Seçeneklerimizi düşünmemiz gerek."

"Ne seçenekleri?" diye sordu Kaptan Sen. "Onlarla savaşmayı düşünmüyorsun, değil mi? Hayır. Buna izin vermem."

Ama yılan cevap vermedi. Gözlerini radardan ayırmıyor ve hiç kıpırdamıyordu.

Adam sakın görünüyordu, ama Sen öfkelenmiş olduğunu tahmin edebiliyordu. Daha önce birlikte çalıştığı yılanların hiçbiri, Hayalet'in bu yolculukta olduğu kadar tedbirli olmamış, yakalanmaktan bu kadar çekinmemişti. Yirmi beş kadar göçmen Fuzhou' nun dışındaki terk edilmiş bir depoda toplanmış ve Hayalet'in bir ortağının- 'küçük bir yılan' - gözetimi altında iki gün beklemişlerdi. Sonra, adam onları kiralık bir Tupolev 154'e bindirmiş, Rusya'da St. Petersburg yakınındaki eski bir askerî havaalanına taşımıştı. Orada bindikleri gemi konteynerinin içinde Vyborg kasabasına karadan 120 kilometrelik bir yolculuk yapmış, sonrada Sen'in bir gün önce Rus limanına soktuğu Fuzhou Ejderine binmişlerdi. Gümrük evraklarını kendisi büyük bir dikkatle doldurmuştu; fazla dikkat çekmemek için her şeyi kitabına uygun olarak yapmışlardı. Hayalet son dakikada onlara katılmış, gemi planlanan saatte hareket etmişti. Ejder Baltık Denizi'nden Kuzey Denizi'ne ulaşmış, İngiliz Kanal'ından geçtikten sonra, okyanusaşırı yolculuk yapan gemilerin Kelt Denizi'ndeki ünlü başlangıç noktasına varmış, oradan da Long Island, New York yönünde güneydoğuya doğru tam yol vermişti.

Yaptıkları yolculukta Birleşik Devletler otoritelerinin dikkatini çekecek herhangi bir şey yoktu. "Sahil Koruma bunu nasıl yapabildi?" diye sordu kaptan.

"Neyi?" dedi, Hayalet dalgın bir tavırla.

"Bizi bulmayı. Bunu kimse yapamazdı. İmkânsız."

Hayalet yerinden doğrulup, kapiya doğru yöneldi. Dışarı çıkıp korkunç fırtınanın içine dalmadan önce, başını çevirmeden kaptana

cevap verdi: "Kim bilir? Belki de büyüdür."

BÖLÜM İKİ

Tam üzerlerindeyiz, Lincoln. Tekne karaya doğru ilerliyo,' ama başlar'caklar mı? Hayır efendim. Mümkün değil. Bir dakika, acaba ona 'gemi' mi demem gerekir? Galiba öyle. Tekne için fazla büyük." "Bilmiyorum," dedi Lincoln Rhyme, Fred Dellray'e dalgın bir tavırla. "Pek denize açılmam."

İnce yapılı, uzun boylu Dellray, Hayalet'i bulma ve tutuklama operasyonunun federal kısmında yer alan bir FBI ajanıydı. Dellray'in, ne kanarya sarısı gömleği ne de parlak cildi kadar koyu siyah takımı ütülüydü artık; ama zaten odadaki kimse pek iyi dinlenmiş gibi görünmüyordu. Rhyme 'ın yanındaki bu yarım düzine insan, son yirmi dört saatlerini gerçek anlamda burada, bu tuhaf karargâhta geçirmişti; Rhyme'm Central Park'ın Batı Yakasındaki evinin, Victoria tarzı salon olarak düzenlenmesi gereken, ama ağzına kadar masalarla, teçhizatla, bilgisayarlarla, kimyasal maddelerle, kablolarla ve yüzlerce hukuk kitabı ve dergisiyle dolu bu tuhaf laboratuvarı.

Ekip hem federal hem de hükümet için çalışan kanun adamlarından oluşuyordu. Hükümet tarafında NYPD için çalışan cinayet dedektifi Teğmen Lon Sellitto vardı ve Dellray'den daha berbat görünüyordu ve de daha tıknaz (mükemmel bir aşçı olduğunu böbürlenerek anlattığı kız arkadaşıyla Brooklyn'e yeni taşınmıştı). Çinli-Amerikalı bir dedektif olan ve NYPD'nin Çin Mahallesi'ni kontrol eden Beşinci Bölgesi'nde çalışan genç Eddie Deng de oradaydı. Deng, Armani marka gözlükleri ve kirpi gibi dimdik siyah saçıyla yakışıklı, atletik vücutlu ve sık bir adamdı. Sellitto'nun geçici ortağı olarak oraya gelmişti; büyük dedektifin daimi ortağı Roland Bell, bir hafta önce aile toplantısı için iki oğluyla, doğduğu yer olan Kuzey Carolina'ya gitmişti ve orada çalışan kadın polis Lucy Kerr ile yakınlaşma tatilini birkaç gün daha uzatmaya karar vermişti.

Ekibin federal kısmında, asistan olarak, armut vücutlu, akıllı, elli-bilmem ne Harold Peabody vardı; Peabody, Göçmen Bürosu'nun Manhattan Şubesi'nde önemli bir pozisyondaydı. Peabody, emekliliği yaklaşan birçok bürokrat gibi kendisi hakkında çok ağzı sıkı bir adamdı, ama göçmenlik konularıyla ilgili muazzam bilgisi çok işe yarıyordu. Peabody ve Dellray, bu davadan önce de birkaç kez bir araya gelmişlerdi. Altın Macera olayından sonra -bu isimdeki gemi Brooklyn açıklarında karaya oturmuş ve içindeki on kaçak göçmen boğularak ölmüştü- Birleşik Devletler Başkanı, önemli insan kaçakçılığı davalarında FBI'nın öncelikli yetkiyi Göçmen Bürosu'ndan almasını ve CIA'in de onlara yardım etmesini emretmişti.

Ancak, Göçmen Bürosu'nun insan kaçakçılığı ve özellikle yılanlar hakkında FBI'dan çok daha fazla bilgisi ve deneyimi vardı. Üstelik yetkiyi başka organizasyonlara bırakmaya yatkın değildi; özellikle de NYPD ve Lincoln Rhyme gibi alternatif danışmanlarla omuz omuza çalışmak konusunda ısrar edenlere.

Peabody'nin yardımcısı, kısa kesimli kızıl saçlı, otuzlu yaşlarında Alan Coe adında genç bir Göçmen Bürosu ajanıydı. Enerjik, ama keyifsiz ve dalgın olan Coe tam bir esrardı; özel yaşamıyla ilgili tek kelime etmiyor, Hayalet davası dışındaki referansları hakkında fazla konuşmuyordu. Rhyme, Coe'nun takımının işporta işi olduğunu fark etmişti -gösterişliydi ama dikişleri fazla sırtıyordu- ve tozlu siyah ayakkabıları da güvenlik görevlilerinin giydiği kaim tabanlılardandı; dükkân hırsızlarının peşinden koşmak için mükemmel olanlardan. Konuşkan olduğu ender zamanlarda, doğaçlama -ve de sıkıcı- olarak anlattığı tek şey yasadışı göçün zararlarıydı. Yine de, Coe yorulmadan çalışıyordu ve Hayalet'i enselemek konusunda çok hevesliydi.

Önceki hafta boyunca gerek federallerden gerekse hükümetten başka çalışanlar da görünüp kaybolmuşlardı.

Son bir-iki gün boyunca, "Lanet olasıca Grand Central İstasyonu," diye düşünmüştü -yüksek sesle- Lincoln Rhyme.

Şimdi, dışarıda fırtınalı bir havanın hüküm sürdüğü sabahın 04.45'inde, elektrikli tekerlekli sandalyesiyle dağınık salonda, Ha-yalet'in birkaç resminin, çok kötü bir uydu fotoğrafının, ayrıca Fuzhou Ejderi'nin kaptanı Sen Zijun'un bazı resimlerinin ve Long Island çevresini gösteren bir haritanın zimbalarımış olduğu pozisyon tablosuna doğru ilerliyordu. Bir cinayet olayının peşinde koşarken geçirdiği kazanın sonucunda, yatalak olduğu ve zorunlu emekliliğe ayrıldığı günlerin aksine, Rhyme şimdi uyanık olduğu saatlerin çoğunu, Thom'un Invacare'de bulunduğu, üzerine bir bilgisayar konsolunun yerleştirildiği, kiraz kırmızısı tekerlekli sandalyesinde geçiriyordu. Hareket edebilen tek parmağını yasladığı bu konsol, daha önceki eski model sandalyesinin eften püften konsolundan çok daha rahattı ve daha fazla manevra imkânı sağlıyordu.

"Sahile ne kadar mesafedeler?" diye sordu haritaya bakarak.

O anda telefonla konuşmakta olan Lon Sellitto başını kaldırıp ona baktı. "Şimdi öğreniyorum."

Rhyme NYPD için sık sık danışmanlık yapardı, ama çalışmalarını daha çok adli tıp çalışmalarını üzerinde yoğunlaştırmıştı, yani şimdi kanun uygulayıcılarının dünyasında tercih edildiği adıyla bir kriminologdu; ama bu operasyon sıradışıydı. Sellitto, Dellray, Peabody ve az konuşan Alan Coe, dört gün önce bu evde kendisine katılmışlardı. Rhyme önce pek ilgilenmemişti -o dönemde kafasını en çok meşgul eden şey, yakında geçireceği tıbbi operasyonlardı- ama Dellray onun dikkatini çekmeyi başarmıştı: "Sen bizim son umudumuzsun Line. Elimizde çözülmesi gereken büyük bir olay var ve bunu çözmek için nereden başlayacağımıza dair en ufak bir fikrimiz bile yok."

"Devam et."

Interpol, Hayalet için o ünlü kırmızı bültenlerinden birini yayınlamıştı. Muhabirlere göre, Yılankafa Fuzhou'da ortaya çıkmış, Çin'de görülmüş, Fransa'nın güneyine uçmuş ve bir grup Çinli kaçak göçmeni almak için Rusya'daki bir limana gitmişti; bu göçmenlerin arasında Hayalet'in bangshou, yani yardımcı denem ve yolculardan biri gibi davranan bir casus da vardı. Hedeflerinin New York olduğu sanılıyordu. Ama sonra ortadan kaybolmuştu. Tayvanlı, Fransız ve Rus polis güçleri, FBI ve Göçmen Bürosu, onu hiçbir yerde bulamamışlardı.

Dellray, Rhyme'ın herhangi bir yorum çıkarabileceğini umarak ellerindeki tek kanıt -Hayalet'in Fransa'daki evinde ele geçirilmiş ve içinde bazı kişisel bilgiler bulunan bir çanta- yanında getirmişti.

"Neden bu kadar önemli?" diye sormuştu Rhyme, üç temel kanun organizasyonunu temsil eden gruba bakarak.

"Lanet olasıca, bir sosyopat," demişti Coe.

Peabody daha kibar bir yanıt vermişti. "Hayalet, muhtemelen dünyadaki en tehlikeli insan kaçakçısı. On bir cinayetten arıyor; göçmenler, polis ve ajanlar. Ama daha fazlasını öldürdüğünden eminim. Göçmenlere 'kaybolmuşlar' deniyor; bir yılankafayı kandırmaya çalışırlarsa cezaları ölümdür. Şikâyet ederlerse, öldürülürler. Sonsuza dek ortadan kaybolurlar."

Coe eklemişti. "Göçmen kadınlardan en az on beşine tecavüz etti; bizim bildiğimiz bu kadarı. Daha fazlası olduğundan eminim." "Aslında onun gibi yüksek seviyeli yılankafalar yolculuklara kendileri pek katılmazlar," demişti Dellray. "Bu insanları kendisinin getirmesinin nedeni, işini buraya taşımak niyetinde olması."

"Ülkeye girerse," dedi Coe, "İnsanlar ölecek. Hem de çok fazla."

"Peki, neden ben?" diye sormuştu Rhyme. "İnsan kaçakçılığı konusunda hiçbir şey bilmiyorum ki."

"Başka her şeyi denedik, Lincoln," demişti FBI ajanı. "Ama sıfıra sıfır, elde var sıfır. Onunla ilgili hiçbir kişisel bilgimiz yok, iyi resimler yok, yazılar yok. Tek kelimeyle sıfır! Kabul et şu işi!" Hayalet'in bilgilerinin bulunduğu çantayı başıyla işaret etmişti.

Rhyme yüzünde şüpheli bir ifadeyle çantaya bakmıştı. "Peki, Rusya'da tam olarak nereye gitti? Bir şehir adı var mı? Orada buldukları bir kasaba, köy, herhangi bir yer? Bildiğim kadarıyla oldukça büyük bir ülke orası."

Sellitto kaşlarını kaldırarak anlamı belli bir mesaj vermişti: Hiçbir fikrimiz yok.

"Elimden geleni yaparım. Ama mucize beklemeyin."

İki gün sonra Rhyme onları tekrar çağırmıştı. Thom, Ajan Coe'ya çantayı teslim etmişti.

"İçinde işe yarayan bir şey var mıydı?" diye sormuştu, genç adam. "Hayır," demişti Rhyme neşeli bir tavırla.

"Lanet olsun," diye mmlıdanmıştı Dellray. "Hiç şansımız yok."

Oysa Lincoln Rhyme güzel bir ipucu yakalamıştı. Thom'un tekerlekli sandalyeye yerleştirdiği yastığa başını dayamış ve hızlı hızlı konuşmuştu. "Hayalet ve yirmi ila otuz kadar kaçak Çinli göçmen, Fuzhou Ejderi adında bir gemiyle Çin'in Fujian yöresindeki Fuzhou'dan ayrıldılar. Yetmiş iki metre uzunluğunda bir kuru yük gemisi; ikiz dizel motorları var ve elli altı yaşında, Sen Zi-jun adında bir kaptan tarafından yedi kişilik mürettebatın yardımıyla yönetiliyor. On dört gün önce saat 08.45'te Rusya'nın Vyborg limanından hareket etti ve şu anda -tahminimce- New York'un üç yüz mil kadar uzağında. Brooklyn limanına doğru gidiyor."

"Bütün bunları nasıl öğrendin?" diye sormuştu Coe hayretle. Rhyme'ın sonuç çıkarma yeteneğine alışkın olan Sellitto bile bir kahkaha patlatmıştı.

"Basit. Doğudan batıya doğru hareket ettiklerini tahmin ettim; aksi takdirde

Çin'deki bir limandan çıkarlardı. Moskova Polis Teşkilatında bir arkadaşım var; suç mahalli işiyle uğraşiyor. Onunla yazıştım. Dünyanın en iyi dedektiflerinden biridir. Rusya'nın batısındaki limanların amirlerini aramasını istedim. Üç hafta kadar önce limandan ayrılan Çinli gemilerin belgelerini ele geçirdi. Birkaç saat boyunca birlikte inceledik. Bu arada yüklü bir telefon faturası alacaksınız. Ah, ayrıca çeviri ücretlerini de size fatura etmesini söyledim. Ben olsam öyle yapardım. Öte yandan, geminin 8000 mil yolculuk yapacak kadar yakıt aldığını, ama yolunun sadece 4400 mil olduğunu öğrendik. Sekiz bin millik yakıt onları Vyborg'dan New York'a getirip yakıt tazelemek üzere İngiltere'nin Southampton limanına geri götürmeye yeter. Brooklyn'de durmayacaklar zaten. Hayalet ile göçmenleri bırakıp Avrupa'ya geri dönecekler."

"Belki yakıt New York'ta çok pahalıdır," demişti Dellray.

Rhyme omuz silkmişti; vücudunun izin verdiği az sayıdaki mimikten biriydi bu. "New York'ta her şey çok pahalı. Ama dahası var: Ejderin belgeleri Amerika'ya endüstriyel makine taşıdığını söylüyordu. Ancak sığ limanlarda karaya oturmamak için geminizin su seviyesini bildirmek zorundasınız; eğer ne olduğunu merak ediyorsanız, bu geminin gövdesinin yükün ağırlığıyla suya ne kadar battığı anlamına gelir. Ejderin belgelerinde su seviyesi üç metre olarak bildirilmişti. Ama onun boyundaki tamamen yüklü bir geminin su seviyesi en azından yedi buçuk metre olur. Yani 'bayan' boştu. Hayalet ve göçmenler dışında hiçbir yükü yoktu. Gemiye 'bayan' dememden kimse rahatsız olmadı, değil mi? Bu gelenekseldir. Ah, göçmenlerin yirmi ila otuz civarında olduğunu söylememin nedeni, Ejderin bu sayıda insana yetecek kadar su ve yiyecek almış olması; sonuçta daha önce de dediğim gibi, mürettebat sadece yedi kişi."

"Lanet olsun," demişti Harold Peabody, hayranlık dolu bir sırıtışla.

O gün ilerleyen saatlerde Rhyme'ın tahmin ettiği gibi, casus uydular Ejderi 280 mil kadar açıkta tespit etmişlerdi.

Evan Brigant adlı Sahil Koruma teknesi, elli kalibrelik ikiz makineli ve 80 kalibrelik top tarafından desteklenen yirmi beş denizciyle pozisyonunu alıp Ejderin kıyıya iyice yanaşmasını beklemişti.

Şimdi -Salı sabahı şafaktan hemen önce- Çinli gemi Birleşik Devletler sularındaydı ve Evan Brigant peşindeydi. Plana göre Ejderin kontrolünü ele geçirecek, Hayalet'i, yardımcısını ve gemi mürettebatını tutuklayacaklardı. Sahil Koruma gemiyi Long Island'daki Jefferson Limanı'na götürecekti, göçmenler orada bir federal gözaltı merkezine yollanacak ve sonrasında ya sınır dışı edilecek ya da ilticaları kabul edilecekti.

Ejderi kovalayan Sahil Koruma teknesinden bir telsiz mesajı geldi. Thom hemen mikrofonu kapı.

"Ajan Dellray? Evan Brigant'ın kaptanı Kaptan Ransom konuşuyor." "Sizi dinliyorum Kaptan."

"Bizi fark ettiklerini sanıyoruz; sandığımızdan daha iyi bir radarları olmalı. Gemi doğruca kıyıya yöneldi. Saldırı planıyla ilgili talimatlarımızı bekliyoruz. Gemiye borda ettiğimiz takdirde dirençle karşılaşacağımızı sanıyoruz. Yani bu kişinin kim olduğunu düşünersek. Diğerleri için endişeleniyoruz. Tamam."

"Diğerleri kim?" diye sordu Coe. "Belgesizler mi?" Göçmenlerden söz ederken kullandığı ses tonundaki küçümseme son derece açıktı.

"Evet. Sadece gemiye yaklaşmayı ve Hayalet teslim olana kadar beklemeyi düşünüyorduk. Tamam."

Dellray uzandı ve tiryakilik günlerinden kalma bir alışkanlıkla kulağının arkasında sakladığı sigarayı sıkıştırdı. "Olumsuz. Daha önce kararlaştırdığımız planı izleyin. Gemiye durdurun, bordalayın ve Hayalet'i tutuklayın... Ateş serbest. Anlaşıldı mı?"

Bir anlık tereddütten sonra genç adam cevap verdi: "Anlaşıldı, efendim. Tamam."

Bağlantı kesildi ve Thom mikrofonu yerine koydu. Devamında gelen sessizlik, odadaki herkesi gerginleştirmişti. Sellitto avuçlarını buruşuk pantolonuna sildi ve belindeki silahı ayarladı. Dellray bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Peabody, onlara söyleyecek bir şeyi olmadığını söylemek için Göçmen Bürosu merkezini aradı.

Bir an sonra Rhyme'ın özel hattı çaldı. Thom odanın bir köşesindeki telefonda cevap verdi. Kısa bir süre dinledikten sonra başını kaldırıp odadakilere baktı. "Dr. Weaver, Lincoln. Ameliyatla ilgili." Bir oda dolusu gergin kanun adamına baktı. "Onu sonra arayacağımı söylerim."

"Hayır," dedi Rhyme, kendinden emin bir ses tonuyla. "Konuşacağım."

BÖLÜM ÜÇ

Rüzgâr daha da şiddetlenmişti ve dalgalar cesur Fuzhou Ejderi'nin etrafından yükseliyordu.

Hayalet deniz yolculuklarından nefret ederdi. Lüks otellere ve pohpohlanmaya alışkın bir adamdı. İnsan kaçakçılığı yolculukları kirli, yağlı, soğuk ve tehlikeliydi. Binlerce yıl sonra bile insan denizi ehliştirememişti ve asla da başaramayacaktı. Buzlu bir ölüm battaniyesiydi o.

Geminin arka tarafına bakındı, ama bangshou'yu hiçbir yerde bulamadı. Pruvaya dönerek gözlerini kıstı, ama hiçbir kara belirtisi yoktu; sadece karanlık sulardan yükselen öfkeli dağlar vardı. Köprüye tırmandı ve arka kapının camına vurdu. Kaptan Sen başını kaldırıp ona bakınca Hayalet başıyla işaret etti.

Sen, kaptan şapkasını başına geçirip saygılı bir tavırla dışarı, yağmura çıktı.

"Sahil Koruma çok geçmeden burada olacak," dedi Hayalet, rüzgârdan sesini duyurmak için bağırarak.

"Hayır," dedi Sen. "Bizi durdurmalarından önce yeterince yanaşıp yükü boşaltabilirim. Yapabileceğimden eminim."

Ama Hayalet katı gözlerle kaptana baktı. "Yapacağın şey şu:

O adamları köprüde bırak ve mürettebatın geri kalanıyla domuzların yanına in. Onlarla saklan ve kimsenin ortaya çıkmamasını sağla." "Ama neden?"

"Çünkü sen iyi bir adamsın," dedi Hayalet. "Yalan söyleyemeyecek kadar iyi. Ben senin yerine geçip onları kandıracağım. Bir adamın gözlerine baka baka yalan söyler ve inandırırım. Sen bunu yapamazsın."

Hayalet, Sen'in başındaki şapkeyi kapı. Adam tepkisel bir hareketle uzandı ama sonra elini indirdi. Hayalet şapkeyi giydi. "İşte," dedi gülerken. "Kaptana benzedim mi? Sanırım iyi bir kaptan olurdum."

"Bu benim gemim."

"Yanıyorsun," dedi Hayalet. "Ejder bu yolculukta benim gemim. Sana bunun için para ödüyorum." Amerikan doları, yılankafalara ödenen Çin parasından çok daha değerliydi.

"Onlarla savaşımayacaksın, değil mi? Sahil Koruma ile?"

Hayalet sabırsızca güldü. "Onlarla nasıl savaşabilirim? Düzinelerce denizcileri var, öyle değil mi?" Başıyla köprüdeki adamları işaret etti. "Onlara benim emirlerimi izlemelerini söyle." Sen tereddüt edince, Hayalet ona doğru eğildi ve sakın ama herkesin kanını dondurabilecek bir ifadeyle baktı. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Sen bakışlarını kaçırdı ve mürettebatı bilgilendirmek için köprüye girdi.

Hayalet geminin kıç tarafına doğru döndü ve tekrar yardımcısına bakındı. Sonra kaptan şapkasını başına daha sıkı yerleştirdi ve sallanıp duran geminin kontrolünü almak için köprüye girdi.

Cehennem'in on iblisi...

Adam ana güverteden sürünerek geçti ve geminin kıç tarafına ulaştı, başını Fuzhou Ejderinin yan tarafından uzattı ve yine kusmaya başladı.

Bütün gece boyunca, fırtına başladığından beri bir cankurtaran botunun yanında yatıyordu; sarsıntılı denizin vücudunda yarattığı rahatsızlığı gidermek için leş gibi kokan ambardan kaçmıştı.

Cehennem'in on iblisi, diye düşündü tekrar. Kustuğu için boğazı acıyordu ve kendisini hayatında hiç olmadığı kadar sefil hissediyordu. Paslı korkuluklara dayanarak gözlerini kapadı.

Adı Sonny Li idi, ama babasının ona acımasızca taktığı isim 'Amerika'ya Diren' anlamına gelen Kangmei idi. Mao'nun döneminde doğan ve politik olarak doğru -ama utanç verici- isimler takılan çocuklardan biriydi. Çin'in sahil kesiminden -Fujian ve Guangdong- gençlerin çoğunda olduğu gibi, o da bir Batılı ismi almıştı. Onun ismini çetesindeki çocuklar vermişti: Baba filmi Don Corleone'nin kötü huylu, tehlikeli oğluna ithafen, Sonny.

Adını aldığı karaktere sadık kalıncasına, Sonny Li hayatı boyunca birçok şiddet olayı görmüş -ve neden olmuş- ama hiçbir şey onu yıkamamıştı; bu denizle karşılaşana kadar.

Cehennem'in iblisleri...

Li, cehennem yaratıklarının onu almasına hazırdı. Hayatında her türlü kötü şeyi yapmıştı; babasına fazlasıyla utanç vermiş, bütün aptallıkları yapmış ve hasar yaratmıştı. Tanrı T'ai'shan bana cehenneminden bir yer ayırsın, ama yeter ki şu lanet olasıca hastalığımı geçirsin diye düşünüyordu. İki haftadır yeterli beslenememekten ötürü tansiyonu düşmüştü, yükseklik yüzünden başı dönüyordu ve denizin öfkeli bir ejder yüzünden bu kadar karıştığını hayal ediyordu; ağır tabancasını belinden çekmek ve şarjörünü o canavarın üzerine boşaltmak istiyordu. Li arkasına -köprüye doğru-baktı ve Hayalet'i gördüğünü sandı, ama aniden midesi bulandı ve tekrar korkuluklara yaslandı. Sonny Li yılankafaları, Fujian yöresindeki tehlikeli hayatını ve hizmetkârlarını, Sonny'nin hasta karnını mızraklamaları için zorlayan on iblis dışında her şeyi unutmuştu.

Yine kusmaya başladı.

Uzun boylu kadın kendisiyle kontrast oluşturan arabasına yaslandı. Güçlü rüzgârla uçuşan kızıl saçma karşılık, eski Chevrolet Camaro'nun sarısı ve kalçasını saran siyah bir tabancanın takılı olduğu siyah naylon kemer...

Ayağında kot pantolonu ve sırtında NYPD yazan kapüşonlu rüzgârlığıyla Amelia Sachs, Long Island'ın kuzey sahilinde, Jefferson Limanı'nın yakınındaki azgın denizi, aynı zamanda etrafında olup bitenleri izliyordu. Göçmen Bürosu, FBI, Suffolk Kasaba Polisi ve kendisi, normalde sıradan bir ağustos gününde, güneşten yararlanmak için gelen gençler ve ailelerle dolu olabilecek -tropikal fırtına tatilcileri sahilden uzaklaştırmıştı- bu araba parkının etrafını çevirmişlerdi.

Yakında, Göçmen Bürosu'nun ödünç aldığı iki tane büyük hapisane otobüsü, yarım düzine ambulans ve çeşitli organizasyonların taktik ajanlarıyla dolu dört minibus park edilmişti. Teoriye göre, Ejder buraya ulaştığında Evan Brigant adlı teknenin mürettebatının kontrolünde olacak, Hayalet ve yardımcısı bileklerinde kelepçelerle gemiden inecekti. Ancak Hayalet Sahil Koruma teknesini fark ettikten sonra mürettebatın borda etmesine kadar belli bir zaman geçecekti; belki kırk dakika kadar. Bu da Hayalet ve yardımcısına göçmenlerin arasına karışmak ve silahları saklamak -yılankafaların sıkça kullandığı bir yöntemdi- için yeterince zaman verecekti. Sahil Koruma görevlileri, limana ulaşana kadar göçmenleri ve gemiyi aramak için yeterli zaman bulamayabilir, bu da Hayalet ve yardımcısına, özgürlük için fırsat yaratabilirdi.

Sachs'ın kendisi de tehlikede olacaktı. Onun görevi, Hayalet ve ortaklarının karıştığı birçok olaya delil oluşturabilecek şeyleri toplamak üzere gemiyi taramaktı. Eğer araştırmacı, ceset bulunan bir yeri tarıyorsa, kendisi için de nispeten küçük bir tehlike olurdu. Ama araştırma zorla ele geçirilmiş bir ortamda gerçekleşiyorsa ve suçluların görünüşleri tam olarak bilinmiyorsa, özellikle hemen silahlanma imkânı bulunan insan kaçakçılarının durumunda bu risk çok büyük boyutlara ulaşabilirdi.

Çalan telefonuna cevap vermek için arabasının koltuğuna oturdu. Arayan Rhyme idi.

"Hepimiz yerimiz deyiz," dedi Sachs.

"Bizi fark ettiklerini düşünüyoruz," diye bildirdi Rhyme. "Ejder doğruca karaya yöneldi. Onlar karaya ulaşmadan tekne onlara yetişecek, ama Hayalet'in direnç göstereceğine inanıyoruz."

Sachs gemideki zavallı insanları düşündü.

Rhyme duraksadığında Sachs sordu: "Aradı mı?"

Yine bir duraksama. Sonra Rhyme cevap verdi: "Evet. Yaklaşık on dakika önce. Gelecek hafta Manhattan Hastanesinde bir delik açılacaktı. Detaylar için tekrar arayacak."

"Ah," dedi Sachs.

Sözünü ettikleri kişi, Kuzey Carolina'dan bir sömestr ders vermek için Manhattan Hastanesine gelen ünlü nöroloji cerrahı, Dr. Cheryl Weaver idi. 'Delik' ise, Rhyme'a uygulanan bazı deneysel ameliyatları tanımlıyordu; bunlar onu felçten kurtarma olasılığı olan deneylerdi. Ama Sachs bunu onaylamıyordu.

"Oraya fazladan ambulans istiyorum," dedi Rhyme. Şimdi ses tonu sertti; kişisel konuların iş sırasında konuşulmasından hoşlanmazdı. "Ben ilgilenirim."

"Seni arayacağım, Sachs."

Bağlantı kesildi.

Yağmurun altında ilerleyerek Suffolk polis memurlarından birinin yanına gitti ve daha fazla tıbbi destek istedi. Sonra tekrar arabasına döndü ve ön koltukta oturup camlarla branda tavanı döven yağmurun sesini dinlemeye başladı. Nem, arabanın içini plastik, motor yağı ve eski halı kokusuna boğmuştu.

Rhyme'ın ameliyatını düşünmek ona, omurga ameliyatlarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir doktorla geçenlerde yaptığı konuşmayı hatırlatmıştı. O toplantıyı düşünmek istemiyordu, ama bunu engelleyemedi.

İki hafta önce Amelia Sachs bir hastanenin bekleme salonundaki kahve makinesine yaslanmış duruyordu. Temmuz güneşinin yeşil parke zemine yansımaları hâlâ hatırlıyordu. Beyaz önlüklü adam ona yaklaşmış ve dondurucu bir ciddiyetle selamlamıştı: "Ah, Bayan Sachs, buradasınız."

"Merhaba, doktor." "Lincoln Rhyme'ın fizisyeniyle birlikteyim."

"Evet?"

"Sizinle konuşmam gereken bir şey var."

Kalbi heyecandan yerinden fırlayacakmışçasına atmıştı. "Kötü bir haber verecek gibisiniz, doktor."

"Şu köşede oturalım mı?" diye sormuştu adam, doktordan çok cenaze levazimatçısı gibi bir tavırla.

"Burası iyi," demişti Sachs. "Söyleyin. Açıkça."

Ani bir rüzgâr arabayı sallayınca kendine geldi ve limana, Fuz-hou Ejderinin yanaşacağı uzun iskeleye baktı.

Kötü haber...

Söyleyin. Açıkça...

Sachs Motorola telsizini Sahil Koruma'nın güvenli frekansına çevirirken, amacı sadece Ejder ile ilgili neler olduğunu öğrenmek değil, aynı zamanda düşüncelerini göz kamaştırarak kadar parlak bekleme salonundan uzaklaştırmaktı.

"Kıydan ne kadar uzaktayız?" diye sordu Hayalet, köprüdeki iki denizciye.

"Bir mil, belki daha da az." Dümendeki ince yapılı adam Hayalet'e kısa bir bakış attı. "Sığ alandan hemen önce döneceğiz ve limana girmeye çalışacağız."

Hayalet ileri doğru baktı. Bir dalganın üzerinden görebildiği, sadece çizgi gibi uzanan gri bir kayalıktı. "Rotayı kaybetmeyin," dedi. "Hemen dönerim."

Kendini toparlayarak dışarı çıktı. Hayalet, yük güvertesine ve oradan da aşağı yönelirken yağmur yüzünü dövüyordu. Ambara açılan metal kapının yanına geldi. İçeri girdi ve aşağıdaki domuzlara baktı. Korku ve tiksinti dolu yüzler ona döndü. Gülünç adamlar, kılıksız kadınlar, leş gibi kokan çocuklar; hatta bazı genç kızlar. Aptal aileleri niye onları getirme zahmetine katlanmıştı ki?

"Sorun nedir?" diye sordu Kaptan Sen. "Tekne göründü mü?"

Hayalet cevap vermedi. Yardımcısını bulmak için domuzları tarıyordu. Ama ondan iz yoktu. Öfkeli bir tavırla döndü.

"Bekle," diye seslendi kaptan.

Yılankafa dışarı çıktı ve kapıyı kapadı. "Bangshou!" diye seslendi. Cevap yoktu. Hayalet ikinci kez seslenmeye gerek duymadı. Kapının içeriden açılmaması için mandalları sıkıştırdı. Köprü güvertesindeki kamarasına doğru koştu. Basamakları tırmanırken cebinden plastik bir

kutu çıkardı; Xiamen'deki lüks evindeki garajın uzaktan kumandasına benziyordu bu.

Kutuyu açtı ve önce bir düğmeye, sonra da ikincisine bastı. Radyo sinyalleri iki kat aşağıya ulaşarak, geminin su seviyesinin altında kalan tabanına yerleştirdiği çantaya ulaştı. Sinyal devreyi tamamladı ve dokuz voltluk pilden bir elektrik yüklemesi göndererek iki kilo C4 patlayıcıyı harekete geçirdi.

Patlama düşündüğünden çok daha şiddetli oldu ve sular geminin iki yanından fiskiye gibi havaya yükselip en büyük dalgaların boyunu bile geçti.

Hayalet basamaklardan yuvarlanarak ana güvertenin zeminine düştü. Sırtüstü yatıyordu ve sersemlemişti. Bir süre kıpırdıyamadı.

Çok fazla! diye düşündü. Çok fazla patlayıcı koymuştu. Su alan gemi yan yatmaya başlamıştı bile. Geminin batmasının yarım saati bulacağını düşünmüştü. Oysa birkaç dakika içinde batacağını görüyordu. Parasını ve silahlarını bıraktığı kamarasının bulunduğu köprü güvertesine baktı ve yardımcısını bulmak için diğer güverteleri aradı. Hiç iz yoktu. Ama daha fazla arayacak zamanı da kalmamıştı. Hayalet yerinden fırladı, güverte boyunca koşarak en yakındaki cankurtaran botuna ulaşip iplerini çözmeye başladı.

Ejder bu kez daha sallandı ve biraz daha yan yattı.

BÖLÜM DÖRT

Ses kulakları sağır edecek kadar güçlüydü. Sanki yüzlerce balyoz bir parça demirin üzerine inmiş gibiydi.

Neredeyse göçmenlerin tamamı soğuk, ıslak zemine yuvarlanmışlardı. Sam Chang ayağa kalktı ve küçük oğlunu içine düşüğü yağlı su birikintisinin içinden kaldırdı. Sonra karısına, yaşlı babasına yardım etti. "Ne oldu?" diye haykırdı Kaptan Sen, paniğe kapılan kalabalığın arasından geçerek güverteye açılan kapıya ulaşmaya çalışırken. "Kayalara mı çarptık?"

Sonra tekrar bağırdı. "Hayır, kayalar değil. Su burada yüz fit derinliğindedir. Ya Hayalet gemiyi havaya uçurdu ya da Sahil Koruma bize ateş açtı. Bilmiyorum."

"Neler oluyor?" diye sordu, Chang'in yanında oturan paniğe kapılmış bir adam. Chang'lerin hemen yanına yerleşmiş olan ailenin reisiydi bu; adı Wu Qichen idi. Karısı hemen yakındaki karyolada yarı baygın yatıyordu. Bütün yolculuk boyunca ateşi düşmemişti ve şimdi patlamayla karmaşanın bile pek farkında değil gibiydi. "Neler oluyor?" diye tekrarladı Wu, daha yüksek sesle.

"Batıyoruz!" dedi kaptan ve mürettebatıyla birlikte kapının mandallarını açmak için uğraşmaya başladı. Ama başaramadı. "Kilitlemiş!" Göçmenlerden bazıları ağlaşmaya ve ileri geri sallanmaya başladı; kirli yanaklarından yaşlar süzülen çocuklar korkuyla donup kalmışlardı. Sam, Chang ve mürettebat kaptana yardım etmeye çalıştılar, ama kaim metal borular bir milim bile kıpırdamadı.

Chang yerde duran bir bavul fark etti. Bavul yavaşça yana doğru devrildi ve su dolu zemine çarptı; Ejder belirgin bir şekilde yan yatıyordu. Ambarın duvarını oluşturan metal plakaların birleşme yerlerinde, soğuk deniz suyu içeriye sızmaya başlamıştı. Az önce oğlunu içinden çıkardığı su birikintisinin derinliği yarım metreye ulaşmıştı. Birçok kişi giderek derinleşen su birikintilerinin içine, çöplerin, yiyeceklerin, karton bardakların yanına kaydı. Çığlık çığığa bağıyor, suyun içinde çırpıyorlardı.

Delik açmak için bagajları deliler gibi duvarlara vuran, birbirine sarılan, ağlayan, çığlık atan, yardım isteyen, dua eden çaresiz erkekler, kadınlar ve çocuklar... Yaralı yüzlü kadın küçük kızını kucaklarken, o da, leş gibi olmuş sarı renkli Pokemon oyuncağına sarılmıştı. İkisi de ağlıyordu.

Ölen gemiden gelen güçlü homurtular kirli havayı dolduruyor, kahverengi pis su giderek derinleşiyordu.

Ambar kapısının yanındaki adamlar mandalları açmayı başaramıyordu. Chang yüzüne düşmüş saçlarını eliyle düzeltti. "Bu işe yaramayacak," dedi kaptana. "Başka bir yol bulmamız gerek."

"Yerde bir geçit kapağı var," diye cevap verdi Kaptan Sen. "Ambarın arka tarafında. Makine dairesine açılıyor. Ama yarık oradaysa açmayı başaramayız. Çok fazla basınç var..."

"Nerede?" diye sordu Chang.

Kaptan, yanında dört denizcinin durduğu küçük bir kapıyı işaret etti. Kapı bir defada ancak bir kişinin geçebileceği büyüklükteydi. Chang ve kaptan, eğimli zeminde ayakta durmaya çalışarak kapıyı zorladılar. Siska Wu Qichen, ter içindeki hasta karısının kalkmasına yardım ediyordu. Chang karısına doğru eğildi ve "Beni dinle," dedi kesin bir ses tonuyla. "Ailemizi bir arada tutacaksın. O kapıya kadar bana yakın dur."

"Tamam, kocacığım."

Chang kapıda kaptana katıldı ve Sen'in sustalı çakısını kullanarak vidaları çıkardılar. Chang kapıyı güçlü bir şekilde itince metal plaka hiç direnmeden arka tarafa doğru açıldı. Makine dairesine de su doluyordu, ama ambardaki kadar derin değildi henüz. Chang ana güverteye çıkan dik merdiveni görebiliyordu.

Açılan gediği görünce göçmenlerden çığlıklar yükseldi. Panik içinde kapıya doğru koşarken kimilerini duvarlara yapıştırdılar. Chang ilk gelen iki erkeği güçlü yumruğuyla durdurdu. "Hayır!" diye bağırdı. "Tek tek! Yoksa hepimiz ölüyoruz!"

Bazıları gözlerinde çaresizlikle Chang'e doğru yürüdüler. Ama kaptan bıçağını sallayarak onlara döndü ve gerilemek zorunda kaldılar. Kaptan Sen ve Chang kalabalığa dönerek yan yana durdular. "Tek tek çıkılacak," dedi kaptan. "Makine dairesinden geçilecek ve merdivenden yukarı çıkılacak. Güvertede cankurtaran botları var." Kapiya en yakın duran göçmenlere işaret etti ve hemen dışarı doğru sürünmeler başladı. İlk çıkan, John Sung adında, yolculuk sırasında Chang'in zaman zaman sohbet ettiği bir doktor ve muhalifti. Sung dışarıda durup çömeldi ve çıkanlara yardım etti. Genç bir adam ve karısı onun arkasından çıkıp merdivene koşular.

Kaptan Chang ile göz göze geldi ve başını eğdi. "Yürü!"

Chang yaşlı babası Chang Jiechi'ye işaret etti ve adam kapıdan geçti; John Sung onu kolundan tutarak kalkmasına yardım etti. Sonra Chang'in iki oğlu, ergenlik çağındaki William ve sekiz yaşındaki Ronald çıktılar. Onları anneleri izledi. Chang en son çıktı ve ailesine merdiveni işaret etti. Sonra dönüp Sung'ın diğerlerini çıkarmasına yardım etti.

Sıra Wu ailesine gelmişti; Qichen, hasta karısı, genç kızları ve küçük oğulları.

Chang bir sonraki göçmeni karşılamak için elini uzattı ama mürettebattan ikisi kapiya doğru koşular. Kaptan Sen onları hemen yakalayıp durdurdu. "Burada kaptan hâlâ benim," dedi öfkeyle. "Ejderbenim gemim. Önce yolcular."

"Yolcular mı? Seni salak! Onlar domuz!" diye bağırdı adamlardan biri ve yaralı yüzü kadını küçük kızını yana iterek geçide doğru eğildi. Arkasından diğerleri geçip Sung'ı yere devirerek merdivene doğru koşular. Chang doktorun kalkmasına yardım etti. "Ben iyiyim," dedi Sung ve boynundaki muskasını tutarak dua etti. Chang, kuzey tanrısı ve suçlulara karşı masumların koruyucusu Chen-wu'nun adının mırıldanıldığını duydu.

Gemi aniden sallandı ve daha hızlı yatmaya başladı. Ambara deniz suyu dolarken gedikten aniden çıkan hava çok güçlüydü. Çılgınlık iç parçalayıcıydı, ama uzun sürmedi. Batıyor, diye düşündü Chang. En fazla birkaç dakika daha dayanırdı. Arkasından gelen tıslama sesini duydu. O tarafa döndüğünde merdivenden akan suyun dev gibi karanlık makinelerin üzerini kapladığını gördü. Motorlardan biri durdu ve o anda ışıklar söndü. Arkasından ikinci motor da durdu.

John Sung daha fazla tutunamadı ve yerde kayarak karşı duvara çarptı. "Çık buradan!" diye bağırdı Chang. "Burada yapabileceğimiz bir şey kalmadı."

Doktor başıyla onaylayıp merdivene yöneldi ve yukarı tırmandı. Ama Chang birkaç kişi daha kurtarabilmek için kapiya geri döndü. Önündeki görüntü kanını dondurdu; su kapıdan dışarı taşıyordu ve içinde, makine dairesine doğru uzanmış dört kol çaresizce çırpıyordu. Chang adamlardan birinin kollarını yakaladı, ama diğerleri onu öylesine tutmuşlardı ki, çekmesi mümkün olmadı. Kollar bir kez titredi ve Chang parmakların gevşediğini hissetti. Makine dairesini dolduran suyun içinde Kaptan Sen'i fark etti. Chang ona merdivenlere tırmanması için işaret etti, ama kaptan ambarın karanlığında kayboldu. Birkaç saniye sonra yüzerek geri geldi ve fişkıran deniz suyunun arasından Chang'e doğru bir şey uzattı.

Neydi bu?

Yuvarlanmamak için bir boruya sıkıca tutunan Chang, kaptanın uzattığı şeyi almak için suya doğru eğildi. Kaslı elini bezin etrafına sardı ve güçlü bir şekilde çekti. Bu, yaralı yüzü kadının küçük kızıydı. Kızın bedeni cansız kolların oluşturduğu yığının arasından geçerek kapıdan yükseldi.

Ufaklık öksürüyordu, ama bilinci yerindeydi. Chang onu sıkıca göğsüne bastırıp ve boruyu bırakarak suyun içinde duvara kaydı. Sonra merdivene doğru yüzdü ve yukarıda güverteyi kaplayan buz gibi suya doğru yükseldi.

Gördüğü şey nefesini kesti; geminin kış tarafı suyun içinde kaybolmak üzereydi ve dönüp duran sular güvertenin neredeyse yarısını kaplamıştı. Wu Qichen ve Chang'in babası, oğullarıyla birlikte turuncu renkli büyük bir cankurtaran botunun iplerini çözmeye çalışıyorlardı. Bot zaten yüzüyordu, ama çok geçmeden suyun altında kalacaktı. Chang ileri doğru atılıp çocuğu karısına teslim etti ve diğerlerinin ipleri çözmeye yardım etmeye başladı. Ama botu tutan ip suyun içinde kalmıştı bile. Chang suya dalarak kaim düğümü çözmek için çekiştirmeye başladı. O anda, elinin yanında başka bir el gördü. Oğlu William, muhtemelen güvertede bulduğu uzun, keskin bir bıçağı babasına uzatıyordu. Chang hemen bıçağı alarak ipi kesmeye başladı ve nihayet ip çözüldü.

Chang oğluyla birlikte yüzeye çıkıp kendi ailesine, Wu ailesine, John Sung'a ve diğer çifte, dev dalgalar yüzünden gemiden uzaklaşmaya başlayan bota binmeleri için yardım etti. Nefes nefese kalmıştı.

Kış motoruna dönüp, çalıştırmak için ipine asıldı, ama işe yaramadı. Hemen uzaklaşmak zorundaydılar, yoksa dev dalgalar ve batan geminin meydana getireceği girdap saniyeler içinde onları devirecekti. Delicesine çekiştirmeye başladı ve nihayet motor çalıştı.

Chang hemen botun arkasına yerleşti ve küçük aracın burnunu dalgalara çevirdi. Bot hızla ileri atıldı. Motorun devrini yükselterek sisin ve yağmurun içinde dikkatli bir daire çizdikten sonra burnunu batan gemiye döndürdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Wu.

"Diğerleri," diye bağırdı Chang. "Diğerlerini bulmamız gerek. Bazıları hayatta kalmış olm..."

Tam o anda bir kurşun, bir metreden daha yakın bir mesafeden, havayı yararak geçti.

Hayalet son derece öfkeliydi.

Bir eli cankurtaran botunun ipinde, batmakta olan Fuzhou Ejderinin pruvasında durdu ve elli metre geride kaçmaya çalıştığını fark ettiği bazı domuzları görmek için arkasına baktı.

Tabancasını bir kez daha ateşledi. Bir daha ıskaladı. Dalgalar bu mesafeden isabetli atış yapmayı imkânsız kılıyordu. Hedefleri Ejderin arka tarafına dolanıp gözden kaybolurken öfkeyle kaşlarını çattı. Hayalet, köprü güvertesine doğru baktı ve kamarasındaki makineli tüfeğiyle parasını düşündü; yüz bin Amerikan dolarından fazlaydı. Acaba oraya ulaşma şansı hâlâ var mıydı, diye merak etti bir an için.

Ama tam o anda, sanki düşüncesine bir cevapmışçasına, büyük bir patlama duyuldu ve Ejderim gövdesinden dışarıya sular fışkırdı.

Gemi daha da hızlı batmaya, daha fazla yan yatmaya başladı.

Parasının ve silahının kaybı canını yakacaktı, ama hayatından daha önemli değildi. Hayalet hemen bota bindi ve motoru gümbürdeterek gemiden uzaklaştı. Sis ve yağmurun arasında önünü görmeye çalışarak yakınları taradı. Havada kollar sallanıyor, iki kafa suya batıp batıp çıkıyordu.

"Buraya! Buraya!" diye bağırdı Hayalet. "Sizi kurtaracağım!" Adamlar kendilerini daha iyi görebilmesi için bacaklarını olabildiğince çırparak sudan yükselmeye çalıştılar. Bunlar, köprüde ona hizmet eden iki denizciydi. Çin yapımı, Model 51 otomatik askerî tabancasını tekrar kaldırdı. Birer kez ateş etti ve iki adamı da öldürdü.

Sonra kış motorunu çalıştırdı ve dalgaların üzerinde bir aşağı bir yukarı inip çıkmaya başladı. Yine yardımcısını arıyordu, ama hâlâ bir iz yoktu. Adam acımasız bir katildi ve çatışmalarda korkusuzdu, ama ait olduğu ortamdan çıkarıldığında tam bir aptaldı. Muhtemelen suya düşmüş ve sürüklenmişti; çünkü böyle bir durumda bile ağır silahını ve cephanesini bırakmazdı. Neyse, Hayalet'in düşünmesi gereken başka şeyler vardı şimdi. Botu, domuzları en son gördüğü yere doğru döndürdü ve motorun devrini iyice yükseltti.

Can yeleği bulmaya zamanı yoktu.

Hiçbir şey için zaman yoktu.

Ejderin paslı gövdesini parçalara ayıran ve Sonny Li'yi yüzükoyun deviren patlamanın hemen ardından, gemi yan yatmaya başlamış, yükselen su onu acımasızca denize sürüklemişti. Kendini birdenbire geminin dışında, canavarca yükselen dalgaların içinde çaresiz bir halde bulmuştu.

Cehennemın lanet olasıca on iblisi, diye düşündü İngilizce.

Su soğuk, ağır ve nefes kesecek kadar tuzluydu. Dalgalar onu sırtüstü çevirdi ve sonra yükseltip bir an sonra dibe batırdı. Li yüzeye çıkmayı başardı ve Hayalet'e bakındı, ama sisli havadan ve yağmurdan hiç kimseyi göremedi. Li çok su yutmuştu. Öksürmeye başladı. Günde üç paket sigara, litrelerce Tsingtao birası ve bol bol mao-tai içerdi; çok geçmeden gücü kesildi ve pek kullanmadığı bacak kaslarına acı kramplar saplanmaya başladı.

Gönülsüzce kemerine uzandı ve otomatik tabancasını çekip bıraktı; parmaklarından kurtulan tabanca hemen dibe inmeye başladı. Arka cebindeki üç şarjörü de aynı şekilde attı. Bu onu biraz daha hafifletmişti, ama yeterli değildi. Bir can yeleğine, yüzen ve onu suyun üzerinde kalmanın acı verici mücadelesinden kurtaracak herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

Bir kış motorunun sesini duyarak olabildiğince döndü. Otuz metre kadar ötede turuncu bir bot vardı. Elini kaldırdı, ama tam nefes alırken bir dalga yüzüne çarparak tuzlu suyu ciğerlerine doldurdu.

Göğsünde yakıcı bir acı hissetti.

Hava... havaya ihtiyacım var.

Bir dalga daha üzerine geldi. Gri deniz suyunun güçlü kasları onu çekerek yüzeyin altına indirdi. Ellerine baktı. Neden kıpırdamıyorlardı? Yüz, tekmele! Denizin seni yutmasına izin verme!

Yüzeye çıkmak için bir kez daha çırpındı.

İzin verm...

Daha fazla su yuttu.

İzin verm...

Gözleri kararmaya başladı.

Cehennemın on iblisi...

Şey, diye düşündü Sonny Li, sanırım yakında onlarla tanışacağım...

BÖLÜM BEŞ

Bir düzine kadar bitkin yolcu, botun zeminini kaplayan soğuk suyun içinde, ayaklarının dibinde yatıyordu. Etraflarında yükselen

dalgalarla tepelerine inen yağmur arasında kalmışlardı ve soğuktan titriyorlardı. Çaresiz elleri turuncu botun etrafını çeviren ipe tutunmuştu.

Zavallı teknenin gönülsüz kaptanı Sam Chang yolcularına baktı. İki aile -kendi ailesi ve Wu'nunki- birbirlerine sokulmuş, botun arka tarafında Chang'in etrafını sarmışlardı. Ön tarafta Dr. John Sung ve ambardan kaçan diğer çift oturuyordu. Chang onların sadece ilk isimlerini biliyordu; Chao-hua ve karısı Rose.

Dev bir dalga üzerlerine inerek talihsiz kazazedeleri tamamen ıslattı. Chang'in karısı Mei-Mei hırkasını çıkardı ve yaralı yüzü kadının minik kızının vücuduna sardı.

Chang kızın adını hatırladığında yüreğinde ani bir acı hissetti; kızın adı Po-Yee idi ve anlamı Kısmetli Kız'dı. Yolculuklarının iyi şans maskotu olmuştu.

"Haydi!" diye bağırdı Wu. "Hemen kıyıya gidelim."

"Diğerlerine bakmak zorundayız."

"Bize ateş ediyor!"

Chang kaynayan denize baktı, ama Hayalet görünürde yoktu.

"Birazdan gideceğiz. Ama kurtarabileceğimiz insanları kurtarmalıyız. Çevrenize bakın!"

On yedi yaşındaki William dizleri üzerinde doğrularak, yoğun yağmur ve sisin arasından bir şeyler görebilmek ümidiyle gözlerini kıstı. Wu'nun, hemen hemen aynı yaşlardaki kızı da aynı şeyi yaptı.

Wu bir şeyler söylemeye çalışıyordu, ama başı dönük olduğu için Chang ne dediğini anlayamadı.

Chang ipe koluna doladı ve botu yirmi metre ötedeki Fuzhou Ejderi'nin etrafından dolaştırmak için dümen kolunu iyice kendine doğru çekti. Gemi iyice suyun içine girmişti; arada bir gövdesindeki yaralardan, lombozlardan ya da ambar kapaklarından basınçlı hava ile birlikte sular fışkırarak yükseliyordu. Can çekişen bir hayvan gibi, homurtusu yükselip alçalıyordu.

"Orada!" diye haykırdı William. "Sanırım birini gördüm."

"Hayır!" diye itiraz etti Wu Qichen. "Gitmemiz gerek! Ne bekliyorsun?"

William eliyle işaret ediyordu. "Evet, baba. Orada!"

Chang, yaklaşık on metre kadar ötede siyah bir kitle ve hemen yakınında da, daha ufak beyaz bir cisim fark etti. Muhtemelen bir kafa ve bir el.

"Bırak onları," diye bağırdı Wu tekrar. "Hayalet bizi görecektir! Bizi vuracak!"

Chang ona aldırmadan botu suyun üzerinde gördüğü cisimlere doğru sürdü. Bu bir adamdı. Rengi atmıştı ve nefes almaya çalışıyordu; yüzünde korku ifadesi vardı. Chang adamın adının Sonny Li olduğunu hatırladı. Göçmenlerin çoğu konuşarak ve birbirlerine kitap okuyarak zaman geçirirken, aileleri olmadan yolculuk yapan birçok adam kendi başlarına kalmışlardı. Li de onlardan biriydi. Ama onda tuhafve gizemli bir şeyler vardı. Bütün yolculukları boyunca tek başına oturup düşüncelere dalmış, ara sıra etrafında gürültü yapan çocuklara bakmış ve Hayalet tarafından kesin olarak yasaklandığı halde güvertede yürüyüşlere çıkmıştı.

Konuştugu ender zamanlarda ise Li, ailelere New York'a varınca neler yapacaklarına ilişkin bir sürü soru sormuştu; oysa bu konular akıllı göçmenlerin asla konuşmayacağı türdendi.

Yine de, Li yardıma ihtiyacı olan bir insandı ve Chang onu kurtarmaya çalışacaktı.

Adam bir dalganın içinde kayboldu.

"Bırak onu!" diye tısladı Wu öfkeyle. "Öldü o!"

Botun ön tarafından genç kadın, Rose seslendi: "Lütfen, gidelim!"

Chang, devrilmesini önlemek için botu büyük bir dalgaya doğru çevirdi. Pozisyonları tekrar düzeldiğinde, Chang elli metre kadar ötede yükselip alçalarak yaklaşan turuncu bir nesnenin görüntüsünü yakaladı. Bu Hayalet'in botuydu. Yıllankafa onlara doğru harekete geçti. İki botun arasında bir dalga yükseldi ve bir an için birbirlerinin görüntüsünü kaybettiler.

Chang gazı köklede ve boğulmak üzere olan adama döndü. "Eğilin, herkes eğilsin!"

Li'ye ulaştıkları anda motoru hemen geri vitese taktı, kaim plastiğin üzerinden eğildi ve göçmeni omuzundan yakalayarak bota çekti. Adam şiddetle öksürerek yere serildi. Bir kez daha tabanca sesi duyuldu. Bir kurşun hemen yakınlarında, suya gömüldü. Chang, botu Ejderin etrafından döndürerek bir kez daha gemiyi Hayalet ile aralarına aldı.

Sudaki diğer birkaç kişiyi görünce, yıllankafanın dikkati bir an için o tarafa kaydı; geminin mürettebatından birkaç kişi, üzerlerinde turuncu renkli can yelekleriyle suya batıp çıkıyorlardı ve katille aralarında sadece yirmi-otuz metre vardı. Hayalet onlara doğru dönerek gazı köklede.

Adamın onları öldüreceğini anlayan denizciler, kollarını çaresizce Chang'e doğru salladılar ve yaklaşan ölümcül bottan uzaklaşmaya çalıştılar. Chang denizcilerle aralarındaki mesafeyi tartarak, yilankafa isabetli bir atış yapacak kadar yaklaşmadan onları kurtarıp kurtaramayacağını düşündü. Yağmur ve sis -ve azgın dalgalar- isabetli bir atışı oldukça zorlaştıracaktı. Evet, bunu yapabiliirdi. Gazı kökleme için motorun koluna sarıldı.

O anda bir ses duydu: "Hayır. Artık gitme zamanı."

Konuşan, babası Chang Jitech'i'di; yaşlı adam dizlerinin üzerinde olabildiğince doğrulmuş ve yüzünü oğluna yaklaştırmıştı. "Aileni güvenli bir yere götür."

Chang başıyla onayladı. "Evet, Baba" dedi, 'baba' kelimesine karşılık gelen 'şefkatli' sözcüğünü kullanarak. Botun burnunu kıyıya doğru çevirdi ve gazı kökleledi.

Birkaç saniye sonra iki el silah sesi duyuldu; Hayalet adamları öldürmüştü. Sam Chang'in yüreği titredi. Beni affedin, diye geçirdi içinden. Beni affedin.

Arkaya baktığında, sisin içinde turuncu bir nesne seçti; Hayalet peşlerinden geliyordu. Çaresizliği iliklerinde hissetti. Çin'de bir muhalif olarak Sam Chang korkuya alışkındı. Zaten ülkelerinde, korku zamanla alışılan bir duyguydu. Ancak, manyak bir katil sevgili aileni ve arkadaşlarını tehdit ederken hissedilen şey çok farklıydı.

"Yerde kaim. Herkes yerde kalsın!" Botu dengede tutmaya ve olabildiğince hızlı gitmeye çalıştı.

Yine silah sesi duydular. Mermi yine çok yakınlarda bir yerde suya gömüldü. Bot delinirse, birkaç dakika içinde batarlardı.

Sonra, sinir bozucu bir gürültü duyuldu. Fuzhou Ejderi tamamen yan yattı ve suyun altında gözden kayboldu. Batan geminin yarattığı dev dalga, bir bombanın şok dalgası gibi geminin etrafından yayılmaya başladı. Göçmenlerin botu etkilenmeyecek kadar uzaktaydı, ama Hayalet gemiye çok yakındı. Yilankafa arkasına baktı ve üzerine gelen dev gibi dalgayı gördü. Hemen yönünü değiştirdi ve bir an sonra da gözden kayboldu.

Bir profesör, bir sanatçı ve politik eylemci olmasına karşın, birçok Çinli gibi Sam Chang de Batılı insanlara kıyasla spiritüel yanı çok daha güçlü biriydi. Bir an için Merhamet Tanrıçası Guan Yin'in onlara yardım ettiğini ve Hayalet'i suyun dibinde bekleyen ölümüne gönderdiğini düşündü.

Ama çok geçmeden yüzü arkaya dönük olan John Sung haykırdı; "Hâlâ orada. Geliyor. Hayalet peşimizden geliyor."

Anlaşılan Guan Yin bugün başka işlerle meşgul, diye düşündü Sam Chang. Eğer kurtulacaksa bunu kendimiz yapmak zorundayız. Rotasını karaya doğru çevirdi. Kaptan Sen'in, mürettebatının ve son iki hafta içinde Chang'in arkadaşı olan birçok kişinin ölümünü belirten mezar taşları gibi suyun üzerinde yüzen ceset ve kalıntılardan hızla uzaklaştılar.

"Gemi batırdı."

Lon Sellitto'nun sesi fısıldar gibiydi. "Tanrım." Telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Ne?" dedi Harold Peabody, olduğu yerde donup kalarak. Şişman bir el çirkin gözlüklerine doğru yükseldi ve çıkardı. "Batırdı mı?"

Dedektif asık suratla onayladı.

"Tanrım, hayır," dedi Dellray.

Lincoln Rhyme'in, vücudunda hâlâ hareket edebilen kısımlardan biri olan başı, ağır sıklet polise doğru döndü. Bu haberle sarsılan Rhyme, bütün vücudunu ateş bastığını hissetti; boynundan aşağısının durumu düşünülürse bu tamamen duygusal bir tepkiydi elbette.

Dellray yürümeyi bırakırken, Peabody ve Coe birbirlerine baktılar. Sellitto telefonda konuşan adamı dinlerken bakışlarınısarıyer döşemelerine indirdi ve sonra tekrar onlara baktı. "Tanrım, Linç, gemi batmış. İçindeki herkesle birlikte."

Ah, olamaz...

"Sahil Koruma tam olarak neler olduğunu bilmiyor, ama su altında bir patlama tespit ettiklerini ve on dakika sonra da Ejderin radardan silindiğini söylüyorlar."

"Kazazedeler?" diye sordu Dellray.

"Bilmiyorlar. Tekne hâlâ birkaç mil uzakta. Pozisyonu tam olarak bilmiyorlar; Ejderdeki kimse acil durum sinyali vermemiş. Koordinatları gönderiyorlar."

Rhyme, Long Island haritasına baktı; doğu ucu balık kuyruğu gibi kıvrılıyordu. Gözleri, Ejderin tahmini konumunu gösteren kırmızı bir çıkartmaya takılmıştı. "Kıydan ne kadar uzaktalar?"

"Bir mil kadar."

Rhyme'in hızlı çalışan zihni, Sahil Koruma Fuzhou Ejderini durdurduğunda neler olabileceğiyle ilgili yarım düzine mantıklı senaryo üretmişti; bunlardan kimi iyimserken, diğerleri yaralanmalar ve ölümlerle ilgiliydi. Kriminal anlayış, bu gibi durumlarda bazı ihtimalleri

elimine ederek, riskin azaltılabileceği, ama asla tamamen yok edilemeyeceği yönündeydi. Ama gemideki herkesi boğmak? Bütün o aileleri ve çocukları? Hayır, bu olasılık asla aklıma gelmemiştir.

Tanrım, 3,000\$'lık lüks yatağında yatarken, Göçmen Bürosu' nun Hayalet'in nerelerde olabileceğiyle ilgili küçük sorununu ilgi çekici bir oyun oynar gibi dinlemişti. Sonra kendine göre bazı sonuçlara varmış ve hiç düşünmeden çözümü onlara sunmuştu.

Ondan sonra bu olayla hiç ilgilenmemiş, bir adım ötesini düşünmemiş, göçmenlerin büyük bir risk altında olabilecekleri aklımın ucundan bile geçmemişti.

Göçmenlere "kaybolmuşlar" deniyor; bir yılankafayı kandırmaya çalışırlarsa cezaları ölümdür. Şikâyet ederlerse, öldürülürler. Sonsuza dek ortadan kaybolurlar.

Lincoln Rhyme kendine lanetler yağdırıyordu. Hayalet'in ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu; bu ölümcül manevrayı tahmin edebilmeliydi. Gözlerini bir an için kapadı ve ruhundaki yükü dengelemeye çalıştı.

Kendine sık sık, ölüyle ilgilenme derdi -onun için çalışan teknisyenlere de- ve bu emri şimdi sessizce tekrarlıyordu. Ama onlardan bu kadar kolay vazgeçemezdi; o zavallı insanları unutamazdı. Ejderin batışı farklıydı. Bu ölenler, bir olay yerinde bulunduğu, işini rahat yapabilmek için, cam gibi gözlerine ve sanki tuhafbir şekilde gülümsüyormuş gibi duran dudaklarına aldırılmamayı öğrendiği cesetlerden değildi. Burada bütün aileler onun yüzünden ölmüştü.

Gemiyi durdurup Hayalet'i tutukladıktan sonra bu davada işinin biteceğini ve ameliyatı için hazırlık yapmaya başlayabileceğini düşünmüştü. Ama artık bu davayı bırakamayacağını biliyordu. İçindeki avcı bu adamı bulmalı ve adalete teslim etmeliydi.

Dellray çalan telefonuna cevap verdi. Kısa bir konuşmadan sonra telefonu kapadı.

"İşte durum raporu. Sahil Koruma, iki motorlu botun kıyıya doğru ilerlediğini düşünüyö." Ağır adımlarla haritaya yaklaştı ve pozisyonu işaret etti. "Muhtemelen buralarda bi' yerlerde. Easton; Orient Point yolunda küçük bi' kasaba. Fırtına bö'leyken helikopter getiremezler, ama kurtulan olup olmadığını anlamak için birkaç tekne yollamışlar. Biz de, adamlarımızı botların yöneldi'i Jefferson Limanı'na yollamalıyız."

Alan Coe, Sachs'incinden hafifçe koyu olan kızıl saçını elleriyle sıvazladı ve

Peabody'ye döndü. "Ben oraya gitmek istiyorum."

"Burada personelin görevlerine ait kararları ben veremem," dedi Göçmen Bürosu amiri. Gösteriyi Dellray ve FBI'm yönettiği konusunda açık bir imaydı bu; son birkaç gün boyunca iki ajan arasında böyle iğnelemeler çok kez tekrarlanmıştı.

"Sen ne dersin, Fred?" diye sordu Coe.

Ajan, dalgın dalgın "Hayır," dedi.

"Ama ben... "

Dellray başını salladı. "Yapabilice'en bi'sey yok, Coe. Onu yakalarlarsa gözaltındayken konuşabilirsin. Ona istediğin her şeyi yapabilirsin. Ama bu bir taktik yakalama operasyonu ve senin uzmanlık alanına girmiyö'."

Genç ajan Hayalet hakkında iyi bilgi sağlamıştı ama Rhyme onun birlikte çalışılması zor bir adam olduğunu düşünüyordu. Gemiyi yakalamaya giden teknede olmadığı için hâlâ kızgındı; bu, Dellray'in katılması gereken diğer bir savaştı.

"Lanet olsun!" dedi Coe, bir sandalyeye çökerken.

Dellray cevap vermeden yanmamış sigarasını kokladı, kulağının arkasına tıktı ve bir telefon daha aldı. Görüşmeyi bitirdikten sonra ekibe döndü. "Bölgedeki nispeten küçük otobanlarda barikatlar kuruca'az; 25. 48. ve 84. otoyolda. Ama şimdi trafi'in yoğun oldu'u bi' saat ve kimsede Long Island Ekspres Otobanını veya Sunrise Otobanını kapat'cak cesaret yok."

"Tünellerdeki ve köprülerdeki gişeleri uyarabiliriz," dedi Sel-litto. Dellray omuz silkti. "Bu dabi'si, ama yetmez. Lanet olsun, Çin Ma'allesi adamın yeri. Oraya ulaştı'ı anda izini kaybederiz. E'er mümkünse onu sahilde yakalamak zorundayız."

"Peki, cankurtaran botları ne zaman kıyıya ulaşacak?" diye sordu Rhyme.

"Tahminlerine göre yirmi-yirmibeş dak'ka kadar sonra. Bizinkiler Easton'dan elli mil uzaktalar."

"Oraya daha çabuk ulaşabilecek birini göndermemiz mümkün mü?" diye sordu Peabody.

Rhyme bir an tereddüt ettikten sonra, tekerlekli sandalyesine takılı mikrofonu emir verdi: "Komut, telefon!"

Sachs'ın altındaki resmi araba 1969 Indianapolis 500 Yarışlarına katılmış bir Konvertibl General Motors Camaro Süper Sport'tu.

Bu onuru taşımak için, GM fantastik arabalarından en güçlüsünü seçmişti; SS, 396 inçküplük Turbo-Jet V-8 motora sahipti ve bu motor 375 beygirgücüne ulaşabiliyordu. Araçlarla uğraşmaya meraklıysanız, -örneğin ses azaltıcıları, astar boyasını, tavan direklerini çıkarırsanız, kasnaklarla ve silindir başlarıyla biraz oynarsanız- beygirgücünü 450'ye kadar çıkarabilirsiniz.

Bu da, kalkış yarışları için müthiş bir makine yaratmak demektir.

Diğer taraftan, kuvvetli fırtınaya karşı saatte 210 kilometre sürat de yapabiliyorsunuz.

Amelia Sachs, arabayı Long Island Ekspres Otoban'ında doğuya doğru sürerken, deri kaplı direksiyonu sıkıca tutan artritli parmakları ağrımaya başlamıştı. Konsolun üzerinde mavi polis lambası vardı -lambanın vakumlu tabanı üstü açılan arabaların tentesini pek iyi tutmuyordu- ve araba yoğun trafiğin arasından sağa sola kayarak tehlikeli biçimde süzülüyordu.

Rhyme, beş dakika önce aradığında birlikte karar verdikleri gibi Sachs, Easton'dan yola çıkan ekibin yarısıydı; eğer yeterince şanslıysalar, Hayalet ve gemiden kurtulan göçmenler kıyıya ulaştıklarında kendileri de oraya varmış olabilerlerdi. Doğaçlama oluşturulmuş ekibin diğer yarısı ise, NYPD Acil Durum Hizmetlerinden genç bir memurdu ve hemen yanında oturuyordu. ESU (Acil Durum Birimi), polis departmanının taktik dalı, SWAT takımıydı ve Sachs -aslında Rhyme-o anda adamın kucağında duran türden bir ateş gücüne ihtiyaçları olabileceğine karar vermişlerdi: Bir Heckler&Koch MP5 makineli tüfek. Millerce arkalarında ESU, CS otobüsü, yarım düzine Suffolk kasaba şerifi, ambulanslar ile Göçmen Bürosu ve FBI'nın araçları geliyordu. Hepsi de bu fırtınada olabildiğince hızlı ilerliyorlardı.

"Pekâlâ," dedi ESU memuru. "Pekâlâ. Şimdi."

Bunu, arabanın tekerleklerinden ikisi hafifçe yerden kesildiğinde söylemişti.

Sachs arabayı tekrar kontrol altına aldı ve arka koltuktaki metal plakalarla birlikte başka parçaları da çıkarmış olduğunu hatırladı; şimdi SS, babasının onu yetmişlerde satın aldığından yaklaşık 227 kilo daha hafifti. O safralardan bir kısmının şimdi çok işe yarayabileceğini düşünüyordu. Araba bir kez daha hafifçe savruldu.

"İyiiz, sorun yok," dedi ESU polisi. Görünüşe bakılırsa, bir silahlı çatışmada, Long Island Ekspres Otobanında son hızla giden bu arabada olduğundan daha rahat olurdu.

Telefon çalınca Sachs aletin düğmesine el çabukluğuyla dokundu ve kulaklıkları mikrofondan cevap verdi.

"Söylesene bayan," dedi, Robocop gibi giyinmiş ESU memuru, "O araba kitlerinden kullanmaz mısın? Bence daha iyi olurdu."

Sachs gülerken telefonu açtı.

"Durum nasıl, Sachs?" diye sordu Rhyme.

"Elimden geleni yapıyorum. Ama birkaç kilometre sonra şehir içine gireceğiz. Kırmızı ışıklarda yavaşlamak zorunda kalabilirim." "Kalabilirim mi?" diye homurdandı ESU memuru.

"Kurtulan var mı, Rhyme?" diye sordu Sachs.

"Fazla bir şey bilmiyoruz," diye cevap verdi Rhyme. "Sahil Koruma sadece iki botta söz ediyor. Görünüşe bakılırsa çoğu kurtulmamış." "Bu ses tonunu tanıyorum, Rhyme," dedi Sachs. "Olanlar senin hatan değil."

"Teşekkür ederim, Sachs. Üstesinden gelirim. Dikkatli sür, tamam mı?" "Ah, tabii," dedi Sachs, savrulmuş kurtulan arabayı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarak, tekrar normal pozisyona sokarken. Camaro, düzleşen ekspres yolda ilerlemeye devam ederken hızı 225'e ulaştı. ESU memuru gözlerini kapadı.

"Tehlikeli olacak, Sachs. Silahını hazır tut."

"Hep hazır." Bir savrulma daha.

"Sahil Koruma teknesinden mesajlar alıyoruz, Sachs. Gitmem gerek." Bir an duraksadı. "İyi araştır ama arkamı kolla," dedi sonra.

Sachs güldü. "Bunu sevdim. Bizim bölümdekiler için üzerinde bu sözler yazılı tişörtler yaptırmalıyız."

Bağlantı kesildi.

Otoban bitti ve daha küçük bir otoyola saptılar. Botların karaya çıkacağı Easton'a yirmi beş mil uzaktaydılar. Hiç oraya gitmemiş olan şehir kızı Sachs, doğa örtüsünün nasıl olacağını merak etti. Kumluk bir sahil miydi? Dik kayalıklar mıydı? Tırmanmak zorunda kalacak mıydı? Artriti son zamanlarda azmıştı ve bu nem oranı ağrılarını iyice artırıyorlardı.

Eğer Hayalet hâlâ kumsaldaysa, saklanıp pusu kurabileceği bazı yerler olup olmadığını da merak etti.

Hız göstergesine bir göz attı.

Yavaşlıyorlar mıydı?

Ama lastiklerinin durumu iyiydi ve avuçlarındaki tek nem, Jefferson Liman'ında onu sırsıklam eden yağmurdandı. Gaz pedalını yere yapıştırdı.

Bot kıyıya yaklaştıkça kayalar daha da belirginleşti.

Sivri dişleri de görülüyordu.

Sam Chang sıçrayan suların ve yağmurun arasından önünü görmek için gözlerini kıstı. Önlerindeki sahilin yer yer çakıl taşı ve kumlu kum kaplı kısa uzantıları vardı, ama genel yapısı kayalık ve etraflarında yükselen yüksek kaya duvarlardı. Sahilin inebilecekleri bir noktaya ulaşmak için sivri taşların arasında tehlikeli bir manevra yapmak zorundaydı.

"Hâlâ orada, arkamızda," diye bağırdı Wu.

Chang arkaya baktığında Hayalet'in botunu minik turuncu bir nokta olarak görebildi. Doğruca üzerlerine geliyordu, ama kendileri kadar hız yapamıyordu. Hayalet, botu kötü kullandığından işini zorlaştırmıştı. Doğruca sahile yöneldiğinden dalgalarla savaşmak zorunda kalmış, bu da doğal olarak hızını kesmişti. Ama Taoist prensiplere göre hareket eden Chang, botunu farklı biçimde kullanmıştı; bir yılan gibi kıvrılarak yüksek dalgaların arasından suyun doğal akış yönünü bulmuş, kıyıya yönelen dalgaların üzerine binerek daha hızlı gitmelerini sağlamıştı. Yılankafayla aralarındaki mesafe artıyordu.

Hayalet karaya çıkana kadar, Chang kendilerini bekleyen kamyonları bulmak için yeterli zamanları olacağını sanıyordu. Kamyon şoförlerinin deniz kazasından haberleri olmayacaktı, ama Chang, onlara Sahil Koruma'nın peşlerinde olduğunu söyleyecek ve hemen hareket etmelerini emredecekti. Beklemekte ısrar ederlerse, Chang, Wu ve diğerleri güç kullanarak kamyonları ele geçirecek ve kendileri kullanacaklardı. Sahil şeridini ve ötesini inceledi; sahilin arka tarafı ağaçlık ve çimenlik bir alandı. Fırtınalı yağmurda ve sisin içinde görebilmek zordu, ama gözleri yola benzer bir şey seçti. Fazla uzak olmayan bir mesafede ışıklar da vardı. Görünüşe bakılırsa küçük bir köy olmalıydı.

Yakıcı deniz suyunu gözlerinden silen Chang, ayaklarının dibindeki insanların sessizce önlerindeki sahile, şiddetli akıntılara, anaforlara, bıçak kadar keskin ve kurumuş kan kadar siyah kayalara bakışlarını izledi.

O anda, hemen önlerinde, suyun altında bir dizi kaya belirdi. Chang motoru hemen geri vitese alarak sert bir dönüş yaptı ve kayalığı kıl payı sıyırdı. Şimdi öfkeli dalgalar, yarısını havaya kaldırdıkları botun içine doluyordu. Bir an alabora olacak gibi oldular, sonra bu ikinci kez tekrarladı. Chang kayalığın arasındaki bir boşluktan geçmeyi planlıyordu, ama motor aniden sustu. İpi tutup sertçe çekti. Motor öksürdü ama tekrar sessizleşti. Defalarca denedi, ama hiçbir netice alamadı. Motordan hiçbir ses çıkmıyordu. Büyük oğlu öne doğru uzanıp benzin tenekesini ters çevirdi. "Boş!" diye bağırdı William.

Chang, ailesinin güvenliğinden endişelenerek çaresizce arkaya baktı. Sis şimdi daha yoğunlaşmış ve onları örtmüştü; ama aynı zamanda Hayalet'i de gizlemişti. Acaba ne kadar yakındaydı?

Bot büyük bir dalgayla havalandı ve sarsılarak tekrar suya düştü. "Yere! Herkes yere yatsın!" diye bağırdı Chang. "Sakın kalkmayın." Botun zeminini dolduran koyu renkli suyun içine diz çöktü. Küreklerden birini kaptı ve dümen gibi kullanmaya çalıştı. Ama dalgalar ve akıntı fazla güçlü, bot fazla ağırdı. Su şiddetle eline çarptı ve küreği düşürerek Chang'i sırtüstü devirdi. Yöneldikleri tarafa baktı ve birkaç metre ötede bir kaya şeridi gördü.

Su, botu bir sörf tahtası gibi havalandırdı ve hızlandırdı. Botun burnu kayalara büyük bir şiddetle çarptı. Plastik yırtılarak açıldı ve bot tıslayarak sönmeye başladı. Sonny Li, John Sung ve öndeki çift -Chao-hua ve Rose- kayaların üzerinden yuvarlanarak bottan suya düşmüşlerdi.

BÖLÜM ALTI

Karaya yarım kilometre kala, Hayalet cep telefonunu kapıp, yağmurdan ve dalgalardan korunmaya çalışarak domuzları izlemeye devam etti.

Ses kötüydü -sinyal Fuzhou ve Singapur arasında uydu aracılığıyla sekiyordu- ama New York'un Çin Mahallesi'nde zaman zaman kullandığı, bir bangshou olan ve şimdi kıyıda yakın bir yerlerde kendisini almak için bekleyen Jerry Tang'ı aradı.

Denizle boğuşması yüzünden nefes nefese kalmasına karşın, Hayalet nerede karaya çıkacağını sürücüye zar zor anlatabildi; dükkânlardan ve evlerden oluşan şeridin üç ila dört yüz metre kadar doğusunda bir yere.

"Ne tür silahların var?" diye sordu Hayalet bağıarak.

"Ne?" diye bağırdı Tang.

Aynı soruyu defalarca tekrarlamak zorunda kaldı: "Silahlar!"

Ama Tang tetikçi değil, bir işadımıydı ve görevi ödemeleri toplamaktı; yanında taşıdığı tek silah tabancasıydı.

"Gan," dedi Hayalet. Lanet olsun! Eski bir Model 51'i vardı sadece, oysa en azından bir tür otomatik silah umuyordu.

"Sahil Koruma," dedi Tang, sözleri parazit ve rüzgârın uğultusunda kaybolarak, "onlar.. zerinde...tarayıcıy...dinliyo.. gitmek zorunday... nere... "

"O domuzlardan birini görürsen öldür," diye bağırdı Hayalet. "Beni duydun mu? Sana yakın bir yerlerde karaya çıktılar. Onları bul ve öldür!"

"Öldürmek mi? Sen ne..."

Ama bir dalga, botun yan tarafından yükselerek üzerine indi. Telefonun sesi kesilince Hayalet ekrana baktı. Anlaşılan kısa devre olmuştu. Küfür ederek telefonu yere fırlattı.

Bir kaya şeridi önünde belirince Hayalet onun etrafından dolandı ve küçük kasabanın solunda uzak bir kumsal hedefledi. Domuzların indiği yere geri dönmek biraz zaman alacaktı, ama keskin kayalarda kendini yaralama riskine girmek istemiyordu. Kıyıya yaklaşırken büyük bir dalga botun dengesini bozdu; neredeyse alabora olacaktı. Hayalet hemen motoru geri vitese taktı ve bot tekrar dengesini buldu.

Ama başka bir dalga arkadan vurdu ve Hayalet'i sınırlı ederek botun zeminine devirdi; bot iki yana şiddetle sallandı. Büyük bir hızla karaya çarptı ve yolcusunu yere, kumların üzerine yuvarladı. Pervane sudan çıktı, motor yarıştaymış gibi ses çıkarmaya başladı. Gürültünün kendisini ele vereceğinden korkan Hayalet hemen atılarak motoru kapadı.

Kıyıda yirmi metre kadar uzaktaki kumlu asfaltın üzerinde, Jerry Tang'ın, metalik gri 4x4 BMW'sini gördü. Ayağa kalktı ve arabaya doğru koştu. Şişman ve traşsız bir adam, Tang onu gördü ve arabayı yaklaştırdı. Hayalet sürücü kapısının camına doğru eğildi. "Diğerlerini gördün mü?"

"Gitmemiz gerek!" dedi Tang, gergin bir tavırla. Bir polis tarayıcısını işaret etti. "Sahil Koruma burada olduğumuzu biliyor. Bizi aramak için polis gönderdiler."

"Diğerleri!" dedi Hayalet. "Domuzlar nerede?"

"Kimseyi görmedim ama... "

"Yardımcımı da bulamıyorum. Gemiden inip inmediğini bilmiyorum." Hayalet sahil şeridini taradı.

"Kimseyi görmedim," dedi Tang, sesini yükselterek. "Ama burada kalamayız."

Kıyıda hareketi Hayalet gözünün ucuyla gördü; gri giysili bir adam yaralı bir hayvan gibi kayaların üzerinde tökezleyerek sudan uzaklaşmaya çalışıyordu. Hayalet arabadan uzaklaştı ve belindeki tabancayı çekti. "Burada bekle."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tang. "Burada daha fazla kalamayız. Geliyorlar. On dakika içinde burada olurlar. Beni duymuyor musun?" Ama Hayalet adamın söylediklerine hiç dikkat etmedi; geri dönerek yürümeye başladı. Domuz başını kaldırıp baktı ve kendisine doğru gelen Hayalet'i gördü, ama görünüşe bakılırsa bacağını kırmıştı ve kaçmak bir yana, ayakta bile duramıyordu. Umutsuzca suya doğru sürünmeye başladı. Hayalet, neden bu kadar hırslandığını kendisi bile bilmiyordu.

Sonny Li gözlerini açtı ve cehennem on iblisine teşekkür etti; batan gemiden kurtulduğu için değil, iki haftadır ilk kez midesindeki bulantı geçtiği için.

Bot kayalara çarptığında kendisi, John Sung ve genç çift suya düşmüşler, güçlü akıntıyla sürüklenmişlerdi. Li diğer üçünü hemen gözden kaybetmişti ve bu noktada karaya çıkana kadar, sahil boyunca muhtemelen bir kilometre kadar sürüklenmişti. Ayağa kalkıp sendeleyerek okyanustan olabildiğince uzaklaştı.

Mide bulantısı ve başındaki zonklama geçene kadar yağmurun altında hareket etmeden yattı. Nihayet kendini ayağa kalkmaya zorladı. Ağır adımlarla yola doğru yürürken, kumla ve deniz tozuyla dolan gömleği ve kot pantolonu tenini rahatsız ediyordu. İki yönde de hiçbir şey göremiyordu. Ama sağ tarafında küçük bir köyün ışıklarını gördüğünü hatırladı ve kumla kaplı yolda o yöne doğru yürümeye başladı. Hayalet'in nerede olduğunu merak ediyordu.

Sanki sorusuna bir cevapmış gibi, kısa bir patlama duyuldu ve

Li bunun tabanca sesi olduğunu hemen anladı. Ses açık alanda yankı

yapmıştı.

Peki, tetiği çeken Hayalet miydi? Yoksa yerel sakinlerden biri iniydi? (Bütün Amerikalılar'ın tabanca taşıdığını herkes bilirdi.) Belki de bir güvenlik görevlisiydi.

Kendini güvenceye almak en iyisiydi. Hayalet'i bir an önce bulmak istiyordu, ama dikkatli olması gerektiğinin de farkındaydı. Kendini daha kolay gizleyebileceği çalılırlar arasına daldı ve bitkin bacaklarının kendisini taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde yürümeye başladı.

İki ailenin üyeleri sesi duyunca donup kaldılar.

"Bu..." dedi, Wu Qichen zorlukla.

"Evet," dedi Sam Chang alçak sesle. "Tabanca sesi."

"Bizi öldürüyor. Bizi izliyor ve teker teker öldürüyor."

"Biliyorum," dedi Chang. Hangisinin öldüğünü bilmiyor ve hepsi -Dr. Sung, Sonny Li ve genç çift- için yüreği sızlıyordu. Ama elinden ne gelirdi ki?

Chang babasına baktı ve Chang Jiechi'nin nefes nefese kaldığını gördü, ama -bottaki zorlu yolculuklarına ve uzun yüzüşe karşın- yaşlı adam acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Adam başını hafifçe eğdi ve devam edebilecek durumda olduğunu işaret etti. Hepsi bir kez daha yağmurun ve rüzgârın altına çıktılar.

Sürücülerini Çin Mahallesi'ne götürmeleri için ikna etmek ya da zorlamak yönündeki planlarına gerek kalmamıştır; sonuçta onları bekleyen herhangi bir kamyon filan yoktu. Chang, araçların hepsinin ya başka bir yerde olduklarını ya da Hayalet'in gemiyi

batırmaya karar verdiği zaman onları arayıp geri dönmelerini söylemiş olduğunu düşündü. Wu ile birlikte dakikalar boyunca Sung'a, Li'ye ve bontan düşen diğerlerine seslendiler. Ama bir süre sonra Chang, biraz ileride yılan kafanın turuncu botunu görünce herkesi yoldan uzaklaştırıp çimenlerin ve çalıların arasına soktu. Işıkları gördükleri yerde bir kamyon bulabileceklerini umarak o yönde yürümeye başladılar.

Onları çeken ışıklar, bir dizi restorana, bir petrol istasyonuna, Xiamen'deki sayfiye yerlerindeki gibi hediyelik eşya dükkânlarına, on-on iki eve ve bir kiliseye aitti.

Saat 05.30-06.00 civarı olmalıydı, çünkü hava aydınlanmak üzereydi ve yaşam belirtileri vardı. İki restoranın önünde on kadar araba park edilmişti ve içlerinden birinin motoru çalışıyordu, ama içinde sürücü yoktu. Araba küçük bir dört kapılıydı ve Chang'in on kişilik bir araca ihtiyacı vardı. Üstelik bulacakları arabanın çalındığı üç saatten önce anlaşılmalıydı; bu süre içinde New York'taki Çin Mahallesi ulaşabilecekleri söylenmişti.

Diğerlerine, uzun çalıların arasında beklemelerini söyledikten sonra, oğlu William'a ve Wu'ya kendisini izlemelerini işaret etti. Binaların arka tarafında eğilerek dolaştılar. Benzin istasyonunun arkasında iki büyük kamyon vardı, ama ikisi de garajdaki genç görevlinin açık görüş alanındaydı. Buğulu cam görüşü zorlaştıracaktı, ama motoru çalıştırdıkları anda görevli onları fark edecekti.

Yirmi metre kadar ileride karanlık bir ev vardı ve arkasında bir pikap kamyonet duruyordu. Ama Chang, babasını ve çocukları yağmurun altında götürmek istemiyordu. Ayrıca batan bir gemiden kurtulmuş on Çinli bunun gibi eski püskü bir arabada 'sürüklenen insanlar' -Çin'de iş bulmak için kasabadan kasabaya yolculuk yapan gezgin işçilere bu isim verilirdi- gibi New York sokaklarında dolaşırlarsa kendilerini kolayca belli ederlerdi.

"Çamurdan uzak durun," dedi Chang oğluna ve Wu'ya. "Çimenlerin, dalların ve taşların üzerinden yürüyün. Ayak izi bırakmak istemiyorum." Tedbirli olmak Chang'ın doğasındandı. Polis ve Çin Özgürlük Ordusu sürekli arkalarında olduğu için, Çin'deki muhalifler tedbirli olmayı hemen öğreniyorlardı.

Şiddetli rüzgârın dövdüğü çalıların ve ağaçların arasından yürümeye devam ederek kimi karanlık, kimi insanların uyanmaya başladığını belli eden evlerin yanından geçtiler; bazılarında televizyonun mavi ışığı camlara vuruyor, kahvaltılar hazırlanıyordu.

Normal hayatın bu dokunaklı işaretlerini görünce, Chang durumlarının umutsuzluğuyla sarsıldı. Ama devletin insanlardan çok fazla şeyi aldığı Çin'de öğrendiği gibi, bu tür duygusalıklar bir kenara atarak oğlunu ve Wu'yu daha hızlı ilerlemeye zorladı. Sonunda bu yerleşim merkezindeki son binaya geldiler; karanlık ve görünüşe bakılırsa içinde kimsenin olmadığı küçük bir kilise.

İssız binanın arka tarafında beyaz renkli eski bir minibüs buldular. İnternet'te ve televizyon başında geçirdiği saatlerden, Chang biraz İngilizce biliyordu, ama bu kelimeleri anlamıyordu. Ancak, kendi zorlaması sayesinde oğulları yıllar boyunca Amerikan kültürünü ve İngilizce'yi incelemişlerdi. William minibüse bakarak açıkladı: "Easton Hamsin Baptist Kilisesi' yazıyor."

Uzaktan hafif bir patlama sesi daha duyuldu. Chang sesi duyunca donup kaldı. Hayalet içlerinden birini daha öldürmüştü.

"Gidelim!" dedi Wu, endişeli bir tavırla. "Haydi. Bakalım açık ini?" Ama minibüsün kapıları kilitliydi.

Chang camı kırabilecekleri bir şey bulmak için etrafına bakınırken, William kilidi yakından inceledi. "Bıçağın sende mi?" diye sordu babasına, rüzgârdan sesini duyurmak için bağırarak.

"Bıçağın mı?"

"Gemideyken sana verdiğim bıçak; botun iplerini kesmiştin ya."

"O senin miydi?" Oğlu böyle bir silahı nereden bulmuş olabilirdi ki? Bıçak bir sustalıydı.

"Sende mi?" diye sordu çocuk tekrar.

"Hayır, botu almaya çalışırken düşürdüm."

Çocuk yüzünü buruşturdu, ama Chang ona aldırmadı -aslında çocuğun yaptığı şey terbiyesizlikti- ve yağmurdan sırlıklam olmuş toprağa bakındı. Bir metal boru buldu ve minibüsün camına savurdu. Cam bir anda tuzla buz oldu. Yolcu koltuğuna binerek anahtarları bulmak için torpido gözüne baktı. Bulamayınca tekrar indi. Binaya bakarak kilisenin içinde olup olamayacaklarını düşündü. Öyle olsa bile nerede olduğunu nasıl bileceklerdi? Bir ofis mi vardı? İçeride bir kâhya olabilirdi; ya da adam onları fark ederse? Chang mecbur kalsa bile masum birini incitebileceğini sanmıy...

Aniden yüksek bir çatırtı duydu ve hemen sesin geldiği yöne döndü. Oğlu sürücü koltuğunda öne doğru eğilmiş, botuyla tekmeleyerek kontak kutusunu kırmıştı. Chang hayretler içinde izlerken çocuk kabloları dışarı çıkardı ve telleri birbirine sürtmeye başladı. Birden radyo canlandı: "O sizi daima sevecektir; bırakın kurtarıcımız,..."

William konsolun üzerinde bir düğmeye bastı ve ses alıncı. Diğer telleri birbirine sürttü. Küçük bir kıvılcım... Motor çalıştı.

Chang hayretler içinde kalmıştı. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Çocuk omuz silkti.

"Söyle bana... "

Wu, Chang'in kolunu tuttu. "Gidelim! Ailelerimizi alıp buradan uzaklaşmamız gerek. Hayalet bizi arıyor."

Baba, oğluna delici gözlerle baktı. Oğlunun mahcup olarak başını eğmesini bekliyordu, ama William, kendisinin babasına hiçbir yaşta yapamayacağı kadar soğuk bir tavırla karşılık verdi.

"Lütfen," diye yalvardı Wu. "Diğerleri için dönelim."

"Hayır," dedi Chang bir an sonra. "Onları buraya getir. Geldiğimiz yolu izle; kimsenin ayak izi bırakmamasına dikkat et."

Wu onları almak için hemen fırladı. William minibüsün içinde bir harita kitapçığı buldu ve dikkatle inceledi. Yönleri ezberliyormuş gibi başını ileri geri sallıyordu.

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Chang, düz kontak yapmak konusunda oğlunu sorguya çekmek yerine.

"Tahmin edebiliyorum." Çocuk başını kaldırıp Chang'e baktı. "Benim sürmemi ister misin?" Sonra açıkça ekledi; "Sen araba kullanmak konusunda pek iyi değilsindir de." Şehir dışında yaşayan birçok Çinli gibi, Sam Chang'in de temel ulaşım aracı bisikletti.

Chang şaşkınlıkla gözlerini kırpıstırdı; yine küstahlığa yakışır o ses tonuyla konuşmuştu. Nihayet, Wu diğer göçmenlerle orya çıktığında, Chang karısına ve babasına minibüse binmelerine yardım etmek için koştu. "Evet, sen sür," diye seslendi oğluna.

BÖLÜM YEDİ

Domuzlardan ikisini sahilde öldürmüştü; yaralı adam ve bir kadın. Ama botta ondan fazla insan olmalıydı. Geri kalanlar neredeydi?

Bir korna sesi duyuldu. Hayalet arkasına döndü. Jerry Tang onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Polis tarayıcısını elinde sallıyordu. "Polis her an gelebilir! Gitmemiz gerek!"

Hayalet diğer tarafa dönerek sahili ve yolu tekrar taradı. Nereye gitmişlerdi? Belki de...

Lastiklerin acı çığlığıyla Tang'ın 4x4'ü yola fırladı ve hızla uzaklaşmaya başladı.

"Hayır! Dur!"

Öfkeye kapılan Hayalet tabancasıyla nişan aldı ve bir el ateş etti. Kurşun arka kapıya isabet etti, ama araç hiç yavaşlamadan yoluna devam ederek bir kavşaktan dönüp gözden kayboldu. Hayalet tabanca tutan elini sarkıtarak olduğu yerde durdu ve kaçış şansını kaybettiği yola bakarak donup kaldı. Manhattan'daki gizli yerlerinden seksen mil uzaktaydı, yardımcısı kayıptı ve muhtemelen ölmüştü, parası ve cep telefonu yoktu. Peşinde onlarca polis ve asker vardı. Şimdi de Tang onu terk etmişti. Yapabileceği...

Gergindi. Bir kilisenin diğer tarafındaki tarladan beyaz bir minibüs ortaya çıktı ve dönüp yola girdi. Bunlar domuzlardı! Hayalet tekrar tabancasını kaldırdı, ama araç sisin içinde gözden kayboldu. Tabancayı indirip birkaç derin nefes aldı. Birkaç saniye sonra yine soğukkanlılığını kazanmıştı. O anki sorunlarının altında ezilir gibi olmuştu, evet, ama hayatı boyunca bundan çok daha büyük zorluklar atlattığı, bundan çok daha kötü durumlarda kalmıştı.

Eskinin bir parçasısın.

Yollarını değiştireceksin.

Eski inançların için öleceksin...

Hayatındaki geçici dengesizlikler ve en kötü olaylar bile zaman içinde talihe dönüşmüştü. Yaşam felsefesi tek kelimedede gizliydi: Naixin. Çince'de bunun anlamı "sabır"dı ama Hayalet için daha derin bir anlamı vardı. Buna İngilizce'de karşılık gelecek ifade "Her şeyin bir zamanı var!" olabilirdi. Kırk yıldan uzun bir süre hayatta kalmayı başarmıştı, çünkü sorunlara, tehlikeye ve kedere dayanmıştı.

Domuzlar şimdilik kaçmışlardı. Öldürülmeleri şimdilik bekleyebilirdi. Şu anda polisten ve Göçmen Bürosu memurlarından kaçmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Eski tabancasını cebine koydu ve sahil boyunca yağmur altında yorgun argın yürümeye başladı. En yakın bina bir restorandı ve önünde motoru çalışan sürücüsüz bir araba duruyordu.

Gördün mü, şansın dönmeye başladı bile!

Denize baktığında onu güldüren başka bir şey daha gördü. Şansı gerçekten dönmüştü galiba: Kıyının hemen yakınında domuzlardan biri, bir adam, suyun üzerinde kalmaya çalışıyordu. En azından buradan kaçmadan önce içlerinden birini daha öldürebilirdi.

Hayalet tabancasını çekti ve kıyıya doğru yürümeye başladı.

Rüzgâr onu yorgunluktan bitirmişti.

Küçük kasabaya ulaşmaya çalışırken, Sonny Li kumların üzerinde ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Kaypak bir adamdı ve içinde yaşadığı zorlu, tehlikeli dünyada blöflere, sürprizlere, uyanıklığa (ve elbette silahlara) güvenirdi, fiziksel güce değil. Şimdi sabahki mücadelesinden bitkin düşmüş bir halde sınırlarını zorluyordu.

Rüzgâr... Onu iki kez yere devirmişti.

Daha fazla devam edemeyeceğim, diye düşündü. Görülme riskine rağmen, kumlarda sürünmek onun için çok fazlaydı; bu yüzden tekrar ıslak asfalta çıktı ve küçük kasabanın ışıklarına doğru yürümeye devam etti. Li onu bulamadan yılankafanın gideceğinden korktuğu için, elinden geldiğince kendini zorlayarak ilerlemeye çalışıyordu.

Ama bir an sonra adamın hâlâ buralarda olduğundan emin oldu; birkaç el daha ateş edilmişti.

Li bir tepeye tırmandı ve rüzgârın, yağmurun, sisin arasından etrafına bakındı, ama kimseyi göremedi. Anlaşılan ses sandığından daha uzak bir mesafeden gelmişti.

Cesareti kırılrsa da yürümeye devam etti. Sonsuzluk gibi gelen on dakika boyunca yürümek için kendini zorladı ve arada bir başını arkaya atarak yağmur suyunu kavruktan boğazına doldurdu. Yuttuğu onca deniz suyundan sonra bu kadar susamış olması normaldi.

Bir süre sonra, sağ tarafında kumların üzerinde duran turuncu renkli küçük cankurtaran botunu gördü. Hayalet'in botu olduğunu düşündü. Yılankafayı görmek için sahilin iki tarafına bakındı, ama sisin ve yağmurun içinde o kadar uzağı görmek mümkün değildi.

Adamın ayak izlerini takip ederse onu kasabada bulabileceğini düşünerek bota doğru yürümeye başladı. Ama daha ilk adımını attığı anda yoldan bir ışık yansıdı. Gözlerindeki suları silerek ışığın geldiği tarafa baktı. Işık maviydi ve yolun üzerinde hızla kendisine doğru geliyordu. Göçmen Bürosu muydu? Polis miydi?

Li, yolun diğer tarafındaki sık çalılıklara koştu. Hemen yere yattı ve araba yaklaşırken ışığın giderek parlaklaşmasını izledi. Sarı renkli bir spor araba yağmurun ve karanlığın içinden fırlayarak yüz metre kadar ileride durdu. Li ayağa kalkmadan arabaya doğru yavaşça sürünmeye başladı.

Amelia Sachs yağmurun dövdüğü sahilde durmuş, tuhaf bir ölüm pozunda yere serilmiş kadın cesedine bakıyordu.

"Onları öldürüyor, Rhyme" dedi, Amelia Sachs son derece üzgün bir ses tonuyla, Motorola SP-50 bel telsizinin kulaklıklarıyla mikrofonuna fısıldayarak. "İkisini vurmuş; biri erkek, biri kadın. Sırtlarından. İkisi de ölü."

"Onları vurmuş mu?" Rhyme'in sesi boğuktu ve Sachs onun bu ölümler için kendi kendini suçladığını biliyordu.

ESU memuru makineli silahını hazır tutarak Sachs'a yaklaştı. "Adamdan iz yok," dedi, sesini duyurmak için bağırarak. "Yolun biraz ilerisinde bulunan restorandaki insanlar yirmi dakika kadar önce bir arabanın çalındığını söylüyorlar." Memur, Sachs'a bir Honda'nın tanımını ve plaka numarasını verdi; o da bilgiyi Rhyme'a ilettili.

"Lon gerekeni yapacak," dedi, Rhyme. "Yalnız mıymış?"

"Sanırım. Yağmur yüzünden kumda ayak izi kalmamış, ama kadını vururken durduğu yerde çamurda bazı izler buldum. O zaman tek başıymış."

"O halde yardımcısının hâlâ ortalıklerde olmadığını düşünebiliriz. Karaya başka bir botla çıkmış olmalı. Ya da belki batan bottaydı."

Sachs, elini silahının yanından ayırmadan olay yerini inceliyordu. Etrafi kayalıklar, kumlar ve çalılarla sarılıydı. Silahlı bir adamı böyle bir ortamda görmek zor olurdu.

"Göçmenleri arayacağız, Rhyme," dedi.

Rhyme'in karşı çıkmasını, ilk olarak izler tamamen kaybolmadan olay yerini incelemesi gerektiğini söylemesini umuyordu. "İyi şanslar, Sachs," dedi Rhyme sadece. "Araştırmaya başladığında bana haber ver." Bağlantı kesildi.

İyi araştır ama arkanı kolla...

İki polis sahilde koşar adım ilerlediler. İlkinden yüz metre kadar uzakta, daha küçük başka bir bota rastladılar. Sachs'in güdüsel tepkisi kanıt toplayabilmek için botu incelemektir, ama öncelikle yapması gerekeni yaptı, artritli eklem yerleri ağrıyarak, arkasında rüzgâr, koşarak, göçmenleri bulabilmek ümidiyle etrafı taramaya başladı; her an bir tuzakla karşılaşmayı veya Hayalet'in saklanabileceği bir delik bulmayı bekliyordu.

Hiçbir şey bulamadılar.

Sachs uzaktan gelen siren seslerini duydu ve kasabaya giren acil durum konvoyunu gördü. Restorandan ve benzin istasyonundan başını çıkarmayan kasaba sakinleri, şimdi fırtınanın küçük kasabalarına ne tür bir heyecan getirdiğini anlamak için dışarı fırlıyorlardı.

Olay yerinde araştırma yapan bir memurun ilk görevi, kontrolü sağlamaktır; böylece kanıtların kazayla kaybolması ya da bir hatıra eşya toplayıcısı veya oradan geçmekte olan meraklı biri gibi davranan suçlunun, kendisi tarafından alınması olabildiğince önlenir. Sachs, diğer göçmenleri ve mürettebatı arama işini gönülsüzce bıraktı -şimdi bunu yapacak bir sürü kişi vardı zaten- ve operasyonu yönetmek için mavi-beyaz renkli polis otobüsüne koştu.

Sahilin çevresi CS teknisyenleri tarafından sarı şeritle çevrilirken Sachs sınırlı kotunun ve tişörtünün üzerine çalışma tulumlarından birini geçirdi. NYPD'nin bu iş için tasarlanmış yeni takımı, beyaz renkte kapüşonlu bir yekpare tulumdu ve kumaşı, araştırmacının kanıtları kendisinin yanlışlıkla silmesini önleyecek türdendi; örneğin saç, kıl, deri parçası gibi şeyler üzerine yapışmıyordu.

Lincoln Rhyme bu tulumu onaylamıştı; genel olarak suç yapılarıyla ilgilenen Soruşturma ve Kaynaklar Bölümü'nü yönetirken de buna benzer bir şey için kulis yapmıştı. Ancak Sachs bundan pek memnun değildi. Tulumların, kendisini kötü bir uzay filminden fırlamış yaratıklar gibi göstermesi sorun değildi; asıl sorun tulumun parlak beyaz renkte olmasıydı. Hangi nedenle olursa olsun, olay yerini dolaşmak veya kanıt toplayan polisleri sınamak için oralarda olan bir caninin hemen dikkatini çekerek bu renk. Bu yüzden Sachs bu kıyafete başka bir isim vermişti: 'Hedef^ahtası Tulumu.'

Restorandaki müşterilerle, benzin istasyonunun çalışanlarıyla ve sahilin yakınındaki birkaç evin sakinleriyle kısa sohbetler yapmak, Hayalet'in çalarak kaçtığını öğrendikleri Honda dışında başka bir

bilgi vermemişti. Başka bir araç çalınmamış, kimse sahile yüzen ya da kayalıklarda saklanan birini görmemiş, yağmur ve rüzgâr yüzünden tabanca sesini duymamıştı.

Bu yüzden, Amelia Sachs -ve Lincoln Rhyme- Hayalet, mürettebat ve göçmenlerle ilgili herhangi bir bilgiyi ancak olay yerinden toplayabileceğini düşünmüştü.

Ancak daha önce hiç bu kadar büyük bir alanla uğraşmamışlardı; bir millik bir sahil, bir yol ve asfaltın diğer tarafında uzanan geniş bir çalılık labirenti. Araştıracak milyonlarca yer vardı ve bu yerler muhtemelen hâlâ silahlı bir suçluyu saklıyordu.

"Kötü bir durum, Rhyme. Yağmur biraz yavaşladı, ama hâlâ yoğun ve rüzgâr saatte yirmi mil hızla esiyor."

"Biliyorum. Hava durumu kanalını dinliyoruz." Şimdi ses tonu değişmiş, daha sakinleşmişti. Bu, Sachs'a biraz tuhaf gelmişti. Sona ermeler, kendini öldürmeler ve sonuca ulaşmalar hakkında konuştuğu zamanlardaki tuhaf, ürkütücü sükûnetini hatırlatmıştı. "Bunlar da araştırmaya bir an önce başlamak için yeterli neden, sen ne dersin?"

Sachs sahilin iki tarafına bakındı. "Bu sadece... Her şey çok büyük. Çok fazla şey var burada."

"Nasıl çok büyük olabilir, Sachs? Her olay yerinde birer fitlik alanlarda çalışırız. Bir kilometrekare ya da üç fit olması fark etmez. Sadece daha uzun sürer. Ayrıca, büyük yerleri severiz. İpucu bulabileceğimiz harika yerler vardır."

Harika, diye düşündü Sachs, bıkkın bir tavırla.

Sönmüş olan büyük botun en yakınından başlayarak, ızgara tarayışına girişti. Bu deyim, ipucu bulmak amacıyla olay yerini inceleyen CS memurları için tekbir anlam taşıyordu; olay yerini kaplayan alanda bir aşağı bir yukarı, çimen biçer gibi bir baştan diğer başa kadar yürür, bütün alanı bitirince, dikey pozisyona geçip yine aynı şeyi tekrarlar. Bu araştırma yönteminin ardında yatan anafikir, bir açıdan bakarken kaçırabileceğin şeyleri başka bir açıdan görme imkânının olmasıdır. Bundan çok daha hızlı birçoK farklı yöntem olmasına karşın, ızgara yöntemi -en can sıkıcı yöntem- en verimliydi. Bu, Rhyme'ın, Sachs'a kullanması için ısrar ettiği yöntemdi; kendisiyle NYPD laboratuvarlarında çalışan memurlara ve teknisyenlere önerdiği gibi. Lincoln Rhyme sayesinde, bu bölgedeki polisler arasında, olay yerini inceleme işiyle 'ızgara yürüyüşü' aynı anlama gelir olmuştu.

Kısa süre sonra Easton Köyü görüş alanından çıkmıştı ve yalnız olmadığına dair tek kanıt, acil durum araçlarının yansıyan ışıklarıydı.

Ama çok geçmeden ışık da sisin içinde kayboldu. Yalnızlık duygusu -ve tuhaf bir savunmasızlık hissi- her yanını sarmıştı. Ah Tanrım, bundan hoşlanmıyorum. Sis burada daha yoğundu ve yağmur büyük bir gürültüyle tulumunun kapüşonuna iniyor, rüzgâr ve dalgalar muhtemel bir saldırganın varlığını gizliyordu.

Kendini daha iyi hissetmek için siyah Glock tabancasının kab zasını okşadı ve işine devam etti.

"Bir süre sessiz kalacağım, Rhyme. Hâlâ birinin burada olduğunu hissediyorum. Biri beni izliyor."

"İşini bitirince beni ara," dedi Rhyme. Tereddütlü sesi sanki söylemek istediği başka şeyler de varmış izlenimi vermişti, ama bir an sonra bağlantı kesildi.

Arkamı kolla...

Sonraki bir saat boyunca, yağmura ve rüzgâra aldırmadan, tıpkı deniz kabuğu arayan bir çocuk gibi önce sahili, sonra yolu ve sonra da kırlık alanı taradı. Sağlam botu inceledi ve bir cep telefonu buldu. Sonra iki ESU memurunun kıyıya çektiği sönmüş olan botu inceledi. Sonunda mermi kovanlarından, kan örneklerinden, parmak izlerinden ve ayak izlerinin Polaroid fotoğraflarından oluşan kanıt koleksiyonunu toplama işini bitirdi.

Sonra durdu ve etrafına bakındı. Telsizinin düğmesine dokundu ve ışık yılları uzaklıkta sıcak bir eve bağlandı. "Komik bir şey var, Rhyme."

"Bunu anlamadım, Sachs. 'Komik?' Ne demek istiyorsun?" "Göçmenler... en az on kişi; öylece ortadan kaybolmuşlar. Bunu anlamıyorum. Sahildeki bir korunaktan çıkıp yolu geçmişler ve çalılıkların arasında saklanmışlar. Yolum diğer tarafındaki çamurun içinde izleri görebiliyorum. Ama sonra aniden ortadan kaybolmuşlar. Saklanmak için içerilere doğru ilerlediklerini sanıyorum, ama ne yöne gittiklerini kestiremiyorum. Onlar gibi otostopçuları buralarda kimse arabasına almaz ve kimse onları almak için bekleyen bir kamyon görmemiş. Hiç lastik izi yok zaten."

"Pekâlâ, Sachs, kendini Hayalet'in yerine koydun. Ne yaptığını gördün, kim olduğunu biliyorsun, bulunduğu yerlerde buldun. Aklından neler geçiyor?"

"Ben... "

"Şimdi sen Hayalet'sin," diye hatırlattı Rhyme, yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Gui, yani Hayalet takma adlı Kwan Ang'sın. Milyoner bir insan kaçakçısı; bir yılankafa. Bir katil. Az önce bir gemiyi batırdım ve bir düzine insanı öldürdün. Kafandan neler geçiyor?"

"Geri kalanını bulmak," diye cevap verdi Sachs hemen. "Onları bulmak ve hepsini öldürmek. Gitmek istemiyorum. Henüz değil. Nedenini bilmiyorum ama onları bulmak zorundayım." Bir an için zihninde bir görüntü belirdi. Kendini yılankafa olarak görüyordu ve göçmenleri bulup öldürmek için yakıcı bir arzu duyuyordu. Bu duygu can yakıcıydı. "Hiçbir şey," diye fısıldadı, "beni durduramaz."

"Güzel, Sachs," diye cevap verdi Rhyme, Sachs'ın ruhunu yılankafanıninkine bağlayan incecik teli koparmaktan korkar gibi bir ses tonuyla. "Şimdi, göçmenleri düşün. Öyle birisi tarafından izleniyorlar. Onlar ne yapar?"

Acımasız bir katil ve yılankafadan sıyrılıp, kendini o gemideki zavallı insanlardan birinin yerine koyması için biraz zaman geçmesi gerekti. Hayatı boyunca biriktirdiği paraları verdiği adam ona bu şekilde ihanet etmiş, yaklaştığı insanları ve hatta belki ailesini öldürmüştü. Şimdi de öldürmek için kendisini kovalıyordu.

"Saklanmayacağım," dedi Sachs, kesin bir ses tonuyla. "Olabildiğince hızlı bir şekilde buradan uzaklaşacağım. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde. Okyanusa geri dönemeyiz. Yürüyemeyiz. Bir araca ihtiyacımız var."

"Nasıl bulabilirsin?" diye sordu Rhyme.

"Bilmiyorum," dedi Sachs, hâlâ bulamadığı, ama çok yaklaştığı bir cevabın verdiği umutsuzlukla mücadele ederek.

"Yakınlarda ev var mı?" diye sordu Rhyme.

"Hayır."

"Benzin istasyonunda kamyon var mı?"

"Evet, ama memurlar çalışanları sorguya çekti. Kamyonlardan hiçbiri kaybolmamış."

"Başka bir şey?"

Sachs sokağı taradı. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey olamaz, Sachs," diye azarladı Rhyme. "Bu insanlar canlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Bir şekilde kaçtılar. Cevap orada. Başka ne görüyorsun?"

Sachs derin bir iç çekti ve saymaya başladı. "Bir yığın eski araba lastiği görüyorum, baş aşağı çevrilmiş bir sandal görüyorum, bir kutu boş bira kutusu görüyorum; Sam Adams birası. Kilisenin önünde bir el arabası..." "Kilise mi?" diye sözünü kesti Rhyme. "Daha önce bir kiliseden söz etmemiştin."

"Sah sabahı, Rhyme. Kilise kapalı ve ESU orayı inceledi bile."

"Oraya git, Sachs. Hemen!"

Sachs gergin bir tavırla oraya doğru yürümeye başladı ama işe yarar ne bulabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Sen hiç Kilise Okulu tatiline çıkmadın mı, Sachs?" diye sordu Rhyme. "Ritz krakerleri, Hawaüpunç\ yazm öğleden sonraları İsa ile randevular filan? Hazır yemek piknikleri? Gençlik kampları?"

"Bir ya da iki kez. Ama pazar günlerimi genellikle karbüratör modifiye ederek geçiririm."

"Kiliseler bu gençleri teolojik eğlencelerine nasıl götürüp getiriyor sanıyorsun? Minibüsler, Sachs. Ondan fazla insanı alabilecek büyüklükte minibüsler."

"Olabilir," dedi Sachs şüpheyle.

"Belki de olmaz," dedi Rhyme. "Ama göçmenler kuş olup uçmadıklarına veya havaya karışmadıklarına göre? Bu yüzden en yüksek olasılıkları kontrol etmeliyiz."

Çoğu zaman olduğu gibi Rhyme yine haklı çıktı.

Sachs kilisenin arkasından dolaştı ve çamurlu zemini inceledi; ayak izleri, kırılmış araba camının minik parçaları, camı indirmek için kullanılmış bir boru ve bir minibüsün lastik izleri.

"Bulduk, Rhyme. Bir dolu taze iz var burada. Lanet olsun, çok akıllıca... kayaların, çimenlerin ve çalılıkların üzerinde yürüdüler. Arkalarında iz bırakmamak için çamurdan uzak durdular. Görünüşe bakılırsa arabayı almışlar ve asfalta çıkmadan önce bir süre araziden gitmişler. Bu yüzden ana caddede kimse onları görmemiştir."

"Papazdan minibüsle ilgili bilgileri al," diye emretti Rhyme.

Sachs, memurlardan birine rahibi aramasını söyledi. Birkaç dakika sonra detaylar eline geçmişti; araba beş yaşında beyaz bir Dodge'tu ve yan tarafında kilisenin adı yazıyordu. Plaka numarasını hemen Rhyme'a bildirdi. Rhyme, Honda'nın dışında ilave bir araç için daha arama emri çıkaracağını,

köprülerdeki ve tünellerdeki gişelere, göçmenlerin Manhattan'daki Çin Mahallesi'ne yöneldiğinin sanıldığı haberini ulaştırmaları için Liman Yönetimi polisini arayacağını söyledi. Kilisenin arkasını da dikkatlice, yine ızgara yöntemiyle araştırdı

BÖLÜM SEKİZ

Sonny Li çalılıklardan dışarı süründü ve ayakkabılarını fırlatarak atıp haşin sulara atladıktan sonra, dalgalarla boğuşan birine doğru yüzen kızıl saçlı kadına daha yakından baktı.

Li, denizdeki kim olduğunu anlayamamıştı -ya John Sung ya da botta yanında oturan genç kocaydı- ama kim olursa olsun, dikkati hemen kadına kaymıştı; aslında bir saatten uzun bir süre önce, sahile ilk ulaştığından beri gizlendiği yerden kadını izliyordu.

Doğrusu kadın Linin tipi değildi. Batılı kadınlarla ilgilenmezdi; en azından Fuzhou'da gördükleriyle. Ya zengin işadamlarının kollarına takılırlardı (bu uzun boylu güzel kadınlar kendilerine bakan Çinli erkeklere aşağılayıcı bakışlar atarlardı) ya da kocaları ve çocuklarıyla gezmeye gelen turistler olurlardı (kötü giyinirler ve kaldırımlara tüküren adamlara veya kendilerine yol vermeyen bisikletlilere küçümseyerek bakarlardı).

Ama bu kadın ilgisini çekmişti. Başlangıçta burada ne işi olduğunu anlayamamıştı; yanında makineli tüfek taşıyan bir askerle parlak sarı arabasıyla gelmişti. Sonra arkasını döndüğünde, Li kadının rüzgârlığının sırtındaki NYPD yazısını görmüştü. Anlaşılan polisti. Yolun bir tarafında gizlenip kendini güvenceye alarak, kadını, hayatta kalanları ve ipuçlarını ararken izlemişti.

Seksi, diye düşündü, tercihi genellikle sessiz ve seçkin Çinli kadınlar yönünde olmasına karşın.

Ve o saç! Ne renk ama! Saçı için ona, hoankşeh diye telaffuz edilen ve 'Kızıl' anlamına gelen 'Hongse' adını takmıştı.

Yolun üst tarafına bakınca sarı bir acil durum kamyonunun hızla sahile yaklaştığını gördü. Kamyon sığ bir yerde durur durmaz yolun kenarına doğru süründü. Fark edilme olasılığı elbette vardı, ama kadın dönmeden harekete geçmek zorundaydı. Yardım ekibinin dikkati Hongse'ye odaklanana kadar bekledi ve sonra yolun öbür tarafına geçerek sarı arabaya gitti. Amerikan polisiye dizilerinde görebileceğiniz türden, eşki bir arabaydı. Arabayı çalmayı düşünmüyordu (polislerin ve askerlerin çoğu gitmişti, ama hâlâ onu izleyip yakalayabilecek kadar yakındaydılar; özellikle de yumurta sarısı rengindeki bu arabayı kullanırsa). Hayır, şu anda sadece bir silah ve biraz para istiyordu.

Sarı arabanın yolcu kapısını açtı, içeri süzüldü ve torpido gözünü karıştırmaya başladı. Silah yoktu. Okyanusun dibinde yatan Tokarev tabancasını düşününce öfkeye kapıldı. Sigarası da yoktu. Lanet olasıca karı... Sonra kadının cüzdanına daldı ve elli dolar kadar bir para buldu. Parayı cebine attı ve koltuğun üzerindeki kâğıt parçasına baktı. İngilizce'yi iyi konuşuyordu -Amerikan filmleri ve Beijing Radyosu'ndaki Follow Me programı sayesinde- ama aynı derecede okuyup yazamıyordu (Çince'de 40,000 harfvarken İngilizce'de sadece 25 harf olduğu düşünülürse, bu oldukça utanç verici bir durumdu). Biraz uğraştıktan sonra Hayalet'in asıl adı olan Rwan Ang'ı seçti ve diğer bazı yazıları da çözebildi. Kâğıdı katlayıp cebine attı ve diğer kâğıtları kapının dışına, toprağa savurdu; böylece

kadın kâğıtların rüzgâr yüzünden saçıldığını düşünürdü.

Siyah bir araba yaklaşıyordu; Li onun devlete ait bir araba olduğunu hissetti. Yola dönerken eğilerek koştu. Yine çalılıklarda ama başka bir şey bulamadı. "Burada daha fazla yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum, Rhyme. Kanıtları toparlayacağım ve geri döneceğim." Bağlantıyı kesti.

Polis otobüsüne dönerek tulumunu çıkardıktan sonra, bulduğu kanıtları kaydetti ve olay yerlerinde toplanan tüm nesnelere için standart bir prosedür olarak her birine gözetim kartları ilişti. Teknisyenlere, acele olarak hepsini Rhyme'in karargâhı olarak kullandığı evine götürmelerini söyledi. Umutsuz görünmesine karşın, hayatta kalan olup olmadığını anlamak için etrafı biraz daha araştırmak istiyordu. Dizleri alev alev yanıyordu; kronik artrit büyükbabasından kalma bir mirastı. Hastalığı sık sık onu rahatsız ederdi, ama şimdi yalnızdı, kendine yavaş hareket etme lüksünü tanıyabilirdi; etrafında başka polisler olduğunda acısını göstermemek için büyük çaba harcardı. Eğer bu durumu fark edilirse, onu görevden almalarından korkuyordu.

On beş dakika sonra, herhangi bir göçmene rastlamamış olarak, sahilin bu kısmında kalan tek ulaşım aracına, sarı Camaro'ya doğru yürüdü. Yalnızdı; buraya kadar kendisine eşlik eden ESU memuru şehire dönmek için daha güvenli bir araç tercih etmişti.

Sis kalkmaya başlamıştı. Bir mil kadar ileride, kasabanın diğer tarafında, Sachs'ın gözleri iki Suffolk ilkyardımcı kamyonunu ve yakınlarına park edilmiş işaretsiz bir Ford sedanı seçti. Bunun bir Göçmen Bürosu aracı olduğunu düşündü.

Sachs sıkın bir tavırla Camaro'nun ön koltuğuna yerleşti, bir kâğıt parçası buldu ve olay yeriyle ilgili gözlemlerini, daha sonra Rhyme'a ve evinde kalan diğerlerine aktarmak üzere not etmeye başladı. Rüzgâr arabayı hırpalarken, yağmur çelik kasayı öfkeyle dövüyordu. Sachs başını kaldırıp denize doğru baktığında, siyah kayalara çarparak yükseklerle sıçrayan dalgaları ve arkalarında bıraktıkları belirgin köpüğü gördü.

Bluzunun koluyla ön camdaki buğuyu sildi ve gözlerini iyice kısarak baktı.

Neydi bu? Bir hayvan mı? Fuzhou Ejderinden kalan bir enkaz parçası mı?

Hayır, dedi aniden irkilerek; bu bir adamdı. Umutsuzca kayalara asılmıştı.

Sachs hemen Motorola'ya sarıldı ve yerel polis teşkilatı frekansına girerek durumu bildirdi. "NYPD Olay Yeri Beş Sekiz Sekiz Beş'ten Suffolk Polis Teşkilatına; cevap verin!"

"Anlaşıldı, Beş Sekiz Sekiz Beş. Devam edin."

"Kasabanın biraz dışındayım. Suda bir kurbanım var. Yardım gönderin."

"K," dedi diğer taraftaki ses, "hemen geliyoruz. Tamam."

Sachs arabadan fırladı ve kıyıya doğru koşmaya başladı. Büyük bir dalganın adamı kayalardan kopardığını ve suya çektiğini gördü. Adam yüzmeye çalışıyordu, ama yaralıydı -gömleğinde kan vardı- ve yapabildiği tek şey, başını suyun üzerinde tutmak için kendini zorlamaktı. Bir kez daha dibe battı ve yine su yüzeyine çıkmaya çalıştı.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Sachs, arkasına dönüp yola bakarak. Sarı yardım kamyonu kumsala daha yeni yaklaşıyordu.

Göçmen boğuk bir çığlık attı ve tekrar suya battı. Profesyonelleri bekleyecek zaman yoktu.

Temel ilkyardım kuralını polis akademisindeki eğitiminden biliyordu: "Uzan, at, çek, en son, git." Bunun anlamı, boğulan birini kurtarmak için suya atlamadan önce kıyıda ya da bir tekneden çekmeye çalış. Görünüşe bakılırsa ilk üç seçeneği zaten yoktu.

O halde, diye düşündü. Git!

Dizlerindeki yakıcı acıya aldırmadan okyanusa doğru koşarken silahını ve kemerini çıkarıp attı. Kıyıya ulaştığında standart görev ayakkabılarının bağcıklarını çözdü, tekmeleyerek çıkardı ve gözlerini zor durumdaki göçmenden ayırmadan soğuk, akıntılı suya daldı. Gizlenerek dalgalı denize baktı ve Hongse'nin de en az adam kadar zorlandığını gördü. Bu kadar güzel bir kadının tehlikede olması onu üzdü. Ama bu onun sorunu değildi; şu an için en önemli öncelikleri Hayalet'i bulmak ve hayatta kalmaktı.

Boğulmakta olan göçmene ulaşmak için dalgalı denizde yüzmek, Amelia Sachs'ın gücünü tüketmişti ve hem kendisini hem de adamı suyun üzerinde tutmak için ayaklarını delicesine çırpıp zorundaydı. Dizi ve kalçası acı içindeydi. Göçmen de hiç yardımcı olmuyordu. Orta boylu ve ince yapılıydı. Bacaklarını yeterince hızlı oynatamıyordu ve sol kolu göğsündeki mermi yarası yüzünden işe yaramaz haldeydi. Sachs ağzına ve burnuna dolan tuzlu suyu tükürmeye ve nefes almaya çalışarak kıyıya doğru yüzmeye çabalıyordu. Su gözlerini yakıyor, görüşünü bulandırıyor, buna rağmen sahilde elleriyle kendilerine doğru yüzmesi için işaret eden iki sağlık görevlisini, sedyeyi ve büyük oksijen tankını gördü.

Teşekkürler çocuklar, elimden geleni yapıyorum...

Onlara olabildiğince yaklaşmaya çalışıyordu, ama akıntı çok güçlüydü. Göçmenin sıkı sıkıya tutunduğu kayaya baktı ve o kadar güç harcamalarına karşın ancak on fit kadar yüzebilmiş olduklarını gördü. Daha hızlı! Daha güçlü!

Kişisel mantralarından birini tekrarlıyordu: Hareket ettiğin sürece seni yakalayamazlar...

Bir sekiz-dokuz fit daha. Ama sonunda, Sachs durmak ve soluk almak zorunda kaldı ve akıntının kendilerini açığa sürüklemesini çaresizce izledi.

Haydi, çık şuradan...

Şimdi neredeyse baygın olan göçmen onu aşağı çekmeye devam ediyordu. Sachs daha güçlü bir şekilde tekmeledi. Fakat bu hareket sonucunda baldırına kramp girdi ve bir çığlık atarak dibe indi. Yosun ve kum dolu çamurlu gri su onu yuttu. Bir eliyle göçmenin gömleğini tutarken, diğer eliyle kramptan kurtulmak için baldırını yumrukluyor, bu arada olabildiğince nefesini tutmaya çalışıyordu.

Ah, Lincoln! diye düşündü. Batıyorum.. Gri suyun daha da dibine iniyordu.

Tam o anda bir şey gördü. Tanrım! Bu da ne?

Barakuda, köpekbalığı, siyah yılan balığı... her neyse, bulanık suyun içinden fırladı ve göğsünün etrafından sararak Sachs'ı yakaladı. Gündüsel olarak daima arka cebinde taşıdığı sustalı bıçağına uzanmaya çalıştı, ama bu korkunç balık Sachs'ın kolunu vücuduna yapıştırmıştı. Balık yukarı doğru hareket etti ve birkaç saniye sonra suyun yüzeyindeydiler; Sachs zorlanan ciğerlerini rahatlatmak için hemen hava almaya çalıştı.

O sırada dönüp aşağı baktı. Balık sandığı şey, siyah dalgıç kıyafeti giymiş bir adamın koluydu.

Suffolk Acil Durum dalgıç ağzındaki hava borusunu çıkararak açıkladı: "Tamam bayan, her şey yolunda. Sizi tuttum."

İkinci bir dalgıç göçmeni yakalamış, sallanan başını suyun üzerinde tutuyordu.

"Kramp," dedi Sachs. "Bacağımı oynatamıyorum. Canım yanıyor."

Bir eliyle suyun altına uzandı, bacağını uzattı ve sonra ayak parmaklarını kendine doğru çekerek baldır kaslarını esnetti. Bir an sonra acı kaybolmuştu. Dalgıca dönerek başıyla onayladı.

"Yüzmeye çalışmayın. Sadece rahatlayın. Ben sizi çekeceğim." Sachs sırtüstü uzandı, dikkatini nefes almaya verdi ve adam onu çekmeye başladı. Paletlerle desteklenen güçlü kasları onları hızla kıyıya doğru ilerletmeye başladı. "Çok cesur davrandınız," dedi adam. "Çoğu insan onun ölmesini izlerdi."

Soğuk suda -sanki hiç bitmeyecekmiş gibi- yüzmeye başladılar. Sonunda Sachs ayağının altında çakıl taşlarını hissetti. Yalpalayarak kıyıya çıktı ve sağlık görevlisinin uzattığı battaniyeyi aldı. Nefesi normale döndükten sonra, yüzünde bir oksijen maskesiyle sedyede yatan göçmene yaklaştı. Adamın bakışları bulanıktı, ama bilinci yerine gelmişti. Gömleği açıktı ve sağlık görevlisi dezenfektan ve bandajlarla kanlı bir yarayı temizliyordu.

Sachs, ayaklarındaki ve bacaklarındaki kumu silkeledikten sonra ayakkabılarını giydi ve silah kemerini taktı. "Durumu nasıl?"

"Yarası kötü değil. Göğsünden vurulmuş, ama tam karşıdan değil. Hipotermi ve bitkinliği için onu kontrol altında tutmak zorundayız." "Ona birkaç soru sorabilir miyim?"

"Şimdilik olabildiğince kısa olsun lütfen," dedi sağlık görevlisi. "Oksijene ve dinlenmeye ihtiyacı var."

"Adın ne?" diye sordu Sachs göçmene.

Adam oksijen maskesini kaldırdı. "John Sung."

"Ben Amelia Sachs. New York Polis Departmanından." Prosedüre uyararak adama rozetini ve kimliğini gösterdi. "Neler oldu?"

Adam yine oksijen maskesini kaldırdı. "Bottan düşmüştüm. Gemideki yılankafa -biz ona Hayalet diyoruz- beni gördü ve kıyıya geldi. Bana ateş etti, ama ıskaladı. Suyun altına daldım; fakat hava almak için tekrar çıkmak zorundaydım. Bekliyordu. Bir daha ateş etti ve bu kez beni vurdu. Ölü taklidi yaptım ve tekrar baktığımda kırmızı bir arabaya binerek uzaklaştığını gördüm. Kıyıya yüzmeye çalıştım, ama yapamadım. O kayalara asıldım ve bekledim."

Sachs adamı inceledi. Yakışıklıydı ve vücudu düzgündü. Yakın zamanda Çin hakkında bir televizyon programı izlemişti ve Amerikalılar'ın aksine -genellikle can sıkıntısından arada bir egzersiz yaparlardı- birçok Çinli'nin hayatı boyunca egzersize devam ettiğini öğrenmişti.

"Diğeri..." diye sordu Sung, ama öksürüğü konuşmasına engel oldu. Vücudu kasıldı. Sağlık görevlisi onun ciğerlerindeki suyu öksürerek dışarıya çıkarması için bir süre bekledi. Sung'un öksürmesi bittiğinde adam eğildi ve oksijen maskesini tekrar taktı. "Üzgünüm hanımefendi; ama

gerçekten havaya ihtiyacı var."

Ama Sung maskeyi yine kaldırdı. "Diğerleri nasıl? Güvendeler mi?" Tanıklarla bilgi paylaşmak NYPD'nin yasaklarından biriydi, ama adamın gözlerindeki içtenliği fark edince Sachs dayanamadı. "Üzgünüm. İkisi öldü."

Göçmen gözlerini kapadı ve sağ eliyle boynunda asılı kolyenin ucundaki taş muskayı tuttu.

"Botta kaç kişi vardı?" diye sordu Sachs.

Adam bir an düşündü. "Toplam on dört kişi. Peki, Hayalet kaçtı mı?" "Onu bulmak için elimizden geleni yapıyoruz."

Sung'ın yüzü yine acıyla doldu ve muskasını sıktı.

Sağlık görevlisi göçmenin cüzdanını Sachs'a verdi. Kadın cüzdanı şöyle bir inceledi. İçindekilerin çoğu deniz suyundan lapa gibi olmuştu ve neredeyse bütün yazılar Çince, ancak hâlâ okunabilir olan bir kartın üzerindeki yazılar İngilizce idi. Adamın adının Dr. Sung Kai olduğunu gördü.

"Kai mi? Bu sizin ilk adınız mı?"

Adam başıyla onayladı. "Ama genellikle John'u kullanırım."

"Doktor musunuz?" "Evet."

"Tıp doktoru mu?"

Adam yine başıyla onayladı.

Sachs'ın elindeki resimde biri kız biri erkek, iki küçük çocuk vardı. Onların da gemide olabileceklerini düşünerek ürperdi.

"Ve sizin..." Sesi kısıldı.

Sung anlamıştı. "Çocuklarım mı? Fujian'daki evimizdeler. Annem ve babamla yaşıyorlar."

Sağlık memuru hastasının yanında duruyordu ve oksijen maskesinin ikide bir kalkmasından memnun değildi, ama Sachs da kendi işini yapmak zorundaydı. "Dr. Sung, Hayalet'in nereye gidebileceği konusunda bir fikriniz var mı? Bu ülkede bir dairesi ya da evi var mı? Bir şirketi? Herhangi bir arkadaşı?"

"Hayır. Bizimle hiç konuşmazdı. Bizimle hiç ilgilenmezdi. Bize hayvanmışız gibi davranırdı."

"Peki ya diğer göçmenler? Nereye gitmiş olabileceklerini biliyor musunuz?"

Sung başını salladı. "Hayır, üzgünüm. New York'un bir yerinde bazı evlere gidecektik, ama neresi olduğunu bize söylemediler." Bakışları tekrar suya döndü. "Sahil Koruma'nın bize topla ateş ettiğini düşündük."

Ama sonra, gemiyi onun batırdığını anladık." Ses tonu hayret doluydu. "İçinde yaşadığımız ambarın kapağını kilitledi ve gemiyi havaya uçurdu. İçindekilerle birlikte."

Acil durum aracının yanında duran siyah arabanın içinden takım elbiseli bir adam indi. Sachs, Jefferson Limanı'nda gördüğü Göçmen Bürosu ajanını hemen tanıdı. Adam bir rüzgârlık giydi ve

onlara yaklaştı. Sachs, Sung'ın cüzdanını ona uzattı. Adam yazıları okudu ve yere çömeldi. "Dr. Sung, ben Birleşik Devletler Göçmen Bürosu'nun bir ajanıyım. Geçerli bir pasaportunuz ve vizeniz var mı?"

Sachs bu sorunun saçma olduğunu düşündü, ama sonra bunun uygulanması gereken formalitelerden biri olduğunu anladı.

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Sung.

"O halde korkarım sizi Birleşik Devletler topraklarına yasadışı giriş yapmak suçundan sınır dışı etmek zorundayız."

"Politik sığınma hakkı istiyorum."

"Güzel," dedi ajan bıkkın bir tavırla. "Ama yine de kefalet kararı verilene kadar sizi sınır dışı etmek zorundayız." "Anlıyorum," dedi Sung.

Ajan sağlık görevlisine döndü. "Durumu nasıl?"

"İyileşecek. Ama onu hastaneye götürmemiz gerek. İşlemleri nerede yapılacak?"

"Manhattan gözaltı merkezine gidebilir mi?" diye sordu Sachs, araya girerek. "Hâlâ bir davanın tanığı ve orada özel görev kuvvetimiz var." Göçmen Bürosu ajanı omuz silkti. "Benim için fark etmez. Ben evrak işlemlerini hallederim."

Sachs ağırlığını bir bacağından diğerine aktarırken dizine ve kalçasına giren sancıyla yüzünü buruşturdu. Muskasını hâlâ elinden bırakmayan Sung onu inceledi ve kısık ama yürekten bir tonla ona seslendi: "Teşekkür ederim, bayan!"

"Ne için?"

"Hayatımı kurtardınız."

Sachs bakışlarını onunkilerden ayırmadan başıyla onayladı. Sonra sağlık görevlisi oksijen maskesini tekrar taktı.

Yakındaki bir beyazlık gözüne ilişince Amelia Sachs o yöne baktı ve Camaro'nun kapısını açık unuttuğunu, rüzgârın olay yeri notlarını denize doğru uçurmakta olduğunu gördü. Yüzünü buruşturarak arabasına doğru yürüdü.

II

Güzel Ülke

Salı, Ejderha Saati, 08.00 Horoz Saati, 18.30

Savaşı, en uzağı, görebilen oyuncu kazanır; bu da, rakibinin hareketlerini görebilen, planını sezip karşılayabilen, saldırı anında rakibinin yapacağı tüm savunma hareketlerini tahmin edebilir.

Wei-Chi Oyunu

BÖLÜM DOKUZ

New York'un girişlerini kontrol eden gişelerde çalışan birinin hayatı çok da renkli olmaz.

Arada bir, çok az heyecan yaşanırdı; örneğin, bir hırsızın gişe memurlarından birini soyup 312S'ı alması olayında olduğu gibi. Ne yazık ki, soyguncu Triboro Köprüsünün girişinde sıkışmıştı ve köprünün çıkışında ise bir düzine polis onu bekliyordu.

Ama bu sabah saat 08.00'ı biraz geçte, Queens. Midtown Tünelindeki gişede oturan memur -gişe memuru olarak yarım gün çalışan emekli bir NYC yol polisi- yıllardır ciddi bir sorunla karşılaşmamıştı ve bu monotonluğu kıracak bir şey olduğunu duymak onu heyecanlandırmıştı:

Manhattan'daki tüm gişse memurları Liman Yönetiminden telefon almış, kendilerine Long Island açıklarında, o kaçak göçmen gemilerinden birinin battığı söylenmişti. Söylenene bakılırsa, gemideki Çinliler'den bazıları -aralarında kaçakçının kendisi de vardı- şimdi şehre yönelmişlerdi. Üzerinde bir kilisenin adı yazılı beyaz bir minibüs ve kırmızı bir Honda ile yolculuk yapıyorlardı. Bazıları ya da hepsi silahlıydı.

Kara ulaşımıyla Long Island'dan şehire girmek için birçok köprü ve tünel vardı. Bunlardan bazıları bedavaydı -örneğin Queens- boro veya Brooklyn köprülerinde para alınmıyordu -ama Long Island'dan en kısa ve doğrudan yol, Queens Midtown Tüneli'nden geçiyordu. Polis ve FBI bütün ekspres geçişleri ve yol çıkışlarını kapatma izni almıştı; dolayısıyla kaçaklar ister istemez bir gişeden geçmek zorunda kalacaklardı.

Eski polis, kaçakları fark edenin kendisi olacağını hiç düşünmemişti. Ama görünüşe bakılırsa öyle olacaktı. Şimdi yan tarafında bir yazı olan ve bir Çinli tarafından kullanılan beyaz bir minibüsün kendi gişesine yaklaşmasını izlerken terli avuçlarını pantolonuna siliyordu.

On araba ötedeydi; dokuz... sekiz...

Dört inçlik şarjörlü bir Smith&Wesson. 357 tipindeki eski tabancasını kılıfından çıkarıp yazarkasanın diğer tarafına koyarken, bu durumla nasıl başa çıkacağını düşünüyordu. Yardım çağırabilirdi, ama ya minibüsteki adamlar garip davranır veya kaçmaya kalkarlarsa? Tabancasını onlara doğrultmayı ve arabadan inmelerini emretmeye karar verdi. Ama ya içlerinden biri konsolun altına ya da koltukların arasına elini uzatırsa?

Allah kahretsın, burada cam bir gişenin içindeydi ve bir minibüs dolusu Çinli gangster üzerine gelirken tek başınaydı. Hatta Ruslar'ın otomatik silahlara müthiş katkılarından biri olan, AK-47 makineli bile olabilirdi.

Lanet olsun, ateş edecekti.

Bir kadın sürücünün, otomatik geçiş gişelerinin kapalı olması konusundaki şikâyetleriyle ilgilenmeden trafiğe bakmaya devam etti. Minibüs şimdi üç araba ötedeydi.

Kemerine uzandı ve alü mermi taşıyan metal bir halkayı çıkardı; bununla Smittie'yi birkaç saniyede yeniden doldurabilirdi. Bunu da tabancasının yanına koydu ve tabancayı tuttuğu elini yine pantolonuna sildi. Bir an tereddüt etti, sonra tabancayı aldı, horozu kaldırdı ve tekrar yazarkasanın yanına bıraktı. Bu kurallara aykırıydı ama hayatı tehlikede olan kendisiydi, kuralları yazan dangalak değil.

Sam Chang başlangıçta, uzun kuyruğun bir yol barikatı anlamına gelmesinden korktu, ama sonra gişeyi görünce bunun bir tür sınır geçişi olduğunu anladı.

Pasaportlar, kâğıtlar, vizeler... Bunlardan hiçbirine sahip değillerdi. Korkuyla etrafına bakınarak bir çıkış aradı, ama bulamadı; yol boyunca yüksek duvarlar vardı.

William sakın bir sesle konuştu. "Ödememiz gerek."

"Neyi ödeyeceğiz?" diye sordu Sam Chang, Amerikan kurallarını bilen oğluna.

"Bu bir gişe," diye açıkladı William, sanki bu çok acıkmış gibi. "Amerikan Doları'na ihtiyacım var; üç buçuk."

Chang'ın bel çantasında binlerce Yuan vardı -onlar da sırsıklam olmuş ve tuz içindeydi- ama Fuzhou'daki karaborsada parasını Dolar'a çevirmeye cesaret edememişti, çünkü polis kendilerinin ülkeden kaçmak niyetinde olduğunu hemen anlayabilirdi. Neyse ki, öndeki iki koltuğun arasında beş dolarlık bir banknot bulmuşlardı.

Minibüs yavaşça ilerledi. Önlerinde iki araba vardı.

Chang gişedeki adama baktı ve gergin olduğunu fark etti. Öyle değilmiş gibi yapmasına karşın sık sık minibüse bakıp duruyordu.

Şimdi önlerinde bir araba kalmıştı.

Gişedeki adam göz ucuyla onları inceliyordu. Dilini dudaklarına yapıştırmış ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıp duruyordu.

"Bundan hoşlanmadım," dedi William. "Bir şeyden şüpheleniyor." "Yapabileceğimiz bir şey yok," dedi babası. "İlerlemeye devam et." "Kaçacağım."

"Hayır!" diye mırıldandı Chang. "Silahı olabilir. Bize ateş eder." William minibüsü gişeye yanaştırdı ve durdu. Acaba yeni göstermeye başladığı asiliğiyle Chang'ın emrini hiçe sayıp gazlayacak mıydı? Gişedeki adam yutkundu ve yazarkasanın yanındaki bir şeyi tuttu. Bir tür sinyal düğmesi mi acaba? diye düşündü Chang.

William, iki koltuğun arasındaki plastik bölmeden parayı alıp uzattı. Memur bir an şaşırılmış görüldü. Başını hafifçe eğerek kolunu minibüse uzattı.

Sonra, William'in kendisine uzattığı paraya baktı.

Sorun neydi? Çok mu fazla para uzatmıştı? Çok mu azdı? Rüşvet mi bekliyordu?

Gişedeki adam gözlerini kırıştırdı. Öne doğru eğilerek titreyen eliyle parayı aldı ve minibüsün yan tarafındaki yazıya baktı:

HOME STORE

TÜM EV VE BAHÇE İHTİYAÇLARINIZ İÇİN İLK ADRESİNİZ

Adam paranın üstünü sayarken minibüsün içine bakıp duruyordu. Adamın bütün görebildiği - Chang öyle umuyordu- William, Chang ve Wu'nun yol üzerindeki bir parktan topladıkları ve evlere bitki dağıtımını yapıyormuş gibi görünmek için arabaya dizdikleri fidanlar ve çalılardı. Diğer göçmenler yerde, yeşilliklerin altında yatıyorlardı.

Memur paranın üstünü William'a uzattı. "Güzel yer. The Home Store. Hep oradan alışveriş yaparım."

"Teşekkürler," dedi William.

"Dağıtım yapmak için berbat bir gün, ha?" diye sordu Chang'e, bulutlu gökyüzünü işaret ederek.

"Teşekkürler," dedi Chang.

William minibüsü hareket ettirdi. Kısa bir süre sonra hızlandılar ve bir tünele girdiler.

"Pekâlâ, artık güvendeyiz, muhafızları geçtik," dedi Chang. Diğer yolcular üzerlerini silkeleyerek

doğrulup oturdular.

Akıllı ve kurnaz davranmaları işe yaramıştı.

Azgın denizden kurtulduktan sonra, sahilten ayrılıp otobanda ilerlerken, Chang buradaki polisinden, Çin'de arananları yakalamak için yaptıkları gibi yol barikatları kurabileceğini düşünmüştü. Bu yüzden dev bir alışveriş merkezinde durmuşlardı; The Home Store'da. Burası yirmi dört saat açıktı ve -sabahın o saatinde çalışan sadece birkaç eleman vardı- Chang, Wu ve William mağazanın yükleme bölümüne girmekte zorlanmamışlardı. Depodan birkaç teneke boya, fırça ve alet aşırılmış, sonra tekrar dışarı süzölmüşlerdi. Ama dışarı çıkmadan önce, Chang geri dönüp mağazanın içine bakmış ve şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Sonunu göremediği sayısız reyon önünde uzanıyordu. Görüntü nefes kesiciydi; Chang bu kadar alet edavatı bir arada görmemişti. Hazır mutfak mobilyaları, binlerce lamba modeli, bahçe mobilyaları ve korkuluklar, tırabzanlar, pencereler, kapılar, halılar... Sadece çivi, vida ve somunlara ayrılmış bir reyon bile vardı. Chang'ın ilk tepkisi, Mei-Mei'i ve babasını içeri getirip onlara mağazayı göstermek oldu. Neyse, alışveriş için daha sonra yeterince zamanlan olacaktı.

Chang büyük oğluna döndü. "Bu şeyleri şimdi ihtiyacım olduğu için alıyorum; hayatta kalabilmemiz için. Ama elime dolar geçer geçmez geri ödeyeceğim. Parayı onlara göndereceğim."

"Sen delisin," diye cevap verdi çocuk. "İhtiyaçlarından fazlası var ellerinde. Bu şeylerin çalınmasını zaten bekliyorlar ve her şeyi ona göre fiyatlandırıyorlar."

"Geri ödeyeceğiz!" dedi Chang öfkeyle. Bu kez çocuk cevap vermeye bile gerek görmedi. Yükleme yerinde Chang bir yığın renkli gazete buldu. İngilizce bilgisini zorlayınca, bunun bir satış broşürü olduğunu ve üzerinde bir sürü The Home Store mağazasının adresinin belirtilmiş olduğunu anladı. İlk maaşını aldığı anda ya da elindeki Yuan'ı Do-lar'a çevirdiğinde parayı onlara gönderecekti.

Minibüse döndüklerinde yakınlarına park etmiş bir kamyon gördüler. William, el çabukluğu ile iki arabanın plakalarını değiştirdi. Sonra, terk edilmiş bir fabrika bulana kadar sokaklarda dolaştılar. Yağmurdan kurtulup fabrikaya girdikten sonra Chang ve Wu kilisenin adının yazılı olduğu yerin üzerini boyadılar. Boya kuruduktan sonra, bütün hayatı boyunca kaligrafiyle uğraşmış olan Chang, elindeki broşürlerden birinde gördüğü şekilde The Home Store logosunu minibüsün yan tarafına işledi.

Evet, hileleri işe yaramıştı. Gişelerdeki memurlara ya da güvenlik görevlilerine yakalanmadan geçebilmişlerdi; şimdi de Manhattan sınırları içindeki bir tünelde ilerliyorlardı. Gişelerdeki kuyrukta beklerken William haritayı dikkatle incelemiş ve Çin Ma-hallesi'ne ulaşmak için nereden gitmeleri gerektiğini belirlemişti. Tek yönlü sokaklar biraz kafasını karıştırmıştı, ama çok geçmeden kendini topladı ve aradığı otobanı buldu.

Zaten yoğun saatlerinde olan trafik, yağmur ve sis yüzünden daha da yavaşlamıştı. Rengi, kısa bir süre önce içinden çıktıkları okyanusa tıpatıp benzeyen, bir nehrin yanından yollarına devam ettiler.

Her taraf karanlık ve gri, diye düşündü Chang. Kaptan Sen'in söz verdiği gibi, altından otobanlar ve elmaslardan bir şehir yoktu.

Şimdi Chang sokaklara ve binalara bakarken, kendilerini nelerin beklediğini merak ediyordu.

Teoride Hayalete hâlâ çok büyük bir borcu vardı. Çin'den Birleşik Devletler'e kaçak yolcu olarak

gitmenin bedeli 50,000\$'dı. Chang bir kaçak olduğu ve en kısa sürede kaçması gerektiği için, Hayalet'in Fuzhou'daki ajanının daha yüksek bir rakam isteyeceğini sanıyordu. Ama babası dâhil tüm aile için Hayalet sadece 80,000\$ istemişti. Chang'in bir miktar birikimi vardı; eksik kalan kısmı da yüzde on faizle arkadaşlarından ve akrabalarından toplamıştı.

Hayalet ile yaptığı anlaşmaya göre, borç ödenene kadar kendisi, Mei-Mei ve William -ve de yeterince büyüdüğünde Chang'in küçük oğlu-her ay Hayalet'in adamlarına ödeme yapacaktı. Birçok göçmen doğrudan doğruya, kendilerini bu ülkeye getiren yılankafa için çalışırlardı -erkekler genellikle Çin Mahallesi'ndeki restoranlarda ve kadınlar da tekstil fabrikalarında- ve kendilerine yüksek bir kira bedeliyle verilen evlerde otururlardı. Ama Chang yılankafalara, özellikle de Hayalet'e güvenmiyordu.

Dövülen, tecavüze uğrayan ve farelerle dolu hücrelerde tutulan göçmenlerle ilgili çok fazla söylenti vardı. Bu yüzden Çin'deki bir arkadaşının ağabeyinden yardım alarak, New York'ta bir ev bulmak, kendisi ve William için bir iş ayarlamak için uğraşmıştı.

Sam Chang borçlarını daima öderdi. Ama şimdi Hayalet Fuzhou EjderVm batırdıktan ve kendilerini öldürmeye kalkıştıktan sonra, anlaşma geçersizdi ve ezici bir borçtan kurtulmuşlardı; tabii polis, Hayalet ve yardımcılarını yakalayana veya adam Çin'e geri dönmek zorunda kalana kadar hayatta kalmayı başarabilirlerse. Bu durum da kısa süre içinde netleşecekti.

William trafiğin içinde son derece ustaca ilerliyordu. (Bunu nereden öğrenmişti? Ailenin arabası yoktu ki.) Sam Chang arabadaki diğerlerine baktı. Hepsinin üstü başı perişandı ve deniz kokuyorlardı. Wu'nun karısı Yong-Ping'in durumu kötüydü. Gözleri kapalıydı ve bütün vücudunu saran ter onu titretiyordu. Kayalara çarptıkları sırada kolu kötü bir şekilde yarılmıştı ve yarası gelişigüzel yapılmış bandajın altında kanamaya devam ediyordu. Wu' nun güzel genç kızı Chin-Mei iyi görünüyordu, ama çok korktuğu belliydi. Erkek kardeşi Lang, Chang'in küçük oğluyla aynı yaşıydı. Saçları kâse biçiminde kesilmiş iki çocuk yan yana oturuyor, pencereden dışarı bakıyor ve fısıldaşıyorlardı.

Yaşlı Chang Jiechi minibüsün arka tarafında bağdaş kurmuş, hareket etmeden oturuyordu.

Seyrek beyaz saçları arkaya doğru yapışmış, kollan iki yana sarkmıştı. Hiçbir şey söylemiyordu, ama sarkık gözkapakları yarı kapalı bir şekilde etrafı izliyordu. Yaşlı adamın teni iki hafta önce Fuzhou'dan ayrıldıklarından beri daha sararmıştı, ama bu belki de Chang'ın hayalgücününün bir ürünüydü. Yine de, dairelerine yerleşir yerleşmez yapacağı ilk şeyin babasını doktora götürmek olduğuna karar verdi. Minibüs trafiğin zorlamasıyla durdu. William sabırsızca kornaya bastı. "Sessiz ol," dedi babası. "Dikkati üzerimize çekme."

Çocuk kornaya tekrar bastı.

Chang oğlunun yakışıklı yüzüne, kulaklarının bir hayli altına inen uzun saçma baktı. "Minibüs," dedi sertçe fısıldayarak, "motoru öyle çalıştırmayı nereden öğrendin?"

"Ne önemi var?" diye sordu çocuk.

"Söyle." "Okulda biri anlatırken duydum."

"Hayır, yalan söylüyorsun. Daha önce de yaptın."

"Ben sadece komünist zenginlerden çalıyorum. Buna sesin çıkmazdı herhalde, değil mi?"

"Ne yapıyorsun?"

Çocuk alaycı bir tavırla gülümseyince Chang onun şaka yaptığını anladı. Ancak sözleri son derece iğneleyiciydi; Chang'in komünizm karşıtı yazdığı, Çin'de ailenin çok fazla acı çekmesine ve şimdi de Amerika'ya gelmelerine neden olan yazıları kastediyordu.

"Kimlerle dolaşıyorsun sen? Hırsızlarla mı?"

"Ah, baba!" Çocuk lütufkâr bir tavırla başını salladığında Chang onu tokatlamak istediğini hissetti.

"O bıçakla ne yapıyordun?" diye sordu Chang.

"Birçok kişi bıçak taşıyor. Yeyenin de var." Bu kelime Çince' de 'büyükbaba' demektir.

"O sadece boruları temizlemek için kullandığı bir çakı," dedi Chang, "silah değil." Sonunda sabrı tükendi. "Nasıl bu kadar saygısız davranabiliyorsun?" diye bağırdı.

"Bıçağım olmasaydı," diye cevap verdi oğlu öfkeyle "ve motoru o şekilde nasıl çalıştıracağımı bilmeseydim, muhtemelen şimdi hepimiz ölmüş olacaktık."

Trafiğin akışı hızlandı ve William dalgın bir sessizliğe büründü.

Chang, oğlunun sözleri fiziksel olarak canını yakmış gibi döndü; çocuğun bu tanımadığı yönü onu hayretler içinde bırakmıştı. William ile geçmişte de sorunlar yaşamıştı elbette, ama yirmili yaşlarına yaklaşırken giderek daha içine kapanık, daha öfkeli ve daha asık suratlı olmaya, okulda devamsızlık yapmaya başlamıştı. Öğretmeni, William'ın kötü notlarıyla ilgili bir mektup göndermiş, bunun üzerine Chang onu sorgulamıştı -oysa okulda yapılan testte zekâ seviyesinin normalin çok üzerinde olduğu ortaya çıkmıştı. William bunun kendi hatası olmadığını söylemişti. Babası tek çocuk kuralını çiğnediği, Tayvanlıların bağımsızlığıyla ilgili ateşli konuşmalar yaptığı -ülkeye karşı en büyük saygısızlık- Çin Komünist Partisini eleştirdiği, insan hakları ve özgürlükle ilgili güçlü fikirleri olduğu için okulda kendisine haksızlık edildiğini ve kötü davranıldığını anlatmıştı. Genellikle zengin ve orta sınıf Çinli ailelerin tek çocuğu olan, aileleri tarafından şımartılan ve diğer çocuklara üstünlük taslayan 'süperveletler'in kendisiyle ve kardeşiyle sürekli alay ettiklerini söylemişti. William'ın, son yıllarda Amerika'daki en başarılı girişimcilerden birinin ve kardeşi Ronald'ın da, Amerika Başkanı'nın adlarını taşıyor olmalarının hiçbir yararı yoktu.

Ama ne davranışları ne de getirdiği açıklamalar Chang'e ciddi görünmüştü; bu yüzden oğlunun ruh haline pek dikkat etmemişti. Ayrıca çocukları yetiştirmek Mei-Mei'in göreviydi, kendisinin değil.

Çocuk neden aniden çok farklı davranmaya başlamıştı?

Chang, bir matbaada günde on saat çalışarak ve geceleri çoğunlukla isyan hareketlerine katılarak oğluya yeterince ilgilenmemiş olduğunu fark etti; Rusya'dan Güzel Ülkeye yaptıkları yolculuğa kadar. Belki de çocuk hep böyle davranıyordu!

Bir an içini öfke kapladı; ama bu kez öfkesi kısmen William'a yönelikti. Chang tam olarak neye kızgın olduğunu bilmiyordu. Bir süre kalabalık sokaklara baktı ve sonra oğluna doğru eğildi.

"Haklısın. Arabayı kendim çalıştıramazdım. Teşekkür ederim."

William babasının konuştuğunu bile fark etmedi ve direksiyona doğru eğilerek kendi düşüncelerine daldı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Çin Mahallesi'ndeydiler ve hem İngilizce hem de Çince isim verilmiş geniş bir caddede ilerliyorlardı: 'Kanal Caddesi.' Yağmur iyice yavaşlamıştı ve yüzlerce market, hediyelik eşya dükkânı, balıkçı dükkânı, kuyumcu ve fırının sıralandığı kaldırımlarda bekleyen birçok insan vardı.

"Nereye gitmemiz gerekiyor?" diye sordu William.

"Şuraya park et," dedi Chang. William minibüsü babasının işaret ettiği yere çekti. Chang ve Wu arabadan indiler. Bir dükkâna girdiler ve tezgâhtara kendi komşularını sordular; yani tongları. Bu gruplar genellikle Çin'in aynı bölgesindeki insanların bir araya gelerek oluşturduğu organizasyonlardı. Chang, iki aile de aynı bölgeden geldiği için Fujian tongunu arıyordu. Tahmin ettikleri gibi, kökeni Canton olan bir tongda hoş karşılanmazlardı. İlk Çin göçmenlerinin çoğu bu bölgeden gelmişti. Ama Manhattan'ın Çin Mahallesinde, insanların genellikle Fujian olduğunu ve Canton'ların çoğunun taşındığını öğrenince şaşırdılar. Birkaç blok ötede büyük bir Fujian tongu vardı.

Chang ve Wu, ailelerini çalıntı minibüste bırakarak kalabalık sokaklarda yürüdüler ve sonunda tarif edilen yeri buldular. Pembe boyalı, klasik Çin kuş kanadı modeli tavanlı üç katlı bina, Fuzhou'daki otobüs istasyonundan doğruca buraya taşınmış gibiydi.

Adamlar başları önde tong karargâhına girerken, sanki binanın lobisinde oturan birileri hemen cep telefonlarına sarılacak ve Göçmen Bürosu'nu ya da Hayalet'i arayarak gelişlerini haber verecek gibi hissediyorlardı.

Üzeri sigara külleriyle lekelenmiş ve dikişleri patlayacak gibi duran siyah takım elbisesiyle Jimmy Mah onları karşıladı ve üst kattaki ofisine davet etti.

Doğu Broadway Fujian Topluluğu'nun başkam Mah, Çin Mahallesinin bu bölümünün de lideriydi.

Ofisi geniş, ama sadeydi; iki ofis masası, bir düzine birbirinden farklı sandalye, yığınlarla kâğıt, gösterişli bir bilgisayar ve bir televizyon vardı. Bir tarafa eğilmiş kütüphanede yüzden fazla Çince kitap duruyordu. Duvarlarda rengi atmış ve solmuş Çin haritaları vardı. Ancak, Chang ortamın kötü görüntüsüne aldırmadı; Mah'ın milyonları olduğunu tahmin ediyordu.

"Oturun, lütfen," dedi Mah, Çince konuşarak. Siyah saçı arkaya doğru yapıştırılmış geniş yüzlü adam onlara sigara ikram etti. Wu bir tane aldı. Chang olumsuz anlamda başını salladı. Öğretmenlik işini kaybettiğinden ve paraya sıkışmaya başladıklarından beri sigara içmiyordu. Mah onların perişan hallerine, dağınık saçlarına baktı. "Hmm, ikinizin anlatacak bir hikâyesi var gibi. İlginç bir hikâyeniz var mı? Zorlu bir hikâye? Duymak isteyeceğimden eminim."

Chang'in gerçekten de bir hikâyesi vardı. İlginç ya da zorlu olup olmadığını bilemezdi, ama bildiği bir şey vardı: Kurguydu. Karşılaştığı yabancılara Fuzhou Ejderhanede olanları ve Hayalet'in onları arıyor olabileceğini anlatmamaya karar vermişti.

"Bir Honduras gemisiyle henüz geldik," dedi Mah'a.

"Yılankafanız kimdi?"

"Adım bilmiyoruz. Kendine Moxige diyordu."

"Meksikalı, ha?" Mah başını salladı. "Latin yılankafalarla çalışmam." Mah'ın aksanı İngilizce'den etkileniyordu.

"Paramızı aldı," dedi Chang acıyla, "ama bizi limanda terk edip gitti. Belgelerimizi ve ulaşımımızı sağlayacaktı. Oysa ortadan kayboldu." Wu merakla hikâyeyi dinliyordu. Chang ona sessiz olmasını ve Mah ile kendisinin konuşacağını söylemişti. Wu Ejderdeyken çok fazla içmiş ve düşünceless davranmaya başlamıştı. Ambardaki göçmenlere ve mürettebata ne söylediğine dikkat etmemişti.

"Bunu bazen yaparlar, öyle değil mi?" dedi Mah neşeyle. "Neden insanları aldatırlar? Bu, iş için kötü değil mi? Lanet olasıca Meksikalılar. Nereden geliyorsunuz?" "Fuzhou," dedi Wu. Chang huzursuzlandı. Fujian'daki başka bir şehirden söz edecekti; Hayalet ve göçmenleriyle ilgili bütün bağlantıları asgariye indirmek istiyordu.

Chang öfkesini bastırarak devam etti. "İki çocuğum ve bir bebeğim var. Babam da bizimle. Yaşlı. Bu arkadaşımın karısı hasta. Yardıma ihtiyacımız var."

"Ah, yardım. Bu ilginç bir hikâyeye, değil mi? Ama ne tür bir yardım istiyorsunuz? Bazı şeyleri yapabilirim, bazıları yapamam. Ben Sekiz Ölümsüz'den biri miyim? Hayır, elbette değilim. Neye ihtiyacımız var?"

"Belgeler. Kimlik belgeleri. Kendim, karım ve en büyük oğlum için." "Tabii, tabii, bunları yapabilirim. Sürücü belgeleri, sosyal güvenlik kartları, bazı eski şirket kimlik kartları; iflas etmiş şirketler tabii, böy-lece kimse sizi kontrol edemez. Akıllıca değil mi? Bu tür şeyleri sadece Jimmy Mah yapabilir. Bu kartlar sizi vatandaş gibi gösterecektir, ama onlarla gerçek bir iş bulamazsınız. Bugünlerde Göçmen Bürosu piçleri bütün şirketleri kontrol ediyorlar."

"İş için ayarladığım bir şeyler var," dedi Chang.

"Ayrıca pasaport da yapmam," dedi Mah. "Çok tehlikeli. Yeşil kart da yok."

"Nedir o?"

"Oturma izni."

"Bir yerlerde saklanıp genel af bekleyeceğiz," dedi Chang.

"Öyle mi? Çok uzun süre beklemeniz gerekebilir."

Chang omuz silkti. "Babamın bir doktora ihtiyacı var," dedi sonra. "Arkadaşımın karısının da. Bize sağlık kartları bulabilir misin?" "Sağlık kartları yapmam. İzlenmesi çok kolaydır. Özel bir doktora gitmeniz gerek."

"Pahalı mı?"

"Evet, çok pahalı. Ama paranız yoksa devlet hastanesine gidin. Sizi alırlar."

"İyi bakıyorlar mı?"

"Nereden bileyim ben? Ayrıca, başka seçeneğiniz var mı?"

"Pekâlâ," dedi Chang. "Diğer belgeler için ne kadar?"

"Bin beş yüz."

"Yuan mı?"

Mah güldü. "Dolar!"

Chang hiçbir şey belli etmedi ama 1,500\$'ın delice olduğunu düşündü. Bel çantasında yaklaşık beş bin dolar karşılığı Çin Yua-nı vardı. Ailesinin tek parası buydu. "Hayır, imkânsız," dedi başını sallayarak. Birkaç dakika boyunca sıkı bir pazarlık yaptıktan sonra rakam bütün belgeler için 900\$'a indi.

"Ya sen?" diye sordu Mah, Wu'ya dönerek.

Zayıf yapılı adam başıyla onayladı. "Sadece kendim için. Bu daha az olacaktır, değil mi?"

Mah sigarasından derin bir nefes çekti. "Beş yüz. Bundan daha aşağı inmem."

Wu pazarlık etmeye çalıştı, ama Mah yanaşmadı. Sonunda Wu homurdanarak kabul etti.

"Sürücü belgeleri ve iş kartları için herkesin resmini getirmeniz gerek," dedi Mah. "Bir eğlence parkına gidin; orada resim çekinebilirsiniz."

Chang, yıllar önce bir gece, Xiamen'deki büyük bir eğlence parkında böyle bir resim standında oturduklarını acıyla hatırladı; o zamanlar yeni tanışmışlardı. Şimdi o resimler okyanusun karanlık dibinde, Fuzhou Ejderi'nin enkazının içindeki bir çantadaydı.

"Ayrıca bir minibüse ihtiyacımız var. Satın alacak param yok. Senin-kilerden kiralayabilir miyim?"

"Elbette, elbette." Biraz daha pazarlık ettikten sonra araba kiralama konusunda da anlaştilar. Mah adamın borcunu hesapladı ve sonra Yuan olarak karşılığını belirledi. Şaşırtıcı derecede yüksek rakamı adamlara söyledi ve onlar da gönülsüzce kabul ettiler.

"Belgeler için bana isimleri ve adresleri verin." Bilgisayarına döndü ve Chang'in verdiği bilgileri hızlı bir şekilde yazdı.

Chang kendi dizüstü bilgisayarında uzun saatler harcamıştı. Çin'deki asilerin dış dünyayla iletişim kurmak için kullandıkları öncelikli kanal İnternet idi. Ama bunu yapmak oldukça zordu. Chang'in modemi son derece yavaştı ve askerî güçler ile polis kuvvetleri asilerin e-maillerini sürekli kontrol ediyordu. Chang bilgisayarına bir 'firewall' kurmuştu; böylece devlet, bilgisayarına girmek istediğinde anında öterek sinyal veriyordu. O zaman, hemen e-mail kutusundan çıkıyor ve yeni bir adres açıyordu. Ne yazık ki şimdi dizüstü bilgisayarını da Fuzhou Ejderinin midesindeydi.

Chang adresleri verirken, tong lideri ona baktı. "Yani Queens'te mi kalacaksınız?" "Evet. Bir arkadaşımız bizim için yer ayarladı."

"Büyük bir yer mi? Hepiniz için yeterince rahat mı? Sizce benim emlakçım daha iyi bir yer bulamaz mı? Bence bulabilir. Queens'te bağlantılarım var."

"En iyi arkadaşımın ağabeyi. Her şeyi ayarladı bile."

"Ah, arkadaşımın ağabeyi. Güzel. Orada birbirine bağlı bir topluluğumuz var. Sarı Mahalle ve Tüccarlar Topluluğu. Çok büyük. Güçlü. Bu New York bölgesindeki yeni Çin Mahallesi; Sarı

Mahalle! Belki dairenizden hoşlanmazsınız. Belki çocuklarınız güvende olmaz. Bu mümkün, değil mi? O topluluğa gidin ve adımı verin."

"Bunu hatırlarım."

Mah bilgisayar ekranına bakarken başıyla onayladı. "Sen de bu adreste misin?" diye sordu Wu'ya.

Chang öyle olduğunu söyleyecekti ki, Wu araya girdi. "Hayır, hayır. Ben Manhattan'daki Çin Mahallesi'nde kalmak istiyorum. Emlakçm bizim için bir ev bulabilir mi?"

"Ama... " dedi Chang, kaşlarını çatarak.

"Müstakil ev kastetmiyorsun, değil mi?" diye sordu Mah, yine alay ederek. "Burada hiç müstakil ev yoktur. Yani karşılayabileceğiniz fiyata bulamazsınız."

"Bir daire o zaman."

"Evet, elinde geçici odalar var," dedi Mah. "Bugün bir tanesine yerleşir, size bir daire bulunana kadar orada kalabilirsiniz." Mah biraz daha yazıp modemin tıslaması duyulurken, Chang kolunu Wu'nun omzuna koydu. "Hayır, Qichen," dedi fısıldayarak, "bizimle gelmelisiniz." "Manhattan'da kalacağız." .

Chang, Mah'ın duymaması için iyice yaklaştı. "Aptal olma. Hayalet sizi bulacak."

Wu güldü. "Ona aldırma."

"Ona aldırma mı? Bir düzine arkadaşımızı öldürdü." Wu'nun kendi hayatını riske atması düşünülebilirdi; ama karısının ve çocuklarının hayatını tehlikeye atması düşünülemezdi.

Fakat Wu inatçıydı. "Hayır. Manhattan'da kalıyoruz."

Mah bilgisayarı kapatıp bir not yazarken Chang sessizleşti. Mah notu Wu'ya uzattı. "Emlakçı bu. Buradan birkaç blok ötede oturuyor. Ona bir ücret ödeyeceksiniz. Ben bunun için sizden para almayacağım. Cömertim, değil mi? Herkes Jimmy Mah'ın cömert olduğunu söyler. Şimdi, Bay Chang'in araba işini halledelim." Mah bir numara çevirdi ve hızlı bir şekilde telefonda konuşmaya başladı. Bir minibüs getirilmesi için gerekli ayarlamaları yaptı. Telefonu kapattıktan sonra iki adama döndü. "İşte. İşimiz bitti. Mantıklı insanlarla çalışmak bir zevk, değil mi?"

Aynı anda ayağa kalktılar ve adamlarla tokalaştılar.

"Yanma sigara almak ister misin?" diye sordu Wu'ya. Wu üç tane aldı. Göçmenler ofisten çıkmak üzereyken Mah onlara seslendi. "Son bir şey. Şu Meksikalı yılankafa... Peşinizden gelmesi için herhangi bir neden yok, değil mi? Onunla işiniz bitti mi?"

"Evet, bitti."

"Güzel. Kendimizi kollamak için yeterince nedenimiz var, değil mi?" dedi Mah neşeyle. "Bu hayatta peşimizde yeterince şeytan var zaten."

BÖLÜM ON

Uzaklardan gelen siren sesleri sabahın erken saatlerindeki sessizliği yırtıyordu.

Ses yaklaşırken, Lincoln Rhyme bunun Amelia Sachs'ın gelişini işaret etmesini umdu. Onun sahilde topladığı deliller, efsanevi Lincoln Rhyme'in inine girdiğinde şaşkınlıktan ağzı açık kalan genç bir teknisyen tarafından teslim edilmişti. Genç adam getirdiği torba ve resim yığınlarını, kriminologun asık suratla verdiği direktiflere göre yerleştirip bırakmıştı.

Ancak, Sachs karargâha doğru gelirken yolda ikinci bir olay yerine yönlendirilmişti. Easton'daki kiliseden çalman minibüs Çin Mahallesinde bulunmuştu; kırk beş dakika önce, kent merkezinin girişindeki metronun yan sokağında terk edilmişti. Plakasının değiştirilmiş olmasının yanında, göçmenler aracın yan tarafındaki yazıyı da silip yerine ev ihtiyaçları satan bir mağazalar zincirinin logosunu işledikleri için yol barikatlarını kolayca geçebilmişti.

"Akıllıca," demişti Rhyme, durumdan biraz da rahatsız olarak; akıllı suçluları sevmezdi. Ondan sonra Long Island Ekspres Otobanı 'ndan şehre geri dönmekte olan Sachs'ı aramış ve şehirde polis otobüsüyle buluşarak minibüsü incelemesini emretmişti.

Göçmen Bürosu ajanı Harold Peabody gitmişti; fiyaskoyla ilgili göz boyamacı basın toplantıları ve Washington'dan gelen telefonlar yüzünden.

Alan Coe, Lon Sellitto ve Fred Dellray, ince yapılı, kirpi saçlı dedektif Eddie Deng ile birlikte orada kalmışlardı. Ayrıca yeni katılan biri de vardı: İnce uzun, kel kafalı, ciddi karakterli Mel Cooper. NYPD'nin önde gelen laboratuvar uzmanlarından biriydi ve Rhyme onu sık sık ödünç alırdı. Gündüzleri rahat olduğu ve geceleri de dans ediyor gibi hissettirdiği için, gün boyunca giydiği terlikleriyle ortalıkta dolanıyor, teçhizatı hazırlıyor, örnek istasyonlarını kuruyor, sahilden toplanan delilleri düzenliyordu.

Rhyme'in tarafındaki duvara, Long Island ve etrafını çeviren okyanusu gösteren ve Fuzhou Ejderi'nin ilerlemesini izledikleri haritanın yanına, Thom bir New York haritası asmıştı.

Rhyme, gemiyi temsil eden kırmızı noktaya baktı ve göçmenlerin ölümüyle sonuçlanan dar görüşlülüğü için yine kendini suçladı.

Siren sesleri daha da yükseldi ve iyice yaklaştıktan sonra Central Park'a bakan pencerenin önünde durdular. Bir an sonra kapı açıldı ve Amelia Sachs hafifçe topallayarak, ama hızla içeri girdi. Yosun ve toz-toprak yüzünden saçları matlaşmıştı; giysileri hâlâ nemli ve kumluydu.

Odadakiler onu selamladılar. Dellray genç kadının giysilerini incelerken bir kaşını kaldırdı.

"Kendime biraz zaman ayırmak istedim," dedi Sachs. "Yüzmeye gittim. Selam, Mel."

"Amelia," dedi Cooper, gözlüklerini burnunun üzerinde yukarı iterek. Sachs'ın görünüşü onu da şaşırtmıştı.

Rhyme, genç kadının elinde taşıdığı naylon ve kâğıt torbalarla dolu süt kutusuna ilgiyle baktı. Sachs delil kutusunu Cooper'a teslim etti ve merdivene yönelirken odadakilere bakmadan seslendi. "Beş dakika içinde dönerim."

Rhyme bir saniye sonra duştan akan suyun sesini duydu ve gerçekten de, genç kadın yanlarından ayrıldıktan tam beş dakika sonra, yatak odasındaki dolapta bulundurduğu giysilerden bazılarını giymiş olarak geri döndü; siyah bir tişört, kot pantolon ve koşu ayakkabıları.

Cooper lastik eldivenler giyerek torbaları açmaya başladı ve toplandıktan yerlere göre -sahil ve Çin Mahallesi'ndeki minibüs -hepsini dizmeye başladı. Rhyme delillere baktı ve başlamak üzere olan avın heyecanı ile kalp atışının hızlandığını hissetti; şakaklarında, sinirleri ölmüş olan göğsünde değil. Spora ve atletizme ilgisi olmayan Rhyme, hissettiği heyecanın, örneğin, bir çıkış rampasında durarak, dağdan aşağıya bakan bir kayakçının hissettiğiyle aynı olduğunu düşündü. Kazanacaklar mıydı? Yenilecekler miydi? Bir taktik hata-LOİ sı yaparak saniyenin binde biri farkla kaybedecekler miydi? Yaralanacak ya da ölecekler miydi?

"Pekâlâ," dedi. "Haydi, yapalım şu işi." Odadakilere baktı. "Thom! Thom? Nerede bu adam? Bir dakika önce buradaydı. Thom!"

"Ne var, Lincoln?" Evin kâhyası, elinde bir tava ve mutfak havlusuyla kapıda belirdi.

"Kâtibimiz ol... seçkin el yazınla... " başıyla beyaz tahtayı işaret etti, "görüşlerimizi kısaca yaz."

"Elbette, bwana." Thom tekrar mutfığa gitmek için arkasını döndü. "Hayır, hayır, bırak şimdi onu," diye sızlandı Rhyme. "Yaz!"

Thom bir iç çekerek tavayı bıraktı ve ellerini havluya sildi. Kaleminden korumak için mor kravatını gömleğinin içine tıktı ve beyaz tahtaya doğru yürüdü. Burada birçok laboratuvar ekibinin gayri resmi üyesi olmuştu ve yöntemlere alışkındı. "Dava için bir isim belirlediniz mi?" diye sordu Dellray'e.

FBI önemli davaları, daima belirleyici anahtar kelimelerden oluşan isimlerle tanımlardı. Dellray kulağının arkasındaki sigarayı sıkıştırdı. "Hayır," dedi. "Henüz bi'şii yok. Ama bunu biz yapalım, Washington da kabul etsin. Baş ka'ramanm adına ne dersiniz? HAYALETÖLÜM. Herkes aynı fikirde mi? Yeterince korkunç mu?"

"Oldukça," dedi Sellitto, ender konuşan birinin ses tonuyla.

Thom bunu tahtanın en tepesine yazdı ve tekrar diğerlerine döndü.

"İki olay yerimiz var," dedi Rhyme. "Easton sahili ve minibüs. Önce sahil."

Thom başlığı yazarken Dellray'in telefonu çaldı ve adam cevap verdi. Kısa bir konuşmadan sonra kapattı ve öğrendiklerini diğerlerine aktardı: "Şu âna kadar h'yatta kalan başka birine ras'lan-mamış. Sahil Koruma da gemiyi bulamamış. Ama cesetlerden bazılarını sudan çıkarmışlar. İki vurulmuş, biri bo'olmuş. İçlerinden birinin üzerinde ticari belgeler varmış. Di'er ikisinde bir şey yok. Bize resimleri ve or'jinalleri, Çin'e de kopyalarını gönderiyo'lar."

"Mürettebatı da mı öldürmüş?" diye sordu Eddie Deng inanamayarak. "Ne bekliyordun ki?" diye cevap verdi Coe. "Şu ana kadar onu tanımış olmalısın. Tek bir tanığı bile arkada bırakmayacağını düşünmedin mi?" Acı bir şekilde güldü. "Ayrıca, mürettebatı öldürerek yolculuğun bedelini ödemek zorunda kalmayacaktı. Çin'e döndüğünde de, Sahil Koruma'nın ateş ettiğini ve Ejderi batırdığını söyleyecektir."

Ama Rhyme'in Hayalet'e kızacak ya da insan yüreğinin potansiyel zalimliğine şaşacak zamanı yoktu. "Pekâlâ, Sachs," dedi sertçe. "Sahil. Neler olduğunu anlat bize."

Kadın, laboratuvar masalarından birine yaslandı ve notlarını çıkarıp baktı. "Easton'ın yaklaşık yarım mil yakınında on dört kişi bir cankurtaran botuyla karaya çıktı; Orient Point'teki yolda." Duvara yaklaştı ve

Long Island haritasındaki bir noktaya işaret etti. "Horton Point Fene-ri'nin yakınında. Kıyıya yaklaşırlarken bot kayalara çarptı ve sönmeye başladı. Göçmenlerden dördü suya düştü ve kıyıya sürüklendi. Diğer onu bir arada kaldılar. Kilise minibüsünü çaldılar ve uzaklaştılar." "Ayak izlerinin fotoğrafları?" diye sordu Rhyme.

"İşte burada," dedi Sachs, Thom'a bir zarf uzatırken. Thom Polaroid resimleri duvara bantladı. "Bunları botun yakınındaki bir korunağın altında buldum. Hava elektrostatik kullanmama izin vermeyecek kadar rutubetliydi," diye açıkladı odadakilere. "Resim çekmek zorunda kaldım."

"Ve kesinlikle güzel resimler," dedi Rhyme, tekerlekli sandalyesinde, önlerinde ileri geri gidip gelirken resimleri inceleyerek.

"Ben dokuz tane saydım," dedi Dellray. "Ni'e on dedin, Amelia?" "Çünkü" diye araya girdi Rhyme, "bir bebek var, değil mi?"

Sachs başıyla onayladı. "Doğru. Korunağın altındaki izlerin arasında tanımlayamadığım, birinin sürüklendiğini düşündüren izler vardı, ama önünde hiç ayak izi yoktu. Ben de emekleyen bir çocuk olduğunu düşündüm."

"Pekâlâ," dedi Rhyme, ayakkabıların numaralarını ölçerken, "görünüşe bakılırsa yedi yetişkin ve/veya genç, iki küçük çocuk ve bir bebeğimiz var. Yetişkinlerden biri yaşlıca olabilir; ayaklarını sürüyerek yürüyor. Ayakkabı ölçüsüne bakılırsa bir erkek. Aralarında yaralı biri de var; ayakkabı ölçülerine bakarak onun da muhtemelen bir kadın olduğunu söyleyebilirim. Yanındaki adam ona yardım ediyor."

"Sahilde ve minibüste kan lekeleri de vardı," diye ekledi Sachs.

"Kan örnekleri?" diye sordu Cooper.

"Botta ve sahilde fazla bir şey yoktu; yağmur çoğunu silmişti. Kumdan sadece üç örnek alabildim. Minibüstekinden ise henüz kurumamış birçok örnek aldım." İçinde minik şişeler bulunan bir naylon torbayı aldı ve Cooper'a uzattı.

Teknisyen kan gruplarını incelemek için örnekleri hazırladı ve bir form doldurdu. Seroloji laboratuvarında kan gruplandırması-mn ve cinsiyet bilgilendirmelerinin hızlandırılmasını talep eden bir yazıydı bu; örnekleri üniformalı bir memura vererek gönderdi.

Sachs senaryosuna devam etti. "Şimdi, Hayalet -ikinci bir botla- göçmenlerden iki yüz metre kadar doğuya çıktı."

Parmakları gür kızıl saçının altında kayboldu ve kafa derisini tırmaladı. Sachs kendini hep böyle önemsiz şekilde yaralardı. Eski bir model olan bu güzel kadının tırnakları genellikle incinmiş, bazen de kanlanmış olurdu. Rhyme bu acı verici güdünün nereden kaynaklandığını bilmiyordu, ama tuhaf bir şekilde kadına gıpta ediyordu. Aynı gerilim onu da etkilerdi, ama aralarındaki fark, Sachs'ın gerilimini boşaltmak için kullandığı bu güvenlik vanasının kendisinde olmayıştıydı.

Nörolog cerrahı Dr. Weaver'a sessiz bir dilekte bulundu: Lütfen benim için bir şeyler yap. Beni bu tutsaklıktan kurtar. Lütfen... Sonra kendisine kızarak kişisel düşüncelerinin kapısını hırsıyla kapadı ve dikkatini tekrar Sachs'a verdi.

"Sonra," diye devam etti Sachs, sesinde ufak bir duygusallık belirtisiyle, "sonra göçmenleri

izlemeye ve onları öldürmeye başladı. Bottan düşmüş olanlardan ikisini buldu ve öldürdü. Onları sırtlarından vurdu. Birini yaraladı. Dördüncü göçmen hâlâ kayıp."

"Yaralı nerede?" diye sordu Coe.

"Onu önce bir hastaneye, oradan da Göçmen Bürosu Manhattan tesislerine götürüyorlar. Hayalet'in nerede olduğunu ve göçmenlerin buraya geldikten sonra nereye gitmiş olabileceklerini bilmediğini söyledi." Sachs sıırıslıkla olmuş kâğıtlardaki notlarına tekrar baktı. "Sahilin yakınındaki yolda bir araba varmış, ama hızlı bir şekilde hareket edip uzaklaşmış; olduğu yerde kayarak dönmüş ve patinaj yaparak hareket etmiş. Sanırım Hayalet ona ateş etmiş. Markayı ve modeli izlersek bir tanımımız olabilir. Dingil açıklığının ölçüleri elimde var ve..."

"Bekle," dedi Rhyme. "Araba neyin yakınındaydı?"

"Yakınında mı?" diye sordu Sachs. "Hiçbir şeyin. Sadece yol kenarında durmuştu."

Rhyme kaşlarını çatı. "Böyle fırtınalı bir havada, şafaktan önce insan neden öyle bir yerde durur ki?"

"Oradan geçerken botları mı gördü?" diye sordu Dellray.

"Hayır," dedi Rhyme. "Böyle bir durumda yardım ister ya da polisi arardı. Ama 911 'den böyle bir rapor almadık. Hayır, bence araba Ha-yalet'i almak için oraya gitmişti, ama yılankafanın oradan ayrılmak için acelesi olmadığını anlayınca basıp gitti."

"Yani onu orada bıraktı," dedi Sellitto.

Rhyme başıyla onayladı.

Sachs, Mel Cooper'a bir kâğıt parçası uzattı. "Dingil açıklığının ölçüleri. Bunlar da lastik izlerinin fotoğrafları."

Teknisyen izleri bilgisayara tarattı ve ölçülerle birlikte görüntüyü NYPD'nin araç tanımlama veri tabanına gönderdi. "Uzun sürmez," dedi Cooper, sakın bir sesle.

"Peki ya diğer kamyonlar?" diye sordu, genç dedektif Eddie Deng.

"Ne kamyonu?" diye sordu Sachs.

"İnsan kaçakçılığı anlaşmaları kara ulaşımını da kapsar," diye açıkladı Coe. "Göçmenleri şehre götürmek için orada kamyonlar olmalıydı." Sachs başını salladı. "Onlara ait herhangi bir ize rastlamadım. Ama Hayalet gemiyi batırdığı zaman muhtemelen sürücüyü telefon edip geri dönmelerini söylemiştir." Tekrar delil torbalarına baktı. "Bunu buldum..." Tuttuğu delil torbasının içinde bir cep telefonu vardı. "Mükemmel!" dedi Rhyme. Bu tür yüksek teknoloji ürünü delillere bayılırdı. Bilgisayarlar, cep telefonları, kişisel elektronik ajandalar. Bu aletler suçluyla ve görüştüğü insanlarla ilgili olarak büyük miktarda bilgi sağlardı. "Fred, seninkiler şuna bir baksın."

"Tamam."

FBI'nın New York bürosuna yakın zamanda bir bilgisayar ve elektronik ekibi eklenmişti. Dellray telefon açıp bir ajanın gelerek telefonu analiz için laboratuvara götürmesini istedi.

"Pekâlâ, onları avlıyordu," dedi Rhyme, "göçmenleri vuruyordu, kendisini terk eden sürücüyü

ateş ediyordu. Bunları kendisi yapıyordu, değil mi Sachs? Herhangi bir yardımcıya ait iz var mıydı?"

Sachs başıyla Polaroid resimleri işaret etti. "Hayır, Hayalet'in ikinci botta yalnız ve ateş eden tek kişi olduğundan eminim."

Rhyme kaşlarını çatı. "Olay yerlerini araştırırken var olup olmadığını bilmediğimiz suçlu olasılıklarından hoşlanmam. Bu bang-shou hakkında hiçbir bilgi yok mu?"

"Hayır," diye mırıldandı Sellitto. "Hiçbir ipucu yok. Hayalet dünyanın her yanında öyle yardımcılarına sahip."

"Dördüncü göçmenin kim olduğu hakkında bir bilgi var mı? Bottan düşenlerden sonuncusu?"

"Hayır."

"Peki ya balistik?" diye sordu Rhyme.

Sachs, Rhyme'in incelemesi için mermi kovanlarının bulunduğu torbayı uzattı.

"Yedi altmış iki milimetre," dedi Rhyme. "Ama pirinç kısmının uzunluğu tuhaf. Ve düzgün değil. Ucuz." Vücudu hareket edememesine karşın, gözleri üst kattaki yatak odasının terasında yaşayan şahinlerin-ki kadar keskindi. "Kaplamları kontrol et, Mel."

Rhyme, NYPD laboratuvarlarının başıyken, olay yerlerinde bulunan delilleri incelemede kullanılacak standartlarla ilgili veri tabanları oluşturmak için aylarını harcamıştı, geldikleri kaynaklar, motor yağı, iplik, lif, toz gibi madde ve malzeme örnekleri, bunlardan bazılarıydı. En çok kullanılan ve en geniş veri tabanlarından biri, mermi kovanları ve kurşun bilgileriydi. FBI ve NYPD'nin birleşik koleksiyonunda, son yüz yıl içinde bir silahtan ateşlenmiş, hemen her tür merminin örnekleri ve dijital görüntüleri mevcuttu.

Cooper naylon torbayı açtı ve içine iki tahta çubukla uzandı; üzerinde çalıştıkları davanın hassasiyetini düşünerek büyük bir dikkatle çalışıyordu. Bu, Rhyme'in delile en az zarar verdiğini söylediği yöntemdi ve tüm teknisyenlerine bu çubuklarla çalışmalarını emretmişti; hassas delillere kolayca zarar verebilen cımbız ve forsepslerle karşılaştırıldığında bunlar daha iyiydi.

"Sahildeki büyüleyici hikâyene geri dönelim, Sachs."

"İşler daha baştan kızışmaya başlamıştı," diye devam etti Sachs. "Hayalet bir süredir karadaydı. Sahil Korumanın onun konumuyla ilgili kabaca bir tahmini olduğunu biliyordu. Üçüncü göçmen John Sung'ı suda buldu, onu vurdu ve Honda'ya atlayarak uzaklaştı." Rhyme'a baktı. "O konuda bir haber var mı?"

Çevredeki tüm kanun birimlerine araçla ilgili bilgi ulaştırılmıştı. Çalıntı kırmızı Honda, New York'ta tespit edilir edilmez Sellitto veya Dellray'i arayacaklardı. Ama şu âna kadar herhangi bir haber yoktu. "Ama Hayalet daha önce New York'a defalarca geldi," diye ekledi Rhyme. "Ulaşım sistemini biliyor. Bence şehre yaklaşıp kadar batı yönünde arka yollardan devam etmiş, sonra da arabayı terk edip metroya binmiştir. Muhtemelen şimdi buradadır."

Rhyme, FBI ajanının yüzünde endişeli bir ifade fark etti. "Sorun nedir, Fred?"

"Umarım piçi şehre girmeden yakalarız."

"Neden?"

"Bana gelen raporlara bak'lırsa New York'ta g'zel ve d'zg'ün bir suç ağı var. Çin Mahallesiindeki tonglar ve sokak serserileri tabii. Ama dahası davar; h'kümette para ödediği adamlar var."

"Hükümette mi?" diye sordu Sellitto hayretle.

"Duydu'um bu," dedi Dellray.

"Ben inanırım," dedi Deng sinsice. "Eğer Çin'de elinin altında onlarca hükümet adamı varsa, burada da neden olmasın ki?"

O halde, diye düşündü Rhyme, şimdi kendi kuvvetlerimiz içinde tanımadığımız, muhtemelen silahlı bir yardımcı ve cani bir yılan-kafa var. Asla kolay değildir, ama gerçekten...

Sachs'a devam etmesi için baktı. "Parmak, avuç ve ayak izleri?" diye sordu.

"Sahil tam bir karmaşaydı," diye açıkladı genç kadın. "Yağmur ve rüzgâr işi çok zorlaştırıyordu. Kıç motorundan, botun yüzeyinden ve cep telefonundan birkaç kısmi örneğim var." Aldığı iz örneklerinin bulunduğu kartları gösterdi. "Kalite oldukça kötü."

"Hemen tarayın ve AFIS'e gönderin," dedi Rhyme.

Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi (AFIS), federal ve eyalet parmak izi dosyalarının bulunduğu dev bir ağdı. AFIS sayesinde aylar süren parmak izi karşılaştırmaları saatlere, hatta bazı davalarda dakikalara düşmüştü.

"Bir de bunu buldum." İçinde metal bir boru bulunan bir naylon torbayı gösterdi Sachs. "İçlerinden biri minibüsün camını kırmak için bunu kullanmış. Burada görünür kimse olmadığı için izlerin özellikle işe yarayacağını düşündüm."

"İşe başla, Mel."

İnce yapılı adam torbayı aldı, pamuklu eldivenlerini giydi ve sadece uçlarından tutarak boruyu inceledi. "VMD kullanacağım."

Vakum metal tortulama yöntemi, parmak izi sisteminin Rolls Royce'u olarak bilinir. Metalin mikroskobik kaplamasının baskısı alınacak nesneye uygulanması ve sonra da yayılması demektir. Birkaç dakika sonra Cooper'ın elinde birçok belirsiz izinjilet keskinliğinde görüntüsü vardı. Hepsinin resimlerini çekti ve bilgisayarda tarayıp AFIS'e gönderdi. Resimleri Thom'a uzattı ve o da onları duvara bantladı. "Sahille ilgili her şey bu kadar, Rhyme," dedi Sachs.

Kriminolog tabloya baktı. Ellerindeki delil henüz yeterince bilgi vermiyordu. Ama cesareti kırılmamıştı; kriminal uzmanlar böyle çalışırdı. Bin parçalık bir yapbozu masaya boşaltmak gibiydi bu; başlangıçta kavranması mümkün değildi. Ancak deneme yanılma yöntemiyle çalıştıktan ve bir sürü analiz yaptıktan sonra kalıplar belirmeye başladılar. "Sırada minibüs var," dedi.

Sachs minibüsün resimlerini beyaz tahtaya astı.

Coe, resimlerde Çin Mahallesi tanıdı. "O metro istasyonunun çevresi kalabalıktır," dedi. "Tanıklar bulabileceğimizden eminim." "Kimse bir şey görmemiş," dedi Sachs.

"Bunu daha önce de duymuştum," dedi Sellitto. Sıradan bir insanın önüne altını koyduğunda

unutkanlık hastalığının geçmesi çok şaşırtıcıdır.

"Ya plaka numarası?" diye sordu Rhyme.

"Suffolk'da park etmiş bir kamyonun sökülmesi," dedi iriyarı cinayet masası polisi. "Orada da tank yok."

"Minibüste neler buldun?" diye sordu Sachs'a.

"Bir sürü fidanı söküp minibüsün arkasına koymuşlar."

"Fidan mı?"

"Sanırım diğerlerini gizlemek ve The Home Store mağazaları adına teslimat yapan elemanlar gibi görünmek için. Ama çok şey bulduğumu söyleyemem. Sadece parmak izleri, birkaç paçavra ve kan; cama ve kapıya da sıçramıştı, bu yüzden yaranın bel hizasından yukarıda olduğunu tahmin ediyorum. Kol ya da el muhtemelen."

"Boya kutuları yok mu?" diye sordu Rhyme. "Fırçalar? Minibüsün yan tarafındaki logoyu değiştirmek için kullandıkları şeyler?"

"Hayır, hepsini ortadan kaldırmışlar," dedi Sachs, omuz silke-rek. "Parmak izlerinin dışında elimizde olanların hepsi bu." Minibüsten topladığı parmak izlerinin kartlarını ve Polaroid fotoğrafları Cooper'a verdi; adam onları da hemen tarayıp AFIS'e gönderdi.

Rhyme'in gözleri çizelgeye odaklanmıştı. Çalışmaya başlamadan önce önündeki ham taşı inceleyen bir heykeltıraş gibi, bir an için önündeki malzemeleri inceledi. Sonra Dellray ve Sellitto'ya döndü. "Bu davayı nasıl sürdürmek istiyorsunuz?"

"İşleri sırayla yap'caz," dedi FBI ajanı. Sellitto başıyla onayladı. "Başka türlü başa çıkmamız mümkün değil. Bir, önce Hayalet'in peşinden gid'cez. İki, o aileleri ondan önce bulmamız gerek." Rhyme'a baktı. "E'er senin için de uygunsa, karargâh olarak burayı kullanmak istiyoruz."

Rhyme başıyla onayladı. Central Park İstasyonu'ndaki evinin yolgeçen hanı gibi kullanılmasına ve karargâh haline getirilmesine artık aldırmıyordu. Ne kadar zaman alırsa alsın, çok sayıda masumun canına kıyan o adamı bulacaktı.

"Şimdi... düşündü'üm şey şu," dedi Dellray, uzun bacaklarıyla bir aşağı bir yukarı yürüyerek. "Bu adamın şakası yok. Güney ve Doğu bölgelerine bir düz'ne ajan daha gönderiyorum. Ayrıca Quantico'dan da bir SPEC-TAC ekibi isti'icem."

SPEC-TAC, Özel Taktik ifadesinin kısaltmasıydı. Bu FBI içindeki pek bilinmeyen grup, ülkenin en iyi taktik birliğiydi. Delta Force ve Deniz Komandoları ile düzenli olarak tatbikatlar yaparlardı; genellikle de başarılılardı. Rhyme, Dellray'in böyle bir güçlendirmeye girişmesinden memnundu. Hayalet hakkında ellerine yeni geçen bilgilere bakılınca, hazırdaki kaynaklarının yeterli olmadığı belliydi. Örneğin, Dellray Hayalet davasına tam gün atanan tek FBI ajanıydı ve Peabody ise sadece orta seviye bir Göçmen Bürosu görevlisiydi.

"Bürodaki adamların hepsini bu işe atayamayız," dedi Dellray, "ama o birli'i alı'cam."

Coe'nun telefonu çaldı. Bir süre başını sallayarak dinledi. Telefonu kapattıktan sonra diğerlerine döndü. "Göçmen Bürosu Mer-kezi'ydi; John Sung adındaki o belgesiz hakkında. Memurlarımızdan

biri tarafından kefaleti verilmiş." Coe bir kaşını kaldırdı. "Karaya çıkarken yakalanan herkes politik sığınma talep eder; bu standarttır. Ama görünüşe bakılırsa Sung bunu alabilir. Çin'de aranan bir muhalif."

"Şimdi nerede?" diye sordu Sachs.

"İnsan Hakları Merkezinden atanan avukatıyla birlikte. Kanal Cadde-si'nde Sung için bir daire ayarlayacak. Adresi aldım. Yarım saat içinde orada olur. Onunla ben görüşürüm."

"Ben gitmek istiyorum," dedi Sachs.

"Sen mi?" dedi Coe. "Sen olay yerlerinde çalışırsın."

"Bana güveniyor."

"Güveniyor mu? Neden?"

"Öyle ya da böyle, onun hayatını kurtardım."

"Bu hâlâ bir Göçmen Bürosu davası," dedi genç ajan kararlı bir tavırla.

"Kesinlikle," dedi Sachs. "Bir federal ajanla konuşurken ne kadar açık olacaktır sence?"

Dellray araya girdi. "Aye-melia'nın bunu yapmas'na izin ver."

Coe adresi gönülsüzce uzattı. Sachs kâğıdı Sellitto'ya gösterdi. "Orada bir RMP çocuk bakıcımız olmalı." Çocuk bakıcısından kastettiği, koruma görevi yapacak bir devriye arabasıydı. "Hayalet onun hayatta olduğunu keşfederse, Sung yine tehlikede olacak."

Dedektif adresi yazdı. "Tamam. Hemen hallederim."

"Pekâlâ, soruşturmanın sloganı nedir?" diye sordu Rhyme.

"İyi araştırmaya ama arkasını kolla," dedi Sachs gülerek.

"Bunu aklınızdan çıkarmayın. Hayalet'in nerede olduğunu bilmiyoruz; Bangshou'mun nerede ve kim olduğunu ise hiç bilmiyoruz."

Sonra dikkati dağıldı. Sachs'ın çantasını alıp kapıya doğru yürüdüğünü, Coe'nun sınırlı yetkileri yüzünden homurdandığını, Dellray'in odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü ve gösterişli Eddie Deng'in operasyonu bu tuhaf karargâhtan yürütmek konusundaki eğlenceli tavırlarını hayal meyal fark etti. Ama zihni bir bilgisayar gibi çalışarak, olay yerlerinden toplanan deliller arasında bağlantılar kurmaya başlarken, bu detaylar onun için önemli değildi. Önünde yazılı olarak duran deliller canlanacak, sırları açığa çıkaracak, onları katile ve yılan kafanın kovaladığı talihsiz avlarına götürecekmiş gibi, bu maddelerin hepsine tek tek bakıyordu.

HAYALETÖLÜM

Easton, Long Island, Olay Yeri

- İki göçmen sahilde sırtlarından vurularak öldürüldüler.
- Bir göçmen yaralandı; Dr. John Sung.
- "Bangshou" (yardımcı) gemideydi; kimliği bilinmiyor.

- Yardımcının, Ejder' in battığı yerde bulunan boğulmuş ceset olduğu teşhis edildi.
- On göçmen kaçtı; yedi yetişkin (biri yaşlıca, erkek; biri yaralı, kadın), iki çocuk, bir bebek.

Kilisenin minibüsünü çaldılar.

- Kan örnekleri inceleme için laboratuvara gönderildi
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Sahilde Hayalet'i bekleyen araç onu almadan gitti. Hayalet'in araca bir el ateş ettiği sanılıyor. Aracın marka ve model bilgileri için lastik izlerine ve dingil açıklığına dayanarak talepte bulunuldu.
- Araç bir BMW X5.
- Sürücü; Jerry Tang.
- Göçmenleri almak için gelen herhangi bir aracın izine rastlanmadı.
- Muhtemelen Hayalet'e ait olan cep telefonu analiz için FBI'a gönderildi.
- İzlenemez uydu telefonu. Kullanmak için Çin hükümetinin telefon sistemine giriyor.
- Hayalet'in silahı 7.62 mm'lik tabanca. Özel mermiler.
- Çin yapımı Model 51 otomatik tabanca.
- Hayalet'in rüşvet yedirdiği hükümet çalışanları olduğu rapor edildi.
- Hayalet kaçmak için bir kırmızı Honda sedan çaldı. Aracın bulunması için devriyelere haber verildi.
- Aracın izi bulunamadı.
- Suda üç ceset bulundu; biri boğulmuş, ikisi vurulmuş. Fotoğraflar ve deliller Rhyme'a ve Çin polisine gönderildi.
- Boğulmuş kişi Victor Au, Hayalet'in yardımcısı olarak tanımlandı.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.

BÖLÜM ON BİR

Hayalet, üç adamı şehirde bekliyordu.

Bir banyo yapıp temiz ve gösterişsiz kıyafetler giydikten sonra, New York'taki gizli karargâhlarından biri olan ve on sekizinci kattan New York Limanı'nın olduğu gibi gören dairesinde bir deri koltuğa oturdu ve manzaraya baktı. Dairesi Manhattan'ın güneybatı köşesindeki Battery Park'ın yakınında, gösterişli bir gökdelendi. Çin Mahallesi'nden çok uzak değildi, ama oranın kalabalığından, deniz ürünlerinin kokularından, turist restoranlarından yayılan yağ kokularından uzaktaydı. Uğruna çok uzun süre savaştığı bu rahatlığın, Komünist Parti'nin öncelikli hedeflerinden biri olduğunu düşündü.

Neden yıkımın yolunu izlersin?

Eskinin birparçasısın! Yaptıklarından pişmanlık duyar mısın?

Kendini eski kültürden, eski geleneklerden, eski alışkanlıklardan ve eski fikirlerden arındırmaksın! Yıkılmış değerlerini fırlatıp atmalısın. İsteklerin ve düşüncelerin yanlıştır!

Yanlıştır istekler mi? diye düşündü, kendi kendine sinsice gülümseyerek. İstekler mi? Kasıklarında tanıdık bir his vardı. Bütün hayatı boyunca aşına olduğu ve çoğunlukla etkisinde kalarak hareket ettiği bir his.

Şimdi batan gemiden kurtulduğuna ve sahilden kaçtığına göre, düşünceleri normal hayatındaki önceliklere geri dönüyordu: Bir kadına şiddetle ihtiyacı vardı.

İki haftadan uzun bir süredir kimseyle birlikte olmamıştı; St. Petersburg'da tanıştığı büyük ağızlı ve iri göğüslü Rus fahişeyle birlikte olduğundan beri. Tatmin olmuştu; ama sadece o kadar.

Peki ya Fuzhou Fjderi'nde? Hiç kimse. Güzel domuzlardan birini, bir gecelik sekse karşılık indirimli ulaşım ücreti sözü vererek odasına çağırmak, yılankafaların hakkıydı. Ya da yalnız veya güçsüz bir adamla birlikte yolculuk yapıyorsa, kolundan tutup kamaraya sürükler ve orada tecavüz ederdi. Kadın ne yapabiliirdi ki? Güzel Ülke'ye vardıklarında polisi mi arayacaktı?

Ama Ejder'in ambarında casusluk yapan yardımcısı, kadın domuzların pek güzel ve çekici olmadıklarını, yanlarındaki erkeklerin de son derece zeki ve güçlü, kesinlikle sorun çıkarabilecek tipler olduğunu rapor etmişti. Bu yüzden de uzun, manastır hayatı gibi bir yolculuk olmuştu.

Şimdi, adına Çince'de kadının cinsel organı anlamına gelen, Yindao dediği kadını hatırlıyordu. Bu isim elbette ki oldukça aşağılayıcıydı, ama bu kadının durumunda pek de öyle sayılmazdı; saygı duyduğu birkaç işkadını ve dişi yilankafa hariç. Hayalet için bütün kadınlar sadece vücutlarından ibaretti. Yindao ile planladığı bir sürü cinsel fantezi gözünün önünden geçiyordu; kadının ince vücudu altında yatıyor, kendine özgü iniltisi kulağında çınlıyor, sırtı kavis çiziyor, Hayalet'in elleri kadının uzun saçını kavriyordu;... öyle güzel, ipeksi saçtı ki... Feci şekilde tahrik olmuştu. Bir an için Chang ve Wu ailelerini unutmayı düşündü. Yindao ile buluşabilirdi -o da New York'taydı- ve fantezilerini gerçekleştirebilirdi. Ama elbette böyle bir şey yapmak doğasına aykırıydı. Önce, domuz aileleri ölmeliydi. Sonra onunla geçirecek uzun saatleri olacaktı.

Naixin.

Her şeyin bir zamanı var!

Saatine baktı. Neredeyse 11.00 olmuştu. Bu üç Türk neredeydi? Hayalet kısa bir süre önce evine ulaştığında, Queens'te sık sık birlikte iş yaptığı komünist grupları aramak için sakladığı çalıntı telefonlardan birini kullanmıştı. Domuzları bulup öldürmeleri için üç adam kiralamıştı. Kendisi ile işlediği suçlar arasındaki bağlantıyı olabildiğince uzak tutmaya çalışan Hayalet, Çin Mahallesiindeki geleneksel tonglara gitmemişti; Uygurlar'ı kiralamıştı.

Çin'deki nüfusun büyük çoğunluğu, M.Ö. 200 yıllarında kurulan Han Hanedanı'na dayanıyordu. Nüfusun yüzde sekizlik bir kısmı ise Tibetliler, Moğollar ve Mançuryalılar gibi azınlık gruplarından oluşuyordu. Çin'in batısından gelen Uygurlar da bu azınlık halklardandı. Anayurtları, Asya'nın merkezinde, Çin tarafından ele geçirilmeden önce, Doğu Türkistan olarak anılan yerdi ve çoğu Müslüman idi. Bu yüzden Hayalet onlara, 'Türk' diyordu.

Çin'deki diğer azınlıklar gibi, Uygurlar da genellikle Beijing'den zulüm görür ve Çin kültürünü kabul etmeleri için zorlanırlardı. Ayrılmak isteyenler sık sık işkence görür, öldürülürdü ve Uygurlar bağımsızlık isteklerinde oldukça yüksek sesliydiler; Çin'deki çoğu terör olayının arkasında Uygur özgürlük savaşçıları vardı.

Ancak New York'taki Uygurlar sessiz, samimi ve barışçıldı. Ama Queens Türkistan Topluluğu ve İslami Merkezi'nden gelen bu adamlar, Hayalet'in çalıştığı en zalim üçlüydü. Ve orijininde Han Çinlisi olan bu aileleri öldürmek için en iyi tercihtiler; yıllar süren baskıyla ve Hayalet'in onlara cömertçe ödediği dolarlarla motive olmuşlardı; bu paranın bir kısmı Çin'in batısındaki Xinji-ang'a, Uygur bağımsızlık hareketini desteklemek üzere gidecekti.

On dakika sonra nihayet geldiler. Tokalaştılar ve kendilerini tanıttılar: Haşip, Yusuf ve Kaşgari. Koyu tenli, sakin, ince yapıydılar; kendisinden daha ufak tefektiler ve Hayalet hiç de iri sayılmazdı. Siyah takım elbiseler giymiş, altın bilezik ya da kolyeler takmış, gösterişli cep telefonlarını rozet gibi kalçalarına asmışlardı.

Uygurlar, Hayalet'in anlamadığı bir Türk aksanı konuşuyorlardı ve Çince diyalektleriyle aralan pek iyi değildi. İngilizce'de karar kıldılar. Hayalet yapılması gereken işi açıkladı ve silahsız insanları öldürmenin onlar için sorun olup olmayacağını sordu; tabii arada kadınları ve çocukları da.

Yirmili yaşlarının sonlarındaki Yusuf, grubun sözcüsüydü; İngilizce'yi diğerlerinden daha iyi konuşuyordu. Onlara danışmadan cevap verdi. "Sorun değil. Bunu yapabiliriz. İstedini yapacağız." Sanki her gün çocuk ve kadın öldürüyormuş gibiydi.

Ve belki de gerçekten yapıyordu.

Hayalet bir para kutusundan on bin dolar çıkarıp onlara verdi ve sonra Türkistan topluluğu merkezini arayarak telefonu Yusuf'a uzattı; Yusuf karşısındakine patronunun ne kadar para bağışladığını İngilizce olarak söyledi. Böylece para miktarı üzerinde daha sonra kavga olmayacaktı. "Ben bir süre dışarıda olacağım," dedi Hayalet, telefonu kapadıktan sonra. "Biraz bilgi toplamam gerek."

"Bekleriz. Kahve alabilir miyiz?"

Hayalet onlara başıyla mutfağı işaret etti. Sonra küçük bir mabede doğru yürüdü. Bir tütsü yaktı

ve kişisel ilahı olarak seçtiği ilahı okçu Yi'ye dua etti. Sonra tabancasını ayak bileğindeki kılıfına koyarak dairesinden çıktı.

Sonny Li, yoğun trafikte New York'a doğru zorlukla ilerleyen bir otobüsteydi.

Doğasında sinsi ve sert olan Li, gördüğü şey karşısında yine de şaşkındı. Yaklaşmakta oldukları şehrin büyüklüğü değildi onu şaşırtan; Linin dünyası Çin'in güneydoğu sahiliydi ve dünyanın en büyük şehriydi. Shanghai, New York'un iki katı büyüklüğündeydi ve Hong Kong ile Guangzhou arasındaki İnci Delta'da 50 milyon insan yaşıyordu.

Hayır, onu şaşırtan şey, bindiği otobüstü.

Çin'de temel toplu taşıma aracı otobüstür. Ama onlar kirli, eski püskü araçlardı; sık sık bozulurlar, sıcak aylarda leş gibi kokarlar, kış aylarında yolcular donardı; camlar yağ ve is içinde olurdu. Otobüs istasyonları da eski, yıkık yerlerdi. Li, Fuzhou'daki Kuzey Otobüs İstasyonu'nun arkasında birini vurmuş, yine aynı çevrede kendisi bıçaklanmıştı.

Dolayısıyla, Li daha önce bunun gibi gösterişli bir toplu taşıma aracı görmemişti; kalın minderli koltukları, tertemiz zemini ve lekesiz camlarıyla dev gibi ve lükstü. Bu basık, nemli Ağustos sabahında bile havalandırma mükemmel biçimde çalışıyordu. İki haftayı her gün hastalanarak geçirmişti, hiç parası yoktu ve Hayalet'in nerede olduğunu bilmiyordu. Bir tabancası, hatta sigarası bile yoktu. Ama en azından bu otobüs cennetten inen bir fırsat gibiydi.

Fuzhou Ejderi'nin kazazedelerinin karaya çıktığı yerden kaçtıktan sonra, Li otobanın üzerinde kilometrelerce uzakta bir noktaya kendisini götürmesi için bir kamyoncuya yalvarmıştı. Adam onun ıslak, paçavraya dönmüş giysilerine bakarak kamyonun arka tarafına binmesine izin vermişti. Yarım saat kadar sonra kamyoncu onu büyük bir park alanının yanındaki pırıl pırıl bir otobüs durağında bırakmıştı. Oradan bir otobüse binerek istediği yere gidebileceğini söylemişti; Manhattan'a.

Li, bilet almak için ne gerektiğini bilmiyordu, ama görünüşe bakılırsa pasaporta ya da belgeye ihtiyacı yoktu. Hongse'nin arabasından çaldığı yirmiliklerden birini biletçiye uzatmış, Nicholas Cage'i taklit ederek, olabildiğince düzgün bir aksanla "New York lütfen," demişti. Muhtemelen anlaşılmasız sözler duymayı bekleyen biletçi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmış, ona bir bilet ve altı dolar para üstü vermişti. Parayı iki kez saydıktan sonra ya biletçinin kendisini soyduğuna ya da -bunu mırıldanarak söylemişti- o 'lanet olasıca pahalı ülkelerden biri'nde olduğuna karar vermişti.

Yan taraftaki bir gazete standına gitmiş, jilet ve tarak almıştı. Erkekler tuvaletinde tıraş olmuş, saçını yıkamış ve kâğıt havlularla kurulamıştı. Sonra, dökülmeye başlayan saçlarını arkaya doğru taramış, üzerindeki kumlan olabildiğince temizlemiş ve duraktaki iyi giyimli diğer yolcuların arasına karışmıştı.

Manhattan'a yaklaşırken, otobüs gişelerde bir süre yavaşladı ve sonra uzun bir tünele girdi. Sonunda şehre ulaştılar. On dakika sonra dev araç kalabalık bir caddede durdu.

Li herkes gibi indi ve kaldırımında durdu.

Bütün bisikletler ve motosikletler nerede? diye düşündü ilk olarak. Çin'de kişisel ulaşım büyük oranda bunlarla sağlanırdı ve Li, bu büyüklükte olup da içinde milyonlarca bisikletin dolaşmadığı bir şehir düşünemiyordu.

İkinci düşüncesi ise şuydu: Nereden sigara alabilirim?

Bir gazete kulübesi buldu ve bir paket sigara aldı.

Parasının üstünü alınca yine lanet etti: Cehennem'in on iblisi! Tek bir paket için neredeyse üç dolar! Günde en azından iki, tehlikeli bir şeyler yaptığında ve

sinirlerini rahatlatması gerektiğinde ise üç paket içiyordu. Burada yaşarsa bir ayda sıfır tüketti. Bir sigara yaktı ve kalabalığın arasında yürüyerek sigarasından derin bir nefes çekti. Güzel bir Asyalı kadına Çin Mahallesi'ne nasıl gidebileceğini sordu. Kadın metroyu gösterdi. Li, kalabalığın arasından yolunu bulmaya çalışarak bir jeton aldı. Bu da çok pahalıydı, ama artık iki ülkedeki fiyatları birbiriyle kıyaslamaktan vazgeçmişti. Jetonu atarak turnikeden geçti ve platformda beklemeye başladı. Adamın biri ona bağıyordu. Birden kendini çok kötü hissetti. Pahalı bir takım giymesine karşın adamın deli olabileceğini düşündü. Ama bir an sonra adamın ne demeye çalıştığını anladı. Görünüşe bakılırsa metroda sigara içmek yasaktı.

Li bunun delilik olduğunu düşündü. İnanamıyordu. Ama olay çıkarmak istemediği için sigarasını söndürerek cebine koydu. "Lanet olasıca kaçık bir ülke," diye mırıldandı tekrar.

Birkaç dakika sonra tren istasyona girdi ve Sonny Li bunu tüm hayatı boyunca yapmış gibi rahat bir şekilde bindi ve dikkatlice etrafa bakındı. Endişesi güvenlik görevlileri değildi, sigara içen başka biri olup olmadığına bakıyordu; böylece kendisi de bir tane yakabilirdi, ama ne yazık ki sigara içen kimse yoktu.

Kanal Caddesi'ne geldiklerinde Li trenden indi ve merdiveni çıkararak tekrar gün ışığına ulaştı. Yağmur durmuştu. Bir sigara yaktı ve kalabalığa karıştı. Etrafındaki insanların çoğu güneye ait bir diyalekt olan Canton dili konuşuyordu, ama onun dışında ortam kendi kasabası olan

Liu Guoyuan'a benziyordu; ya da Çin'deki herhangi bir küçük şehre. Sinemalarda Çin yapımı aksiyon ve aşk filmleri gösteriliyor, posterlerde uzun saçlı briyantınle arkaya yapıştırılmış erkekler meydan okur bir tavırla gülümsüyor, genç kızlar yanlarında anneleri veya büyükbabalarıyla yürüyor, takım elbiseli işadamlar aceleyle ilerliyordu. Taze balık dolu buz kutuları, çay çöreği ve pirinç kurabiyesi satan fırınlar, restoranların yağlı vitrinlerinde boyunlarından asılmış Pekin ördekleri, bitkisel ürünler satan dükkânlar, akupunkturcular, Çinli doktorlar, deforme olmuş insan vücutlarına benzeyen ginseng kökleriyle dolu dükkânlar.

Buralarda bir yerde çok tanıdık olduğu başka bir şeyi bulmayı umuyordu.

Aradığını bulması on dakika sürdü. Belirleyici işareti gördü; elinde cep telefonu, sigara içen ve önünde durduğu camdan siyah bodrum katının önünden gelip geçeni izleyen genç bir fedai. Bu, yirmi dört saat açık bir kumarhaneydi.

Adamın yanına yaklaştı. "Burada ne oynuyorlar?" diye sordu İngilizce. "Fan tai mi? Poker mi? Belki on üç oynuyorlardır?"

Adam Li'nin giysilerine baktı ve ona aldırmadı.

"Oynamak istiyorum," dedi Li.

"Defol git," dedi adam sertçe.

"Param var," diye bağırdı Li öfkeyle. "Bırak gireyim."

"Sen Fujianlısın. Aksanından belli. Burada istenmiyorsun. Defol git, yoksa canın yanacak."

"Benim dolarım da Canton doları kadar iyi. Patronun, müşterileri geri çevirmeni mi istiyor?"

"Kaybol buradan, küçük adam. Sana bir kez daha söylemeyeceğim." Güzel siyah ceketinin önünü açınca otomatik bir tabancanın kabzası görüldü.

Mükemmel! Li'nin umduğu şey de buydu zaten.

Korkmuş gibi yaparak arkasını dönerken kolunu açarak aniden geri döndü. Yumruğunu genç adamın göğsüne indirmişti. Adam geriye doğru sendeleyince, Li açık avcuyla burnuna vurdu. Adam bir çığlık atarak kaldırıma devrildi. Burnu kanıyor ve zorlukla nefes alıyordu. Li bu kez vücudunun yan tarafını tekmeledi.

Adamın tabancasını, fazladan mermi kartuşunu ve sigaralarını aldıktan sonra sokağın iki tarafına bakındı. Kol kola yürüyen iki genç kadın onu görmemiş gibi yaptılar. Onların dışında sokakta başka kimse yoktu. Yere eğildi ve acınacak durumdaki adamın kol saatiyle üç yüz dolar parasını da aldı.

"Bunu yaptığımı kimseye söylersen," dedi Li, Putonghua diyalektinde konuşarak. "Seni bulur ve öldürürüm."

Adam başıyla onayladı ve burnundan akan kanı ceketinin koluyla sildi.

Li, tam geri dönüp uzaklaşıyordu ki, aniden durdu ve adama döndü. Adam korkuyla geri çekildi. "Ayakkabılarını çıkar," dedi adama.

"Ben.. "

"Ayakkabılar. Hemen çıkar!"

Cilalı siyah ayakkabıların bağcıklarını çözdü ve ikisini de Li' ye uzattı. "Çoraplar da."

Pahalı siyah ipek çoraplar da ayakkabılara katıldı.

Li, kumla dolu ıslak çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarıp attıktan sonra yenilerini giydi.

Güzel, diye düşündü mutlu bir şekilde.

Li, kalabalık sokaklara geri döndü. Ucuz bir giysi dükkânı buldu. Bir kot pantolon, bir tişört ve ince bir Nike rüzgârlık aldı. Dükkânın arka tarafında üzerini değiştirdikten sonra parasını ödedi ve eski giysilerini bir çöp kovasına attı. Ardından bir Çin restoranına giderek bir fincan çay ve bir kâse dolusu noodle* aldı. Yemeğini yerken cüzdanından katlanmış bir parça kâğıt çıkardı; bu, sahildeyken Hongse'nin arabasından çaldığı kâğıttı.

8 Ağustos Çönderen:

Harold C Peabody, Birleşik Devletler Çöçmen Bürosu Yönetici Asistanı Alıcı:

Dedektif Yüzbaşı Lincoln Rhyme (Emekli)

Konu:

Çui (takma adlı), Hayalet (takma adlı) Kwan Auginyakalanma konusu ile ilgili Çöçmen

Bürosu/FBI/NYPD BirleşkÇvç Operasyonu Bu mesaj, yukarıda adı geçen şüphelinin yakalanmasıyla ilgili planlan görüşmek, üzere yarın sabah onda yapacağımız toplantıyı onaylamaktadır. Lütfen detaylı SiJgi için ekteki döküme bakınız.

Mesaja eklenmiş olan kartvizitte başka bir şey yazıyordu:

Lincoln Rhyme

345 Central ParkjBatı Yakası

New York, NY10022

Garson kızı çağırdı ve ona bir soru sordu. Li'deki bir şey kızı korkutmuştu ve bu adama yardım etmemesi gerektiğini hissediyordu. Ama kız Li'nin yüzüne tekrar baktığında adamın sorusunu cevaplamamanın daha kötü olacağını anladı. Başıyla onayladı ve yere bakarak, Li'nin mükemmel diyebileceği bir şekilde, Central Park Batı Yakası olarak bilinen caddenin nerede olduğunu tarif etti.

BÖLÜM ON İKİ

"Şimdi daha iyi görünüyorsunuz," dedi Amelia Sachs. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

John Sung başıyla işaret ederek onu daairesine davet etti. "Her yanım ağrıyor," dedi ve kapıyı kapattıktan sonra oturma odasında Sachs'a katıldı. Yavaş yürüyor, arada bir yüzünü buruşturuyordu. Vurulmuş olmanın doğal sonucu, diye düşündü Sachs.

Göçmen avukatının Sung için ayarladığı bu kasvetli daire Bowery'deydi; iki karanlık oda uyumsuz ve eski püskü mobilyalarla döşenmişti. Hemen alt katında bir Çin restoranı vardı; ekşi yağ ve sirke kokusu evin içini dolduruyordu.

Yer yer beyazlaşmış saçıyla ufak tefek bir adam olan Sung, yarası yüzünden iki büklüm yürüyordu. Sendeleyerek yürümesini izlerken, Sachs ona karşı bir sıcaklık hissetti. Çin'de doktor olarak sürdürdüğü hayatında muhtemelen hastalarından belirgin bir saygı görmüştü ve -bir muhalif olmasına karşın- belli bir prestiji vardı. Oysa burada Sung bir hiçti. Yaşamak için ne yapmak zorunda kalacağını düşündü Sachs; taksi şoförlüğü, bir restoranda garsonluk...

"Çay yapayım," dedi Sung.

"Hayır, teşekkürler," dedi Sachs. "Fazla kalmayacağım."

"Kendim için yapıyorum zaten." Ayrı bir mutfak yoktu; sadece bir ocak, küçük bir buzdolabı ve oturma odasının bir duvarına iliştirilmiş paslı bir lavabo vardı. Titreyen alevin üzerine ucuz bir demlik koydu ve lavabonun üzerindeki dolaptan bir Lipton kutusu çıkardı. Kutuyu kokladı ve meraklı bir şekilde gülümsedi.

"Alışkın olduğunuz şey değil galiba," dedi Sachs.

"Daha sonra alışveriş yapacağım," dedi Sung, hüzünlü bir tavırla. "Göçmen Bürosu kalmanıza izin verdi mi?"

Sung başıyla onayladı. "Sığınma talebim için resmi olarak dilekçe verdim. Avukatım birçok

kişinin bunu yapmaya çalıştığını, ama yeterli nitelikliliği gösteremediklerini söyledi. Ama ben iki yılımı eğitim kamplarında geçirdim. İnsan haklarıyla ilgili Beijing rejimine saldıran yazılar yazdım. Bazılarını kanıt olarak topladık. Memur herhangi bir şey için söz vermiyor, ama sığınma talebimin kabul edilme olasılığının yüksek olduğunu söylüyor." "Duruşma ne zaman?" diye sordu Sachs.

"Gelecek ay."

Adam dolaptan iki fincan çıkarıp, tepsiye yerleştirmeden önce dikkatle yıkayıp kurularken, Sachs onu izledi. Bunları yaparken bir törendeymiş gibiydi. Çay poşetinin tepelerini açıp porselen bir çaydanlığa koydu ve üzerine sıcak su ekledikten sonra bir kaşıkla karıştırdı.

Lipton demlik poşeti...

Tepsiyi oturma odasına getirdi ve zorlukla oturdu. İki fincan çay doldurdu ve birini Sachs'a uzattı. Genç kadın ona yardım etmek için ayağa kalktı. Fincanı adamdan alırken ellerinin yumuşak, ama çok güçlü olduğunu fark etti.

"Diğerlerinden haber var mı?" diye sordu.

"Sanırım Manhattan'da bir yerdeler. Buraya yakın denebilecek bir yerde çalıntı minibüslerini bulduk. Size onlarla ilgili sormak istediğim şeyler var."

"Elbette. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bildiğiniz herhangi bir şey. İsimler, tarifler... Herhangi bir şey."

Sung fincanı dudaklarına götürdü ve çok küçük bir yudum aldı. "İki aile vardı; Chang'ler ve Wu'lar. Bir de kaçabilen birkaç kişi. Adlarını hatırlamıyorum. Mürettebattan bazıları da gemiden çıkmıştı. Chang onları kurtarmaya çalıştı -botumuzu kullanan oydu- ama Hayalet onları vurdu."

Sachs çayını yudumladı. Alışkın olduğu market çayından farklı gibiydi. Kendi hayal gücüm, diye düşündü.

"Mürettebat bize çok iyi davrandı," diye devam etti Sung. "Yola çıkmadan önce kaçak göçmen gemilerinde kötü şeyler olduğunu duymuştum. Ama Ejder'de bize çok iyi davrandılar; içecek su ve yiyecek verdiler."

"Chang veya Wu ailelerinin nereye gitmiş olabilecekleri konusunda herhangi bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Size sahilde söylediklerimden başka bir şey hatırlamıyorum. Bütün bildiğimiz, bizi Long Island'da bir sahile bırakacaklarıydı. Orada bekleyen kamyonlar bizi New York'ta bir yere götürecekti."

"Peki ya Hayalet? Onu bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey söyleyebilir misiniz?"

Adam başını salladı. "Çin'deki küçük yılankafalar -Hayalet'in adamlarıydı -karaya ulaştığımızda onu bir daha görmeyeceğimizi söylediler. Ayrıca onunla bağlantıya geçmememiz için bizi uyardılar." "Gemide göçmenlerden biri gibi davranan bir yardımcısı olduğunu sanıyoruz," dedi Sachs. "Hayalet bunu genellikle yapar. Kim olabileceğini biliyor musunuz?"

"Hayır," diye cevap verdi Sung. "Ambarda kendi başlarına yolculuk eden birçok adam vardı."

Kimseye fazla bir şey anlatmıyorlardı. Onlardan biri olabilir. Ama ben pek dikkat etmedim. İsimlerini bilmiyorum."

"Mürettebattan herhangi biri Hayalet'in bu ülkeye girdiğinde neler yapacağına dair bir şey söyledi mi?"

Sung ciddileşti; bir şey düşünüyor gibiydi. "Belirgin bir şey yok," dedi. "Sanırım onlar da ondan korkuyordu. Ama bir dakika... Yardımı olur mu bilmiyorum, ama bir şey duydum. Geminin kaptanı Hayalet'ten söz ederken, onun için hep 'Po fu chen zhou,' diyordu. Tam olarak, 'Köprüleri yık ve gemileri yak,' anlamına gelir. Sanırım, 'Geri dönüş yok' gibi bir şey. Bu, Qin hanedanından bir savaşçıya ithaf edilir. Birlikleri, düşmana saldırmak için bir nehri geçtiğinde, geri dönme şansları kalmasın diye onlara, 'köprüleri yak, gemileri batır' emrini vermiş. Hayatta kalmak istiyorlarsa, karşı tarafı yok etmek zorundaydılar. Hayalet bu tür bir düşmandır."

Yani aileleri bulup hepsini öldürene kadar durmayacak, diye düşündü Sachs.

Kısa bir süre için aralarında oluşan sessizlik, Kanal Caddesi'nden gelen trafik sesleriyle bozuldu. "Karımız Çin'de mi?" diye sordu Sachs. Sung genç kadının gözlerine baktı ve tereddütlü bir sesle cevap verdi. "Geçen yıl öldü."

"Çok üzgünüm."

"Bir eğitim kampında. Görevliler onun hastalandığını söylediler, ama hastalığının ne olduğunu açıklamadılar. Otopsi yoktu. Umarım gerçekten hastalanmıştır. Ölene kadar işkence yapıldığını düşünmektense bunu tercih ederim."

Bu sözler Sachs'ın ürpermesine neden oldu. "O da muhalif miydi?" Sung başıyla onayladı. "Zaten öyle tanıştık. On yıl önce Beijing'de bir protesto mitinginde. Tiananmen Meydanı'nın yıldönümünde. Yıllar geçtikçe benden daha cüretkâr hale geldi. Tutuklanmasından önce çocuklarla birlikte buraya gelmeye hazırlanıyorduk." Sung'ın sesi titredi ve daha fazla konuşamaması, hayatındaki acıların büyüklüğünü anlatmaya yetti.

"Ülkede daha fazla kalamayacağıma karar verdim," diye devam etti sonunda. "Politik açıdan bu çok tehlikeliydi. Ama dahası, karımın çok fazla bağlantısı vardı. Buraya gelmeye, politik sığınma istemeye ve sonra da çocuklarımı aldırmaya karar verdim." Hafifçe gülümsedi. "Yas sürem bittikten sonra, çocuklarıma anne olması için burada bir kadın bulacağım." Omuz silkti ve çayını yudumladı. "Ama bu gelecekte olacak."

Eli boynundaki taşta gitti. Sachs kolyeye baktı. Sung bunu fark ederek kolyesini çıkardı ve Sachs'a uzattı.

"İyi şans tılsımım. Belki işe yarar," dedi gülerek. "Boğulmak üzereyken sizi bana getirdi."

"Nedir bu?" diye sordu Sachs, oymalı taşı elinde tutarak.

"Qingtian'dan, Fuzhou'nun güneyinden bir oyma. Oranın sabuntaşı çok ünlüdür. Karımdan bir armağandı."

"Kırılmış," dedi Sachs, kırığı tırnağıyla ovalayarak.

"Beni kurtardığınızda tutduğum kayalara sürtünmekten biraz aşındı."

Taş, poposunun üzerinde oturan bir maymunun minik bir heykeliydi. Yaratık insana benziyordu. Yüzünde kurnaz bir ifade vardı. "Çin Mitolojisi'nde ünlü bir karakterdir," diye açıkladı Sung. "Maymun Kral." Sachs kolyeyi iade etti. Sung kolyeyi taktı ve tılsım, adamın kaslı, tüysüz göğsüne tekrar yaslandı. Hayalet'in açtığı yarayı saran bandajlar, mavi iş gömleğinin altından belli oluyordu. Birdenbire, çok yakınında duran Sung'a karşı içinden sıcak duyguların aktığını hissetti. Giysilerindeki yoğun sabun ve deterjan kokusunu alabiliyordu. Adamın onu açıklanamaz bir şekilde rahatlattığını hissetti; tamamen bir yabancı olan bu adamın.

"Dairenizin önünde bir devriye arabası bırakacağız," dedi adama.

"Beni korumak için mi?"

"Evet."

Bu açıklama Sung'ı eğlendirdi. "Çin polisi asla böyle bir şey yapmaz; kapınızın önüne park etmelerinin tek nedeni sizi izlemek ya da korkutmaktır."

"Artık Kansas'ta değilsin, John."

"Kansas mı?"

"Bir deyim. Lincoln'e dönmem gerek."

"Kime?"

"Birlikte çalıştığım adam. Lincoln Rhyme."

Ayağa kalktığı anda dizinde bir sancı hissetti.

"Bekleyin," dedi Sung. Kadının elini tuttu. Adamın tutuşunda yüce bir güç vardı sanki. "Ağzınızı açın," dedi Sung.

"Ne?" dedi Sachs gülerek.

"Öne eğilin ve ağzınızı açın."

"Neden?"

"Ben doktorum. Dilinize bakmak istiyorum."

Sachs şakayla karışık kendisinden isteneni yaptı ve Sung onun ağzını çabucak inceledi. "Artritiniz var," dedi, genç kadının elini bırakıp arkasına yaslanırken.

"Kronik," dedi Sachs. "Bunu nasıl anladınız?"

"Dediğim gibi, ben doktorum. Tekrar gelerseniz sizi tedavi ederim." "Onlarca doktora gittim," dedi Sachs gülerek.

"Batılı tıp, Batılı doktorlar, onların da bir yeri var. Ama kronik rahatsızlıktan ve acıları iyileştirmek konusunda Çin tıbbı en iyisidir; görünüşte herhangi bir nedeni yokmuş gibi görünen sorunlar için. Ama her zaman bir neden vardır. Yapabileceğim bazı yararlı şeyler var. Size borçluyum. Hayatımı kurtardınız. Bunu geri ödemezsem mahcup olurum."

"Sizi kurtaran siyah dalgıç elbiseli iki iri adamdı."

"Hayır, hayır, siz olmasaydınız boğulurdum. Bunu biliyorum. Bu yüzden, lütfen tekrar gelin ve size yardım etmeme izin verin, olmaz mı?" Sachs bir an için tereddüt etti.

Ama sonra sanki onu harekete geçirmek istermişçesine, dizine yine bir sancı saplandı. Acısını belli etmedi, ama kalemını çıkararak Sung'a cep telefonunun numarasını verdi.

Central Park'ın Batı Yakası'nda bir bankta oturan Sonny Li' nin kafası karıştı.

Polisler böyle bir yerde ne arıyordu ki? Önce Hongse, televizyondaki polisler gibi, o sarı renkli hızlı arabayı kullanıyordu; şimdi de Hayalet'in peşindeki polisler bu kadar lüks bir binada mı çalışıyordu? Çin'deki hiçbir polis memuru böyle bir dairenin masrafını karşılayamazdı; en ahlaksızları bile (aralarında gerçekten de çok ahlaksız olanları vardı). Li sigarasını attı, çimenlere tükürdü ve başını kaldırmadan yürüyerek caddenin karşı tarafına geçip binanın arka tarafına uzanan bir ara sokağa girdi. Ara sokak bile tertemizdi! Li'nin Liu Guo-yuan'daki evinde -Çin'deki en zengin semtlerden biriydi- böyle bir ara sokak çöplerle dolu olurdu. Duraksayarak köşeden baktı ve binanın arka kapısının açık olduğunu gördü. Mükemmel sarı saçlı, açık renk gömleklili, koyu renk pantolonlu genç bir adam, boynunda çiçekli bir kravatla dışarı çıktı. Elinde yeşil renkte iki çöp torbası taşıyordu; bunları metal bir konteynere kadar götürdü ve içine attı. Adam sokağa bakındı, yerdeki birkaç kâğıt parçasını aldı ve onları da konteynere attı. Ellerini ovaladıktan sonra içeri döndü ve kapıyı kapattı. Ama kilitlemedi. Teşekkürler ahbab!

Sonny Li bodruma süzüldü. Güçlü bir küf kokusu genzini yaktı; sesleri dinledi. Genç adamın ayak sesleri merdivenin yukarısında kayboldu. Li büyük kartonlardan oluşan bir yığın arkasında adamın dönüşünü bekledi, ama görünüşe bakılırsa adam başka şeyler yapmaya gitmişti. Üst kattan gıcırtilar ve su sesleri geliyordu. Li yerdeki kutuların içine baktı. Bazıları giysilerle bazıları da hatıra eşyalarla dolu gibi görünüyordu; plaketler, ödüller, okul dereceleri. İlynoise Üniversitesi yazısını okudu Li. Amerikan Enstitüsü Adli Tıp Bilim Basan Ödülü ve bizzat direktörü tarafından imzalanmış bir Federal Soruşturma Bürosu (FBI) Övgü Mektubu. Daha bir dolu başka şey.

Bu ödüllerin hepsi Lincoln Rhyme adında bir adama aitti.

Sarışın adamın başka çöp getirmediğini görünce, Li saklandığı yerden çıktı. Yavaşça yürüyerek merdivenlerden bir kat yukarı çıktı. Döşemeler eski olduğundan, ses çıkarmamak için çok dikkatli hareket ediyordu. Yukarı ulaştığında kapının arkasında durdu ve hafifçe araladı. Kendisine yaklaşan ayak sesleri duydu; birkaç kişi olmalıydı. Li hemen sırtını duvara yaslayarak süpürgelerin ve saplı tahta bezlerinin arasına saklandı.

"Birkaç saat içinde döneriz, Linç," diyordu birisi. Gerisini anlayamadı. Ayak sesleri durduğunda, Li başka bir adamın sesini duydu. "Hey, Lincoln, birimizin kalmasını ister misin?"

Bir ses öfkeli bir tonla cevap verdi. "Kalmak mı? Birinin kalmasını neden isteyeyim? Biraz iş yapıldığını görmek ve bu arada da rahatsız edilmemek istiyorum."

"Sadece silahlı birinin kalmasının daha iyi olacağını söylemeye çalışıyorum. Hayalet ortadan kayboldu. Yardımcısı da. Arkamızı kollamamızı sen söyledin."

"İyi de, beni nasıl bulacak? Tanrı aşkına, nerede yaşadığımı nasıl bilecek? Kimsenin bebek bakıcılığına ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey, istediğim bilgileri bir an önce bana getirmeniz."

"Tamam, tamam."

Li, üst katta birilerinin yürüdüğünü ve bir kapının açılıp kapandığını duydu. Sonra her yer sessizleşti. Sonny Li bir an dinledi. Kapıyı tamamen açtı ve dışarı baktı. Karşısında ön kapıya uzanan ve diğer adamların -muhtemelen diğer polisler- az önce geçtiği uzun bir koridor vardı.

Sağ tarafta, oturma odası olduğunu tahmin ettiği bir yere açılan bir kapı vardı. Ayak seslerini bastırmak için süpürgeliğe yakın kalmaya çalışarak koridorda yürüdü. Oturma odasının dışında bir an duraksadıktan sonra içeri baktı. Oda bilimsel teçhizatla, bilgisayarlarla, masalarla, tablolarla ve binbir çeşit kitapla doluydu. Bu tuhaf binada bulmayı umabileceği en son şeydi bu.

Ama asıl ilginç olan, odanın ortasında, teknoloji ürünü kırmızı renkli bir tekerlekli sandalyede oturan, önündeki bilgisayar ekranına eğilmiş ve görünüşe bakılırsa kendi kendine konuşan, siyah saçlı bir adamdı. Adamın ağzının kenarındaki mikrofonu görünce başka biriyle konuşmadığını anladı Li. Muhtemelen mikrofonla bilgisayara komutlar gönderiyor, ne yapacağını söylüyordu. Ekran da emirleri uyguluyordu.

Yani, Lincoln Rhyme bu tuhaf yaratık mıydı?

Kim olduğu çok da önemli değildi; ayrıca tahminlerde bulunacak zamanı yoktu. Diğer polislerin ne zaman döneceğini bilmiyordu.

Sonny Li tabancasını çekti ve odaya girdi.

BÖLÜM ON ÜÇ

Bir metre ilerledi. Bir metre daha. Sonny Li zayıf, ince bir adamdı ve sessizce hareket ediyordu.

Tekerlekli sandalyenin arkasına daha fazla yaklaşmak, Hayalet ile ilgili bir bilgi ya da delil bulmak için masalara bakmak. O zaman... Adamların nereden geldiğini Li anlamadı bile.

İçlerinden biri -Li'den çok daha uzundu- kömür gibi karaydı; parlak sarı bir gömlek ve takım elbise giymişti. Odanın içinde duvarın dibinde saklanmıştı. Son derece akıcı bir hareketle Li'nin tabancasını elinden aldı ve şakağına başka bir tabanca dayadı.

Kısa boylu ve şişman olan başka bir adam Li'yi yere savurdu ve dizini sırtına indirdi; o anda Li'nin ciğerlerindeki tüm hava boşaldı, karnında ve vücudunun yan taraflarında keskin bir acı hissetti. Bir anda kendini kelepçelenmiş halde bulmuştu.

"İngilizce biliyor musun?" diye sordu zenci.

Li cevap veremeyecek kadar şaşkındı.

"Bi' kez daha sor'cam. İngilizce. Biliyor musun?"

Odada gizlenen Çinli bir adam daha vardı. Gösterişli bir takım elbise giymişti ve boynundaki zincire asılı bir rozet taşıyordu. Aynı soruyu Çince sordu. Adam Canton diyalekti konuşuyordu, ama Li anlayabilmişti.

"Evet," diye cevap verdi nefes nefese. "İngilizce konuşuyorum." Tekerlekli sandalyede oturan

adam onlara döndü. "Bakalım ne yakalamışız."

Zenci, iniltilerine ve çıkardığı acı dolu seslere aldırmandan Li' yi kaldırırken neredeyse ayaklarını yerden kesmişti. Bir eliyle onu tutarken diğeriyle ceplerini yoklamaya başladı. "Bana bak sers'ri, ceplerinde herhangi bi'si bulacak mıyım? Bana sevimsizce bat'cak bi'si var mı ceplerinde?"

"Ben... " "Sor'ma cevap ver ve do'ruyu sö'le. Çünkü eğer elime bi'si batarsa, sana da bat'cak." Li'yi yakasından tutup bağırdı. "Sö'le!!!" "Uyuşturucudan mı söz ediyorsun? Hayır, hayır."

Adam Li'nin ceplerindeki paraları, sigaraları, mermileri ve sahilden çaldığı kâğıtları dışarı çıkardı. "Ah, görünüşe bakılırsa bu ahbap Ayemelia'dan almaması ger'ken bi'si 'dünç almış, 'stelik o, birinin hayatını kurtarmaya çal'şırken. Utanç verici."

"Bizi böyle bulmuş," dedi Lincoln Rhyme, kartının takılı olduğu kâğıda bakarak. "Ben de merak ediyordum. "

İnce yapılı sarışın adam kapıda belirdi. "Demek onu yakaladınız," dedi hiç şaşırmamış bir tavırla. O zaman Li, bu adamın arka tarafta çöpleri bırakırken kendisini fark ettiğini ve kapıyı bilerek açık bıraktığını anladı. Onu içeri çekmek için. Diğerleri de gürültülü bir şekilde gidiyormuş, Lincoln'ü yalnız bırakıyormuş gibi yapmışlardı.

Demek onu yakaladınız...

Tekerlekli sandalyedeki adam Li'nin gözlerindeki tiksintiyi gördü. "Doğru," dedi. "Buradaki yardımcım Thom çöpleri dökerken seni fark etti. Ve sonra..." Başıyla bilgisayar ekranına işaret ederek bir emir verdi. "Emir, güvenlik. Arka kapı."

Bilgisayar ekranında binanın arka kapısının ve ara sokağın bir görüntüsü belirdi.

Li, Sahil Koruma'nın, uçsuz bucaksız okyanusta seyreden Fuz-hou Ejderini nasıl bulduğunu aniden anladı: Bu adam. Lincoln Rhyme! "Cehennemin iblisleri," diye mırıldandı. Şişman yüzlü polis güldü. "Böyle günlerden nefret etmiyor musun?"

Zenci, Li'nin cebindeki cüzdanı çıkardı. Islak deriyi sıktı. "Sanırım bu k'çük s'çanımız yüzüyo'muş." Cüzdanı açtı ve Çinli memura teslim etti.

Şişman adam bir telsiz çıkardı. "Mel, Alan, içeri gelin. Onu yakaladık."

İçeri girenler, muhtemelen Li'nin az önce gidişlerini duyduğu iki adamdı. Kel kafalı ufak tefek olanı Li'ye aldırmandan bilgisayara yaklaştı ve bir şeyler yazmaya başladı. Çarpıcı kızılıktaki saçıyla diğeri takım elbiseliydi. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bir dakika, bu Hayalet değil."

"O zaman kayıp yardımcısını bulduk," dedi Rhyme. "Bang-shou!" "Hayır," dedi kızıl saçlı adam. "Onu tanıyorum. Daha önce gördüm." Li'ye de bu adam tanıdık geliyordu.

"Onu gördün mü?" diye sordu zenci.

"Göçmen Bürosu'ndan bazılarımız geçen yıl Fuzhou polisleriyle çalışıyorduk; insan kaçakçılığıyla ilgili olarak. O da oradaydı. Onlardan biriydi."

"Kimlerden biri?" diye sordu şişman polis.

Çinli polis bir kahkaha patlattı ve Li'nin cüzdanındaki kimlik kartını tutarak, resmi Li'nin yüzüyle

karşılaştırdı. "Bizden biri," dedi. "Bu adam polis."

Kartı ve sürücü ehliyetini Rhyme da inceledi; ikisinde de bu adamın resimleri vardı. Adı Li Kangmei idi; Liu Guoyuan Polis Teşkilatı'nda çalışıyordu.

Rhyme, Dellray'e döndü. "Bak bakalım Çin'deki dostlarımız bunu doğrulayacak mı?" Ajanın iri elinde minik bir cep telefonu belirdi ve adam numarayı tuşlamaya başladı.

"Li senin ilk adın mı?" diye sordu Rhyme, ufak tefek adama bakarak. "Soyadım. 'Kangmei' adından hoşlanmıyorum," diye açıkladı adam. "Sonny adını kullanıyorum. Batılı adım."

"Burada ne işin var?" diye sordu Rhyme.

"Hayalet geçen yıl kasabamdan üç kişiyi öldürdü. Diyelim ki, toplantısı vardı. Restorandaki küçük yılan-kafalarla. Küçük yılan-kafanın ne olduğunu biliyor musunuz?"

Rhyme başıyla onayladı. "Devam et."

"Küçük yılankafa onu aldatıyordu. Büyük bir kavga koptu. Hayalet onu öldürdü, ama bu arada, sırada oturan kadın, kızı ve yaşlı adam da öldü. Diyelim ki, kaçarken yoluna çıktılar ve Hayalet de onları öldürdü."

"Seyirciler mi yani?"

Li başıyla onayladı. "Onu tutuklamaya çalıştık ama çok güçlü... şeyi var..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı ama bulamayınca sonunda Eddie Deng'e döndü. "Gua/tri."

"Bu bağlantı demektir," diye açıkladı Deng. "Doğru insanlara para ödersin ve iyi guamci kazanırsın."

Li yine başını eğdi. "Kimse ona karşı tanıklık etmek istemiyor. Bu cinayetlerle ilgili deliller karargâhta kayboldu. Amirim ilgisini kaybetti. Dava kolektifleştirildi."

"Kolektifleştirildi mi?" diye sordu Sellitto.

Li acıyla gülümsedi. "Bir iş berbat olduğunda biz böyle deriz. Eski zamanlarda, Mao'nun zamanında, hükümet bir işi ya da çiftliği kolektifleştirdiğinde, hızlı bir şekilde batardı."

"Ama" diye araya girdi Rhyme, "bu dava senin için kolektifleştirilmemişti."

"Hayır," dedi Li, abanoz gibi sert gözleriyle bakarak. "Yaşadığım yerde masum insanları öldürdü. Onun hâkim karşısına çıkmasını istiyorum."

"Gemiye nasi' bindin?" diye sordu Dellray.

"Fuzhou'da bir sürü muhbirim var. Geçen ay Hayalet'in Tayvan'da iki kişiyi öldürdüğünü öğrendim; büyük adamlar, önemli adamlar. Tayvan Polis Teşkilatı onu aramayı bırakana kadar Çin'den ayrılacaktı. Fransa'nın güneyine gidecek, oradan Rusya'ya geçip Vyborg'daki göçmenleri alacak ve Fuzhou Ejderi ile New York'a getirecekti." Rhyme güldü. Bu küçük adamın istihbaratı FBI ile Interpol'ün istihbaratlarının birleşiminden daha iyiydi.

"Ben de," diye devam etti Li, "kılık değiştirdim. Domuz oldum; göçmen."

"Hayalet hakkında herhangi bir şey buldun mu?" diye sordu Sellitto. "Burada nerede kalıyor?"

Bağlantıları kimler?"

"Hayır, kimse fazla konuşmuyor. Mürettebat meşgulken güverteye çıkıyordum; çoğunlukla da kusmak için." Bu sevimsiz anıları hatırlayarak başını salladı. "Ama Hayalet'e asla yeterince yaklaşmadım."

"Peki, ama ne yapacaktın?" diye sordu Coe. "Onu Çin'e iade etmeyeceğiz."

"Bunu neden isteyeyim?" dedi Li şaşırarak. "Dinlememişsiniz. Guarvci, diyorum. Çin'de onu salarlar. Karaya çıktığımızda onu tutuklayıp sizin polis teşkilatınıza teslim edecektim."

Coe güldü. "Sen ciddisin, değil mi?"

"Evet. Bunu yapacaktım."

"Yanında yardımcısı, bangshou vardı. Burada buluşacağı küçük yılankafalar vardı. Seni öldürürlerdi."

"Riskli mi diyorsun? Tabii, tabii. Ama bu bizim işimiz, öyle değil mi? Hep risk vardır." Dellray'in kendisinden aldığı sigaralarına uzandı. "Burada sigara içilmez," dedi Thom.

"Ne demek bu?"

"Sigara içemezsin demek."

"Neden?" "Yapamazsın da ondan," dedi kâhya.

"Bu duyduğum en delice şey. Şaka mı bu?"

"Hayır."

"Metro yeterince aptalcaydı. Ama bu ev!"

"Evet, sigara içemeyeceğin bir ev."

"Hay lanet," dedi Li. Pakedi gönülsüzce kaldırdı.

Odanın içinde zayıf bir bip sesi duyuldu. Mel Cooper bilgisayarına döndü. Kısa bir süre ekranda yazılanları okudu ve sonra ekranı herkesin görebileceği şekilde döndürdü. FBI'ın Singapur ofisi, Li Kangmei'in gerçekten de Çin Halk Cumhuriyeti'nin Liu Guoyuan Polis Teşkilatı'nda bir dedektif olduğunu onaylayan bir e-mail göndermişti. Şu anda gizli bir görevde olduğu bildirilmiş, ama daha fazla açıklama yapılmamıştı. Mesajın yanında Li'nin denizci üniformasıyla bir resmi vardı. Odada yanlarında bulunan adamla aynı kişi olduğu açıktı.

Li sonra, Hayalet'in Ejder'i nasıl batırdığını anlattı. Sam Chang, Wu Qichen ve aileleri, yanlarında Dr. Sung, daha birçok göçmen ve bir kadın bebeğiyle birlikte cankurtaran botlarından birine binerek gemiden ayrılmışlardı. Geri kalan herkes boğulmuştu. "Sam Chang; botun lideri o oldu. İyi bir adam. Akıllı. Hayatımı kurtardı. Hayalet insanlara ateş ederken beni sudan çekip aldı. Wu, ikinci ailenin babasıydı. O da akıllıydı, ama dengeli biri değildi. Karaciğer-dalak uyumsuzluğu vardı."

Deng, Pvhyme'ın kaşlarının çatıldığını gördü. "Çin tıbbı. Açıklaması zor."

"Wu çok da duygusaldı," diye devam etti Li. "Tepkisel hareket ediyordu."

FBI'nin davranış psikolojisi Rhyme'in ilgi alanının dışında kalsa da, sonuçta bir fizisyendi; şu dalak-bilmem ne uyumsuzluğuna ayıracak zamanı yoktu. "Konuya dönelim," dedi.

Li, onlara botun kayalara çarpışını, kendisinin, Sung'ın ve diğerlerinin suya yuvarlanışını anlattı. Kıyıya kadar yüzmek zorunda kalmışlardı. Li botun karaya çıktığı noktaya geri dönebildiğinde, Hayalet göçmenlerden ikisini öldürmüştü bile. "Onu tutuklamak için acele ediyordum, ama oraya ulaştığımda gözden kaybolmuştu bile. Yolun diğer tarafındaki çalılıkta saklandım. Kızıl saçlı bir kadının bir adamı kurtardığını gördüm."

"John Sung," dedi Rhyme.

"Dr. Sung?" dedi Li. "Botta yanımda oturuyordu. İyi mi?"

"Hayalet onu vurmuş, ama iyileşecek. Amelia -gördüğün kadın- şu anda onu sorguya çekiyor."

"Hongse, ben ona bu ismi verdim. Hey, güzel kız. Diyelim ki, seksi." Sellitto ve Rhyme şakacı bir tavırla birbirlerine baktılar. Rhyme, bunu Sachs'ın yüzüne söylerse neler olacağını hayal ediyordu.

Li evi işaret etti. "Adresi onun arabasından aldım ve buraya geldim; beni Hayalet'e götürecek bir şeyler bulabilirim belki diye düşünüyordum. Diyelim ki, bilgi. Delil."

"Çalacak mıydın?" diye sordu Coe.

"Evet, elbette," dedi Li, doğal bir tavırla.

"Bunu neden yap'caktın, seni küçük s'çan?" diye sordu Dellray öfkeyle, polislerin 'işe yaramaz herif anlamında kullandıkları kelimeyi özellikle seçerek.

"Kendim için almak zorundaydım. Çünkü hey, yardım etmeme izin vermezsiniz, değil mi? Beni sadece geri gönderirsiniz. Ben onu tutuklamak istiyorum. 'Enselemek,' değil mi? Siz 'enselemek' diyorsunuz." "Şey, haklısın," dedi Coe. "Bize yardım etmiyorsun. Çin'de bir polis olabilirsin. Ama burada sadece lanet olasınca bir belgesizsin. Hemen geri dönüyorsun."

Sonny Li öfkeyle bakarak, kendisinden neredeyse iki misli uzun olan Coe'ya doğru yürüdü.

Sellitto bir iç çekti ve Li'yi tişörtünden yakalayarak geri letti. "Hayır, böyle bir şey yapmak istemezsin."

Adamın kabadayılık gösterisinden hoşlanan Coe kelepçelerini çıkardı. "Li, tutuklusun. Birleşik Devletler topraklarına izinsiz..."

Ama Lincoln Rhyme araya girdi. "Hayır, onu istiyorum."

"Ne?" diye sordu ajan, hayretler içinde kalarak.

"Danışman olacak. Benim gibi."

"Bu imkânsız."

"Bir suçluyu yakalamak için bu kadar zahmeti göze alan birinin bizimle olmasını isterim."

"Yardım edeceğime inanabilirsin, Loaban. Diyelim ki, çok şey yaparım."

"Sen bana ne dedin?"

"Loaban," diye açıkladı Li. "'Patron' demektir. Beni yanında tut. Yardım edebilirim. Hayalet'in nasıl düşündüğünü bilirim. O ve ben, biz aynı dünyadınız. Çocukken onun gibi ben de çeteciydim. Polis olarak da Fuzhou limanlarında gizli görevler için uzun saatler harcadım." "Mümkün değil," diye patladı Coe. "Tanrı aşkına, o bir belgesiz. Arkamızı döndüğümüz anda kaçacak, sarhoş olacak ve bir kumarhaneye gidecek."

Rhyme bir kung-fu karşılaşmasının başlamak üzere olup olmadığını merak etti. Ama bu kez Li ona aldırmadı ve mantıklı bir ses tonuyla konuştu. "Benim ülkemde dört sınıf insan vardır. Sizin burada olduğu gibi zengin ve yoksul olarak değil. Çin'de ne yaptığınız cebinizde kaç para olduğundan daha önemlidir. En onurlu şey de nedir, biliyor musunuz? Ülke için çalışmak; insanlar için çalışmak. Benim yaptığım da budur ve diyelim ki, lanet olasıca sıkı bir polisim ben."

"Hepsi aylaktır bunların," diye homurdandı Coe.

"Ben aylak değilim, tamam mı?" Li sırıttı. "Böyle önemli davalarda." "Peki, Hayalet'in emrinde olup olmadığını nasıl bileceğiz?" diye sordu Coe.

Li güldü. "Hey, biz senin onun için çalışmadığını nereden bilelim?" "S..tir git!" dedi Coe. Gerçekten öfkeliydi.

Rhyme'ın gözlemine göre, Göçmen Bürosu ajanı etkili bir kanun adamı olmak konusunda fazla duygusaldı. 'Belgesizler' hakkında her konuştuğunda sesindeki aşağılamayı duymak kolaydı. Federal kanunları çiğneyerek buraya gelmelerini hoş karşılamıyordu ve birçok kez göçmenlerin bu ülkeye özgürlük aşkı ya da demokrasi için değil, hırs yüzünden geldiklerini söylemişti.

Ancak, yabancılara karşı alaycı tutumunun dışında, Hayalet'i enselemek onun için kişisel bir mesele haline gelmişti. Yıllar önce Coe, Tayvan'ın başkenti Taipei'de üslenmiş, Çin'de gizli ajanlar kullanarak önde gelen yılan kafaları tespit etmeye çalışmıştı. Hayalet'in soruşturmalarından birinde muhbirlerinden biri, bir kadın, ortadan kaybolmuş ve muhtemelen öldürülmüştü. Sonradan öğrenildiğine göre kadının iki çocuğu vardı ve para kazanmak konusunda o kadar umutsuzdu ki, Hayalet'in peşinden gitmeyi kabul etmişti; çocukları olduğu bilinseydi, Göçmen Bürosu onu asla muhbir olarak kullanmazdı. Coe ciddi bir ceza almış, altı ay boyunca işten uzaklaştırılmıştı. Hayalet'i enselemek onun için bir tutku haline gelmişti.

Ama iyi bir polis olmak için kişisel duyguları bir kenara bırakmak gerekir. Duygusal mesafe kesinlikle gereklidir. Bu, Rhyme'ın ölüyü unutmak konusundaki kuralının bir versiyonuydu.

"Dinli'in," dedi Dellray. "Siz iki çocu'u köşede ayakta tut'cak havada di'ilim. Lincoln istedi'i sürece Li bizimle kal'cak. Buna katlan'çaksın, Coe. Merkezdekileri ara ve onun için bir geçici vize çıkart. Bunda hepimiz aynı fikirde mi'iz?"

"Hayır," diye homurdandı Coe. "Ben aynı fikirde filan değilim. O vizeyi onlardan biri için alamazsın."

"'Onlar' mı?" diye sordu Dellray, Coe'ya dönerek. "Sen 'onlar' derken tam olarak kimi kassediyo'sun?"

"Belgesizleri."

Dev vücutlu ajan dudaklarını büzdü. "Biliyo' musun, Coe, şu kelime beni çok kızdırıyo'. Pek

saygılı bir ifade di'il. Kula'a hoş gelmiyo'. Özellikle de sen sö'lerken."

"Pekâlâ, siz büro çocuklarının söylediği gibi, bu sonuçta tam anlamıyla bir Göçmen Bürosu davası değil. İstiyorsanız onu yanınıza alabilirsiniz. Ama ben bunun için hiçbir zahmete girmiyorum."

"Doğru kararlar veriyorsun," dedi Sonny Li, Rhyme'a dönerek. "Çok yardım edeceğim, Loaban." Li masaya doğru yürüdü ve tabancasını aldı.

"Yo, yo, yo," dedi Dellray. "Çek ellerini ondan."

"Hey, ben bir polisim. Senin gibi."

"Hayır, ben ya da bur'daki di'erleri gibi bir polis di 'ilsin. Silah yok." "Tamam, tamam. Şimdilik tabanca sende kalabilir, Heise."

"Nedir o?" diye çıkıştı Dellray. "Heise?"

"Siyah demek. Hey, hey, alınma. Kötü bir şey değil, kötü bir şey değil."

"Aramıza hoşgeldin, Sonny," dedi Rhyme. Sonra saate baktı. Daha öğlendi. Hayalet'in acımasız göçmen avı başladığından beri altı saat geçmişti. Daha şimdiden zavallı ailelerden birine yaklaşıyor olabiliyordu. "Pekâlâ, deliller üzerinde çalışmaya başlayalım."

"Tabii, tabii," dedi Li, aniden hareketlenerek. "Ama önce bir sigaraya ihtiyacım var. Haydi, Loaban. Bana izin vermeyecek misin?"

"Pekâlâ," dedi Rhyme. "Ama dışarıda. Ve Tanrı aşkına, biri onunla gitsin."

BÖLÜM ON DÖRT

Wu Qichen, karısının alnındaki teri sildi.

Minik dairelerindeki yatak odasında, bir şiltenin üzerinde alev alev yanarak, titreyerek yatıyordu.

Bodrum katındaki odaları, Çin Mahallesi'nin göbeğindeki Kanal Caddesi'nin bir sokak arkasındaydı. Wu'ya göre, Jimmy Mah'ın onları gönderdiği kişi tam bir soyguncuydu. Kira da en az iğrenç herifin istediği ücret kadar gülünçtü. Daire leş gibi kokuyordu, içeride hiç mobilya yoktu ve yer döşemeleri hamam böceği kaynıyordu; güneş ışığının yağlı camlardan süzüldüğü bu öğle saatinde bile.

Karısını endişeyle inceledi. Wu'nun denizden kaynaklandığını düşündüğü ve Ejder'deyken yol boyunca Yong-Ping'in çektiği baş ağrısı, halsizlik, terleme ve ateş, karaya çıktıktan sonra da devam etmişti. Kadın gerçekten hastaydı.

Karısı yarı baygın bakan gözlerini zorlukla araladı. "Ölürsem..." diye fısıldadı.

"Ölmeyeceksin," dedi kocası.

Ama Wu kendi sözlerine inandığından emin değildi. Ejder'in ambarındaki Dr. Sung'ı hatırlıyordu ve karısının durumuyla ilgili ona danışabilmeyi isterdi; doktor birçok göçmenin çeşitli hastalıklarını iyileştirmişti, ama Wu, Yong-Ping'e bakmak için kendisinden para isteyeceğinden korkmuştu.

"Uyu," dedi Wu ciddi bir ses tonuyla. "Dinlenmen gerek. Dinlenirsen iyileşeceksin. Neden bunu yapmıyorsun?"

"Eğer ölürsem bir kadın bulmalısın. Çocuklara bakacak birini." "Ölmeyeceksin."

"Oğlum nerede?" diye sordu Yong-Ping.

"Lang oturma odasında."

Wu kapıdan baktı; oğlu kanepede oturuyor, genç kızları Chin-Mei de odaya gerdiği bir ipe çamaşır asıyordu. Buraya ulaştıktan sonra hepsi sırayla yıkanmış, sonra da Wu'nun Kanal Caddesi'ndeki bir ucuzcudan aldığı temiz giysileri giymişlerdi. Biraz yemek yedikten sonra -Yong-Ping ağzına tek lokma koymamıştı- Chin-Mei kardeşini televizyonun başına oturtmuş, kendisi de deniz suyuna bulanmış giysileri mutfak lavabosunda yıkamıştı. Şimdi kurutmak için astığı giysiler bunlardı. Wu'nun karısı gözlerini kısarak ve sanki nerede olduğunu hatırlamaya çalışırcasına odaya bakındı. Sonra vazgeçti ve başını tekrar yastığa dayadı. "Nerede... neredeyiz?"

"Çin Mahallesi'ndeyiz. New York, Manhattan'da."

"Ama..." Kelimeleri hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. "Hayalet, kocacığım. Burada kalamayız. Güvenli değil. Sam Chang burada kalmamız gerektiğini söyledi."

"Ah, Hayalet..." Wu elini havaya doğru salladı. "O Çin'e dönmüştür." "Hayır," dedi Yong-Ping, "sanmıyorum. Çocuklar için korkuyorum. Gitmemiz gerek. Buradan olabildiğince uzaklaşmalıyız."

"Hiçbir yılankafa, kaçan göçmenleri bulmak için yakalanma ya da vurulma riskini göze alamaz. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Lütfen, kocacığım. Sam Chang..."

"Chang'i unut. O bir korkak. Burada kalıyoruz." Kadının itaatsizliğine duyduğu öfke, sağlıksız görünüşü karşısında, bir de çektiği korkunç acıyı düşününce yatıştı. "Dışarı çıkıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "İlaç bulmam gerek."

Kadın cevap vermeyince yerinden kalktı ve oturma odasına gitti. Huzursuz bir şekilde annelerinin yattığı odaya bakan çocuklara bir göz attı.

"Annem iyi mi?" diye sordu kız.

"Evet. İyileşecek. Yarım saate kadar dönerim," dedi Wu. "İlaç bulmaya gidiyorum."

"Bekle, baba," dedi Chin-Mei titreyen sesiyle, gözlerini yerden kaldırmadan.

"Ne?"

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu kız.

"Hayır, annen ve kardeşinle kalacaksın."

"Ama..."

"Ne?"

"Bir şeye ihtiyacım var."

Bir moda dergisi mi? diye düşündü Wu. Makyaj mı? Saç spreyi mi? Tek paramızı onun yüzünü güzelleştirmek için harcamamı istiyor. "Ne?"

"Lütfen seninle gelmeme izin ver. Kendim alırım." Kız kıpkırmızı olmuştu.

"Ne istiyorsun?" diye çıkıştı Wu.

"Benim.." diye fısıldadı kız.

"Nedir?" diye sordu Wu, sert bir tonla. "Cevap ver."

Kız yutkundu. "Zamanım için. Biliyorsun. Pedler."

Wu anladı. Şaşırmıştı. Bakışlarını kızından ayırdı ve öfkeli bir tavırla banyoyu işaret etti. "Oradaki bir şeyi kullan."

"Kullanamam. Çok rahatsız."

Wu öfkeliydi. Bu tür konularla uğraşmak karısının göreviydi. Tanıdığı hiçbir erkek... Bu tür şeyler almazdı. "Pekâlâ!" dedi sertçe. "Pekâlâ. İstediyin şeyi alacağım." Hangi tipini istediğini sormadı. En yakın dükkânda bulacağı ilk ped paketini alacaktı, cinsi ne olursa olsun. Kız onu kullanmak zorundaydı. Wu dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Wu Qichen, Çin Mahallesi'nin kalabalık sokaklarında yürümeye başladı. Birçok dilde konuşuluyordu; Minnanhua, Canton, Pu-tonghua, Vietnam ve Kore dillerini ve elbette, bilmediği bir aksanla konuşulan İngilizce'yi.

Dükkânlara, yığın yığın mallara ve şehri kuşatan yüksek binalara baktı. New York, Hong Kong'dan on kat daha büyük ve Fuz-hou'nun da yüz katı gibi görünüyordu.

Çocuklar için korkuyorum. Gitmemiz gerek. Buradan olabildiğince uzaklaşmalıyız...

Ama Wu Qichen'in Manhattan'dan ayrılmak gibi bir niyeti yoktu. Kırk yaşındaki adam bütün hayatı boyunca bir şeyin hayalini kurmuştu ve karısının hastalığının ya da kabadayı bir yılankafanın zayıf tehdidinin bunu elinden almasına izin vermeyecekti. Wu Qichen, ailesinde kimsenin olmadığı kadar zengin bir adam olacaktı.

Yirmili yaşlarındayken, Fuzhou'nun göbeğinde, Hot Springs Park'taki Hundong Road'da bulunan Paradise Hotel'de, önce oda hizmetçisi, sonra da yönetici asistanı olarak çalışmış, Çinli ve Avrupalı zenginlere hizmet etmişti. Wu, başarılı bir işadamı olmaya o zaman karar vermişti. Otelde çok çalışmıştı ve kazandığı paranın dörtte birini ailesine vermesine karşın, Mao Zedong'un, Gutian Road'daki ünlü heykelinin yakınında, hediyelik eşya satan bir dükkânı iki kardeşiyle birlikte satın alacak kadar para biriktirmeyi başarmıştı. O dükkândan kazandıkları parayla önce bir, sonra iki tane daha market almışlardı. İşlerini yıllarca sürdürmek ve olabildiğince para biriktirmek, sonra da bir bina satın alarak emlakçılıktan servet yapmayı planlıyorlardı.

Ama Wu Qichen bir hata yaptı.

Çin'de ekonomi ciddi şekilde değişiyordu. Ekonomik olarak serbest olan bölgeler artıp geliyor, zirvedeki politikacılar bile özel girişimcileri destekliyordu; Çinli lider Deng Xiaoping'in kendisi bile şöyle demişti: "Zengin olmak yüceltmeye değer!" Ama Wu, Çin yaşamının ilk kuralını unutmuştu: Bütün gösteriyi ÇKP -Çin Komünist Partisi-yönetir. Wu Tayvan'la daha sıkı ticari ilişkiler kurmak,

üretkenliğe bağlı olmaksızın iş bulmayı garantileyen demir pirinç kâsesi sistemini bitirmek, partiyi kapatarak rüşvet alan memurları ortaya çıkarmak, iş sahiplerinden zorla alınan keyfi vergilere bir son vermek konularında sesini yükseltmeye başlamıştı. Wu, savunduğu şeyin ne olduğunu bile düşünmemişti; tek düşüncesi, yeni Çin ekonomisinin sesi olduğu için kendisine bol parayla yatırım yapmaya geleceklerini hayal ettiği Batılı -Avrupalı ve Amerikalı- ticaret ortaklarının dikkatini çekmekti.

Ama onu dinleyenler, Batı dünyasındakiler değildi; Komünist Parti'nin gözcüleri idi. Aniden, hükümet görevlileri sık sık Wu'nun dükkânlarını incelemeye, sağlık ve güvenlik standartlarıyla ilgili bir sürü hata -çoğu kendilerinin orada yarattığı hasarın eseriydi- bulmaya başladılar. Ezici cezaları ödeyemeyen kardeşler kısa süre içinde iflas ettiler. Ancak, düşen sosyal statüsünden utanan Wu, zengin olma hayalinden vazgeçmeyi reddetti. Güzel Ülke'deki fırsat bolluğu başını döndürünce, Wu Qinchen ailesini topladı ve bu ülkeye yasadışı girmeyi göze aldı. Çin Mahallesi'nde mal mülk sahibi olacaktı. İşine limuzinle gidecek ve -nihayet Çin'e dönecek duruma geldiğinde- Paradise Hotel'e giderek, bir zamanlar genç bir adamken sayısız bavul taşıdığı çatı katındaki en büyük süitte kalacaktı.

Hayır, rüyaları yeterince gecikmişti zaten; Hayalet onu bu para şehrinde kaçıramayacaktı.

Wu, Çin ilaçları satan bir dükkân buldu. İçeri girdi ve eczacıya karısının durumunu anlattı. Doktor dikkatle dinledikten sonra yetersiz chi -yaşam ruhu- ve kan dolaşımını yavaşlaması teşhislerini koydu; bunların ikisi de aşırı soğuk yüzünden olmuştu. Hasta için bir yığın ot hazırladı; Wu on sekiz dolar gibi yüksek bir fatura ödemek zorunda kalınca, yine enayi yerine konduğunu düşünerek öfkelenmişti.

Eczacının yanından ayrıldıktan sonra, bir Çin marketine girdi. Cesaretinin kırılmasına fırsat kalmadan çabucak içeri daldı, bir sepet buldu ve ihtiyacı olmayan birçok şey alarak sepeti doldurdu. Sonra temizlik malzemeleri bölümüne geçip kızı için bir paket ped kaptı. Çabucak kasaya yürürken, bütün reyon boyunca ginseng köklerinin sergilendiği camekândan gözlerini alamadı. Kasadaki beyaz saçlı kadın satın aldıklarını hesaplarken her ne kadar gülümsemese bile, Wu onun içinden kendisine kahkahalarla güldüğünü biliyordu. Dükkândan çıktığında, Çin bayrağı gibi kıpkırmızı olmuş suratını yerden kaldıramadı.

Wu, dairesinin bulunduğu yöne döndü, ama beş dakika kadar sonra yavaşladı ve yan sokaklara bakarak yürümeye başladı. Karısını ve çocuklarını yalnız bıraktığı için elbette ki endişeleniyordu ama Tanrı aşkına, bu cehennem gibi bir gün olmuştu. Güne bir gemi enkazında ölüm tehlikesiyle başlamıştı, sahip olduğu her şeyi kaybetmişti, Jimmy Mah ve emlakçısı tarafından kazıklanmıştı. Daha da kötüsü, şu anda elindeki torbada taşıdığı şeyi satın almanın utancına katlanmak zorunda kalmıştı. Dikkatini dağıtacak bir şeylere, erkek erkeğe bir sohbe ihtiyacı vardı.

Aradığı şeyi bulması birkaç dakikasını aldı; bir Fujian kumarhanesi. Kapıdaki fedaiye parasını gösterdikten sonra içeri kabul edildi.

Bir süre on üç oynayarak, sigara tütürerek ve biraz baijiu içerek sessizce oturdu. Biraz para kazanınca kendini daha iyi hissetmeye başladı. Bir kadeh içki daha, sonra bir tane daha ve sonunda rahatlamıştı; bu arada elindeki torbayı sandalyesinin altına gizlemeyi unutmamıştı. Sonunda etrafındaki adamlarla sohbe daldı ve kazandığı otuz dolarla -onun için çok büyük bir paraydı- onlara içki ısmarladı. Sarhoş olunca bir fikra anlattı ve adamlar katıla katıla güldüler. Erkeklerin yalnızken her zaman yaptığı gibi, itaatsiz karılarından ve saygısız çocuklarından, şimdi yaşadıkları

yerlerden ve sahip oldukları ya da aradıkları işlerden söz ettiler.

Wu kadehini kaldırdı. "Bu Zai Chen'e," dedi zorlukla konuşarak. Bu, zenginlik tanrısıydı ve bütün Çin'de en saygı duyulan ilahlardan biriydi. Wu, kendisinin bu ilahla özel bir bağı olduğuna inanıyordu.

Hepsi kadehlerini tokuşturdular.

"Sen burada yenisin," dedi yaşlı bir adam. "Ne zaman geldin?" Diğerlerinin arasında ilgi odağı olmaktan memnun olan Wu, fısıldayarak cevap verdi. "Bu sabah. Batan gemiden."

"Fuzhou Ejderi mi?" diye sordu bir adam, kaşlarını kaldırarak. "Haberlerde gördüm. Kazanın korkunç olduğunu söylediler."

"Ah," dedi Wu, "dalgalar on beş metreye yükseliyordu! Yılan-kafa bizi öldürmeye çalıştı, ama ambardan ondan fazla kişiyi kurtardım. Sonra güvertedeki bir cankurtaran botunun iplerini kesmek için dalmak zorunda kaldım. Neredeyse boğuluyordum. Ama herkesi kıyıya çıkarmayı başardım."

"Bunu sen mi yaptın?"

Üzgün bir tavırla önüne baktı. "Hepsini kurtaramadım. Ama elimden geleni yaptım."

"Ailen iyi mi?" diye sordu başka biri.

"Evet," diye cevap verdi Wu, sarhoş olduğu için dili iyice dolanarak. "Buralarda mı oturuyorsun?"

"Üst sokakta."

"Hayalet nasıl biri?" diye sordu bir adam.

"Sadece blöf. Bir korkak. Hiç tabancasız dolaşmıyor. Eğer tabancasını bırakıp erkek gibi dövüşseydi -bıçakla yani- onu kolayca öldürebilirdim."

O anda Sam Chang'in sözleri kulaklarında yankılanmaya başlayınca Wu sessizleşti. Bütün bunları anlatmaması gerektiğini fark etti. Konuyu değiştirdi. "Biri bana söyleyebilir mi? Görmek istediğim bir heykel var. Belki nerede olduğunu bana siz söyleyebilirsiniz."

"Heykel mi?" diye sordu Wu'ya en yakın olan adam. "Hangisi? Burada her yerde heykel var."

"Çok ünlü. Elinde hesap defteriyle bir kadın."

"Hesap defteri mi?" diye sordu bir diğeri.

"Evet," diye açıkladı Wu. "Onu Güzel Ülke'yle ilgili filmlerde hep görürsün. Bir adada; bir elinde meşale, diğesinde de iş hesaplarını tuttuğu bir defter tutuyor. Elinde meşale tutuyor ki, giriş çıkışları gece gündüz izleyip ne kadar parası olduğunu takip edebilsin. O da burada, New York'ta mı?"

"Evet, burada," dedi bir adam, kahkahalara boğulurken. Diğerleri de güldüler. Wu da güldü, ama neyin bu kadar komik olduğu hakkında en ufak fikri yoktu.

"Heykeli görmek için Battery Park denen bir yere gideceksin ve oradan bir tekneye bineceksin."

"Bunu yapacağım."

Başka biri güldü. "Hesapların hanımına!" Hepsi kadehlerini boşalttılar ve oyunlarına geri döndüler.

BÖLÜM ON BEŞ

Amelia Sachs, tanığın Çin Mahallesi'ndeki dairesinden dönmüştü. Rhyme, Sonny Li kendini 'Çin Halk Cumhuriyeti Polis Teşkilatı'nın bir dedektifi' olarak büyük bir gururla tanıttığında, genç kadının yüzündeki sert ifadeyi görmekten büyük zevk almıştı.

"Vay canına," diye cevap verdi Sachs, soğuk bir tavırla.

Çinli polisin burada bulunuşunu ona Sellitto açıkladı.

"Onu kontrol ettiniz mi?" diye sordu Sachs, kendisinden neredeyse yarım metre kısa olan adamı yakından incelerken.

Sellitto'dan önce Li cevap verdi. "Beni iyice kontrol ettiler, Hongse. Temizim."

"Hoankşeh? Bu da ne demek şimdi?" diye bağırdı Sachs.

Li kendini savunmak ister gibi ellerini kaldırdı. "'Kızıl' demek. Hepsi o kadar. Kötü bir şey değil. Diyelim ki, saçının rengi. Seni sahilde gördüm, saçını gördüm." Rhyme, adamın dişlek gülüşünde amatörce bir flört havası hissetti.

Kelimenin sadece renkle ilgili olduğunu Eddie Deng de onayladı; ikincil, aşağılayıcı başka bir anlamı yoktu.

"Adam temiz, Aye-melia," dedi Dellray.

"Yine de bir hücrede olmalıydı," diye homurdandı Coe.

Sachs omuz silkti ve Çinli polise döndü. "Sahilde derken neyi kastettin? Beni mi gözlüyordun?"

"O zaman bir şey demek istemedim. Beni göndereceğinizden korkuyordum. Hayalet'e ulaşma şansımı kaybetmek istemiyordum."

Sachs gözlerini devirdi.

"Bekle, Hongse, burada." Cebinden buruşmuş kâğıt paralar çıkararak Sachs'a uzattı.

Genç kadın kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Sahilde, çantan, yani. Paraya ihtiyacım vardı. Ödünç aldım."

Sachs kendi cüzdanını kontrol etti ve öfkeyle kapattı. "Tanrı aşkına." Sellitto'ya baktı. "Şimdi onu enseleyebilir miyim?"

"Hayır, hayır, geri ödüyorum. Hırsız değilim. Burada. Bak, hepsi burada. Fazladan on dolar var."

"Fazladan onluk mu?"

"Faiz, diyorum."

"Nereden aldın onu?" diye sordu Sachs şüpheyle. "Yani, bunu kimden çaldın?"

"Hayır, hayır, bu temiz."

"Hah, mazeretin hazır. 'Bu temiz.'" Sachs bir iç çekti, parayı aldı ve şüpheli onluğu iade etti.

Sonra tanığın -John Sung- anlattıklarını ekibe aktardı. Li'nin anlattıklarını Sung da onaylayınca, Rhyme Çinli polisi kabul etme kararıyla ilgili olarak biraz daha rahatladı ve Li'nin güvenilirliği arttı. Ama John Sung'ın hikâyesinde, kaptanın Hayalet ile ilgili yorumlarını duymak hoşuna gitmemişti.

"Kazanları havaya uçur ve gemileri batır," dedi Sachs, sloganın Hayalet için anlamını açıklayarak.

"Po fu chen zhou, dedi Li, ciddi bir ifadeyle başını eğerek. "Bu Hayalet'i iyi tanımlıyor. Kazanana kadar asla rahatlamaz veya geri çekilmez."

Sonra Sachs minibüsten alınan delillerin düzenlenmesi, gruplanması ve mahkemede gösterilecek delil kartlarının dikkatlice doldurulması için Mel Cooper'a yardım etmeye başladı. Minibüste bulduğu kanlı paçavrayı paketlerken, Cooper torbanın altında, masaya sererek üzerinde çalıştıkları gazete kâğıdına bakarak kaşlarını çattı. Teknisyen latex eldivenlerini giydi ve kanlı paçavrayı torbadan ayırdı. Büyüteç kullanarak dikkatle inceledi.

"Bu çok tuhaf, Lincoln," dedi Cooper.

"Tuhaf mı? Ne demek bu? Bana detayları ver, anormallikleri kesin olan şeyleri söyle."

"Bu parçalan atlamışım. Bak." Bezi büyük bir gazete kâğıdının üzerine koydu ve bir fırçayla dikkatle fırçaladı.

Rhyme bir şey göremiyordu.

"Bir tür gözenekli taş," dedi Cooper, büyüteçle bezin üzerine eğilerek. "Bunu nasıl da atlamışım?" Teknisyenin hevesi kmlmişti.

Bu parçacıklar nereden gelmişti? Neydi bunlar?

"Ah, lanet olsun," diye mmlıandı Sachs, ellerine bakarak.

"Ne?" diye sordu Rhyme.

Sachs kızarak parmaklarını kaldırdı. "Benden geldiler. Bezi eldivensiz tuttum."

"Eldivensiz mi?" diye sordu Rhyme, sesini yükselterek. Bu, bir olay yeri teknisyeni için ciddi bir hataydı. Paçavranın kanlı olmasının dışında -HIV ya da sarılık virüsü bulaştırabilirdi- delili bozmuştu. NYPD Adli Tıp grubunun başyken, Lincoln Rhyme bu tür hatalar için insanları işten kovardı.

"Üzgünüm," dedi Sachs. "Nereden geldiğini biliyorum. John... Dr. Sung bana taktığı kolyeyi gösteriyordu. Kırılmıştı ve sanırım tırnağıma bulaşmış olmalı."

"Böyle olduğundan emin misin?" diye sordu Rhyme, sert bir ses tonuyla.

Li başıyla onayladı. "Hatırlıyorum... Sung, Fuzhou Ejderindeki çocukların onunla oynamasına izin verirdi. Qingtian sabuntaşı. Diyelim ki, biraz para eder. Şans getirir. Maymundu. Bu Çin' de çok ünlüdür." Eddie Dong başıyla onayladı. "Elbette, Maymun Kral... Mitolojik bir karakterdir. Babam bana onun hakkında hikâyeler okurdu."

Ama Rhyme mitlerle ilgilenmezdi. Bir katili yakalamaya ve insanların hayatlarını kurtarmaya çalışıyordu.

Ayrıca, Sachs'ın neden böyle bir hata yaptığını da anlamaya uğraşıyordu.

Bu ancak bir aceminin hatası olabilirdi.

Dikkati dağılmış biri böyle bir hata yapabilirdi. Peki, Sachs'ın kafasını bu kadar kurcalayan şey tam olarak neydi?

"Şu..." diye başladı Rhyme.

"Üzgünüm," diye cevap verdi Sachs.

"Şu gazetenin üst kısmını yırtıp atın," dedi Rhyme, monoton bir sesle. "İşimize devam edelim."

Teknisyen söyleneni yaparken bilgisayardan bir bip sesi duyuldu. "Mesaj var." Ekrandaki yazıyı okudu. "Pekâlâ, kan gruplarını aldık. Bütün örnekler aynı kişiye ait; muhtemelen yaralı kadına. AB grubu negatif ve testlere göre bir kadına ait."

"Duvara, Thom," dedi Rhyme. Yardımcı bu maddeyi de listeye ekledi. Daha işi bitmeden Mel Cooper'ın bilgisayarı sinyal verdi. "AFIS analiz sonuçları."

Sachs'ın topladığı parmak izlerinin sonucunun olumsuz çıkması biraz moral bozdu. Ama dijital ortama aktardıkları ve şimdi ekranda gördüğü en net parmak izi örneğini incelerken, bir şey Rhyme'in dikkatini çekti; bu parmak izi, minibüsün camını kırmak için kullanılan borudan alınmıştı. Bu parmak izlerinin Sam Chang'e ait olduğunu biliyorlardı, çünkü botun kış motorunda bulduklarına uyuyordu ve botu Chang'in kullandığını Li de onaylamıştı. "Şu çizgilere bir bakın," dedi Rhyme. "Ne görüyo'sun, Lincoln?" diye sordu Dellray.

Rhyme ona bir şey söylemek yerine ekrana biraz daha yaklaştı. "Emir, imleç aşağı... dur. İmleç sola... dur." Ekrandaki imlecin oku bir çizginin üzerinde durmuştu; Chang'in sağ elinin işaret parmağının tabanında içerlek bir çizgiydi bu. Orta ve başparmaklarında da benzer çizgiler vardı; sanki Chang ince bir teli sıkıca tutmuş gibiydi.

"Nedir bu acaba?" diye sordu Rhyme.

"Nasır mı? Bir yara izi olabilir mi?" diye sordu Eddie Deng.

"Daha önce böyle bir şey görmemiştim," dedi Mel Cooper.

"Belki de bir kesik filandır."

"İp yanığı da olabilir," dedi Sachs.

"Hayır, öyle bir durumda kabarıklık olurdu. Bu bir yara. Chang'in elinde herhangi bir yara gördün mü Li?"

"Hayır. Görmedim."

Parmaklardaki ve avuçlardaki kesikler, yara izleri ve nasırlar, kişinin mesleği ya da ilgi alanları hakkında bilgi verebilirdi. Ancak birçok mesleğin bilgisayar kullanmak veya not almak dışında pek fiziksel çalışma gerektirmediği bugünlerde, bu tür ipuçları pek kullanışlı olmuyordu. Ancak, örneğin esnaf olanlar ya da belli bir spor dalıyla uğraşanlar, ellerinde kalıcı izler geliştiriyorlardı.

Rhyme, bu izin ne olduğunu bilemiyordu, ama biraz daha bilgi elde edilirse netlik kazanabilirdi. Thom'a gözlemlerini tahtaya eklemesini söyledi. Sonra özel ajan Tobe Geller'dan bir telefon aldı; Geller, FBF'nin bilgisayar ve elektronik dâhilerinden biriydi ve Manhattan'daki ofise atanmıştı. Sachs'ın Easton Sahili'ndeki ikinci botun içinde bulunduğu ve Hayalet'e ait olan cep telefonunun üzerinde yaptığı analizi bitirmişti. Rhyme bağlantıyı hoparlöre aktardı ve bir an sonra Geller'in mekanik sesi duyuldu. "Şimdi bunun aşırı derecede ilginç bir telefon olduğunu söylemeliyim."

Rhyme genç adamı pek iyi tanımiyordu, ama kıvrıcık saçını, uyumlu kişiliğini ve mikroçiplerden oluşan her şey için duyduğu tatmin edilemez tutkuyu gayet iyi hatırlıyordu.

"Nas' yani?" diye sordu Dellray.

"Öncelikle, pek umutlanmayın. Kesinlikle izlenemez bir telefon. Biz bunlara 'sıcak telefon' deriz. Hafıza çipi sistem dışı bırakıldığı için, aranan ya da arayan numaraları göstermez; kayıt özellikleri tamamen kapatılmıştır. Ayrıca bu bir uydu telefonu; dünyanın her yerini arayabilirsiniz ve yerel servis sağlayıcılara girmeniz gerekmez. Sinyaller Fuzhou'daki bir hükümet ağından geliyor. Hayalet ya da onun için çalışan biri aktif hale getirmek için sisteme girmiş."

"P'kâlâ," dedi Dellray, "lanet olasıca Halk Cumhuriyeti'ni arıyalım ve bu kötü adamın sistemlerini kullandığını söyleyelim."

"Bunu denedik. Ama Çin hükümeti kimsenin telefon sistemlerine giremeyeceğini, bizim yanıldığımızı söyledi. İlgimiz için de teşekkür ettiler."

"Yani bu Hayalet'i ens'lemek anlamına gelse b'le mi?"

"İsmini Kwan Ang olarak belirttim," dedi Geller. "Yine de ilgilenmediler. Muhtemelen onun için çalışıyor olabilirler."

Guarvci...

Rhyme genç ajana teşekkür etti ve bağlantıyı kesti. Hayalet bir, ajanlar sıfır, diye düşündüler öfkeyle.

Ateşli silâhlar veri tabanında nispeten daha başarılıydılar. Mel Cooper, mermi kovanlarının iki silahtan birine uyduğunu buldu; ikisi de yaklaşık elli yıllık modellerdi. Biri, Rus yapımı Tokarev 7.62 mm otomatikti. "Ama," diye devam etti Cooper, "bence Model 51 denen Çin yapımı bir Tokarev kullanıyordu. Görünüşe bakılırsa aynı silah."

"Evet, evet," dedi Sonny Li. "Diyelim ki, 51 olmalı. Bende de Tokarev vardı, ama şimdi okyanusun dibinde. Çin'de insanlar genellikle 51 kullanır."

"Peki ya cephane?" diye sordu Rhyme. "Burada bir yerde yenisini almak zorunda." Eğer model ender bulunuyorsa, Hayalet'in daha fazla mermi almak için belli yerlere gitmek zorunda kalacağını düşünüyordu.

Ama Cooper başını salladı. "Herhangi iyi bir silah dükkânından mermileri alabilirsin."

Lanet olsun.

Kuryeyle bir zarf geldi. Sellitto zarfı teslim aldı ve ucunu yırttı. İçinden bir avuç dolusu fotoğraf çıktı. Bir kaşını kaldırarak Rhyme'a baktı. "Sahil Koruma'nın sudan çıkardığı üç ceset. Kıyıda bir

mil kadar açıkta. İkisi vurulmuş, biri boğulmuş."

Fotoğraflar cesetlerin yüzlerini gösteriyordu; gözleri kısmen açıktı. Birinin şakağında bir delik vardı. Diğer ikisinde görünür yaralar yoktu. Parmak izi kartları da vardı.

"Bu ikisi," dedi Li, "mürettebattan. Diğerleri göçmenlerden biriydi. Bizimle ambardaydı. Adını bilmiyorum."

"Bunları as," dedi Rhyme, "ve parmak izlerini AFIS'e gönder."

Sellitto, HAYALETÖLÜM başlıklı tabloya onları astı. Delil tablosuna dehşet verici fotoğraflar eklenirken ekipteki elemanlar sessizleşince, Coe ve Deng'in cesetlerle pek deneyimi olmadığını düşündü Rhyme. Bu, olay yeri teknisyenlerinin zorunluluklarından biriydi; insan kısa süre içinde ölüm görüntüsüne alışıyordu.

Sonny Li bir an için fotoğraflara sessizce baktı. Çince bir şeyler mırıldandı.

"Neydi o?" diye sordu Rhyme.

Li uzmana döndü. "'Cehennemin iblisleri' dedim. Sadece bir deyim. Çin'de bir mitimiz vardır; Yaşam ve Ölüm Defterinde adının nereye gideceğini Cehennemin On İblisi belirler. Bu iblisler, ne zaman doğacağına ve ne zaman öleceğine karar verirler. Dünyadaki herkesin adı o defterdedir."

Rhyme bir an için doktorla olan randevularını ve yaklaşan ameliyatını düşündü. Acaba Yaşam ve Ölüm Defteri'nde onun adı neredeydi? Bilgisayardan gelen bip sesi dikkatlerini çekti. Mel Cooper ekrana baktı. "Sahildeki arabanın markasını aldık. BMW X5. O, gösterişli dört çarpı dörtlerden biri. Ben on yaşında bir Dbdge kullanıyorum. Yine de iyi durumda."

"Onu da tabloya ekle."

Thom yazarken, Li çizelgeye baktı. "Kimin arabası bu?"

"Birinin Hayalet'i almak için sahilde beklediğini sanıyoruz," dedi Sellitto. "Kullandığı araba buydu."

"Ona ne oldu?"

"Anladığımız kadarıyla paniğe kapıldı ve basıp gitti," dedi Deng. "Hayalet ona ateş etmiş ama durduramamış."

"Yani Hayalet'i arkada mı bırakmış?" diye sordu Li, kaşlarını çatarak. "Evet," diye onayladı Dellray.

"Markayı araştır," diye emretti Rhyme. "New York, Jersey ve Connecticut'ta. Araştırmayı Manhattan'ın yüz elli mil dışına kadar daraltabilir misin?"

"Evet." Cooper güvenli DMV sitelerine yöneldi. "Bunun haftalar aldığı zamanları hatırlıyor musun?" diye sordu. Rhyme 'ın tekerlekli sandalyesi hafif bir vınlamayla hareket ederek teknisyenin önündeki ekrana yaklaştı. Çok geçmeden bütün X5 sahiplerinin isimlerini ve adreslerini ekranda görebiliyorlardı.

"Has'tir," diye mırıldandı Dellray, yaklaşarak. "Kaç tane var?" "Sandığımdan daha popüler bir arabamış," dedi Cooper. "Yüzlerce var."

"İsimleri ne?" diye sordu Sellitto. "Aralarında Çinli var mı?"

Cooper listeyi taradı. "Sanırım iki tane; Ling ve Zhao." Eddie Deng'e baktı; dedektif başıyla onayladı. "Evet, Çinliler."

"Ama ikisi de şehre yakın oturmuyorlar," dedi Cooper. "Biri White Plains'te, öbürü de New Jersey, Paramus'ta."

"New York ve Jersey devriyelerine kontrol ettir," diye emretti Dellray. Teknisyen listeyi taramaya devam etti. "İşte bir kolaylık; yaklaşık kırk X5 şirket isimlerine kayıtlı ve diğer elli ya da daha fazlası da araba kiralama acentalarının isimlerine kayıtlı."

"Bu şirketlerin arasında ismi Çince'yi çağrıştıran herhangi biri var mı?" diye sordu Rhyme, tuşları kullanıp listeyi kendisi tarayamadığı için hayıflanarak.

"Hayır," diye cevap verdi Cooper. "Ama hepsi oldukça isimsiz; belli holdinglerin alt şirketleri. Biliyorsun, kılıf olabilir, ama hepsini araştırabiliriz. Ayrıca araba kiralama şirketlerini de. Arabaları gerçekte kimlerin kullandığını öğrenebiliriz."

"Çok fazla zahmet," dedi Rhyme. "Kaynak israfı. Ayrıca bunu yapmak günler sürer. Adamlarını yollayıp Çin Mahallesi'ne en yakın olanları kontrol ettir ama... "

"Hayır, hayır, Loaban," dedi Sonny Li, araya girerek. "O arabayı bulmak zorundasınız. Yapacağınız ilk şey. Hem de çok hızlı."

Rhyme bir kaşını kaldırdı.

"Onu hemen bulun," diye ısrar etti Çinli polis. "Diyelim ki, bütün polislerinizi bunun için görevlendirin. Hepsini."

"Çok fazla zaman alır," diye mırıldandı Rhyme, dikkati dağıldığı için sinirlenerek. "O kadar insan gücümüz yok. Şirket içinde araba alım satımından sorumlu olan kişileri bulmalı ve eğer kiralanmışsa, kiralama acentasıyla konuşmalı, kayıtları almalıyız; bunların yarısını bile mahkeme kararı olmadan yapamayız. Chang ve Wu ailelerini bulmaya odaklanmak istiyorum."

"Hayır, Loaban," diye ısrarını sürdürdü Li. "Hayalet, o sürücüyü öldürecek. Şimdi yaptığı şey bu, onu arıyor."

"Yok, yanlışlı'nı düşünüyorum," dedi Dellray. "Onun önceli'i, bottaki tanıkları öldürmek."

Sachs onayladı. "Bence sürücünün onu bırakıp gitmesine tabii ki kızdı, ama belki daha sonra zamanı olduğunda onun peşinden gidecek. Henüz değil."

"Hayır, hayır," dedi Li, başını sallayarak. "Önemli. Adamı bulun." "Neden?" diye sordu Sachs.

"Çok açık. Çok belirgin. O sürücüyü bulun. O sizi yılankafaya götürecektir. Belki onu Hayalet'i bulmak için yem olarak da kullanabilirsiniz." "Ve ne, Sonny," diye hafifçe gürledi Lincoln Rhyme, "bu sonuca ulaşmak için temel ne? Bunu destekleyecek verin nerede?"

"Diyelim ki, bir sürü veri."

"Ne?"

Küçük adam omuz silkti. "Bu sabah otobüste şehre gelirken bir işaret gördüm."

"Trafik işareti mi?" diye sordu Rhyme. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayır, hayır, ne diyorsunuz? Bilmiyorum..." Eddie Deng'e dönerek Çince konuştu.

Genç dedektif sonunda tercüme etti. "Doğaüstü bir işareten söz ediyor."

"Yani bir kehanet mi?" diye bağırdı Rhyme.

Li dalgınlıkla sigaralarına uzandı, ama Thom'un yüz ifadesini görünce hiç dokunmadan elini geri çekti. "Otobüsle şehre geliyordum," diye devam etti Li, "yolda yiyecek eşeleyen bir karga gördüm. Başka bir karga yiyeceği almaya çalıştı, ama ilki sadece onu korkutmakla kalmadı; onu izledi ve gözlerini çıkarmaya çalıştı.

Hırsızın peşini bırakmadı." Li avuçlarını havaya kaldırdı. Görünüşe bakılırsa tüm anlatmak istediği buydu.

"Ve?"

"Göremiyor musun, Loaban? Ne diyeyim?"

"Hayır, söylediklerinden hiçbir şey anlamadım."

"Tamam, tamam. Şimdi o kargayı hatırladığımda, Hayalet'i, onun kim olduğunu ve sürücüyü -o pahalı arabadaki- ve onun kim olduğunu düşünüyorum. Adam Hayalet'in düşmanı. Yiyeceği çalmaya çalışan karga gibi. Ailelerin -Wu ve Chang'ler- onunla bir alıp veremediği yok. Ama sürücü..." Li kaşlarını çattı, çaresiz gibi göründü ve sonra dönerek tekrar Deng ile konuştu. Deng, "İhanet mi?" diye sordu.

"Evet, ihanet. O artık Hayalet'in düşmanı."

Lincoln Rhyme gülmemeye çalıştı. "Anlaşıldı, Sonny." Tekrar Dellray ve Sellitto'ya döndü. "Şimdi..."

"Yüzünü görüyorum, Loaban," dedi Li. "Tanrıların buraya gelip bana kargalarla bir işaret verdiklerini söylemiyorum. Ama kuşları hatırlayınca farklı düşündüm; zihnim açıldı. Geniş düşünmek sence de iyi değil mi?"

"Hayır, bence bu batıl inanç," dedi Rhyme. "Bu bir woo-woo ve bunun için zamanımız... Neye gülüyorsun sen şimdi?"

"Woo woo. Sen woo woo dedin. Çince konuşuyorsun. 'Woo' zaten sis demektir. Bir şeye woo woo dediğinde, o şey sisli, belirsiz demek istiyor sundur."

"Pekâlâ, bizim için anlamı doğaüstü bir saçmalık."

Rhyme'ın belirgin öfkesiyle yüzleşse bile, Li'nin gerilemeye niyeti yoktu. "Hayır, bu saçmalık değil. O sürücüyü bul. Bunu yapmak zorundasın, Loaban."

Sachs'ın gözleri dikkatli bir şekilde ısrarcı Çinli polisi inceliyordu. "Bilmiyorum, Rhyme."

"Mümkün değil."

"Bence güzel bir fikir," dedi Li, hâlâ ısrar ederek.

Bir an için derin bir sessizlik oldu.

Sellitto araya girdi. "Peki ya Bedding ve Saul'u bu işe verirsek? Onlara yarım düzine devriye verebiliriz, Line. Manhattan' daki ve Queens'teki şirketlere ve kiralık araba firmalarına kayıtlı X5'leri kontrol edebilirler. Eğer başka bir şey bulursak ve insana ihtiyacımız olursa, onları geri çekebiliriz."

"Tamam, tamam," dedi Rhyme öfkeyle. "O zaman hemen harekete geçin."

"Yarım düzine, yani sadece altı tane, ha?" diye sızlandı Li. "Bundan daha fazlasına ihtiyaç var." Ama Rhyme'ın bakışları bu kez onu sessizleştirdi. "Tamam, tamam, Loaban."

Yiyecek peşindeki kargalar, taş maymunlar, Yaşam ve Ölüm Defterleri... Rhyme bir iç çekti ve ekibindeki insanlara baktı. "Şimdi, çok şey istemiş sayılmayacaksam, biraz gerçek polis işi yapabilir miyiz?"

HAYALET ÖLÜM

Easton, Long Island, Olay Yeri Çalıntı Minibüs, Çin Mahallesi

- İki göçmen sahilde sırtlarından vurularak öldürüldüler.
- Bir göçmen yaralandı; Dr. John Sung.
- "Bangshou" (yardımcı) gemideydi; kimliği bilinmiyor.
- On göçmen kaçtı; yedi yetişkin (biri yaşlıca, erkek; biri yaralı, kadın), iki çocuk, bir bebek. Kilisenin minibüsünü çaldılar. Kan örnekleri inceleme için laboratuvara gönderildi

- Yaralı kadının kan grubu AB negatif Sahilde Hayalet'i bekleyen araç onu almadan gitti.

Hayalet'in araca bir el ateş ettiği sanılıyor. Aracın marka ve model bilgileri için, lastik izlerine ve dingil açıklığına dayanarak talepte bulunuldu.

- Araç bir B MW X5. Bu marka araba sahipleri kontrol ediliyor.
- Göçmenleri almak için gelmiş herhangi bir aracın izine rastlanmadı.
- Muhtemelen Hayalet'e ait olan cep telefonu analiz için FBI'a gönderildi.
- İzlenemez uydu telefonu. Kullanmak için Çin hükümetinin telefon sistemine giriyor.
- Hayalet'in silahı 7.62 mm'lik tabanca. Özel mermiler.
- Çin yapımı Model 51 otomatik tabanca.
- Hayalet'in rüşvet yedirdiği hükümet çalışanları olduğu rapor edildi.
- Hayalet kaçmak için bir kırmızı Honda sedan çaldı. Aracın bulunması için devriyelere haber verildi.

- Suda üç ceset bulundu; biri boğulmuş, ikisi vurulmuş. Fotoğraflar ve deliller Rhyme'a ve Çin polisine gönderildi.

- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.

- Herhangi bir kayda uymuyor, ama Sam Chang'in parmaklarında sıra dışı izler var. (yara, ip yanığı)

- Göçmenlerin Profilleri: Sam Chang, Wu Qichen ve aileleri; John Sung; boğulan kadının bebeği;

tanımlanmayan bir erkek ve bir kadın (sahilde öldürüldüler).

Göçmenler tarafından 'Home Store' logosuyla kamufle edildi.

Kanın sıçrama şekli, yaralı kadının elinden, kolundan ya da omzundan yaralı olduğunu gösteriyor.

Kan örnekleri incelenmek üzere laboratuvara gönderildi.

• Yaralı kadının kan grubu AB negatif.

Parmak izleri AFIS'e gönderildi. • Uyan yok.

BÖLÜM ON ALTI

Ailenin adı olan Chang, okçu demektir.

Babası, karısı ve çocukları etrafında otururken, bir kaligrafın büyüdü ellerine sahip olan Sam Chang, yeni dairelerinin arka bahçesinde bulduğu kırık bir tahta çubuğun üzerine, bu isme uygun Çinli karakterlerin resimlerini yapıyordu. Kurt, keçi ve tavşan tüylerinden yapılmış paha biçilmez fırçaların durduğu ipek kılıf, mürekkep çubuğu ve taş hokkası, Fuzhou Ejderi ile birlikte okyanusun dibini boyladığı için, şimdi bu berbat plastik kalemi kullanmak zorunda kalmıştı.

Ama Chang kaligrafiyi küçük yaşlarında babasından öğrenmişti ve bütün hayatı boyunca bu sanatını devam ettirmişti, bu yüzden mürekkebin çizgi kalınlığı değişmemesine karşın, darbelerle yarısı tamamlanmış taslağı mükemmel biçimlendirmişti. On altıncı yüzyılda yaşamış, bir deseni seramik üzerine uygulamadan önce basit bir taslak çizen sanatçı Wan Li'nin çalışmalarına benziyordu. Chang, ailenin adını temsil eden tahta parçasını aldı ve oturma odasındaki şöminenin üst kısmına, geçici olarak yerleştirilmiş mukavvanın üzerine koydu. Çin, teolojik açıdan çok zengin bir ülkedir. Buddha geleneksel ilah olarak tanınmasına karşın, tek tanrıyı kabul eden Hıristiyanlık ve İslamiyet'in aksine, Confucius ve Lao-tzu gibi filozoflar da yarı tanrı olarak görülürdü. Bu ülkede insanlar dileklerini sürekli dua ederek ve kurbanlar adayarak halk tanrılarına iletirlerdi; bu tanrılar o kadar çoktu ki, kaç tane olduklarını kimse bilmiyordu.

Ama tanrılar sıralamasında, birçok Çinli için en yüce olanı, kendi atalarıydı.

Ghang de bu tahtayı atalarına adanmış, batan gemiden sağ kurtulmalarına ithafen büyükanne ve büyükabasının, Chang'in cüzdanından çıkan, deniz suyundan sırılsıklam olmuş resimlerini de eklemişti.

"İşte," dedi sonunda. "Evimiz."

Chang Jiechi oğlunun elini sıktı ve Mei-Mei'in hazırladığı çayı işaret etti. Yaşlı adam sıcak sıvının bulunduğu kabı iki eliyle kavradı ve karanlık odalara bakındı. "Hiç yoktan iyidir."

Ancak, adamın sözlerine karşılık, Sam Chang bir utanç dalgasının ağırlığı altında ezildi; babasını böyle bir yere getirmek onu mahcup etmişti. Confucius'a göre, kişinin ülkesine olan görevinden sonra en büyük sorumluluğu, bir oğulun babasına olan sorumluluğuydu. Çin'den kaçışlarını planladığından beri, zorlu yolculuğun bu yaşlı adamı nasıl etkileyeceğini düşünmüştü. Daima sessiz olan ve duygularını göstermeyen Chang Jiechi, yaklaşan kaçışlarının haberini aldığı anda herhangi bir yorumda bulunmamış, oğlunun doğru şeyi yapıp yapmadığını anlamasına fırsat tanımamıştı.

Şimdi Ejder'in batmasından sonra ise, hayatları kısa zamanda iyiye gidecek gibi görünmüyordu. Buldukları bu daire, Hayalet yakalanıncaya ya da Çin'e dönünceye kadar -bu da ayları bulabilirdi- hapisaneleri olabilirdi.

Boyaları ve fırçaları çalmak için durdukları yeri hatırladı; Home Store. Parıltılı banyo küvetlerinden, aynalardan, lambalardan ve mermer karolardan oluşan uzun reyonları düşündü. Keşke babasını ve ailesini o harika şeylerle döşeli bir evde yaşatabilseydi. İçinde buldukları durum utanç vericiydi. Bu...

Kapı sertçe vuruldu.

Bir an için kimse yerinden kıpırdamadı. Sonra Chang perdenin aralığından dışarı baktı ve rahatladı. Kapıyı açarak kot pantolon ve tişört giymiş orta yaşlı bir adama gülümsedi. Joseph Tan içeri girdi ve iki adam tokalaştılar. Chang dışarı, sakin sokağa baktı, kanun adamına ya da yılan kafaya benzer birini göremedi. Nemli, basık havada kötü bir koku vardı; dairelerinin bir lağım tesisinden fazla uzak olmadığını yeni öğrenmişlerdi. Tekrar içeri girdi ve kapıyı kilitledi.

Chang'ın Fujian'daki yakın bir arkadaşının ağabeyi olan Tan, birkaç yıl önce buraya gelmişti. Birleşik Devletler vatandaşıydı ve herhangi bir muhalif olaya karışmadığı için Çin ile New York arasında kolayca yolculuk yapabiliyordu. Önceki bahar Fuzhou'ya geldiğinde, Chang onunla ve erkek kardeşiyle birlikte uzun saatler geçirmiş, sonunda ona, ailesini Gjiizel Ülke'ye kaçırma kararını açıklayacak kadar güvenmişti. Tan memnuniyetle yardımcı olmuştu. Onlar için bu daireyi bulmuş, William ve onun için kendi yerlerinden birinde iş ayarlamıştı; daireden fazla uzak olmayan bir matbaada çalışacaklardı.

Dost canlısı adam, Chang Jiechi'ye ve Mei-Mei'e saygılarını sunduktan sonra çay içmek için oturdu. Tan sigara ikram etti. Sam Chang reddetti, ama babası aldı ve ikisi de sigaralarını yaktılar.

"Gemideki olayı haberlerden öğrendik," dedi Tan. "Guan Yin'e çok şükür, güvendesiniz."

"Birçoğu öldü. Korkunçtu. Neredeyse hepimiz boğuluyorduk." "Televizyon yılan kafanın Hayalet olduğunu söyledi."

Chang bunu onayladı ve olanları anlattı.

"O halde çok dikkatli olmamız gerek," dedi Tan. "Adınızı kimseye vermeyeceğim. Ama dükkânda sizinle ilgili şeyleri merak edecek insanlar var. Hemen çalışmaya başlamanız gerektiğini düşünüyordum, ama şimdi Hayalet meselesini göz önüne alırsak... Beklesek daha iyi olur. Belki gelecek haftaya kadar. Ya da iki hafta. Size o zaman işi öğretmeye başlayacağım. Amerikan baskı teknikleriyle ilgili bir şeyler biliyor musun?"

Chang başını salladı. Çin'deyken sanat ve kültür profesörüydü; muhalif konumu

kovulmasına neden olana kadar. 1960'lardaki Kültür Devrimi sırasında işlerini ve prestijlerini kaybeden sanatçılar gibi, Chang de 'doğru düşünmeye' zorlanmıştı. Önceki dönemden birçok kaligraf ve sanatçının yaptığı gibi, o da matbaacı olarak çalışmaya başlamıştı. Ama sadece eski model Çin veya Rus yapımı makineler kullanmıştı.

Bir süre, Çin'deki yaşamı buradakiyle kıyasladılar. Sonra Tan, dükkânın yerini ve Chang ile oğlunun çalışacağı saatleri açıklayarak William ile de tanışmak istedi.

Chang, çocuğun yatak odasının kapısını açtı. Gördüğü şey onu önce şaşırttı, sonra dehşete kapılmasına neden oldu; oda boştu. William orada değildi.

Hemen Mei-Mei'e döndü. "Oğlumuz nerede?" "Odasındaydı. Çıktığını görmedim."

Hızlı adımlarla arka kapıya gitti ve kilitli olmadığını gördü. William kapıyı kilitlemeden dışarı çıkmıştı.

Hayır!

Arka bahçe boştu. Arkasındaki ara sokak da öyle. Oturma odasına geri döndü. "Burada gençlere

nereye gider?" diye sordu Tan'a.

"İngilizce biliyor mu?"

"Hepimizden daha iyi."

"Köşede bir Starbucks var, o dükkânları bilir misin?"

"Evet, kahve dükkânları."

"Çinli gençler genellikle oraya giderler. Ejder hakkında konuşmaz, değil mi?"

"Hayır," dedi Chang, "Bundan eminim. Tehlikenin farkında."

"En büyük sorunuz William olacak," dedi Tan, kendi çocuklarından edindiği deneyimlerle. Televizyonu işaret etti. "Şunu izleyecek ve orada gördüğü her şeyi isteyecek. Bilgisayar oyunları, arabalar, giysiler. Ve onları çalışmadan isteyecek. Çünkü televizyonda insanların o şeylere sahip olduklarını görürsünüz, onlar için nasıl çalıştıklarını değil. Bu kadar yolu geldiniz, Atlantik Okyanusu'nda hayatta kaldınız, Hayalet'ten kurtuldunuz. Polis oğlunuzu dükkân soymaktan yakalayıp Göçmen Bürosu'na teslim ederse, hemen sınır dışı edilirsiniz."

Chang adamın söylediklerini anlayabiliyordu, ama o anda öyle bir paniğe kapılmıştı ki, tavsiyelere dikkat edecek hali yoktu. Her tarafta Hayalet'in adamları olabilirdi. Ya da yerlerini ihbar edecek birileri çıkabilirdi. "Hemen oğlumu bulmam gerek."

Tan ile birlikte dışarı çıktılar. Tan ona kafenin bulunduğu köşeyi işaret etti. "Ben şimdi senden ayrılıyorum. Oğluna karşı güçlü olmalısın. Şimdi burada olduğuna göre her şey daha da zor olacak. Ama onu kontrol etmelisin."

Chang ucuz evlerin, çamaşırhanelerin, şarküterilerin, restoranların ve dükkânların önünden geçerken başını eğik tuttu. Burası Manhattan'daki Çin Mahallesi'nden daha sakindi, kaldırımlar daha genişti ve sokaklarda daha az sayıda insan vardı.

Buradaki insanların yatisından fazlası Asyalı idi, ama çeşitli ulustandı: Çinliler, Vietnamlılar ve Koreliler. Çok sayıda İspanyol, az sayıda da Hintli ve Pakistanlı vardı. Pek beyaz yoktu.

Yanlarından geçerken dükkânların içine kaçamak bakışlar atıyordu, ama oğlu hiçbirinde değildi.

Oğlunun sadece tek başına bir yürüyüşe çıkmış ve biriyle karşılaşarak onlara buraya nasıl geldiklerini anlatmamış olması için Chen-Wu'ya dua ediyordu; belki de bir kızı etkilemeye çalışıyordu.

Küçük bir park; yine ondan iz yoktu.

Bir restoran. Bir şey yok.

Starbucks'a daldığında meraklı gençler ve mutlu ihtiyarlar dönüp bu endişeli yüzlü göçmene baktılar. William burada da yoktu. Chang tekrar dışarı çıktı.

Tam loş bir ara sokağın ucundan geçiyordu ki, oğlunu gördü. Çocuk, deri mont giymiş iki Çinli adamla konuşuyordu. Saçları uzundu ve spreyle arkaya doğru taranmıştı. William, onlara Chang'in ne olduğunu göremediği bir şey verdi. Adam arkadaşına dönerek başıyla onayladı ve William'in eline küçük bir paket tutuşturdu. Sonra ikisi birden dönerek hızla sokaktan çıkıp gittiler. William elindeki

paketi bir süre inceledikten sonra cebine tıktı. Hayır! diye düşündü Chang korkuyla. Nedir bu? Uyuşturucu. Oğlu uyuşturucu mu alıyordu?

Chang hemen bir köşeye saklandı ve oğlu önünden geçerken kolundan yakalayıp sırtını duvara yapıştırdı.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye çıkıştı Chang.

"Beni rahat bırak!"

"Cevap ver!"

William yakındaki kafeye baktı; birkaç kişi dışarıda oturmuş, yağmurun geçici olarak kesilmesinden yararlanıyordu. Chang'in yükselen sesini duyarak baba-oğula baktılar. Chang onları fark etti ve oğlunun kolunu bırakırken peşinden gelmesi için başıyla işaret etti.

"Hayalet'in bizi aradığını bilmiyor musun? Bizi öldürmek istiyor!" "Dışarı çıkmak istedim. Orası hapishane gibi! Kardeşimle paylaştığım o lanet olasıca küçük oda."

Chang oğlunun kolunu tekrar tuttu. "Benimle bu şekilde konuşma. Bana böyle saygısızlık yapamazsın."

"Orası lanet olasıca küçük bir fare yuvası. Kendime ait bir oda istiyorum," diye cevap verdi çocuk, kolunu çekip kurtararak.

"Daha sonra. Şu anda hepimiz fedakârlık yapmalıyız."

"Buraya gelmek senin kararındı. Fedakârlıkları sen yap."

"Benimle bu şekilde KONUŞMA!" dedi Chang. "Ben senin babanı." "Ben kendime ait bir oda istiyorum. Yalnız kalmak istiyorum." "Kalacak bir yerimiz olduğu için şükretmelisin. Hiçbirimizin kendimize ait odası yok. Büyükbaban benimle ve annemle uyuyor."

Çocuk cevap vermedi.

Bugün oğluyla ilgili birçok şey öğrenmişti. Küstah olduğunu, araba çaldığını, Sam Chang'in hayatını kontrol eden aile bağları ve saygı gibi kavramların çocuk için pek bir anlam taşımadığını. Chang, okula başladıktan sonra oğluna Amerikalı bir bilgisayar dehası olan Gates'in adını vermekle hata edip etmediğini düşündü. Belki bu, çocuğu bir tür isyan yoluna sokmuştu.

Oturdukları yere yaklaşırken Chang sordu. "Kimdi onlar?"

"Kim?" diye sordu çocuk kaçamak bir tavırla.

"Konuştuğun adamlar."

"Kimse."

"Sana ne sattılar? Uyuşturucu mu?"

Cevap huzursuz bir sessizlikti.

Dairenin ön kapısındaaydılar. William babasının önünden geçip içeri girmek istedi, ama Chang onu durdurdu. Çocuğun cebine uzandı. William'ın kollan düşmanca bir tavırla kalkınca, Chang bir an oğlunun kendisini iteceğini ve hatta belki vuracağını düşünerek hayretler içinde kaldı. Ama sonsuzluk

gibi gelen bir saniye sonra çocuk ellerini indirdi.

Chang paketi çekip aldı ve içindekini görünce donup kaldı; gümüş renkli küçük bir tabancaydı.

"Bununla ne yapıyorsun sen?" diye sordu, sertçe fısıldayarak. "İnsanları mı soyacaksınız?"

Sessizlik.

"Söyle bana, oğlum." Güçlü eliyle çocuğun kolunu sertçe sıktı. "Söyle bana!"

"Korunmamız gerekebileceğini düşündüğüm için aldım!" diye bağırdı çocuk sonunda.

"Bizi ben koruyacağım. Ve kesinlikle bununla değil."

"Sen mi?" diye güldü William alaycı bir tavırla. "Sen Tayvan ile, demokrasiyle ilgili o saçma sapan yazıları yazdın ve şimdi bu kadar açması bir durumdayız. Buraya gelmeye sen karar verdin ve şimdi o lanet olasıca yılankafa hepimizi öldürmek istiyor. Sen buna bizi korumak mı diyorsun?"

"Bunun parasını neyle ödedin?" diye sordu Chang. "Parayı nereden aldın? İşin yok."

Çocuk soruyu duymazdan geldi. "Hayalet diğerlerini öldürdü. Bizi de öldürmeye kalkarsa? Ne yapacağız?"

"Polis onu bulana kadar saklanacağız."

"Ya bulamazlarsa?"

"Neden beni bu kadar aşağılıyorsun?" diye sordu Chang öfkeyle. William da öfkeyle başını sallayarak içeri girdi, sert bir tavırla odasına daldı ve kapıyı çarparak kapattı.

Chang karısının uzattığı çayı aldı.

"Nereye gitmiş?" diye sordu Chang Jiechi.

"Yakında bir yere. Bunu almış." Tabancayı babasına uzattı. Yaşlı Chang silahı kırışık dolu elleriyle tuttu.

"Dolu mu?" diye sordu Chang.

Babası, Chiang Kai-shek ve Milliyetçiler'i deniz döken uzun yürüyüşte, Mao Zedong'a karşı direnen bir askerdi ve silahları tanırdı. Tabancayı dikkatle inceledi. "Evet. Dikkatli ol. Emniyet mandalını böyle tut." Tabancayı oğluna iade etti.

"Bana nedeo saygısızlık ediyor?" diye sordu Chang öfkeyle. Tabancayı ön taraftaki dolabın en üst rafına sakladı ve yaşlı adamı küflü kanepeye götürdü.

Babası bir an cevap vermedi. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki, sonunda Chang beklentili bir ifadeyle yaşlı adama baktı. Babası nihayet ciddi bir ifadeyle cevap verdi. "Bütün bilgeliğini nereden aldın, oğlum? Senin zihnini, yüreğini ne biçimlendirdi?"

"Profesörlerim, kitaplarım, meslektaşlarım. Çoğunlukla da sen, baba." "Ah, ben mi? Sen babandan mı öğrendin?" diye sordu Chang Jiechi, sahte bir şaşkınlıkla.

"Evet, elbette." Adamın ne demek istediğini anlayamayan Chang kaşlarını çattı.

Yaşlı adam bir şey söylemiyordu, ama yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Yani William'ın da benden öğrendiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Chang. "Ben sana karşı asla küstah olmadım, baba."

"Bana değil. Ama Komünistlere karşı kesinlikle küstah oldun. Beijing'e. Fujian hükümetine. Oğlum, sen bir muhalifsin. Senin bütün hayatın isyandı."

"Ama... "

"Eğer Beijing sana, 'Sam Chang bize karşı neden saygısız?' diye sorsaydı, ne derdin?"

"Saygımı kazanmak için ne yaptınız?' derdim."

"William da sana aynısını söylüyor." Chang Jiechi ellerini kaldırdı; söyleyeceklerini bitirmişti.

"Ama benim düşmanlarım baskıcı, zalim ve ahlaksızdı." Sam Chang, ülkesini bütün kalbiyle seviyordu. Halkını seviyordu. Kültürünü, tarihini seviyordu. Hayatının son on iki yılını, ülkesini daha aydınlık bir çağa sokmak için savaşıyor geçirmişti.

"Ama William 'in gördüğü tek şey, senin akşamları bilgisayarının başına çöküp, sonuçlardan emin olmadan otoriteye saldırmadı."

İtiraz sözcükleri Chang'in zihninde şekillendi, ama sessiz kaldı. Sonra babasının belki de haklı olabileceğini anlayarak sarsıldı. Hafifçe güldü. Gidip oğluya konuşmayı düşündü, ama bir şey onu alıkoyuyordu. Öfke, şaşkınlık; belki de oğlunun söyleyebileceklerinden korkuyordu. Hayır, çocukla daha sonra konuşacaktı. Belki...

Yaşlı adam aniden acıyla yüzünü buruşturdu.

"Baba! " dedi Chang korkuyla.

Batan Ejder'fen kurtarabildikleri birkaç şey arasında Chang Jiechi'nin yarım şişe morfini vardı. Chang gemi batmadan hemen önce babasına bir tablet vermiş ve şişeyi cebine atmıştı. Kapağı sıkıca kapalı olduğu için sudan etkilenmemişti.

Babasına iki tablet daha verdi ve üzerine bir battaniye örttü. Adam kanepeye uzanarak gözlerini kapadı.

Sam Chang, oturduğu küflü sandalyede çok yorgun görünüyordu.

Sahip oldukları her şey gitmişti, babasının hemen tedaviye ihtiyacı vardı, acımasız bir katil peşlerindeydi, kendi oğlu bir asi ve suçlu olmuştu...

Karşısında çok fazla zorluk vardı.

Bütün bunlar için birini suçlamak istiyordu: Mao, Çin Komünist Partisi, Kurtuluş Ordusu...

Ama şimdi içinde buldukları zor ve tehlikeli durumun, William'ın da dediği gibi, tek sorumlusu vardı anlaşılabilir: Chang'in kendisi.

Ama pişmanlık duymanın bir yararı yoktu. Şimdi yapabileceği tek şey, buradaki hayatla ilgili anlatılanların masal değil, gerçek olması için dua etmektir; Güzel Ülke'nin gerçekten de bir mucizeler diyarı olduğu, kötülüğün cezasız kalmadığı, bedenlerimizdeki en kötü hastalıkların iyileştirilebildiği ve özgürlüğün insanları acılardan kurtardığıyla ilgili hikâyeler doğru olmalıydı.

BÖLÜM ON YEDİ

O gün öğleden sonra saat 13.30'da, Hayalet başı önünde, tanınmaktan korkarak Çin Mahallesi'nde geziniyordu.

Birçok Batılı için elbette ki görünmezdi, çünkü beden özellikleri diğer Asyalı erkekleriyle karışıyordu. Amerikalılar, bir Asyalı'nın Çinli, Japon, Vietnamlı ya da Koreli olduğunu kolay anlayamıyorlardı. Ancak Çinliler arasında fiziksel özellikleri oldukça farklıydı, ama sıradan kalmaya kararlıydı. Birkaç yıl önce Hong Kong'da, küçük bir arbede yüzünden, tutuklanmamak için trafik hâkimine on bin dolar rüşvet vermişti; böylece kayıtlarda hiç fotoğrafı olmayacaktı. İnterpol'ün arşiv sistemlerinde bile güvenilir netlikte bir fotoğrafı yoktu; bunu biliyordu, çünkü Fuzhou'da bir hacker kiralayarak İnterpol'ün veri tabanını detaylı bir şekilde araştırmıştı.

Bu yüzden şimdi hızlı yürüyor ve başını eğik tutuyordu; genellikle. Ama her zaman değil.

Kadınları incelemek için zaman zaman bakışlarını yerden kaldırırdı; güzel ve genç olanları, buram buram seks kokanları, ince ve zarif olanları, çekingen olanları, ürkek olanları ve kur yapanları. Tezgâhtarlar, genç kızlar, evli kadınlar, işkadınları, turistler. Doğulu ya da Batılı olması onun için fark etmezdi. Altında yatan ve inleyen bir vücut isterdi; kadının üzerinde ileri geri gidip gelirken ve kafasını iki elinin arasında sıkıca tutarken, zevkten ya da acıdan inlemesi onun için fark etmezdi.

Kumral bir kadın yanından geçiyordu; Batılı bir kadın. Yavaşladı ve kendini kadının parfümünün etkisine bıraktı. İştahı kabarmıştı; yine de, açlığının o kadına karşı değil, Yindao'ya karşı olduğunu biliyordu. Ama şimdi, Türkler'in kendisini beklediği ticaret odasına gidiyordu, bu tür fantezilere ayıracak zamanı yoktu. Kaldırımında ilerledi, kendisi için açık bırakılan arka kapıyı buldu ve içeri girdi. En üst kata çıktı. Şimdi ciddi işler yapma zamanı gelmişti.

Geniş ofiste Yusuf'u ve diğer iki Türk'ü kendisini beklerken buldu. Kendi masasının önünde, neredeyse ağlayacak bir halde oturan adamı bulmaları pek zor olmamıştı; birkaç telefon görüşmesi, biraz tehdit ve biraz rüşvet yeterli olmuştu.

Hayalet odaya girdiğinde Jimmy Mah bakışlarını yere indirdi. Yılankafa bir sandalye çekerek yanına oturdu. Hayalet, onun elini doğal bir tavırla tuttu -Çinli erkekler arasında son derece doğal bir hareketti- ve titreyen kaslarını, korktuğu için hızlanan nabız atışlarını hissetti.

"Ejder'le geldiklerini bilmiyordum. Bana söylemediler! Yemin ederim. Bana yalan söylediler. Buraya geldiklerinde gemide olanlardan haberim bile yoktu. Bu sabah haberleri izlememiştim."

Hayalet cevap vermek yerine adamın elini tutmaya devam etti ve tutuşunu hafifçe sıkılaştırdı.

"Beni öldürecek misiniz?" Mah bu soruyu sorarken sesi o kadar zayıf çıkmıştı ki,

Hayalet onu mükemmel bir şekilde duymasına karşın aynı soruyu tekrarlamak zorunda kalmıştı.

"Chang ve Wu aileleri. Neredeler?" Hayalet adamın eline daha sıkı bastırdı. Adam inledi. "Neredeler?"

Mah'ın bakışları Türkler'e döndü. Yanlarında ne tür korkunç silahlar taşıdıklarını merak ediyordu.

Ama dilinin çözülmesine neden olan asıl şey, Hayalet'in elinin hafif baskısıydı.

"İki farklı yer, efendim. Wu Qichen, Çin Mahallesi'nde bir dairede kalıyor. Bu yeri onun için benim emlakçılarımdan biri buldu."

"Adres?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim! Ama emlakçı biliyor. Size söyler." "Nerede bu emlakçı?"

Mah hemen adamın adını ve adresini verdi. Hayalet söylenenleri ezberledi.

"Diğerleri?"

"Sam Chang ailesini Queens'e götürdü."

"Queens mi?" diye sordu Hayalet. "Nereye?" Adamın elini biraz daha sıktı. Bir an için Yindao'nun göğsünü tutmakta olduğunu hayal etti. Mah masayı işaret etti. "Orada! Şu kâğıtta yazılı."

Hayalet kâğıdı aldı, adrese baktı ve sonra notu cebine attı. Tong liderinin elini bıraktı ve Mah'ın avcundan başparmağına bulaşan teri yavaşça sildi. "Sana bunları sorduğumu kimseye söylemeyeceksin," diye mırıldandı Hayalet.

"Hayır, hayır, elbette hayır."

Hayalet gülümsedi. "Bana bir iyilik yaptın, bunun için sana minnettarım. Sana borçluyum. Şimdi, ben de sana bir iyilik yapacağım."

Mah sessizleşti. Sonra titreyen sesiyle korkarak sordu. "İyilik mi?" "Başka ne tür işleriniz var, Bay Mah? Başka neler yapıyorsunuz? Domuzlara yardım ediyorsunuz, yılankafalara yardım ediyorsunuz. Masaj salonu işletiyor musunuz?"

"Birkaç tane." Adam şimdi daha sakin görünüyordu. Elini pantolonuna sildi. "Genellikle kumar."

"Ah, kumar, tabii. Çin Mahallesi'nde kumar yaygındır. Ben kumar oynamayı severim. Ya siz?"

Mah yutkundu ve beyaz bir mendille yüzünü sildi. "Hepimiz sevmez miyiz? Evet, evet."

"O halde söyleyin: Sizin kumar operasyonunuzu kim yönetiyor? Başka bir tong mu? Bir üçlü mü? Bir Meiguo çetesi mi? Polis mi? İnsanlarla konuşabilirim. Hükümette bağlantılarım var. Hem de çok yükseklerde. Kimsenin kumarhanelerinizi rahatsız etmemesini sağlayabilirim."

"Evet, efendim, evet. Hep sorunlar yok mudur? Ama sorun Çinliler ya da polis değil; İtalyanlar. Neden bu kadar sorun çıkardıklarını bilmiyorum. Adamlar, bizi bombalıyorlar, müşterilerimizi dövüyorlar, kumarhaneleri soyuyorlar."

"İtalyanlar," dedi Hayalet. "Onlara ne diyorlar? Onlar için kullanılan bir kelime vardı... Hatırlayamıyorum."

"Pasosuzlar," dedi Mah.

"Pasosuzlar."

Mah gülümsedi. "Sizin isinizdekilere böyle diyorlar."

"Benim mi?"

"Göçmenlik. Pasosuz 'Pasaportsuz' demektir. Yıllar önce İtalyan göçmenler kaçak olarak buraya geldiklerinde onlara PASOSUZ denmişti. Çok aşağılayıcı bir ifadedir."

Hayalet kaşlarını çatarak odaya bakındı.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var, efendim?" diye sordu Mah.

"Kalı uçlu bir kaleminiz var mı? Biraz boya da olabilir."

"Boya mı?" Mah, Hayalet'e baktı. "Hayır. Ama yardımcımdan isteyebilirim. Biraz aldırabilirim. Ne isterseniz."

"Bekle," dedi Hayalet, "bu gerekmeyecek. Başka bir şey düşündüm." Lon Sellitto cep telefonuna cevap verdi ve HAYALETÖLÜM ekibine döndü. "Çin Mahallesi'nde bir ceset bulduk. Beşinci Bölge'den bir dedektif hatta." Tekrar telefonla konuşmaya başladı.

Rhyme korkuyla ona baktı. Hayalet diğer göçmenlerden birini daha mı öldürmüştü?

Kim? diye meraklandı Rhyme. Chang, Wu? Yoksa bebek mi?

"Hayalet ile bir ilgisi var gibi görünmüyor," dedi Sellitto telefonu kapattıktan sonra. "Kurbanın adı Jimmy Mah."

"Tanıyorum," dedi Eddie Deng. "Bir tong lideri."

Coe başıyla onayladı. "Onu ben de duymuştum. İnsan kaçakçılığı pek onun alanına girmez ama karşılama ve ağırlama yapar."

"Ne demek bu?" diye sordu Rhyme, Coe daha fazla açıklama yapmayınca.

"Belgesizler Çin Mahallesi'ne geldiklerinde onlara yardım eden bir görevli vardır," diye cevap verdi ajan. "Onlara güvenli bir yer bulur, biraz para verir. Buna 'karşılama ve ağırlama' denir. Bu adamların çoğu yilankafalar için çalışır, ama bazıları kendi başına hareket eder. Mah gibi. Ama bu alanda pek fazla kâr yoktur. Eğer büyük para kazanmak istiyorsan uyuşturucu, kumar ya da masaj salonu işine girmen gerekir. Mah da bunlarla uğraşiyor. Şey, en azından öyleydi."

"Neden ilişkili olmadığını düşünüyorsun?" diye sordu Rhyme. "Masasının arkasındaki duvara, cesedi de orada bulunmuş, yazılmış bir mesaj varmış," dedi Sellitto. "'Bize pasosuzlar diyorsunuz, evlerimizi alıyorsunuz,' yazıyormuş. Ayrıca yazı Mah'ın kanıyla yazılmış." "Üçüncü kuşak İtalyan mafyası ile tonglar arasındaki büyük rekabet. Çinli kumar ve masaj salonları -ayrıca uyuşturucu ticareti- İtalyanlar'ı Manhattan'dan uzaklaştırdı."

Organize suçların demografisinin kentin kendisi kadar değişken olduğunu Rhyme da biliyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Coe, "Ejder'den gelen o insanlar; en kısa sürede izlerini kaybettirmeye çalışacaklardır. Mâh gibi göz önünde olan birinden sakınacaklardır. Ben olsam öyle yapardım."

"Çaresiz değillerse," dedi Sachs. "Ama öyleler." Rhyme'a baktı. "Belki de Mah'ı Hayalet öldürdü ve İtalyan makası yapmış gibi gösterdi. İncelememi ister misin?"

Rhyme bir an düşündü. Evet, aileler umutsuzdu, ama Rhyme göçmenlerin, özellikle de Sam Chang'in ne kadar becerikli olduklarını görmüştü. Mah gibi birine yardım istemek için gitmek, arkalarında bir sürü iz bırakacaktı. "Hayır, sana burada ihtiyacım var. Ama olay yerine özel bir ekip

gönder ve raporlarını bize de bildirmelerini söyle." Eddie Deng'e döndü. "Dellray ve Peabody'yi arayıp cinayeti haber ver." "Hemen efendim," dedi Deng.

Dellray, Manhattan ve Long Island'ı saran Güney ve Doğu ofislerine giderek fazladan ajan toplamaya çalışıyordu. Ayrıca Washington'un gönülsüzlüğüne karşın SPEC-TAC ekibini de olaya katmak için nüfuzunu kullanmak niyetindeydi; bu özel ekip genellikle rehin alma olaylarında ve büyükelçilik saldırılarında anti-terör birliği olarak kullanılırdı, ama bir suçlunun peşinden gitmeleri pek istenmezdi. Ama Dellray'ın, hayır denmesi zor bir adam olduğunu Rhyme biliyordu ve eğer böyle bir özel birliği buraya getirebilecek birisi varsa, o da bu uzun boylu ajandı.

Rhyme tekerlekli sandalyesini delillere ve beyaz tahtaya doğru döndürdü, v

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey...

Başka ne yapabiliirdi? Bakmadığımız neresi var? Bir süre tahtayı taradı... Sonunda karar verdi. "Kan örneklerine biraz daha bakalım." Sachs'ın bulduğu örneklerle bakmaya başladı. Kolunda, elinde ya da omzunda bir kırık veya yarık olan yaralı kadından alınan örnekti bu. Lincoln Rhyme, kan örneklerini severdi. Fark edilmesi kolaydı, her türlü yüzeye yapışırdı ve Adli Tıp verileri yıllar boyunca saklayabiliirdi.

Aslında polis soruşturmasında Adli Tıp tarihinin büyük bölümünü kan örneklerinin tarihi kapsamaktaydı.

1800'lerin başlarında, kan örneklerini delil olarak kullanmak için ortaya konan ilk çalışmalar, sadece bunları gruplamaya ve maddenin gerçekten kan mı, yoksa kurumuş kahverengi boya mı olduğunu anlamaya dayanıyordu. Elli yıl sonra, amaç kanın insan kanı mı, yoksa hayvan kanı mı olduğunu anlamaktı. Çok geçmeden dedektifler kanı ayırmsamak -belli bir sayıda gruplandırmak-için bir yol aramaya başladılar ve bilim adamlarının buna verdiği karşılık, kan gruplarını oluşturmak oldu (A, B, 0 sistemleri; Rh sistemi gibi). Bu da kaynakları daraltmayı sağladı. Altmışlı ve yetmişli yıllarda Adli Tıp uzmanları, işi bir adım ileri götürmeye karar verdiler; kanı parmak izi gibi kullanarak tek bir kişiye indirgemek, yani bireyselleştirmek. İlk başlarda bunu yapmak -enzimleri ve proteinleri tanımlamak- hedef olarak birçok kişiyi elemeyi sağlıyordu, ama hepsini eleyemiyordu. Gerçek bireyselleştirme, ancak DNA gruplamasına ulaşıldığında gerçekleşebildi. Sınıflama, tanımlama, ayırmsama, bireyselleştirme... bu kriminal uzmanlığın sadece küçük bir parçasıydı.

Ama kan örneklerinde, işi kişiyle bağdaştırmaktan fazlası vardı. Olay yerlerinde yüzeylere sıçrama ya da düşme şekilleri, saldırının şekli hakkında da geniş bilgi sunuyordu. Lincoln Rhyme, kanın sahibi hakkında bilgi edinebilmek için genellikle içeriğiyle ilgilenirdi.

"Bakalım yaralı göçmenimizin bir uyuşturucu alışkanlığı ya da sürekli kullandığı bir ilaç var mı. Laboratuvarı arayın ve tam bir çalışma gerçekleştirmelerini isteyin. Kanın içindeki her şeyi bilmek istiyorum." Cooper laboratuvarla konuşurken Sellitto'nun telefonu çaldı.

Rhyme dedektifin yüz ifadesini gördüğünde kötü haber aldığını anladı. .

"Ah, Tanrım, hayır... oh, hayır... "

Rhyme bedeninde tuhaf bir karıncalanma hissetti; tabii sınırları tamamen ölmüş bedeninde bu sadece duygusal bir durumdu. Felçli insanlar zaman zaman bedenlerinin çeşitli yerlerinde hayalî acılar hissederdilerdi. Rhyme sadece bu duyguyu yaşamıyor, aynı zamanda kanındaki adrenalin akışının

yükseldiğini de hissediyordu; bu mantıksal olarak imkânsızdı elbette.

"Ne var, Lon?" diye sordu Sachs.

"Yine Beşinci Bölge. Çin Mahallesi," dedi Sellitto, yüzünü buruşturarak. "Bir cinayet daha. Bu kez kesinlikle Hayalet." Rhyme'a baktı ve başını salladı. "Bu hiç iyi değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, duyacakların oldukça sevimsiz şeyler, Linc." Sevimsiz kelimesi, bir NYPD cinayet dedektifinden, özellikle de Lon Sellitto gibi deneyimli ve görebileceğiniz en sert polisten sık sık duyabileceğiniz bir kelime değildi.

Bilgileri not ettikten sonra telefonu kapattı ve Sachs'a baktı. "Hazırlanın dedektif, incelemeniz gereken bir olay yeri var."

HAYALETÖLÜM

Easton, Long Island!, Olay Yeri

İki göçmen sahilde sırtlarından vurularak öldürüldüler Bir göçmen yaralandı; Dr. John Sung. Biri kayıp.

- "Bangshou" (yardımcı) gemideydi; kimliği bilinmiyor.

On göçmen kaçtı; yedi yetişkin (biri yalnızca, erkek; biri yaralı, kadın), iki çocuk, bir bebek. KİLİSENİN minibüsünü çaldılar. Kan örnekleri inceleme için laboratuvara gönderildi

- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.

Sahilde Hayalet'i bekleyen araç onu almadan gitti. Hayalet'in araca bir el ateş ettiği sanılıyor. Aracın marka ve model bilgileri için lastik izlerine ve dingil açıklığına dayanarak talepte bulunuldu.

- Araç bir B MW X5. Bu marka araba sahipleri kontrol ediliyor.

- Göçmenleri almak için gelen herhangi bir aracın izine rastlanmadı.

- Muhtemelen Hayalet'e ait olan cep telefonu analiz için FBI'a gönderildi.

- İzlenemez uydu telefonu. Kullanmak için Çin hükümetinin telefon sistemine giriyor.

- Hayalet'in silahı 7.62 mm'lik tabanca. Özel mermiler.

- Çin yapımı Model 51 otomatik tabanca. Hayalet'in rüşvet yedirdiği hükümet çalışanları olduğu rapor edildi.

- Hayalet kaçmak için bir kırmızı Honda sedan çaldı. Aracın bulunması için devriyelere haber verildi.

Suda üç ceset bulundu; biri boğulmuş, ikisi vurulmuş. Fotoğraflar ve deliller Rhyme'a ve Çin polisine gönderildi. Parmak izleri AFIS'e gönderildi.

- Herhangi bir kayda uymuyor, ama Sam Chang'in parmaklarında sıra dışı izler var. (Yara, ip yanığı)

- Göçmenlerin Profilleri: Sam Chang, Wu Qichen ve aileleri; John Sung; boğulan kadının bebeği;

tanımlanmayan bir erkek ve bir kadın (sahilde öldürüldüler).

Çalıntı Minibüs, Çin Mahallesi

- Göçmenler tarafından 'Home Store' logosuyla kamufle edildi.
- Kanın sıçrama şekli, yaralı kadının elinden, kolundan ya da omzundan yaralı olduğunu gösteriyor
- Kan örnekleri incelenmek üzere laboratuvara gönderildi.
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif, kanı ile ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.
- Uyan yok.

BÖLÜM ON SEKİZ

Amelia Sachs, Camaro'yu Rhyme'ın evinin yakınındaki sokakta bırakmıştı ve şimdi FDR Drive'da bir polis arabası kullanıyordu.

Araç standart, Ford marka bir steysin ve şehir için yapılmıştı, ama onujparlak sarı renkli spor arabası gibi kullanıyordu. Saat 14.45 idi ve henüz iş çıkışı değildi, ama yollar yine de kalabalıktı ve trafikte arabaların arasından sıyrılmak için bütün hünerini göstermesi gerekiyordu. "Hey, Hongse," diye başladı Li gergin bir sesle, Sachs saatte 110 kilometre hızla bir taksinin etrafından savrularak dönerken. Ama sonra Li, kadının dikkatini yola vermesinin daha iyi olacağını düşünerek sustu.

Arka koltukta oturan Eddie Deng kadının araba kullanma şekliyle ilgilenmiyordu; yanındaki ajan Alan Coe ise oldukça ilgili ve endişeliydi. Göğsünün üzerindeki emniyet kemerine sımsıkı sarılmıştı.

"Bunu gördünüz mü?" dedi Sachs, Houston Caddesi'ne girmek için aracın üzerindeki lambaya ve açık olan siren sesine aldırmadan, doğruca önüne kıran taksi şoförünü işaret ederek.

"Gerçekten hızlı gidiyoruz," dedi Li, sonra yine kadının dikkatini dağıtmaması gerektiğini düşündü ve sustu.

"Hangi yoldan gidiyoruz, Eddie?" diye sordu Sachs.

"Bowery, sola dön, iki blok sonra sağa."

Hâlâ ıslak olan Kanal Caddesi'ne saatte 80 kilometre hızla girdi ve savrulmayı toparlayıp bir çöp kamyonunu sıyrarak Çin Mahallesi'ne doğru gazı köklerken arabanın arkası büyük bir güçle yattı.

Li Çince bir şeyler mırıldandı.

"Ne?"

"Cehennem'in on iblisi," diye tekrarladı Li, bu kez İngilizce konuşarak. Sachs hemen hatırladı; dünyadaki herkesin adının bulunduğu Yaşam ve Ölüm Defter'ini tutan cehennem'in on iblisi. Yaşam ve ölüm için muhasebe defteri.

Babam Herman, diye düşündü genç kadın, çoktan ölümler tarafına girdi bile.

Benim adım hangi tarafta acaba?

Şimdi tanıdığım ve yakın olduğum insanlar? Yakın olacağım insanlar? Yaşam ve ölümü düşünmek...

"Ah, Bayan Sachs, buradasınız."

"Merhaba, doktor."

"Lincoln Rhyme 'in fizisyeniyle birlikteydim."

"Evet?"

"Sizinle konuşmam gereken bir şey var. "

"Kötü bir haber verecek gibisiniz, doktor. "

"Hmm, dedektif," dedi Deng, Sachs'ı düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Sanırım önümüzde bir kırmızı ışık var."

"Anladım," dedi Sachs ve kavşaktan güvenli bir şekilde geçmek için hızını elliye indirdi.

"Gan," diye fısıldadı Li. Sonra Sachs'ın tercüme isteyeceğini düşünerek ekledi: "Lanet olsun!"

Üç dakika kadar sonra, araç bir ara sokağın girişinde kışını savurarak durdu; sokağın girişindeki sarı bantın önünde meraklılar bekliyor, yarım düzine üniformalı polis onların ilerlemesine engel oluyordu. Küçük bir depo gibi görünen binanın ön kapısı açıktı. Sachs'ın arkasından Deng arabadan indi ve sarı saçlı, takım elbiseli bir adama dönerek seslendi: "Hey, dedektif!" Beşinci Bölge' nin dedektiflerinden biri olan adam başıyla selam verdi. Deng ikisini tanıştırdı.

"Olay yerini mi inceleyeceksiniz?" diye sordu adam.

Sachs başıyla onayladı. "Nedir bu bina?"

"Depo. Görünüşe bakılırsa sahibi temiz. Kendisiyle temas kurduk ve kurbanın -adı Jerry Tang- burada çalışıyor olması dışında bir şey bilmediğini anladık. Sekiz tutuklama, iki hapis cezası. Genellikle mafya için sürücü olarak çalışıyor. Ayrıca fedailik de yapmış."

Sokaktaki gümüş renkli 4x4 BMW'yi işaret etti. Bir X5. Tang'ın bu sabah Hayalet'i almak için Long Island'a götürdüğü araba buydu. Arabanın arka kapısında, Tang onu terk edip kaçarken Hayalet'in ateş ederek açtığı bir delik vardı.

Çılgınlıkları duyan bir devriye memuru, karmaşanın yaşandığı binanın yanında son model bir BMW 4x4 görmüştü. Sonra arka taraftaki kurşun deliğini fark ederek ortağıyla birlikte içeri girmişlerdi.

İçeride Jerry Tang'dan geri kalanları bulmuşlardı. Bir bıçak ya da jilette işkence edilmiş -derisi ve gözkapakları yerinde değildi-sonra da öldürülmüştü.

Sachs, Rhyme'ın diğer polisler tarafından haksız çıkarılmaktan, en az suçlular tarafından haksız çıkarılmaktan olduğu kadar nefret ettiğini biliyordu. Karga dedektifi Sonny Li'nin haklı olduğu ortaya çıktığında -Hayalet'in ilk hedefinin kendisini terk eden adam olacağını söylemişti- Rhyme'ın keyfi iyice kaçmıştı. Li'nin sözleri işi daha da kötüleştirmişti tabii ki: "Hey, beni dinlemeliydin, Loaban. Beni dinlemeliydin." "İki kişiyi görevlendirdik," diye devam etti Beşinci Bölge dedektifi. "Tanıkları sorguya çekiyorlar. Ah, işte oradalar."

Sachs, daha önce de birlikte çalıştığı iki dedektife başıyla selam verdi. Bedding ve Saul, artık BMW X5'lerin kayıtlı sahiplerini kontrol etmeleri gerekmediği için, asıl görevlerine geri dönmüşlerdi; yani adına 'sondaj' denen tanık sorgulama işine. İki taraflı oynayan tanıkları konuşmaya ikna etme becerileriyle tanınıyorlardı. Farklı boyda, yapıda ve görünüşte (biri çilliydi) olmalarına karşın, tavırları ve birbirine çok benzeyen saçları onlara bir takma isim kazandırmıştı: İkizler. Aynı zamanda Sert Çocuklar olarak da tanınıyorlardı.

"Buraya ilk keşiften yirmi dakika sonra geldik," diyen ya Bedding ya da Saul idi; uzun olanı.

"Lise öğrencisi bir kız okuldaki tiyatro çalışmasından eve dönüyormuş. Binadan gelen çığlıkları duymuş. Ama eve girene kadar kimseye haber vermemiş. O..."

"...korkmuş. İçeride karşımıza çıkan manzarayı düşününce onu pek suçlayamıyorum. Ben de korkardım."

"Her yerde kan ve organ parçaları var."

Sachs yüzünü buruşturdu; ama bunun nedeni kan değildi. Çalışırken kullandığı beyaz tulumu giymek için bacağına kaldırmış, bu da, artritli dizlerinin korkunç şekilde acımasına neden olmuştu.

"Binadaki sekiz kişiyle konuştuk," dedi Bedding; ya da Saul.

"Ve etraftakilerle de. Bu olayda her zamankinden daha fazla üç maymun var; duymadım, görmedim, söylemedim."

. "Evet, buradaki insanların çoğu kör olmuş."

"Tang'ı bu hale getirenin Hayalet olduğunu duyduklarını ve bu yüzden herkesin

korktuğunu sanıyoruz. Kimse yardım etmiyor. Onlardan öğrenebildiğimiz tek şey, bir-iki..."

"...üç-dört..."

"... kişinin, muhtemelen erkek, şu deponun kapısını kırdıkları." "On dakika boyunca korkunç çığlıklar duyulmuş. Sonra iki el ateş edilmiş ve gerisi sessizlik."

"Kızın annesi 911'i aramış."

"Ama devriye buraya ulaşana kadar herkes gitmiş."

Sachs ara sokağın iki tarafına ve deponun önündeki sokağa baktı. Korktuğu başına gelmişti, Hayalet ve yardımcılarının kullandığı arabaya ait olabilecek izler yağmur yüzünden silinmişti.

"İçeriye kim girdi?" diye sordu, Beşinci Bölge'nin sarışın dedektifi. "Sadece bir üniformalı; kurbanın hayatta olup olmadığını anlamak için. Yukarıdakiler bize, onu el değmeden istediğinizi söylediler. Bu yüzden adli doktoru bile sokmadık."

"Güzel," dedi Sachs. "İçeri giren devriye memuruyla konuşmak istiyorum."

"Hemen bulurum."

Adam çok geçmeden üniformalı bir devriye memuresini getirdi. "İçeri ilk giren bendim. Benimle mi konuşmak istediniz?"

"Sadece ayakkabımı."

"Şey, tabii." Kadın ayakkabısını çıkarıp Sachs'a verdi; o da tabanın bir fotoğrafını çekti ve ayakkabı numarasını not etti.

Böylece, incelemelerde Hayalet'in ve yardımcılarının ayak izleriyle karışmayacaktı.

Sonra kendi ayak izlerini ayırabilmek için ayakkabı tabanlarına lastik bantlar koydu. Başını kaldırdığında deponun girişinde duran Sonny Li'yi fark etti. "Affedersin," dedi hırçın bir ses tonuyla, "biraz geri durmanda bir sakınca var mı?"

"Tabii, tabii, Hongse. Çok büyük bir yer. Bakacak çok yer var. Ama Confucius'u bilirsin, değil mi?"

"Pek değil," dedi Sachs, içeriye incelemeye başlarken.

"Der ki, 'En uzun yolculuk, ilk adımla başlamalıdır.' Sanırım bunu yazan oydu. Belki de başka biriydi. Mickey Spillane'i Confucius'dan daha fazla okurum."

"Mümkünse şurada bekleyebilir misin, dedektif Li?"

"Diyelim ki, bana Sonny de."

Yana çekildi ve Sachs depoya girdi. Kulaklıkları mikrofonunu taktı ve Motorola telsizini açtı.

"Olay Yeri, Beş Sekiz Sekiz Beş'ten Merkez'e. Bir telefon istiyorum, tamam!"

"Anlaşıldı, Beş Sekiz Sekiz Beş. Numara nedir, tamam?"

Onlara Lincoln Rhyme'in telefon numarasını verdi ve bir an sonra onun sesini duydu. "Sachs, neredesin? Daha olay yerine ulaşmadın mı? Hızlı hareket etmemiz gerek."

Her zaman olduğu gibi Rhyme'in sabırsızlığı Sachs'a güven verdi. Ortamı inceledi. "Tanrım, Rhyme, burası gerçekten savaş alanına dönmüş."

"Anlat bana," dedi Rhyme. "Önce ortamın tanımını yap."

"Depo ve ofis iç içe. Aşağı yukarı dokuz on beş metre, ofis kısmı yaklaşık üçe altı. Birkaç masa ve..."

"Birkaç? İki mi, yoksa on sekiz tane mi?"

Rhyme gevşek gözlem yapan kimseye acımadı.

"Affedersin," dedi Sachs. "Dört metal masa, sekiz sandalye, hayır dokuz; biri ters dönmüş."

Bu, Hayalet'in işkence etmek ve öldürmek için Tang'ı bağladığı sandalyeydi.

"Metal raflarda, içinde yiyecek bulunan karton kutular dizilmiş. Konserve yiyecekler ve selofan paketler. Restoran işi."

"Pekâlâ, Thom yazmaya hazır. Hazırsın, değil mi Thom? Büyük yaz da görebileyim. Şuradaki kelimeler, onları seçemiyorum. Onları yeniden yaz... tamam, tamam... Lütfen tekrar yaz." Bir an duraksadıktan sonra tekrar konuştu. "Izgaraya başla, Sachs."

Olay yerini incelemeye başladı; bir taraftan da düşünüyordu: ilk adım... en uzun yolculuk.

Ama adım adım incelemeye geçen yirmi dakika sonunda hiçbir şey elde edemediler. Bulduğu iki

mermi kovanı, Hayalet'in sahilde kullandığıyla aynı tabancadan çıkmışa benziyordu. Ama onları doğruca New York'taki gizlenme yerine götürebilecek bir şey yoktu.

Sigara, kibrit, parmak izi... hiçbir şey. Saldırganlar deri eldiven giymişlerdi.

Tavanı inceledi ve ortamı kokladı -Rhyme'ın, olay yeri araştırmacıları için iki önemli direktifi- ama yardımcı olacak bir şey bulamadı. Kulaklıklarında aniden Rhyme'ın sesini duyunca Sachs irkildi. "Konuş benimle, Sachs. Sessiz olman hoşuma gitmiyor."

"Burası tam bir savaş alanı," diye tekrarladı Sachs.

"Bunu söylemiştin. Bir. Savaş. Alanı. Ama bu bize çok fazla bilgi vermiyor, değil mi? Bana detayları ver." "Yağmalanmış, çekmeceler açılmış, duvarlardaki afişler ve posterler sökülmüş, masaların üstü yere inmiş, heykeller, biblolar, balık kavanozu, fincanlar ve bardaklar paramparça olmuş."

"Bir mücadele mi?"

"Sanmıyorum."

"Çalman bir şey var mı?"

"Belki, ama çoğunlukla barbarlık, bence."

"Ayak izleri neye benziyor?" diye sordu Rhyme.

"Hepsinin altı düz."

"Gösterişli pislikler," diye mırıldandı Rhyme.

Sachs, onun kendilerini Hayalet'in saklandığı yere götürecek minicik bir ipucu umduğunu biliyordu, ama derin iz birakan tabanlar bu tür delilleri aylar boyunca saklayabilirken, düz tabanlı ayakkabıların izleri çok çabuk kayboluyordu.

"Pekâlâ, Sachs, devam et. Ayak izleri sana neler söylüyor?"

"Bence... "

"Düşünme, Sachs. Bir olay yerini bu şekilde anlayamazsın. Biliyorsun. Onu hissetmelisin. "

Adamın alçak, yatıştırıcı sesi öylesine hipnotize ediciydi ki, Sachs kendini ister istemez suçun içinde buluyor, sanki suçu işleyenlerden biri oluyordu. Lateks eldivenlerin içinde avuçları iyice terlemeye başladı.

"Orada. Jerry Tang masasında oturuyor ve onlar... "

"Biz," diye düzeltti Rhyme sert bir sesle. "Sen Hayalet'sin, unutma." "...biz kapıyı kırarak içeri giriyoruz. Adam yerinden fırlayıp arka kapıya koşuyor, ama onu yakalayıp tekrar koltuğuna oturtuyoruz."

"Bunu biraz daha belirginleştirelim, Sachs. Sen yılankafasın. Sana ihanet eden adamı buldun. Ne yapacaksın?"

"Onu öldüreceğim."

Yolda yiyecek eþeleyen bir karga gördüm. Başka bir karga yiyeceği almaya çalıştı, ama ilki sadece onu korkutmakla kalmadı; onu izledi ve gözlerini çıkarmaya çalıştı.

Sachs aniden büyük bir öfkeyle doldu. Öfkesi neredeyse soluğunu kesiyordu. "Hayır, bekle, Rhyme. Adamın ölümü ikinci planda. Asıl istediğim onun canını yakmak. İhanete uğradım ve onun iyice canını yakmak istiyorum."

"Ne yapıyorsun? Tam olarak?"

Sıcak tulumun içinde terlerken bir an tereddüt etti. Vücudunda bir sürü nokta kaşınıyordu. Tulumun üzerinde bir delik açıp vücudunu kaşımak geldi içinden.

"Ben... "

"Ben,' Sachs. 'Ben' kim? Sen Hayalet'sin, unutma!"

"Bunda çok zorlanıyorum, Rhyme," dedi gönülsüzce. "Onda, Hayalet'te bir şey var. Çok uç noktada bir adam. O noktada her şey gerçekten çok kötü."

Ailelerin öldüğü, çocukların batan gemilerin ambarlarına kilitlendiği, bulabildikleri tek sığınakta insanların sırtlarından kurşunlandığı bir yerdi burası; acımasız, soğuk okyanus. İnsanlara ayak bağı olmaktan ve sinirlendirmekten başka suçları olmayan bu insanların öldüğü bir yer.

Sachs, Jerry Tang'ın açık kalmış gözlerine baktı.

"Oraya git, Sachs," diye mınıldandı Rhyme. "Devam et. Seni geri getireceğim. Merak etme."

Ona inanabilmeyi isterdi.

Kriminolog devam etti. "Haini buldun. Ona kızgınsın. Ne yapıyorsun?"

"Yanımdaki diğer üç adam Tang'ı bir sandalyeye bağlıyor ve bıçak ya da jilette işkence ediyor. Adam korkmuş ve çığlık atıyor... Biz eğleniyoruz. Acelemiz yok. Her tarafta et parçaları var. Kulak parçasına, deri şeritlerine benziyorlar. Gözkapaklarını kesiyoruz... "

Sachs tereddüt etti. "Ama herhangi bir ipucu göremiyorum, Rhyme. Bize yardımcı olabilecek bir şey bulamıyorum."

"Ama orada ipuçları var, Sachs. Olduğunu biliyorsun. Locard'ı hatırla."

Edmond Locard, her olay yerinde kurbanla saldırgan ya da olay yeriyle saldırgan arasında bir delil alışverişi olduğu tezini savunan Fransız bir kriminal uzmandı. Delilleri ilk anda tanımlamak zor olabilir ve hatta köklerine doğru izlemek daha da zordur, ama Rhyme'ın da sık sık söylediği gibi, bir kriminal uzman işinin görünür imkânsızlıklarına aldırmmamalıdır.

"Devam et; daha ileri... daha ileri... Sen Hayalet'sin. Elinde bıçak ya da jileti tutuyorsun."

Genç kadının öfkesi aniden kayboldu ve tuhaf bir dinginlik hissetti. Bu sarsıcı, ama tuhaf bir şekilde çekici duygu her yanını sardı. Jerry Tang'a bakarken ter içindeydi ve zor nefes alıyordu, ama Kwan

Ang'ın, Gui'nin, Hayalet'in iğrenç ruhu onu ele geçirmişti. Adamın duygularını hissedebiliyordu; kendisine ihanet eden adamın acılı ve yavaş ölümü karşısında manyakça bir zevk duyuyordu.

Daha fazlasını görmek istediğini hissederek yutkundu; Tang'ın çılgınlıklarını duymak, titreyen vücudundan fişkırarak kanları görmek istiyordu...

"Ben... "

"Ne, Sachs?"

"Tang'a işkence eden ben değilim.""

"Değil misin?"

"Hayır. Bunu öbürlerinin yapmasını istiyorum. Böylece kendim izleyebilirim. Bu şekilde daha tatmin edici. Bir porno film izler gibi. Her şeyi görmek, her şeyi duymak istiyorum. Tek bir detayı bile atlamak istemiyorum. Gözkapaklarımı kesmelerini istiyorum; böylece, Tang benim onu izlediğimi görmek zorunda kalacak. Devam edip gitmesini, olabildiğince uzun sürmesini istiyorum."

"Ah, güzel, Sachs," diye fısıldadı Rhyme. "O halde senin izlediğin bir yer olmalı."

"Evet. Burada Tang'a dönük duran bir sandalye var; cesetten yaklaşık üç metre ötede." Sesi çatladı. "İzliyorum," diye fısıldadı. "Bundan zevk alıyorum." Başından süzülen teri hissederken yutkundu. "Çılgınlıklar beş-on dakika kadar devam etti. Bütün bu süre boyunca önünde oturdum ve her çılgınlığın, her bir damla kanın, her kesişin tadını çıkardım." Sachs nefes nefeseydi.

"Nasılsın, Sachs?"

"İyiyim," dedi genç kadın.

Oysa hiç de iyi filan değildi. Kapana kısılmıştı; tam da girmek istemediği o yerde. Hayatında güzel olan her şey aniden kirlenmişti ve Hayalet'in dünyasına daha fazla girmişti.

Kötü bir haber verecek gibisiniz...

Elleri titriyordu. Umutsuz ve yalnızdı.

Kötü bir haber...

Kes şunu! dedi içinden.

"Sachs?" diye sordu Rhyme.

"İyiyim."

Kes şunu; et parçalarını, fişkırarak kanları... düşünmeyi kes... Bu acıdan ne kadar zevk aldığını düşünmeyi kes!

O anda kriminal uzmanın bir şey söylemediğini fark etti.

"Rhyme?"

Cevap yoktu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Sachs.

"Pek değil," dedi sonunda Rhyme.

"Sorun nedir?"

"Bilmiyorum... Nerede oturduğunu bilmenin bize ne yaran olur ki? O lanet olasıca düz tabanlı ayakkabılardan giyiyordu. Hayalet'in bulunduğunu bildiğimiz tek yer orası ama elimizde ne delil var?"

Hayalet'in ruhunun bıraktığı izle hâlâ midesi bulanık Sach's sandalyeye baktı. Ama konsantre olamayarak başını çevirdi.

"Düşünemiyorum," dedi Rhyme, öfkeli ve umutsuz bir ses tonuyla. "Ben... "

"Birşey olmalı," diye devam etti adam. Sach's onun sesindeki umutsuzluğu hissetti ve buraya gelip çalışmayı kendisinin yapmak istediğini anladı.

"Bilmiyorum," dedi genç kadın, titreyen sesiyle.

Sandalyeye baktı, ama zihninde, inip kalkarak Jerry Tang'ın bedenine girip çıkan, delip kesen bıçağı gördü.

"Lanet olsun," dedi Rhyme. "Ben de bilmiyorum. Sandalye ayakta mı?"

"Hayalet'in izlemek için oturduğu sandalye mi? Evet."

"Peki, bunun bize ne yararı var?" Rhyme'ın sesi öfkeliydi.

Bu tanıdığı adama pek benzemiyordu. Lincoln Rhyme'ın her şey hakkında bir fikri olurdu. Neden yenilmiş gibi konuşuyordu? Adamın ses tonu Sach's'ı tedirgin etmişti. Fuzhou Ejderi'nde ölen göçmenler ve mürettebat için hâlâ kendini mi suçluyordu?

Sach's barbarlık gösterisinden, kalıntılarla kaplanmış sandalyeye odaklandı tekrar. Dikkatle inceledi. "Bir fikrim var. Bekle." Sandalyeye yaklaştı ve altına baktı. Birden heyecanlandı. "Burada sürünme izleri var, Rhyme. Hayalet bu sandalyeye oturdu ve öne eğildi; daha iyi görmek için. Ayaklarını sandalyenin altında kavuşturdu."

"Eee?" dedi Rhyme.

"Bu da demektir ki, ayakkabının yüzüyle tabanı arasındaki dikişlerden bir şeyler düşmüş olabilir. Burayı vakumlayacağım. Eğer şanslıysak, bizi evinin ön kapısına götürecek bir şeyler bulabiliriz."

"Mükemmel, Sach's," dedi Rhyme. "Hemen gidip süpürgeyi al."

Bu bulguyla heyecanlanan Sach's, aleti almak için çalışma setinin durduğu kapıya doğru yürüdü. Sonra birden durdu ve hafifçe kıkırdadı. "Beni kandırdın, Rhyme."

"Ne yaptım?"

"Masum rolü oynama." Hayalet'in olayı izlemek için oturduğunu söylediğinden beri, Rhyme'ın sandalyenin altında bir şeyler olduğunu bildiğini anlamıştı. Ama o sırada Hayalet'in berbat dünyasında olduğunu ve onu daha iyi bir yere getirmesi gerektiğini anlamıştı; birlikte yaptıkları işin sığınağına. Onu karanlıktan çıkarmak ve dikkatini kendi üzerine çekmek için yenilmiş, vazgeçmiş numarası yapmıştı.

Bilerek yapılan bir hataydı, ama sevgi böyle küçük yanıltmacalarda ortaya çıkıyordu.

"Teşekkürler."

"Seni geri getireceğime söz vermiştim. Şimdi biraz ortalığı süpür bakalım."

Sachs sandalyenin altını ve çevresini Süpürdükten sonra, filtreyi çıkarıp plastik delil poşetlerinden birinin içine koydu.

"Sonra neler oluyor?" diye sordu Rhyme.

Sachs, Tang'ı öldüren yaralardan saçılan kanın açısını hesapladı. "Görünüşe bakılırsa, Tang sonunda acıdan bayılınca Hayalet ayağa kalkmış ve onu vurmuş. Sonra da kendisi ayrılmış ve asistanları her tarafı yıkıp dağıtmış."

"Olayların bu sırayla olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü mermi kovanlarından birinin üstünde toz ve çerçöp, ayrıca Hayalet'in oturduğu sandalyenin üzerinde de kırık cam parçaları ve yırtılmış poster kâğıtları vardı."

"Güzel."

"Ayakkabılar için elektrostatik çekim yapacağım," dedi Sachs. "Söyleme, Sachs," dedi Rhyme, yine normal haline dönerek. "Sadece yap."

Genç kadın dışarı çıktı ve aletlerini alarak geri döndü. Bu yöntemde, ayak izinin üzerine naylon bir tabaka konuyor, bu tabakaya bir elektrik dalgası yollanıyordu. Sonuçta, ayak izinin naylon fotokopisine benzeyen bir görüntüsü elde ediliyordu.

Arkasını karanlık depoya dönmüş ve yere eğilmiş bir halde çalışırken, sigara dumanının kokusunu aldı. Ah, Tanrım, diye düşündü aniden; katillerden biri geri dönmüş, belki de şu anda tabancasını beyaz tulumunun sırtına doğrultmuştu.

Belki de Hayalet'in kendisiydi...

Hayır, dedi sonra birden anlayarak, bu kayıp bangshoul Sachs elektrostatik aletini elinden fırlatıp bir takla attı ve elinde Glock. 40 model tabancasıyla sırtının üzerine düştü. Namlu doğruca saldırganın göğsünü hedeflemişti.

"Senin ne işin var burada?" dedi öfkeyle, sert düşüşün verdiği acıyla kıvranarak.

Sonny Li, ağzında bir sigarayla deponun içinde dolanıyor, etrafa bakmıyordu.

"Ne mi yapıyorum? Ben de olay yerini inceliyorum."

"Neler oluyor, Sachs?" diye sordu Rhyme.

"Li burada. Sigara içiyor."

"Ne? Onu hemen oradan çıkar."

"Ben de buna uğraşıyorum." Sachs acıyla doğruldu ve Çinli polise bağırdı. "Delilleri bozuyorsun!"

"Biraz sigara içiyorum. Siz Amerikalılar çok evhamlısınız..." "Ayakkabılarındaki, giysilerindeki, ayak izlerindeki partiküller... Burayı berbat ediyorsun!"

"Hayır, hayır, ben de inceliyorum."

"Onu oradan çıkar, Sachs!" diye bağırdı Rhyme.

Sachs, Çinli polisi kolundan yakaladı ve kapıya doğru sürükledi. Deng ve Coe'yu çağırdı. "Şunu dışarıda tutun."

"Affedersin, dedektif," dedi Eddie Deng. "Burada sana yardım edeceğini söyledi."

"Yardım ediyordum," dedi Li, şaşkın bir tavırla. "Sorun nedir?"

"Onu burada tutun. Gerekirse kelepçeleysin."

"Hey, Hongse, çok kabasın. Bunu biliyor muydun?"

Sachs içeri daldı ve işini bitirdi.

"Eddie Deng orada mı?" diye sordu Rhyme.

"Dışarıda," dedi Sachs.

"Şirket muhtemelen temiz, ama dosyaları incelemesini söyle; muhtemelen belgeler Çince'dir. Hayalet, insan kaçakçılığı ya da başka yılankafalarla ilgili bir şeyler bulabilecek miyiz bakalım."

Sachs dışarı çıkınca Eddie Deng'e el salladı. Adam telefon kulaklığını çıkardı ve Sachs'ın yanına geldi. Rhyme'ın talimatını aldı. Sachs kendi işine devam ederken, Deng de masaların ve dolapların çekmecelerini karıştırmaya başladı. Yarım saat kadar dikkatle çalıştıktan sonra

Sachs'a döndü. "İşe yarar bir şey yok. Hepsi restoran yüklemeleriyle ilgili."

"Burada işimi bitirdim," dedi Sachs, raporu Rhyme'a ilettikten sonra. "Yirmi dakikaya kadar orada olurum."

Bağlantıyı kestiler.

Ağrıyan sırtına masaj yaparken düşünüyordu. Peki ya Hayalet'in yardımcısı, banghsoul O da şehirde miydi? Kendileri için bir tehdit miydi?

Arkanızı kollayın...

Tam kapıdan çıkmak üzereyken telefonu çaldı. Cevap verdiği John Sung'ın kendini tanıtan sesini duyunca hem şaşırmış hem de memnun olmuştu.

"Nasılsınız?" diye sordu Sachs.

"İyiyim. Yaram biraz kaşınıyor." Sonra ekledi. "Size söylemek istediğim, artrit rahatsızlığınız için bazı bitkisel ilaçlarım var. Oturduğum binanın alt katında bir restoran var. Orada buluşabilir miyiz?"

Sachs saatine baktı. Ne sakıncası vardı ki? Uzun sürmezdi. Delilleri Deng ve Coe'ya teslim ederken, bir yere uğraması gerektiğini ve yarım saat sonra Rhyme'ın ofisine geleceğini söyledi. Sonny Li'yi de yanlarına alarak Rhyme'ın ofisine başka bir memurun arabasıyla gitmeleri gerekecekti. Li, Sachs'ın kullandığı arabaya binmeyeceği için rahatlamıştı.

Sachs hemen tulumunu çıkardı ve polis aracının arkasına attı.

Sürücü koltuğuna yerleşirken, depoya doğru baktı, açık gözleri tavana dikilmiş Jerry Tang'ın cesedi hâlâ aklından çıkmıyordu.

Hayalet'in elinden çıkan bir ceset daha. Yaşam ve Ölüm Defterinde bir kişi daha bir sütundan diğerine geçmişti.

Daha fazla olmasın, dedi içinden, Cehennemin On İblisi'ne. Lütfen daha fazla olmasın.

BÖLÜM ON DOKUZ

Polis aracını Çin Mahallesi'nin dar sokaklarından büyük bir ustalıkla geçiren Amelia Sachs, John Sung'ın oturduğu binanın önünde park etti.

Arabadan inerken binanın zemin katındaki ve restoranın yanındaki çiçekçi dükkânının elle yapılmış tabelasına baktı. "Hayatta şansa ihtiyacınız varsa, şanslı bambunuzu alın!"

O sırada, restoranın camından, içeride bekleyen John Sung'ı gördü. Adam gülümseyerek kendisine el salladı.

İçeride, Sachs'ı karşılamak için ayağa kalkarken gözlerini kırpıştırıyordu.

"Hayır, hayır," dedi Sachs. "Ayağa kalkmayın."

Geniş bir masada adamın karşısına oturdu.

"Yiyecek bir şey alır mıydınız?"

"Hayır. Uzun süre kalamam."

"O halde çay." Sung, Sachs için çay koydu ve küçük fincanı ona doğru itti.

Restoran karanlık ama temizdi. Çok sayıda adam masalarda gruplar halinde oturmuş, Çince konuşuyorlardı.

"Ne oldu, onu bulabildiniz mi?" diye sordu Sung. "Hayalet'i?"

Sachs soruşturma ile ilgili konuşmak istemediği için, sadece ellerinde bazı ipuçları olduğunu söylemekle yetindi.

"Bu belirsizlikten hoşlanmıyorum," dedi Sung. "Apartmanda her ayak sesi duyduğum yerde donup kalıyorum. Bu Fuzhou'daki gibi. Birisi dairenizin kapısının önünde yavaşlıyor ya da duruyor ve komşularınızdan biri mi, yoksa yerel parti yetkililerinin sizi tutuklatmak için evinize gönderdiği polisler mi, bilemiyorsunuz."

Jerry Tang'ın başına gelenleri hatırlayınca, Sachs pencereden dışarı, Sung'ı korumak için oturduğu binanın önünde bekleyen polis arabasına baktı.

"Fuzhou Ejderi hakkında basında çıkan onca haberdan sonra," dedi Sachs, "Hayalet'in Çin'e geri dönmesini beklerdim. Peşinde ne kadar insan olduğunu bilmiyor mu?"

Sung düşünceli bir tavırla ona baktı. "'Köprüleri yık... "

"... ve gemileri batır.'" Genç kadın başıyla onayladı. Sonra ekledi; "Şey, bu felsefeye inanan tek kişi o değil."

Sung bir an için Sachs'ı inceledi. "Güçlü bir kadınsınız. Hep dedektif miydiniz?"

"Hayır, birkaç yıl başka alanlarda çalıştıktan sonra polis akademisine gittim. Ondan önce kısa bir süre Madison, Avenue Ajansı'nda modellik yaptım."

"Modellik mi?" Adamın gözleri keyifle parlamıştı.

"Gençtim. Bir süre denemek ilginç gelmişti. Aslında daha çok annemin fikriydi. Bir defasında babamla birlikte bir araba üzerinde çalışıyorduk. O da polisti, ama arabalar hobisiydi. Eski bir Thunderbird'ün motorunu modifiye ediyorduk. Ford. Spor bir araba. Biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Ben de, tam hatırlamıyorum ama on dokuz yaşında filandım; şehirde bir modellik ajansında fason çalışıyordum. Ben arabanın altındayken elindeki penseyi düşürdü. Yanağıma geldi." "Of!"

Sachs başıyla onayladı. "Ama asıl 'of,' annem kesiği gördüğünde oldu. Kime daha kızgın olduğundan emin değilim; babama mı, bana mı, yoksa Ford otomobil fabrikasına mı?"

"Peki ya anneniz?" diye sordu Sung. "Siz çalışırken çocuklarınıza o mu bakıyor?"

Sachs çayından bir yudum aldı ve bakışlarını kaçırmadan adama baktı. "Çocuğum yok."

Sung kaşlarını çatı. "Siz... ah, üzgünüm." İçten olduğu ses tonundan anlaşılıyordu.

"Bu dünyanın sonu değil," dedi Sachs.

"Elbette değil," dedi Sung başını sallayarak. "Aşırı tepki verdim sanırım... Ailelerle ilgili Doğu'da ve Batı'da düşünceler farklı."

Aslında pek de değil, diye düşündü, ama bu fikrin üzerinde çok fazla durmadı.

"Çin'de çocuklar bizim için çok önemlidir," diye devam etti Sung. "Elbette, bizim aşırı nüfus sorununuz var, ama hükümetle ilgili olarak halkın en nefret ettiği nokta, tek çocuk kanunu. Çin' de nüfus çoğunluğu Han'dadır ve sınır bölgelerinde azınlık oldukları iddia edilen insanların birden fazla çocuk sahibi olmasına izin verilmez.

Benim bir gün, daha fazla çocuğum olacak. Çocuklarımı buraya getireceğim ve biriyle tanıştıgımda, iki ya da üç tane daha yapacağım." Bunu söylerken genç kadının gözlerine baktı ve Sachs adamın gözlerinden yayılan o huzur duygusunu tekrar hissetti. Gülümsemesinden de. Çin tıbbında ne kadar başarılı olduğu konusunda bir fikri yoktu, ama sadece yüzü bile bir hastayı sakinleştirmekte ve tedavi sürecine yardımcı olmakta yeterli olur gibi görünüyordu.

"Dilimizin piktogramlara dayandığını biliyorsunuz. Çin alfabesinde, 'sevgi' kelimesine karşılık gelen karakter, çocuğunu tutan bir anneyi temsil eden çizgilerdir."

Sung'a daha fazlasını söylemek, evet, kendisinin de çocuk istediğini söylemek için büyük bir arzu duydu. Aniden kendini ağlayacak gibi hissetti. Hemen kendini kontrol etti. Buna izin veremezdi. Bir kalçasında Avusturya yapımı en iyi tabancalardan biri, diğerinde de biber spreyi dururken ağlayıp zırlamak olmazdı. Kısa bir an için sessizce birbirlerine bakmakta olduklarını fark etti. Bakışlarını indirdi ve çayından bir yudum daha aldı.

"Evli misiniz?" diye sordu Sung.

"Hayır. Ama hayatımda biri var."

"Bu çok güzel," dedi Sung, onu incelemeye devam ederek. "Sizinle aynı meslekten olmalı. Acaba bana sözünü ettiğiniz kişi olabilir mi? Lincoln..."

"Rhyme." Sachs güldü. "Sıkı bir gözlemcisiniz."

"Çin'de, doktorlar ruh dedektifidir." Sung öne eğildi. "Kolunuzu uzatın."

"Ne?"

"Kolunuz. Lütfen."

Sachs söyleneni yaptı ve Sung iki parmağını kadının bileğine bastırdı. "Ne?"

"Şşşt. Nabız atışınızı ölçüyorum." Kısa bir süre sonra arkasına yaslandı. "Teşhisim doğru."

"Yani artrit rahatsızlığımla ilgili mi?"

"Artrit sadece bir belirti. Biz belirtilerin sadece denge kayması olduğunu düşünürüz. Tıbbın amacı, uyumu ve dengeyi yeniden sağlamaktır."

"Peki dengesiz olan ne?" "Çin'de rakamları çok severiz. Beş kutsama, kurban olarak beş hayvan."

"Cehennem'in On İblisi."

Sung güldü. "Kesinlikle. Şimdi, bizim tıbbımızda liu-yin vardır; altı öldürücü etki. Bunlar rutubet, rüzgâr, ateş, soğuk, kuraklık ve yaz sıcağıdır. Bunlar organları, qi -ruh- kan dolaşımını ve özü etkiler. Aşırı ya da yetersiz olduklarında, dengeyi bozarak sorun yaratırlar. Çok fazla nemin kurutulması gerekir. Çok fazla soğuk ısıtılmalıdır."

Altı öldürücü etki, diye düşündü Sachs.

"Dilinizden ve nabzınızdan anladığıma göre, dalağınızda çok fazla su var. Bu diğer sorunların yanında artrit rahatsızlığını da yaratır."

"Dalak mı?"

"Batı tıbbının anladığı şekilde organın kendisi değil," dedi, Sachs'ın şüpheciliğini fark ederek. "Dalak daha çok bir sistemdir."

"Peki, dalağımın ihtiyacı olan nedir?" diye sordu Sachs.

"Daha az nemli olmak," diye cevap verdi Sung, sanki son derece acıkmış gibi. "Sizin için bunları getirdim." Sachs'a bir torba uzattı. Dedektif torbayı açtığında bazı otlar ve kuru bitkiler buldu. "Bunları iki gün boyunca içtiğiniz çaya katın." Sonra küçük bir kutu daha uzattı. "Bunlar da Qi Ye Lien tabletleri. Bitkisel aspirin. Kutunun üzerinde kullanma talimatı İngilizce yazıyor. Ayrıca akupunkturun da büyük yararı olur. Burada akupunktur lisansım yok ve Göçmen Bürosu ile işim bitmeden önce herhangi bir sorun yaratmak istemiyorum."

"Bunu ben de istemem."

"Ama masaj yapabilirim. Sanırım siz buna akumasaj diyorsunuz. Çok etkilidir. Size göstereceğim. Bana doğru eğilin ve ellerinizi kucağınıza koyun."

Sung masanın üzerinden ona doğru uzanırken, taş maymun güçlü göğsünden aşağı sarktı. Gömleğinin altından, Sachs kurşun yarasını saran bandajları görebiliyordu. Sung'ın elleri kadının

omzunda bazı noktalar buldu ve yaklaşık beş saniye boyunca sertçe bastırıldı, sonra başka noktalar buldu ve aynı şeyi tekrarladı.

Bir dakika kadar sonra arkasına yaslandı.

"Şimdi kollarınızı kaldırın."

Sachs kendisine söyleneni yaptığında hâlâ canı yanmasına karşın, öncekine oranla acısının hafiflediğini fark etti. "İşe yarıyor," dedi şaşkınlıkla.

"Bu sadece geçici. Akupunkturun etkisi daha uzun sürer."

"Bunu düşüneceğim. Teşekkürler." Saatine baktı. "Gitmem gerek." "Bekleyin," dedi Sung, sesinde aceleci bir tonla. "Henüz işimi bitirmedim." Sachs'ın elini tuttu ve yenmiş tırnakları, hırpalanmış teni inceledi. Sachs normalde bu tür kötü alışkanlıklarının farkındaydı, ama bu adamın dikkati onu utandırmamıştı.

"Çin'de doktorlar hastanın sorununu bulmak için bakar, dokunur ve konuşurlar. Hastanın zihin yapısını bilmek çok önemlidir; mutlu, üzgün, endişeli, tutkulu, umutsuz..." Sachs'ın gözlerine dikkatle baktı. "Sizde görüldüğünden daha fazla dengesizlik var. Elde edemeyeceğiniz ya da elde edemeyeceğinizi düşündüğünüz bir şeyi istiyorsunuz." Başıyla tırnakları işaret etti. "Bu sorunun kaynağı bu."

"Peki, ne tür bir uyuma ihtiyacım var?"

"Emin değilim. Belki bir aile. Aşk. Hissettiğim kadarıyla anne veya babanız artık hayatta değil."

"Babam."

"Ve bu sizin için çok zordu."

"Evet."

"Peki ya sevgili? Sanırım onlarla da sorununuz olmuş."

"Okulda benden korkarlardı; hepsinden daha hızlı araba kullanırdım." Gerçek olmasına karşın bunu şakacı bir tavırla söylemişti, ama Sung gülmedi. "Devam edin," diyerek teşvik etti.

"Modellik yaptığım zamanlarda çok etkileyici erkekler bile bana çıkma teklif etmeye çekinirlerdi."

"Bir erkek neden bir kadından korksun ki?" diye sordu Sung, içtenlikle şaşırarak. "Bu Yang'dan korkan Yin gibi bir şey. Yani gece ve gündüz. Rekabet edemezler; birbirlerini tamamlamaları ve tatmin etmeleri gerekir."

"Beni dışarı davet etmeye cesaret edebilenler ise sadece tek şey istiyorlardı."

"Ah, şu..."

"Evet... şu."

"Cinsel enerji çok önemlidir," dedi Sung. "Ruhsal enerjinin, yani chi'nin en önemli parçalarından biri. Ama ancak uyumlu bir ilişkide ortaya çıkarsa sağlıklı olabilir."

Sachs içinden güldü. Şimdi biriyle ilk kez çıktığında sorulacak bir soru vardı: Uyumlu bir

ilişkiyle ilgileniyor musun?

Çayından bir yudum aldıktan sonra, genç kadın devam etti: "Sonra bir süre bir erkekle birlikte yaşadım. Teşkilattan."

"Nereden?" diye sordu Sung.

"Yani o da polisti. Güzel bir ilişkiydi. Yoğun, sürükleyici. Küçük silahlar için atış poligonunda buluşur, birbirimizi yenmeye çalışırdık. Ama tutuklandı. Rüşvet almaktan. Ne demek istediğimi biliyor musunuz?"

Sung güldü. "Ben bütün hayatımı Çin'de geçirdim; rüşvetin ne olduğunu elbette biliyorum. Ve şimdi de," diye devam etti, "birlikte çalıştığınız adamla bir ilişkiniz var."

"Evet."

"Belki sorunun kaynağı budur," dedi Sung sakince, Sachs'ı daha da yakından inceleyerek.

"Neden böyle söylediniz?" diye sordu genç kadın, huzursuzca.

"Sizin Yang olduğunuzu söyleyebilirim; bu kelime, dağın güneş alan tarafım belirtir. Yang ışıktır, harekettir, artıştır, canlıdır, uyanıktır, başlangıçtır, yumuşaktır, bahar ve yazdır, doğumdur. Bu kesinlikle sizsiniz. Ama görünüşe bakılırsa Yin'in dünyasında yaşamak zorundasınız. Bu da dağın gölgeli tarafıdır. Bu içe dönüklük, karanlık, içgözlem, sertlik ve ölümdür. Bir son, sonbahar ve kıştır." Duraksadı. "Sanırım sorun sizin Yang doğanıza sadık olmamanızdan kaynaklanıyor. Yin'i hayatınızın içine çok fazla sokmuşsunuz. Sorun bu olabilir mi?"

"Ben... emin değilim."

"Az önce Lincoln Rhyme 'ın doktoruyla birlikteydim. "

"Evet?"

"Sizinle konuşmam gereken bir konu var. "

Aniden cep telefonu çalınca Sachs yerinden sıçradı. Telefona uzanırken Sung'ın kolunun hâlâ kendisinin üzerinde olduğunu fark etti. Sung geri çekilerek arkasına yaslandı ve dedektif telefona cevap verdi. "Alo?"

"Dedektif, hangi cehennemdesin?" Bu Lon Sellitto idi.

Cevap vermeye pek istekli değildi, ama restoranın karşı tarafında duran polis arabasını görünce, onların gerçeği anlatabileceğini düşünerek nerede olduğunu söylemeye karar verdi. "Tanık John Sung ile birlikteyim."

"Neden?"

"Birkaç şeyi tekrar incelemem gerekiyordu."

Yalan değil, diye düşündü. Hiç de yalan değildi.

"Pekâlâ, öyleyse işini bitir," dedi adam öfkeli bir tavırla. "Sana burada, Rhyme'ın ofisinde ihtiyacımız var. Bakman gereken bir delil bulduk."

Tanrım, diye düşündü Sachs. Bu adamın derdi ne?

"Hemen geliyorum."

"Kesinlikle," dedi dedektif ve telefonu kapadı.

Sellitto'nun tavrına şaşırın Sachs, telefonu cebine attıktan sonra Sung'a döndü. "Gitmem gerek."

"Sam Chang ve gemiden kurtulan diğerlerini bulabildiniz mi?" diye sordu doktor, yüzünde umutlu bir ifadeyle.

"Henüz bulamadık."

"Eğer beni tekrar ziyaret ederseniz onur duyarım," dedi Sung, Sachs kalkarken onu şaşırtarak. "Tedavime devam edebilirdim." Sung ot torbasını ve hapları ona doğru itti.

Genç kadın cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Tabii. Bunu isterim."

BÖLÜM YİRMİ

"Umarım önemli bir şeyi engellememişizdir, dedektif," dedi Lon Sellitto sinirli bir tavırla, Sachs içeri girerken.

Dedektife ne demek istediğini soracaktı, ama o anda Rhyme'in havayı kokladığını gördü. Sachs şüpheli bir bakışla cevap verdi sadece. "Kitabımı hatırlıyor musun, Sachs? 'Olay yerini inceleyen memurlar parfüm sürmemelidir...'"

"Çünkü ortama ait olmayan kokular orada bulunan kişileri tanımlamaya yararlı olabilir."

"Güzel."

"Ama bu parfüm değil, Rhyme."

"Tütsü mü?" diye sordu kriminal uzman.

"Oturduğu binanın alt katındaki restoranda John Sung ile buluştum. Orada tütsü yakmışlardı."

"Leş gibi kokuyor," dedi Rhyme.

"Hayır, hayır," dedi Sonny Li. "Huzur verici. Çok huzur verici."

Hayır, leş gibi kokuyor, diye düşündü huysuzlaşan Rhyme. Sachs'ın elindeki torbaya baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ve o nedir?"

"İlaç. Artrit rahatsızlığım için."

"Tütsüden de beter kokuyor. Onunla ne yapacaksın?"

"Çay yapacağım."

"Anlaşılan amacı acını unutturacak kadar berbat bir tat yaratmak. Umarım hoşuna gider." Bir an dikkatle Sachs'a baktı. "Dr. Sung ile görüşmen iyi miydi, Sachs?"

"Ben..." diye başladı Sachs huzursuzca, adamın sinirli ses tonundan rahatsız olarak.

"O nasıl?" diye sordu Rhyme, kaygısız bir tavırla.

"Daha iyi," diye cevap verdi Sachs.

"Çin'deki evinden söz etti mi? Nerelere gittiğinden? Kimlerle zaman geçirdiğinden?"

"Sen ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Sachs, ihtiyatlı bir tavırla. "Sadece benim anladığım şeyi senin de anlayıp anlamadığını sormaya çalışıyorum."

"Nedir o?"

"Şu Sung'ın Hayalet'in yardımcısı olabileceği. Ya da yordakçısı." "Ne?" dedi Sachs şaşkınlıkla.

"Görünüşe bakılırsa aklına bile gelmemiş," dedi Rhyme.

"Ama bu mümkün değil. Onunla konuştum. Hayalet ile herhangi bir bağlantısı olamaz. Yani... "

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Rhyme sözünü keserek, "bağlantısı yok. FBI'ın Singapur ofisinden bir rapor aldık. Hayalet'in Ejder'deki yardımcısı Victor Au idi. Görüntüler ve kayıtlar Sahil Koruma'nın bu sabah olay yerinde bulduğu üç cesetten birine uyuyor." Başıyla bilgisayarı işaret etti.

Sachs, önce Rhyme'in ekranındaki resime, sonra da Sahil Koruma'nın çektiği ve Thom'un duvara astığı resimlere baktı. Au boğulan cesetti; vurulan değil.

"Sung temiz," dedi Rhyme sert bir sesle. "Ama bunu on dakika öncesine kadar bilmiyorduk. Sana dikkatli olmanı söylemişim,

Sachs. Oysa sen biraz sohbet etmek için Sung'ı ziyaret ettin. Bana karşı umursamazlık yapma." Sesini yükselterek ekledi. "Bu herkes için geçerli!"

İyi araştır ama arkanı kolla...

"Üzgünüm," diye mırıldandı Sachs.

Rhyme onun dikkatini dağıtanın ne olduğunu düşündü tekrar. Ama bir şey söylemedi. "Herkes işinin başına," dedi sadece. Sonra Tang'ın öldürüldüğü yerden elde edilen ve Thom'un tahtaya astığı elektrostatik resimleri başıyla işaret etti. Hayalet'in ayak izinin diğerlerinden daha büyük -Amerikan ölçüsüyle 8- olduğu dışında başka bir şey söylemek pek mümkün değildi.

"Şimdi, Hayalet'in ayakkabılarından alınan örneklerden ne haber, Mel?"

"Pekâlâ, Lincoln," dedi teknisyen yavaşça, kromatografin ekranının üzerinden bakarak. "Burada bir şeyler var. Okside olmuş çok eski demir tabakaları, eski ahşap lifleri, kül ve silikon; elyafa benziyor. Ana yapı koyu, geniş konsantrasyonlu bir cila içeriyor; montmorilonit. Ayrıca alkalin oksit."

Tamam, dedi Rhyme. Peki, hangi cehennemden gelmişti bu? Başını yavaşça indirip kaldırdı, gözlerini kapadı ve sonra zihninde yürümeye başladı.

Adli Tıp Merkezi'nin başyken, Rhyme şehir içinde her yere yürüyerek giderdi. Cebinde küçük torbalar ve kavanozlar taşır, şehirle ilgili bilgisini geliştirmek için her yerden toprak, beton, toz ve bitki örnekleri toplardı. Bir kriminolog çalıştığı bölgeyi binlerce farklı açıdan tanımalıdır; bir sosyolog, bir kartograf, bir jeolog, bir mühendis, bir botanikçi, bir zoolog veya bir tarihçi olarak.

Cooper'ın tanımladığı parçacıklarla ilgili tanıdık bir şeyler vardı. Ama ne?

Bekle, hatırlıyorum galiba. Yakala onu.

Lanet olsun, kaçtı.

"Hey, Loaban," dedi bir ses uzaktan. Rhyme, Li'ye aldırmadı ve kararlılıkla yürümeye devam etti; sonra yükseldi ve şehrin farklı mahallelerinin üzerinde uçtu.

"O...?"

"Şşşt," dedi Sachs sert bir tavırla.

Rhyme bu tür bir yolculuğa çıktığında onu rahat bırakmak gerekirdi. Columbia Üniversitesi'nin kulesinin; killi toprağı, kireçtaşı ve vahşi hayata ait dışkılarıyla Central Park'ın; her gün yağın kurumla kaplı caddelerin; mazot, tuhaf petrol karışımları ve propan karışmış deniz suyu üzerinde demirlemiş teknelerle dolu limanların; çürümüş Bronx mahallelerinin üzerinden geçti.

Havada süzülerek, süzülerek...

Bir yere gelene kadar.

Gözlerini açtı.

"Semt," dedi. "Hayalet'in semti." "Tabii." Alan Coe omuz silkti. "Çin Mahallesi."

"Hayır, Çin Mahallesi değil" diye cevap verdi Rhyme. "Battery Park ya da oralarda yeni gelişen yerlerden biri."

"Bunu nereden anladın?" diye sordu Sellitto.

"O montmorilonit miydi? Hayır, bentonit. İnşaat işçilerinin derin temeller kazması gerektiğinde, yeraltı suyunu temelden uzak tutmak için kullanılan killi bir çamur o. Dünya Ticaret Merkezi'ni inşa ederken, yaklaşık yirmi metrelik bir temel kazmaları gerekmişti. O zaman milyonlarca ton bentonit kullandılar. Orada her yerde bu maddeden var."

"Ama bentoniti yüzlerce yerde kullanıyorlar," dedi Cooper.

"Tabii, ama Sachs'ın bulduğu ve oraya ait olan başka şeyler de var. O bölge bir çöp bölgesi; paslı metal ve çam kırıklarıyla dolu. Ve kül! Müteahhitler oradaki eski iskeleleri kaldırmak için yaktılar."

"Ve Çin Mahallesi'nden sadece yirmi dakika uzakta," dedi Deng.

Thom bu noktayı da delil çizelgesine ekledi.

Ama buldukları yer hâlâ çok geniş bir alandı ve burada birçok bina vardı; oteller, apartmanlar ve ofis binaları. Hayalet'in yerini tam olarak belirlemek için bu alanın daraltılması gerekiyordu, bunun için de daha fazla bilgiye ihtiyaç vardı.

Sonny Li, tahtanın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"Hey, Loaban, benim de bazı fikirlerim var."

"Ne gibi?" diye homurdandı Rhyme. Adam leş gibi sigara kokuyordu. Rhyme asla sigara içmemişti ama ona gıpta ediyordu; adam en azından yürüyordu.

Lanet olasıca ameliyat işe yarar umarım, diye düşündü.

"Hey, Loaban, dinliyor musun?"

"Devam et, Sonny," dedi Rhyme, pek umursamayarak.

"Ben de olay yerindeydim."

"Evet," dedi Sachs, ona öfkeli gözlerle bakarak. "Etrafta dolanıyor ve sigara içiyordun."

"Gördünüz mü," dedi Rhyme, sabırlı olmak için kendini fazlasıyla zorlayarak, "olay yerine sonradan gelen her şey delilleri etkileyebilir ya da yok edebilir. Bu da şüpheliyi bulmak için yararlı olacak delilleri bulmayı daha da zorlaştırır."

"Hey, Loaban, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tabii, tabii, toz toprak topluyorsunuz, bunları ilk önce gaz kromatografi cihazından, sonra spektrometreden geçiriyor, daha sonra da elektron mikroskopuyla tarama yapıyorsunuz." Bu kadar karmaşık kelimeler adamın İngilizce bilgisi konusunda herkesi şaşırtmıştı. "Sonra da veri tabanlarıyla karşılaştırıyorsunuz."

"Sen Adli Tıp cihazlarını ve sistemlerini tanıyor musun?" diye sordu Rhyme, hayrete kapılarak.

"Tanımak mı? Tabii ki, bunları biz de kullanıyoruz. Hey, ben Beijing Adli Tıp Enstitüsü'nde okudum. Sınıfın ikincisiydim ve madalyam var. Diyelim ki, bunların hepsini biliyorum." Hırçın bir tavırla ekledi, "Artık Ming Hanedanı zamanında yaşamıyoruz, Loaban. Kendi bilgisayarım var; Windows XP. Her tür veri tabanı da mevcut. Cep telefonu... Çağrı cihazı..."

"Tamam, Sonny, anladım. Olay yerinde sen neler gördün?" "Uyumsuzluk. Gördüğüm buydu."

"Açıkla," dedi Rhyme.

"Uyum Çin'de çok önemlidir. Suçta bile uyum vardır. O yer, depo, orada uyum yoktu."

"Uyumlu bir cinayet nasıl oluyor?" diye sordu Coe alaycı bir tavırla. "Hayalet kendisine ihanet eden adamı buldu. İşkence yaptı, öldürdü ve gitti. Ama hey, Hongse, hatırlıyor musun? Orası tamamen talan edilmişti. Çin posterleri yırtılmış, Buda ve ejderha heykelleri kırılmıştı... Han Çinlileri bunu yapmaz."

"Bu Çin'deki nüfus yoğunluğudur; Hanlar," diye açıkladı Eddie Deng. "Ama Hayalet de bir Han, değil mi?"

"Evet, ama o bunu yapmaz. Ofis, Tang öldürüldükten sonra talan edildi. Bunu Hongse'nin de söylediğini hatırlıyorum."

Sachs başıyla onayladı.

"Muhtemelen Hayalet oradan ayrıldı ve onun için çalışan adamlar ofisin altını üstüne getirdiler. Batu olarak etnik azınlıklardan adam kiraladığını sanıyorum."

"Fedai," diye tercüme etti Deng.

"Evet, evet, fedailer. Onları azınlıklardan kiraladı. Moğollar, Mançular, Tibetliler, Uygurlar..."

"Bu delice, Sonny," dedi Rhyme. "Uyumdan mı söz ediyorsun?" "Delice mi?" diye cevap verdi Li, sonra abartılı bir tavırla omuz silkti. "Tabii, haklısın, Loaban. Ben deliyim. İlk önce Jerry Tang-ı bulmanızı söylediğimde olduğu gibi, deliyim. Ama hey, o zaman beni dinleseydiniz, belki şimdi Tang'ı canlı bulup içeri tıkar, Hayalet'in nerede olduğunu bize söyleyene kadar canına okurduk. Delil

mi istiyorsunuz? Pekâlâ, işte delil. Ayak izleri. Hayalet'inkinden daha ufak. Han -Çinliler- iri insanlar değildir. Benim gibidirler. Sizin gibi değil. Ama Çin'in batısında ve kuzeyinde yaşayan azınlıklar, bizden bile ufaktır. Adli Tıp şeyleri seviyorsun, değil mi, Loaban? Sevdiğini sanıyorum. Git azınlıkları kontrol et. Hayalet'in izini bulacaksınız, diyorum." Rhyme dönüp Sachs'a baktı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı. Ne zararı var? Eddie Deng'e baktı. "Sen ne dersin? Bu azınlıkları sen de biliyor musun?"

"Bir fikrim yok," dedi Deng. "Beşinci Bölge'de uğraştığımız insanların çoğu Hanlar; Fujian, Canton, Mandarin, Tayvan..."

Coe başıyla onayladı ve ekledi; "Azınlıklar birbirlerini tanırlar." Rhyme artık izlenecek bir ipucu bulunduğu için sabırsızlanıyordu. "Pekâlâ, kim bilebilir? Bu noktayı izlemek istiyorum. Nasıl?"

"Tonglar," dedi Li. "Tonglar her şeyi bilir. Hanlar, Han olmayanlar, her şey."

"Peki, tong nedir?" diye sordu Rhyme, kaza geçirdikten sonra, iyileşme döneminde izlediği kötü bir filmde bir şeyler hatırlayarak.

Eddie Deng, tongların ortak çıkarları olan Çinli topluluklar olduklarını açıkladı; Çin'in aynı bölgesinden gelen ya da aynı meslekten insanlar. Her tarafları bir sır perdesiyle sarılı olurdu ve eski günlerde sadece kendi aralarında toplanırlardı; zaten 'tong' kelimesini anlamı 'kurul' demektir. Birleşik Devletler'de beyazlardan korunmak ve kendi yönetimlerini kurmak için bir araya geliyorlardı; geleneklere uygun olarak aralarında çıkan anlaşmazlıkları kendileri çözüyorlardı ve bir tongun lideri, grup üyelerinin üzerinde, Birleşik Devletler başkanından daha fazla yaptırıma sahipti.

"Suç ve şiddet dolu uzun bir tarihleri olmasına karşın," diye devam etti Deng, "son yıllarda tonglar kendilerini temizlediler. 'Tong' kelimesini bıraktılar ve kendilerini 'halk dernekleri,' 'yardım dernekleri' ve hatta 'esnaf birliği' diye anmaya başladılar. Çoğu hâlâ kumarhane, masaj salonu, haraç ve tefecilik işlerinden para kazanıyor ama şiddetten uzak kalıyorlar. Bu tür işler için, tonglarla bağlantısı olmayan genç adamları kiralyorlar." Sonra şakacı bir tavırla ekledi. "Fasonculuk!" "Sen onlara hiç katıldın mı, Eddie?" diye sordu Rhyme.

Dedektif bir an kendini savunma ihtiyacı hissederek, gösterişli gözlüklerini çıkarıp camlarını sildi. "Bir süre. Çocuk işiydi."

"Aralarında konuşabileceğimiz biri var mı?" diye sordu Sachs.

Deng bir an düşündü. "Tony Cai'yi arayabilirim. Bize yardım eder -bir noktaya kadar- ve bölgede en çok bağlantıları olan guanxilerden biridir. Bir sürü guanxi çalıştırıyor. Doğu Çin Halk Derneği'ni yönetiyor. Bowery'deler."

"Onu ara," diye emretti Rhyme.

Coe başını salladı. "Telefonla konuşmaz."

"Dinleniyor mu?"

"Hayır, hayır," dedi Deng, "kültürel bir mesele. Bazı nedenlerden dolayı yüz yüze görüşmelisiniz. Ama bir sorun var; özellikle konu Hayalet iken, Cai polisle birlikte görülmek istemeyecektir."

Rhyme'ın aklına aniden bir fikir geldi. "Bir limuzin gönderin ve onu buraya getirin."

"Ne?" diye sordu Sellitto.

"Tong liderleri... Egoları çok güçlü, öyle değil mi?"

"Emin olabilirsin," dedi Coe.

"Ona, yardımına ihtiyacımız olduğunu ve belediye başkanının onu alması için bir limuzin gönderdiğini söyleyin."

Sellitto arabayı hazırlamak için telefon ederken, Eddie Deng de Cai'nin halk derneğini aradı. Aralarındaki konuşma Çince geçti. Eddie eliyle ahizeyi kapayarak diğerlerine döndü; "Bir noktayı netleştirelim; ona bunun belediye başkanının bir ricası olduğunu söylüyorum." "Hayır," dedi Rhyme. "Valilik olduğunu söyle."

"Biraz dikkatli olmamız gerek, Linç," dedi Sellitto ihtiyatla.

"Hayalet'i enseledikten sonra dikkatli olacağız."

Deng başıyla onayladı, tekrar telefona döndü ve bir süre daha konuştu. "Pekâlâ," dedi, sonunda telefonu kapadıktan sonra. "Yapacak."

Sonny Li pantolonunun ceplerine vurup duruyordu; hiç şüphesiz sigaralarını arıyordu ve huzursuz görünüyordu.

"Hey, Loaban, sana bir şey soracağım. Bana bir iyilik yapar mısın?" "Nedir?"

"Bir telefon edebilir miyim? Çin'e. Para gerekiyor, ama hiç param yok. Ama sana geri öderim."

"Sorun değil," dedi Rhyme.

"Kimi arayacaksınız?" diye sordu Coe, şüpheli bir tavırla.

"Özel. Kendi işini."

"Hayır. Burada özel hayatın yok, Li. Ya söylersin ya da arayamazsın." Polis Göçmen Bürosu ajanına soğuk bir bakış attı ve "Babamı," dedi.

"Çince biliyorum," diye homurdandı Coe, "Putonghua ve Minnanhua. Hao'ya da anlarım. Dinliyor olacağım."

Rhyme, Thom'a işaret etti; yardımcı hemen santrali aradı ve Fujian'daki Liu Guoyuan'dan bir numara istedi. Ahizeyi tereddüt içindeki Li'ye uzattı. Çinli polis bir an için plastik ahizeye baktı ve sonra Rhyme ve diğerlerinden başka tarafa dönerek cihazı yavaşça kulağına götürdü.

Kriminolog aniden farklı bir Li gördü. Duyduğu ilk kelimelerden biri, 'Kangmei' idi; Sonny'nin resmi adı. Adam son derece itaatkâr ve gergin bir tavırla konuşurken, sık sık genç bir öğrenci gibi başını eğip duruyordu. Sonunda telefonu kapadı ve bir süre yere bakarak olduğu yerde kaldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sachs.

Çinli polis birdenbire birisinin kendisine bir şey söylediğini fark etti. Soruya cevap olarak başını salladı ve Rhyme'a döndü. "Pekâlâ, Loaban, şimdi ne yapıyoruz?"

"Uygun delillere bakacağız biraz," dedi Rhyme.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Yarım saat kadar sonra kapı çalındı ve Thom kapıyı açmak için koridorda gözden kayboldu.

Biraz sonra, yanında gri takım elbiseli, beyaz gömleklili ve çizgili kravatlı ağır sıklet bir Çinli ile birlikte döndü. Elektrikli tekerlekli sandalyesiyle Rhyme'ı ve antika Viktoria tarzı evin salonunda Adli Tıp laboratuvarını gördüğünde pek şaşırmadı. Sadece, kokusundan tanıdığı anlaşılan çayı yudumlayan Sachs'ı gördüğünde küçük bir duygu belirtisi gösterdi.

"Ben Cai."

Rhyme da kendini tanıttı. "İngilizce'yi rahat konuşabiliyor musunuz?" "Evet."

"Bir sorunumuz var, Bay Cai ve umarım bize yardım edebilirsiniz." "Vali için mi çalışıyorsunuz?"

"Doğru."

Dolaylı da olsa, öyle, diye düşündü Rhyme, yaramaz bir tavırla bir kaşını kaldırıp Lon Sellitto'ya bakarak.

Cai otururken, Rhyme ona Fuzhou Ejderi'nde olanları ve şehirde saklanan kaçak göçmenleri anlattı. Hayalet'in adı geçtiğinde adamın yüzünde küçük bir duygu belirtisi daha görüldü, ama sonra yine ifadesiz haline geri döndü. Rhyme sözü Deng'e bıraktı, o da katillerden ve Çinli etnik azınlık gruplarına dâhil olduklarına yönelik şüphelerinden söz etti.

Cai bunu düşünerek başıyla onayladı. Geniş, tel çerçeveli gözlüklerinin arkasında gözleri kıpır kıpırdı. "Hayalet, ondan haberimiz var. Burada hepimize çok fazla zarar veriyor. Size yardım edeceğim... Etnik azınlıklar, ha? Çin Mahallesi'nde hiç yok, ama şehrin diğer kısımlarında araştırma yapacağım. Birçok bağlantım var."

"Bu çok önemli," dedi Sachs ona. "O on kişi, tanıklar... Eğer önce biz bulamazsak Hayalet onları öldürecek."

"Elbette," dedi Cai sempatik bir tavırla. "Elimden geleni yapacağım. Eğer şoförünüz beni geri götürürse hemen başlarım."

"Teşekkürler," dedi Sachs. Sellitto ve Rhyme da teşekkür ettiler.

Cai ayağa kalkıp herkesle tokalaştı, ama birçok ziyaretçinin yaptığı gibi aksine, Rhyme'a elini bile uzatmadı; sadece başıyla selamlamakla yetindi. Bu hareketi adamın son derece kontrollü, görüldüğünden çok daha gözlemci ve zeki olduğunu gösteriyordu.

Bu adamın kendilerine yardım edecek olmasından dolayı Rhyme memnundu.

Ama Cai kapıya yürürken Sonny Li aniden seslendi: "Ting!"

"Bekle!" diye fısıltıyla açıkladı Eddie Deng, Rhyme'ın kulağına doğru eğilerek.

Cai kaşlarını çatarak döndü. Li ona doğru yürüdü ve sert bir tavırla konuşmaya başladı. Tong lideri Li'ye doğru eğildi ve ikisinin arasında sinirli bir tartışma başladı.

Rhyme bir an sonra yumrukların konuşmaya başlayacağını sandı. "Hey!" dedi Sellitto, Li'ye. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Ama Li ona aldırmadı ve kıpkırmızı bir suratla Cai'yi kelimelerle dövmeye devam etti. Sonunda tong lideri sessizleşti. Başını öne eğdi ve gözleri döşemeye takılı kaldı.

Rhyme şaşkınlıkla Deng'e döndü, ama adam omuz silkti. "Çok hızlı. Ne konuştuğınızı anlayamadım."

Li şimdi daha sakin konuşuyor, Cai da başını olumlu anlamda sallıyor ve cevap veriyordu. Li son sorusunu sorduktan sonra, tong lideri elini uzatarak onunla tokalaştı.

Cai tekrar, ifadesiz bir yüzle Rhyme'a dönerek başıyla selamladı ve odadan çıktı.

"Neydi bütün bunlar?" diye sordu Sachs.

"Neden daha önce gitmesine izin verdin?" diye sordu Li, öfkeyle Rhyme'a dönerek. "Sana yardım etmeyecekti."

"Evet, edecekti."

"Hayır, hayır, hayır. Ne dediğinin bir önemi yok. Bize yardım etmek onun için tehlikeli. Ailesi var ve onlara bir zarar gelmesini istemiyor."

Senden bir şey almıyor. Limuzin onu kandırmaya yetmez." Odayı işaret etti. "Bunun valiyle bir ilgisi olmadığını biliyor."

"Ama bize yardım edeceğini söyledi, " dedi Sellitto.

"Çinliler hayır demeyi sevmez," diye açıkladı Li. "Bahane uydurmak ya da evet deyip sonra unutmak bizim için daha kolaydır. Cai ofisine dönecek ve sizi unutacaktır. Yardım edeceğini söyledi ama aslında 'Mei-you' diyordu. Bu ne demek, biliyor musunuz? Size yardım etmeyeceğim; canınız cehenneme!"

"Sen ne dedin? Neden kavga ediyordunuz?"

"Hayır, hayır, kavga değil. Pazarlık yapıyorduk. Bilirsiniz, o bir işadamı. Şimdi azınlıklarınızı arayacak. Bunu gerçekten yapacak." "Neden?" diye sordu Rhyme.

"Ona para ödeyeceksiniz."

"Ne?" diye çıkıştı Sellitto.

"Fazla değil. Sadece on bin dolar."

"Mümkün değil," dedi Alan Coe.

"Tanrı aşkına," dedi Sellitto. "Bütçemizde bu kadar para yok."

Rhyme ve Sachs birbirlerine bakarak gülmeye başladılar.

"Burası büyük bir şehir," dedi Li, "paranız çok değerli, Wall Street'iniz var, Dünya Ticaret Merkezi burada. Bu arada, Cai önce çok daha fazla istedi."

"Ödeyemeyiz..." diye başladı Sellitto.

"Haydi, Lon," dedi Rhyme, "senin fonun var. Ayrıca, bu teknik olarak federal bir operasyon. Göçmen Bürosu yarısını karşılayacaktır." "Bundan emin değilim," dedi Coe huzursuzca, elleriyle

kızıl saçını sıvazlayarak.

"Sorun değil, raporu ben imzalarım," dedi Rhyme. Ajan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Peabody'yi ara. Dellray'e de ihtiyacımız var." Li'ye baktı. "Şartlar ne?"

"İyi bir pazarlık yaptım. Bize isimleri verecek ve parasını alacak. Tabii ki nakit istiyor."

"Elbette."

"Pekâlâ, bir sigaraya ihtiyacım var. Biraz ara verebilir miyim, Loaban? İyi sigaralara ihtiyacım var. Sizinkiler ülkedeki en kötü sigaralar. Hiçbir şeye benzemiyor. Karnım da acıktı."

"Keyfine bak, Sonny. Bunu hak ettin."

"Çizelgeye ne ekleyeceğim?" diye sordu Thom, Çinli polis odadan çıkarken. "Cai ve tonglar hakkında?"

"Bilmiyorum," dedi Sachs. "Sanırım 'woo woo delilleri" diyebiliriz." Ancak, Lincoln Rhyme daha açıklayıcı bir şey buldu: "Şuna ne dersiniz; 'Çinli etnik azınlıklar arasından şüpheli suç ortakları! Nerede oldukları araştırılıyor.'"

Hayalet, yanında üç Türk'le birlikte, çalıntı bir Chevrolet Blazer ile Chang ailesinin evine ulaşmak üzere Queens'e giriyordu.

Her zaman olduğu gibi, dikkatle sokaklarda ilerlerken, Jerry Tang'ın ölümünü düşünüyordu. Adama ihanetinin bedelini ödetmemeyi bir an için bile düşünmemişti. Bunu geciktirmek de aklının ucundan geçmemişti. Confucius felsefesine göre üstlerine karşı gelmek en büyük suçtu. Tang onu Long Island'da terk etmişti; sadece sahildeki restoranın önünde motoru çalışır durumda bir araba bulma şansını yakalayabildiği için kaçmayı başarabilen biri durumunda. O halde adam ölmeliydi; hem de acı çekerek. Hayalet, Shang imparatoru Zhou Xin'i düşündü. Bir defasında kendi tebaasından birinin kendisine sadakatsizlik ettiğini öğrenince adamın oğlunu öldürmüş, kestirip pişirtmiş, akşam yemeği olarak adama ikram etmişti; adam yemeği yedikten sonra da yediği şeyin ne olduğunu açıklamıştı. Hayalet, böyle bir cezanın, tatmin ediciliğinin yanı sıra, kesinlikle haklı olduğunu düşünüyordu.

Blazer'ı Chang ailesinin evinden bir blok ötede park etti.

"Maskeler," diye emretti.

Yusuf bir çantadan kayak maskelerini çıkardı.

Hayalet aileye en iyi saldırının nasıl olabileceğini düşündü. Sam Chang'in bir karısı, yaşlı bir babası ya da annesi olduğunu öğrenmişti. Ancak asıl risk, genç erkek çocuklar gibi büyük çocuklar olabilirdi. Hayat onlar için bilgisayar oyunu gibiydi ve Hayalet ile diğerleri içeri daldıklarında çocuk bir bıçakla onlara saldırmaya kalkabilirdi.

"Önce erkek çocukları öldürün," dedi. "Sonra babayı ve yaşlı insanları." Sonra aklına bir fikir geldi. "Karısını öldürmeyin; yanımızda götürelim."

Türkler bunun nedenini anladılar ve başlarıyla onayladılar.

Hayalet, sakın sokağa ve iki uzun deponun bulunduğu yolun karşı tarafına dikkatle baktı. Blokların ortasında, binaların arasından geçen dar bir sokak vardı. Haritaya göre, Chang'lerin evi depoların

öbür tarafındaydı. Chang, oğulları ya da babasının evin ön taralını izliyor olma olasılıkları vardı, bu yüzden Hayalet ara sokaktan geçerek arkaya yaklaşacak, arka kapıdan eve gireceklerdi; bu arada Türkler'den biri ailenin kaçmasını önlemek için ön kapıya koşacaktı.

"Eve ulaşana kadar maskelerinizi şapka gibi kafanızın üzerinde tutun," dedi İngilizce.

Adamlar başlarını salladılar. Koyu renk giysileri ve maskeleriyle, bir rap video klibinden fırlamış zenci çetecilere benziyorlardı.

Hayalet kendi maskesini taktı.

Bir an, böyle zamanlarda hep olduğu gibi küçük bir heyecan duydu; savaşa girmeden önce. Chang'in silahı olabilirdi ya da polis aileyi onlardan önce bulmuş, korumaya almak için merkeze götürmüş ve Hayalet'i yakalamak için evde bekliyor olabilirdi.

Ama bu korkunun mütevazılığın bir parçası olduğunu ve bu dünyada mütevazıların kazandığını kendine hatırlattı. Tao'nun, en beğendiği dizelerinden biri aklına geldi.

Teslim oCki, RtrıCmana gere^kaCmasın.

EğiCRi, güçlenesin.

BoşaCtıCmana izin ver R, doduruhbiksin.

Parçalan Ri, tamir editebitesin.

Hayalet şimdi kendi mısrasını ekliyordu: Kork ki, cesur olabilesin. Yanında oturan Yusuf'a baktı. Uygur, hızlı bir baş hareketiyle karşılık verdi. Deneyimli silahşorların becerikli hareketleriyle silahlarını kontrol etmeye başladılar.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Sonny Li gerçekten de iyi sigaralar bulmuştu.

Tadı, Çin'de hep kullandığı markaya benzeyen filtresiz Camel. Derin bir nefes çekti; "Beşlik," dedi sonra. Beş dolarlık fişi ileri itti ve yıllar boyunca terli ellerle dökülen içkilerin kirlettiği ucuz masanın etrafında bahisler yükselirken, diğer oyuncuların nasıl karşılık vereceğini görmek için bekledi.

Kumarhane, Çin Mahallesi'nin merkezinde, Mott Caddesi'nde, sigara almak için geldiği yerin yakınındaydı. Li'ye sigara alması için izin verdiğinde, Loaban muhtemelen bu kadar uzağa gideceğini düşünmemişti. Ama fark etmezdi; çok geçmeden geri dönecekti nasılsa. Acele etmesine gerek yoktu.

Mekân, çoğunlukla Fujianlar'ın rağbet ettiği (o sabah benzettiği Cantonlu fedaiyle karşılaşmak istemiyordu) büyük bir yerdi ve dolu bir barın yanında üç tane sigara makinesi vardı. Masaların üzerinde tavandan sarkan lambaların loş ışığının dışında oda karanlıktı, ama keskin polis gözleri beş silahlı fedaiyi seçti.

Bu sorun değildi. Burada bulunmasının nedeni silah çalmak ya da tatlı çocukları dövmek değildi. Sadece kumar oynamak, içmek ve sohbet etmek için gelmişti.

Eli kazandı ve kahkahalar arasında masadaki herkesin bardağına mao-tai doldurdu; sadece içki içmesine izin verilmeyen krupiyeye hariç. Adamlar sert içkiyle dolu bardaklarını kaldırıp tokuşturdular. Mao-tai geleneksel bir Çin viskisiydi ve yudumlanmazdı; olabildiğince hızlı biçimde fondiplerdiniz.

Li, etrafında iki büklüm olmuş adamlarla sohbeta dalmıştı. Bir şişe içki ve bir düzine Camel'dan sonra, Sonny Li net kaybının yedi dolar olduğunu tahmin etti.

Başka içki içmemeye karar verdi ve gitmek için ayağa kalktı.

Etrafındaki adamlar kalmasını istediler. Arkadaşlığından hoşlanmışlardı.

Ama Li onlara, metresinin kendisini beklediğini söyledi. Adamlar coşkulu bir şekilde başlarını salladılar.

"Seni her şekilde düzüyor," dedi yaşlı, sarhoş bir adam. Li bunun bir soru mu, yoksa yorum mu olduğunu anlayamadı.

Aşk hayatının yüksek kalitesini onaylayan bir gülümsemeyle onları selamlayıp kapıya doğru yürüdü. Ama asıl gerçek, bu kumarhanenin onu tatmin etmemiş olması ve başka bir yeri denemek istemesiydi. Blazer, Chang'in dairesinin arka tarafına uzanan ara sokakta hızla ilerliyordu.

Hayalet bir eliyle Model 51 tabancasını, diğer eliyle de deri kaplı direksiyonu tutuyordu.

Türkler arabadan fırlayıp koşmak için hazırды.

Sokaktan çıkıp geniş bir park alanına girer girmez dev bir kamyonun doğruca üzerlerine geldiğini gördüler.

Frenlerin boğuk gıcirtısıyla birlikte kamyon kaymaya başladı.

Hayalet bütün gücüyle fren pedalına bastı; bu arada güdüsel bir hareketle kendi BMW marka spor arabasında debriyajın bulunduğu yere sol ayağını da bastı. Blazer savruldu ve kamyonla yan yana gelerek durdu. Oturduğu yerde yutkunurken, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissetti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı kamyon şoförü. Blazer'ın sürücü camına doğru eğilmişti. "Burası tek yönlü yol, seni lanet olasıca geri zekâlı çekik göz! Bu ülkeye geldiysen, lanet olasıca kuralları da öğren!"

Hayalet cevap veremeyecek kadar sarsılmıştı.

Kamyon sürücüsü vitesi taktı ve Blazer'ın yanından geçip gitti.

Hayalet, okçu tanrısı Yi'ye hayatını kurtardığı için şükreliyordu. On saniye daha gecikseydi, kamyonla kafa kafaya çarpışacaklardı. Yavaşça hareket ederken, Hayalet döndü ve çatık kaşlarla etraflarına bakınan Türkler'e baktı. Kafaları karışmıştı ve şaşkındılar.

"Nerede bu?" diye sordu Yusuf, kendilerini içinde buldukları büyük park alanına bakarak. "Chang'in evi? Göremiyorum."

Etrafta hiç ev yoktu.

Hayalet adresi kontrol etti. Numara doğruydu; yer burasıydı. Sadece... sadece burası büyük bir alışveriş merkeziydi. Hayalet'in içine daldığı ara sokak, park alanının çıkışlarından biriydi.

"Gan" dedi Hayalet öfkeyle.

"Ne oldu?" diye sordu arkada oturan Türkler'den biri.

Olan şey, şuydu; Chang, Jimmy Mah'a güvenmemiş, Tong liderine sahte adres vermişti.

Muhtemelen buranın adresini bir reklamda görmüş olmalıydı. Başlarının üzerindeki büyük tabelaya baktı.

HOME STORE TÜM EV VE BAHÇE İHTİYAÇLARINIZ İÇİN İLK ADRESİNİZ

Hayalet ne yapacağını düşündü. Diğer göçmen, Wu, muhtemelen bu kadar zekice davranmamış, daire bulmak için Mah'ın emlakçısını kullanmıştı. Hayalet, emlakçının adını almıştı ve ailenin yerini kolayca bulabilirdi.

"Şimdi Wu'lara gidiyoruz," dedi. "Chang'leri sonra ziyaret edeceğiz." Naixin.

Her şeyin bir zamanı var.

Sam Chang telefonu kapadı.

Şimdi bulunduğu odadan daha farklı bir oturma odasını ve kendi ailesinden çok farklı olan mutlu, komik bir aileyi gösteren bir televizyon programına boş gözlerle baktı. Şüpheli bakışlarla kendisine bakan Mei-Mei ile göz göze geldi. Başını salladı, karısı şefkatli bir tavırla bebeğe, Po-Yee'ye döndü. Chang babasının yanına çömeldi ve kulağına doğru fısıldadı: "Mah ölmüş."

"Mah mı?"

"Çin Mahallesi'ndeki loaban, bize yardım eden. Kâğıtlarımızı sormak için aradım. Telefona çıkan kız onun öldüğünü söyledi."

"Hayalet mi? O mu öldürmüştü?"

"Başka kim olabilir ki?"

"Mah nerede olduğumuzu biliyor muydu?" diye sordu babası.

"Hayır." Chang, Mah'a güvenmemişti. Bu yüzden, boya ve fırçaları çaldıkları alışveriş merkezinde bulunduğu el ilanlarından birinde gördüğü Home Store adreslerinden birini vermişti.

Chang'ler Queens'te filan değil, Brooklyn'de, limanın yakınında, Owls Head denen bir semtteydiler. Varış yerleri, babası dışında kimsenin bilmediği, bir sır olmuştu.

Yaşlı adam başıyla onayladı ve acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Morfin?"

Babası başını salladı ve bir süre derin derin nefes aldı. "Mah hakkındaki bu haber; Hayalet'in bizi aradığını doğruluyor." "Evet." Sonra Chang sıkıntı içinde düşünmüştü. "Wu'lar! Hayalet onları bulabilir. Dairelerini Mah'ın bir emlakçısından buldular. Onu uyardım gerek." Kapıya doğru yürüdü.

"Hayır," dedi babası. "Bir adamı kendi aptallığından kurtaramazsın." "Onun da bir ailesi var. Çocukları ve bir karısı var. Ölmelerine izin veremeyiz."

Chang Jiechi bir an düşündü. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Ama kendin gitme. Telefon et. O kadını tekrar ara ve Wu'ya bir uyarı mesajı vermesini söyle."

Chang ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi. Mah'ın ofisindeki kadınla tekrar konuştu ve Wu'ya iletmesi için bir mesaj bıraktı. "Ona hemen taşınmasını söyleyin. Kendisi ve ailesi büyük tehlike içindeler. Bunu ona söyleyecek misiniz?"

"Evet, evet," dedi kadın, ama sesinden fazlasıyla endişeli olduğu belliydi. Chang, onun gerçekten bunu yapıp yapmayacağından emin olamadı.

Babası gözlerini kapatmış ve sırtüstü kanepeye uzanmıştı. Chang battaniyeyi onun ayaklarına sardı. Yaşlı adam en kısa sürede bir doktora görünmeliydi.

Yapılacak çok şey, alınması gereken çok fazla tedbir vardı. Bir an durumlarının umutsuzluğu omuzlarına çöktü. John Sung'ın taktığı muska aklına geldi; Maymun Kral. Geminin ambarındayken küçük Ronald'ın onunla oynamasına izin vermiş, ona Maymun ile ilgili hikâyeler anlatmıştı. Bir tanesinde, tanrıların onu küstahlığı için nasıl cezalandırdıklarını, nasıl koca dağın altına gömdüklerini anlatmıştı. Şimdi Sam Chang de öyle hissediyordu; üzerinde milyonlarca kilo korku ve belirsizlik vardı.

Ama sonra ailesine bakınca, yükün bir şekilde hafiflediğini hissetti. William televizyondaki bir şeye gülüyordu; Chang bütün gün büyük oğlundan yayılan öfke ve karamsar ruh halinin ilk kez kaybolduğunu düşündü. Saçma sapan bir programdaki esprilere katıla katıla gülüyordu. Yanında oturan kardeşi Ronald da öyle.

Chang, tüm dikkatini bebek Po-Yee'ye yöneltmiş olan karısına baktı. Çocuklarla ne kadar rahattı. Chang onlarla bu kadar iyi anlaşamıyordu. Çünkü nasıl davranması gerektiği konusunda karar veremiyordu; bu konuda katı mı, yoksa yumuşak mı olmalıydı?

Mei-Mei bebeği kendi dizlerine yatırdı ve çocuğu gıdıklayarak güldürdü.

Çin'de, bir erkek çocuğun aile ismini taşıması için dua edilirdi (geleneksel olanı, sonradan kazanılanı değil). Chang, William ve arkasından Ronald doğduğu zaman elbette ki çok mutlu olmuştu; Chang adının devam edeceğini babasına gösterebildiği için gururluydu. Ama bir kızları olmadığı için Mei-Mei'in duyduğu üzüntü de Chang'i kaygılandırmış, içini burkmuştu. Üstelik Chang artık belli bir yaşa geldiği için biraz şüpheli bir durumdaydı. Tek çocuk kanununu çiğneyen bir vatandaş ve zulüm gören bir muhalif olarak, parti onu daha fazla cezalandıramazdı; bu yüzden karısına bir kız çocuk doğurma fırsatını vermeyi düşünmüştü.

Fakat Ronald'a hamileyken karısı çok hastalanmış, doğumdan sonra toparlanması aylar sürmüştü. Narin yapılı bir kadındı, artık genç değildi ve doktorlar kadının kendi sağlığı için artık çocuk doğurmaması gerektiğini söylemişlerdi. Kadın bu durumu sessizce kabullenmişti; tıpkı Chang'in Güzel Ülke'ye gelme kararını kabullendiği gibi. Bu da, yasadışı durumları yüzünden bir kız çocuk evlâl edinme şansını ellerinden almıştı.

Ama bütün bu olaylar olup biterken, görünüşe bakılırsa bazı şeyler kendiliğinden dengelenmişti. Tanrılar, kader ya da atalarının ruhları, onlara Po-Yee'yi; asla sahip olamayacakları kız çocuğunu bağışlamışlar, karısını tekrar huzura kavuşturmuşlardı.

Yin-yang, ışık ve karanlık, erkek ve dişi, keder ve neşe.

Yoksunluk ve armağan...

Chang ayağa kalktı ve gidip oğullarının yanına oturarak onlarla birlikte televizyon seyretmeye başladı. Hareketsiz bir su birikintisinin içine bırakılan bir taş parçası, nasıl onu aniden hareketlendirirse, o da bu ailevi huzuru bozacak bir şey yapmamak için çok yavaş, çok sessiz hareket ediyordu.

III

Yaşam ve Ölüm Defteri

Salı, Horoz Saati, 18.30 Çarşamba, Fare Saati, 01.00

Wei-Chi'de... boş tahtaya bakan oyuncular avantajlı olduklarına inandıktan noktalan değerlendirerek başlarlar. Boş alanlar yavaş yavaş azalır. Sonra, karşı karşıya gelen yoğun kısımlar çarpışırlar; savunma yapmaya ve hücum geliştirmeye çalışırlar. Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi

Wei-Chi Oyunu

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Karısının durumu kötüleşiyordu.

Neredeyse akşam olmuştu ve Wu Qichen son bir saat boyunca şiltenin yanında oturarak karısının alnına suyla kompres yapmıştı. Getirdiği bitkisel çayı hazırladığı kızıyla birlikte şimdi karısına içirmeye çalışıyorlardı. İlaçlarını da almıştı, ama herhangi bir iyileşme görünmüyordu.

Wu eğildi ve karısının terini sildi. Neden iyileşmiyor? dedi içinden öfkeyle. Eczacı kendisini kandırmış mıydı? Neden karısı bu kadar zayıftı? Eğer Çin'den ayrılmadan önce yeterince yeseydi, daha fazla uyusaydı, yolculuk sırasında böyle hastalanmazdı. Narin, zayıf bir kadın olan Yong-Ping kendine daha iyi bakmaya çalışmalıydı. Sorumlulukları vardı...

"Korkuyorum," dedi kadın. "Neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. Her şey bana hayal gibi geliyor. Başım, acı..." Kadın sayıklamaya başladı ve sonunda tekrar sessizleşti.

O anda Wu kendisinin de korktuğunu anladı. Fuzhou'dan ayrıldıklarından beri -sanki bir ömür gibi geliyordu- ilk kez onu kaybetmekten korkuyordu. Ah, Yong-Ping'de anlayamadığı birçok şey vardı. Birbirlerini pek fazla tanımadan, aniden evlenmişlerdi. Anı anına uymayan bir kadındı ve -babasının dediği gibi- hoş görülemeyecek kadar saygısız olduğu zamanlar vardı. Ama çocuklarına karşı çok iyiydi, Wu'nun anne-babasına karşı saygılıydı, mutfakta ve yatakta becerikliydı. Sessizce oturup Wu'yu dinlemek için daima hazırды; Yong-Ping çoğu insanın aksine, Wu'yu ciddiye alırdı.

Zayıf adam başını kaldırdı ve kapıda duran oğullarını gördü. Lang'in gözleri koca koca açılmıştı ve ağlıyordu.

"İçeri dön ve televizyon seyret," dedi Wu.

Ama çocuk kıpırdamadı bile; sadece annesine bakmaya devam etti. Adam ayağa kalktı. "Chin-Mei," diye bağırdı. "Buraya gel."

Kız bir an sonra kapıda görüldü. "Efendim baba?"

"Annen için yeni elbiselerinden getir."

Kız kapıdan uzaklaştıktan kısa süre sonra elinde mavi bir pantolon ve bir tişörtle geri döndü. Birlikte Yong-Ping'i giydirdiler. Chin-Mei temiz bir bez aldı ve annesinin alnını sildi.

Wu dışarı çıktı ve oturdukları binanın hemen yanındaki elektronik dükkânına girerek en yakın hastanenin nerede olduğunu sordu. Adam yakınlarda büyük bir klinik olduğunu söyledi. Wu'nun isteğine uyarak adresi İngilizce yazdı; karısını oraya götürmek için paraya kıyıp taksi tutacaktı ve sürücüye bu kâğıtta yazılı adresi göstermesi gerekiyordu; İngilizce bilgisi çok zayıftı. Dairelerine

tekrar döndüğünde kızına. "Hemen geri döneceğiz. Beni iyi dinle. Kapıyı kimseye açmayacaksın. Anladın mı?" dedi.

"Evet baba."

"Kardeşinle birlikte burada kalacaksınız. Hiçbir şekilde dışarı çıkmayın."

Kız başıyla onayladı.

"Biz çıktuktan sonra kapıyı kilitle ve zinciri tak."

Wu kapıyı açtı, karısını desteklemek için kolunu uzattı ve dışarı çıktı. Evin içinden gelen kilit seslerini duyduktan sonra sokağa çıktı. İnsanlarla, sayısız fırsatlarla, parayla dolu Kanal Caddesi'nde ilerlemeye başladılar; şimdi bunların hiçbirinin bu küçük, korkmuş adam için bir anlamı yoktu.

"Şuraya!" dedi Hayalet, köşeden dönerek Blazer'ı Çin Mahallesi'ndeki Mulberry'ye yakın Kanal Caddesi'nde kaldırıma çekerken. "Şunlar Wu ile karısı."

Ancak, daha Hayalet ve Türkler maskelerini bulup takamadan, Wu karısını bir taksiye bindirdi. Arkasından kendisi de bindi ve taksi uzaklaştı. Sarı taksi çok geçmeden Kanal Caddesi'nin kalabalığında gözden kayboldu.

Hayalet tekrar trafiğe daldı ve Mah'ın emlakçısının yarım saat kadar önce kendilerine verdiği adresteki dairenin karşısına park etti. Adresi ve kapının anahtarını aldıktan sonra artık ihtiyacı kalmadığı için Hayalet, emlakçıyı vurmıştu.

"Sence nereye gittiler?" diye sordu Türkler'den biri, Hayalet'e. "Bilmiyorum. Karısı hasta gibiydi. Nasıl yürüdüğünü gördünüz. Belki doktora gitmişlerdir."

Hayalet caddeyi inceledi. Mesafeleri ölçtü ve Mulberry ile Canal Caddelerinin kavşağındaki kuyumcu dükkânlarını saydı. Bu Hayalet'i kaygılandırdı. Sokakta düzinelerce silahlı güvenlik görevlisi olabilirdi;

dükkânlar kapanmadan önce Wu'ları öldürürlerse, adamlar silah seslerini duyarak gelebilirlerdi. Geç saatlerde bile risk vardı; kaldırımlara yöneltilmiş düzinelerce güvenlik kamerasını görebiliyordu. Şu anda kameraların görüş alanının dışındaydılar ama Wu'ların evine yaklaşırken objektiflere yakalanma olasılıkları çok yüksekti. Kayak maskelerini takmak ve çok hızlı davranmak zorundaydılar.

"Hareket planımızı anlatacağım," dedi Hayalet, yavaş konuşarak. "Dinliyor musunuz?"

Türkler'in hepsi ona döndüler.

Babası ve annesi gittikten sonra, Wu Chin-Mei kardeşi için çay hazırladı ve yanında pirinçle birlikte çay çöreği verdi. O sabah Çin Mahallesi'nde alışverişe gittiklerinde, genç ve yakışıklı bir adamın önünde, babasının, satın alacakları yiyecekler için abartılı bir şekilde pazarlık etmesinin kendisini nasıl utandırdığını hatırladı.

Çay çörekleri ve noodle için birkaç yuan kazanmak!

Sekiz yaşındaki Lang'i elinde yiyecekleriyle birlikte televizyonun karşısına oturttu ve annesinin yatağındaki ter içinde kalmış nevresimleri değiştirmek için yatak odasına gitti.

Aynaya bakarak kendini inceledi. Gördükleri hoşuna gitmişti; uzun siyah saçı, dolgun dudakları, derin gözleri.

Birçok kişi onun aktris Lucy Liu'ya benzediğini söylemişti ve Chin-Mei bunun doğru olduğunu görebiliyordu. Birkaç kilo verirse gerçekten ona benzeyebilirdi; tabii burnunu da yaptırdıktan sonra. Ve şu gülünç giysiler! Yeşil bir işçi tulumu... Ne kadar iğrenç! Giysiler Wu Chin-Mei için önemliydi. Arkadaşlarıyla birlikte Beijing, Hong Kong ve Singapur kaynaklı moda programlarını izler, podyumda salınarak yürüyen uzun boylu modellere hayranlıkla bakarlardı. Sonra on üç-on dört yaşındaki kızlar kendi defilelerini düzenler, ev yapımı bir podyumun üzerinde yürür ve televizyonun arkasına saklanarak kıyafetlerini değiştirirlerdi.

Bir defasında parti, babasını çenesinin düşüklüğü nedeniyle cezalandırmadan önce, ailece Fuzhou'daki Xiamen'e gitmişlerdi. Burası çok güzel bir yerdi; Tayvanlı ve Batılı turistlerle dolup taşıyordu. Babasının sigara almak için girdiği bir tütün dükkânında, Chin-Mei raflarda otuzdan fazla moda dergisi görünce olduğu yerde donup kalmıştı. Babası yakınlarda bir yerde işiyle uğraşırken, annesi Lang'i parka götürmüş, kendisi de yarım saat dükkânda kalıp, bütün dergileri incelemişti. Çoğu Batı'dan geliyordu, ama Beijing'de veya sahil şeridindeki Serbest Ticaret şehirlerinde basılanlar da vardı; hepsi Çinli modacıların son tasarımlarını gösteriyordu ve Milano ya da Paris'te üretilenler kadar gösterişliydi.

Genç kız Beijing'de moda tasarımı okumayı ve moda tasarımcısı olmayı hayal ediyordu; bir-iki yıl modellik yaptıktan sonra.

Ama babası bütün bunları mahvetmişti.

Yatağın üzerine çöküp tulumunun kumaşını öfkeyle çekiştirdi; onu parçalara ayırmak istiyordu. Şimdi ne yapacaktı? Hayatı nasıl olacaktı?

Bir fabrikada çalışarak böyle berbat giysiler dikecekti. Ayda iki yüz yuan kazanacak, onu da beceriksiz babasına verecekti. Belki de hayatının geri kalanını böyle geçirecekti.

Moda işindeki kariyeri bu olabilirdi. Kölelik... O...

Kapının sertçe vuruluşu düşüncelerini böldü.

Korkuyla ayağa fırlarken, elinde tabancasıyla teknedeki yılan-kafa gözünün önünde canlandı. Boğulan kurbanları öldürürken duyduğu silah seslerini hatırladı. Oturma odasına girdi ve televizyonun sesini kıstı. Lang kaşlarını çatarak ona baktı, ama genç kız parmağını dudaklarına bastırarak susmasını işaret etti.

"Bay Wu?" diye seslendiğini duydu bir kadının. "Orada mısınız, Bay Wu? Bay Chang'den bir mesajım var."

Chang'i hatırlıyordu. Geminin ambarından onları kurtarıp botu kıyıya getiren adamdı. Ondandır hoşlanmıştı. Batılı ismi olan oğlundan, William'dan da hoşlanmıştı. Asık suratlı, yakışıklı bir çocuktü. "Önemli," dedi kadın. "İçerideyseniz lütfen kapıyı açın. Lütfen. Bay Chang, büyük bir tehlike içinde olduğunuzu söylüyor. Ben Bay Mah ile çalışıyordum. O öldü. Siz de tehlikesesiniz. Kalmak için yeni bir yer bulmalısınız. Ben size yardım edebilirim. Beni duyuyor musunuz?"

Chin-Mei, silah seslerini kafasından atamıyordu. Hayalet, korkunç adam, onlara ateş ediyordu.

Gemideki patlama, su.

Bu kadınla gitmeli miydi? Chin-Mei tereddüt ediyordu.

"Lütfen..." Kadın kapıya vurmaya devam etti.

Ama sonra babasının içeride kalmaları, kimseye kapıyı açmamaları konusundaki sözlerini hatırladı. Ve ne kadar kızarsa kızsın, onun ne kadar çok hata yaptığını düşünürse düşünsün, itaatsizlik edemezdi. Burada sessizce bekleyecek ve kimseye kapıyı açmayacaktı. Ailesi döndüğünde onlara mesajı iletenekti.

Kadın gitmiş olmalıydı; artık kapı vurulmuyordu. Chin-Mei televizyonun sesini tekrar açtı ve kendine bir fincan çay hazırladı.

Bir komedi dizisindeki Amerikalı aktrislerin kıyafetlerini inceleyerek bir süre sessizce oturdu.

Sonra kilitten gelen tıkırtıları duydu.

Babası geri dönmüş müydü? Heyecanla ayağa fırlarken, annesinin durumunu öğrenmek için can atıyordu. Şimdi iyi miydi? Hastanede kalması gerekecek miydi?

Tam "Baba..." diyerek kapıya yürüyordu ki, kapı aniden açıldı ve kısa boylu, esmer bir adam içeri dalıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra tabancasını Chin-Mei'ye çevirdi.

Chin-Mei bir çığlık atarak Lang'e koşmaya çalıştı, ama adam ileri atılıp onu belinden yakaladı ve yere savurdu. Hıçkırıklara boğulan kardeşini yakasından yakalayıp banyoya sürükledi ve içeri itti. "Burada kal ve sessiz ol küçük sıçan!" diye hırladı, kötü bir İngilizce ile. Sonra kapıyı çekip kapattı.

Kız kollarını vücuduna dolamış ondan uzaklaşmaya çalışıyor, adamın elindeki anahtara bakıyordu. "Nasıl... onu nereden aldın?" Anne-babasını öldürmüş ve anahtarı onlardan almış olabileceğinden korkuyordu.

Ama adamın Çince anlamadığını fark ederek İngilizce tekrarladı. "Kapa çenenin. Bir daha çığlık atarsan seni öldürürüm." Cebinden bir telefon çıkardı ve bir numara çevirdi. "İçerideyim. Çocuklar burada.!" Adam -esmer ve Arap görünüşlü; muhtemelen Çin'in batısından geliyordu- başıyla onaylayarak dinledi ve bu arada Chin-Me-i'yi baştan aşağı süzdü. Sonra haince gülümsedi. "Bilmiyorum, on yedi, on sekiz... Oldukça güzel... Pekâlâ."

Bağlantıyı kesti.

"Önce," dedi İngilizce, "biraz yemek." Genç kızı saçından yakaladı ve mutfığa sürükledi. "Burada yemek için ne var?"

Ama kızın duyabildiği tek şey, zihninde sürekli tekrarlanan üç kelimeydi.

Önce, biraz yemek... önce, biraz yemek...

Peki sonra?

Wu Chin-Mei ağlamaya başladı.

Lincoln Rhyme'ın, fırtınalı sabah sayesinde karanlık ve kasvetli görünen evinde dava hiçbir ilerleme kaydetmiyordu.

Sachs yakında oturmuş, o leş kokulu çayını içiyordu ve her nedense bu Rhyme'ı sınırlendiriyordu.

Fred Dellray geri dönmüştü ve şimdi bir yandan odanın içinde yürürken bir yandan da yanmayan sigarasını sıkıştırıp duruyordu. Diğerlerinden daha neşeli değildi. "O zaman da mutlu di'ildim, şimdi de mutlu di'ilim. Ben. Mutsuz. Bi' Adamım."

Bu sözlerle kastettiği şey, HAYALETÖLÜM takımı için daha fazla ajan talep ettiğinde, büroda 'kaynak ayırma konuları' ile ilgili kendisine söylenenlerdi. Adam kelimelerinde öfke kusuyordu. "Tam olarak 'RAİ' dediler, 'nanabiliyor musunuz? E'et, e'et, bu bi' RAİ durumu." Gözlerini devirirken mırıldandı. "Tanrı aşkına."

Dellray'ın bundan kastı, bölümdekilerin insan kaçakçılığının yeterince heyecan verici olmadığını ve bu yüzden de zaman harcamaya değmeyeceğini düşünmeleri idi. Aslında, doksanlarda verilen yetkiye karşın, büro bu konularda Göçmen Bürosu kadar deneyimli değildi. Dellray yetkili yardımcı ajana, kitle katliamları gerçekleştirmiş bir yılankafanın da işin içinde olduğunu söylemişti. Buna gelen cevap oldukça komikti. Adam, durumun bir BBBEİ olduğunu söylemişti.

"Bu da ne demek?" diye sordu Rhyme.

"B'rak başka bi' enayi ilgilenin," dedi Dellray. SPEC-TAC ekibi hâlâ Quantico'daki görevin yorgunluğunu atıyor, diye de eklemişti ajan. Başka olay yerlerinden de daha fazla delil topladıkları söylenemezdi. "Pekâlâ, herifin sahilden çaldığı Honda'dan ne haber?" diye bağırdı Rhyme. "O da olayın bir parçası. Onu araştırmak kimsenin aklına gelmedi mi? Yani aracın hemen bulunması istendi, öyle değil mi?" "Üzgünüm, Linç," dedi Sellitto, merkezi arayıp sorduktan sonra. "Bir şey yok."

Üzgünüm, Linç bir şey yok.

Kendi bahçesindeki on kişiyi bulmak her nedense bir Rus limanındaki gemiyi bulmaktan daha zordu.

O sırada Mah cinayeti ile ilgili olarak hazırlanan delil raporu geldi. Thom notlan Rhyme'ın önünde tutarak sayfaları onun için çevirdi. Hayalet'in katil olduğunu gösteren herhangi bir şey yoktu; Hayalet'in oraya gittiğini gösteren herhangi bir delil bile bulamamışlardı. Balistik söz konusu değildi -Mah'ın boğazı kesilmişti- ve ofisteki halıların üzerinde veya koridorda ayak izine rastlanmamıştı. Teknisyenler yüzlerce bulgu ve kırk kadar ipucu elde etmişlerdi, ama hepsini incelemek saatler sürerdi.

Sachs'ın olay yerlerinden topladığı parmak izleri AFIS'den olumsuz yanıtı almıştı; Jerry Tang'inki dışında. Ama onun kimliği de artık pek önemli değildi.

"Bir içki istiyorum," dedi Rhyme, asık suratla. "Şimdi içki zamanı!" "Dr. Weaver ameliyattan önce içki içmemenizi söylemişti," dedi Thom.

"Sakınmamı söylemişti, Thom. Böyle dediğinden eminim. Sakınmak, hiç yapmamak demek değildir."

"Burada kelimelerin sözlük anlamlarını tartışmayacağım, Lincoln. İçki yok."

"Ameliyat gelecek hafta. Bana lanet olasıca bir içki ver."

Ama yardımcı inatçıydı. "Bu davada çok fazla çalışıyorsun. Tansiyonun iyice yükseldi ve düzenin

bozuldu."

"Anlaşalım," dedi Rhyme. "Küçük bir bardak."

"Bu uzlaşma filan değil. Senin için bir zafer, benim içinse yenilgi. Ameliyattan sonra içebilirsin." Thom mutfağa dalarak gözden kayboldu.

Rhyme gözlerini kapattı ve başını öfkeyle arkaya yasladı. Ameliyatın bütün kolundaki sinirleri onardığını hayal etti. Bunu kimseye -hatta Amelia Sachs'a bile- söylememişti, ama yürümek söz-konusu bile değildi; sık sık ameliyatın her şeyi değiştirdiğini hayal ederdi. Şimdi bir Macallan kapıp doğruca şişeden fondiplemeyi ne kadar isterdi. Rhyme soğuk, yuvarlak bardağı saran elini neredeyse hissedebiliyordu. Yanındaki masadan gelen bir tıkırtı duydu. Viskinin buruk kokusu burun deliklerine doldu. Gözlerini açtı. Sachs tekerlekli sandalyenin koluğuna küçük bir bardak viski bırakmıştı.

"Pek dolu değil," dedi kriminolog. Ama bu yorumun asıl anlamını ikisi de biliyordu: Teşekkür ederim.

Sachs cevap olarak göz kırptı.

Pipetten bir yudum alarak, içkinin ağzında ve boğazında bıraktığı sıcaklığı hissetti.

Bir yudum daha.

Hoşuna gitmişti, ama davanın yavaş ilerlemesi konusunda hissettiği öfke ve hayal kırıklığının hafiflediğini fark etti. Bakışlarını beyaz tahtaya çevirdi. Bir nokta gözüne takıldı.

"Sachs," diye seslendi. "Sachs!"

"Ne?"

"Bir telefon numarasına ihtiyacım var. Çabuk."

Hayalet, Model 51 tabancasını yanağına dayamıştı.

Soğuk metal ve yağ kokusu kendini güvende ve güçlü hissettiriyordu. Evet, yeni bir silah istiyordu; Uzi ya da Ejder ile birlikte okyanusun dibine inen Beretta gibi daha büyük ve daha güvenilir bir şey. Ama bu onun yıllardır taşıdığı iyi şans silahıydı. Silahın kendisine geliş şekli yüzünden şanslı olduğuna inanıyordu. Bir gün Taipei'deyken, dua etmek için tapınağa gitmişti. Birisi polise onun tapınakta olduğunu ihbar etmiş ve merdivenden inerken iki polis onu durdurmuştu. Polislerden biri, bir Budist tapınağında silah çekmenin doğru olmayacağını düşünerek tereddüt etmiş ve şaşkınlıkla silahını çimenlere düşürmüştü. Hayalet onu hemen yerden kapmış, iki genç polis memurunu öldürüp kaçmıştı.

O günden sonra bu silah, okçu tanrısı Yi'den gelen bir iyi şans hediyesi olmuştu.

Kaşgari, Wu'nun çocuklarının içeride olup olmadıklarını anlamak için içeri girdiğinden beri yaklaşık bir saat geçmişti. Caddenin bu tarafındaki dükkânlar kapanıyordu; silahlı polislerin gittiğinden emindi ve oldukça tenhalaşan kaldırımlar bunu doğruluyordu. Haydi, bitirelim artık şu işi, diye düşündü Hayalet ve gerindi, Beklemekten yorulmuştu. Yusuf ve diğer Türkler de öyle. Acıkmış olduklarını söylüyorlardı, ama Hayalet restoranların güvenlik kameraları olduğunu tahmin ediyordu. Yemek kadar önemsiz bir şey için ne kendisinin ne de diğerlerinin kameralara yakalanmasına izin vermeyecekti. Beklemek zorunday...

"Bakın," diye fısıldadı, caddeye bakarak.

Blokların ucunda, gergin bir tavırla başlarını eğik tutarak taksiden inen iki kişi görmüştü. Wu'lar. Hayalet, giydikleri ucuz eşofmanlardan onları hemen tanıdı. Sürücüye parasını ödediler ve köşedeki bir eczaneye girdiler; adam kadının beline sarılmış, yürümesine yardım ediyordu. Kadının kolu ya alçıya alınmıştı ya da kaim bandajlarla sarılmıştı. Adamın elinde bir torba vardı.

"Maskelerinizi takın," dedi Hayalet. "Silahlarınızı hazırlayın."

İki Türk söyleneni yaptılar.

Beş dakika sonra Wu'lar dükkândan çıktılar. Kadının durumu düşünülürse, ellerinden geldiğince hızlı yürüyorlardı.

"Sen arabada kal," dedi Türkler'den birine. "Motoru açık tut. O ve ben..." Yusuf'u işaret etti, "...Wu'ları içeride izleyeceğiz. Onları dairelerine sokup kapıyı kapayacağız. Silah seslerini bastırmak için yastıkları kullanacağız. Kızı yanımızda götürmek istiyorum. Onu bir süre konuk edeceğiz."

Yindao bu kusurumu bağışlayacaktır, diye düşündü.

Wu'lar şimdi binanın kapısından beş metre kadar ötedeydiler; başları eğik ve etraflarında uçşan ölüm kanatlarından habersiz bir halde ilerliyorlardı.

Hayalet cep telefonunu çıkardı ve dairenin içindeki Türk'ü aradı. "Evet?" diye cevap verdi Kaşgari.

"Wu'lar geliyor. Çocuklar nerede?"

"Çocuk banyoda. Kız benimle."

"Sokağa girer girmez peşlerine takılacağız."

Telefonu kapadı; beklenmedik anlarda bir ses çıkmaması için cihazı da kapadı. Hayalet ve Yusuf maskelerini giyerek arabadan indiler. Diğer Türk, Blazer'ın direksiyonuna geçti.

Wu'lar kapıya yaklaşıyordu.

Hayalet kaldırımından indi ve kurbanlarına doğru yürüdü.

Kork ki, cesur olabilesin...

HAYALET ÖLÜM

Easton, Long Island, Olay Yeri

- İki göçmen sahilde sırtlarından vurularak öldürüldüler.
- Bir göçmen yaralandı; Dr. John Sung.
- "Bangshou" (yardımcı) gemideydi; kimliği bilinmiyor.
- Yardımcının, Ejder' in battığı yerde bulunan boğulmuş ceset olduğu teşhis edildi.
- On göçmen kaçtı; yedi yetişkin (biri yaşlıca, erkek; biri yaralı, kadın), iki çocuk, bir bebek. Kilisenin minibüsünü çaldılar.

- Kan örnekleri inceleme için laboratuvara gönderildi
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Sahilde Hayalet'i bekleyen araç onu almadan gitti. Hayalet'in araca bir el ateş ettiği sanılıyor. Aracın marka ve model bilgileri için lastik izlerine ve dingil açıklığına dayanarak talepte bulunuldu.
- Araç bir BMW X5.
- Sürücü; Jerry Tang.
- Göçmenleri almak için gelen herhangi bir aracın izine rastlanmadı.
- Muhtemelen Hayalet'e ait olan cep telefonu analiz için FBI'a gönderildi.
- İzlenemez uydu telefonu. Kullanmak için Çin hükümetinin telefon sistemine giriyor.
- Hayalet'in silahı 7.62 mm'lik tabanca. Özel mermiler.
- Çin yapımı Model 51 otomatik tabanca.
- Hayalet'in rüşvet yedirdiği hükümet çalışanları olduğu rapor edildi.
- Hayalet kaçmak için bir kırmızı Honda sedan çaldı. Aracın bulunması için devriyelere haber verildi.
- Aracın izi bulunamadı.
- Suda üç ceset bulundu; biri boğulmuş, ikisi vurulmuş. Fotoğraflar ve deliller Rhyme'a ve Çin polisine gönderildi.
- Boğulmuş kişi Victor Au, Hayalet'in yardımcısı olarak tanımlandı.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.
- Herhangi bir kayda uymuyor, ama Sam Chang'ın parmaklarında sıra dışı izler var. (yara, ip yanığı?)
- Göçmenlerin Profilleri: Sam Chang, Wu Qichen ve aileleri; John Sung; boğulan kadının bebeği; tanımlanmayan bir erkek ve bir kadın (sahilde öldürüldüler).

Çalıntı Minibüs, Çin Mahallesi

- Göçmenler tarafından 'Home Store' logosuyla kamufle edildi.
- Kanın sıçrama şekli, yaralı kadının elinden, kolundan ya da omzundan yaralı olduğunu gösteriyor.
- Kan örnekleri incelenmek üzere laboratuvara gönderildi.
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.
- Uyan yok.

Jerry Tang Cinayeti Olay Yeri

- Dört adam kapıyı kırarak içeri girdiler, ona işkence yaptılar ve vurarak öldürdüler.
- İki mermi kovanı; Model 51 ile tutuyor. Tang iki kez kafasından vurulmuş.
- Aşırı barbarlık.
- Bazı parmak izleri.
- Tang'ınkiler dışında tutan yok.
- Üç saldırganın ayak 235 ölçüleri Hayalet'inkinden küçük; muhtemelen daha ufak yapıllılar.
- İpuçları, Hayalet'in saklandığı yerin muhtemelen Battery Park civarında olduğunu gösteriyor.
- Şüpheli saldırganlar Çinli etnik azınlık gruplardan. Şu anda nereli ve nerede oldukları araştırılıyor.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Wu'lar kapıdaydı.

Çocuklar dairedeydi.

Yüzlerinde maskeleri ve yanlarında tabancalarıyla Hayalet ve Yusuf, Kanal Caddesi'nde koşuyorlardı. Hayalet, her cinayetten önce olduğu gibi heyecanlıydı. Elleri hafifçe titriyordu, ama ateş etmek için silahı doğrulttuğunda hareketsizleşeceklerdi.

Wu'nun kızını düşündü. On yedi, on sekiz... oldukça güzel. Onunla...

O anda caddede bir silah patladı ve Hayalet'in hemen arkasında park edilmiş duran arabaya bir mermi saplandı. Alarm çalmaya başladı. "Tanrım," diye bağırdı bir adam, belirsiz bir yerden. "Kim ateş etti?" Hayalet ve Yusuf hemen durarak yere yattılar. Saldırgana bakınarak silahlarına sarıldılar.

"Lanet olsun," dedi başka bir ses. "Ateşi kes!"

Bir başkası: "Kim..."

"Wu'lar durarak kaldırımında çömeldiler.

Hayalet'in başı dönüyordu. Yusuf'un kolunu tuttu.

Megafondan bir adamın sesi duyuldu; "Kwan Ang! Dur! Birleşik Devletler Göçmen Bürosu konuşuyor!" Ardından ikinci kez ateş edildi -görünüşe bakılırsa konuşan adamın yönünden geliyordu- ve yakında duran bir arabanın yan camı gürültüyle patladı.

Şaşkınlıktan kalbi deli gibi atan yılankafa, sırtüstü dönerek şanslı tabancasını doğrulttu ve bir hedef aradı. Göçmen Bürosu burada mıydı? Nasıl?

"Bu bir tuzak," dedi Yusuf'a. "Arabaya dönelim!"

Şimdi Kanal Caddesi karmakarışık olmuştu. Ateş sesleri çoğalırken, oradan geçenler ve tezgâhtarlar korunmak için saklanıyorlardı. Caddenin ilerisinde iki beyaz minibüsün kapıları açıldı ve siyah üniforma giymiş erkek ve kadınlar ellerinde silahlarla dışarı fırladılar.

Neler oluyordu? Wu'lar da silah çekiyorlardı! Adam elindeki naylon torbadan bir makineli çıkarırken, kadın da eşofmanının altından bir tabanca çekmişti... Onların Wu'lar olmadığını Hayalet o anda anladı. Bunlar, Wu çiftinin kıyafetlerini giymiş Çinli-Amerikalı polislerdi. Polis bir şekilde onları bulmuş, Hayalet'i saklandığı yerden çıkarmak için bu insanları kullanarak tuzak kurmuştu. "Silahlarınızı atın!" diye bağırdı, Wu gibi giyinmiş olan adam.

Hayalet, karşısındakileri sindirmek ve panik yaratmak için beş-altı el ateş etti. Bir kuyumcu dükkânının vitrin camını aşağı indirdi, bir arabanın daha alarını çalıştırdı ve karmaşayı alevlendirdi.

Sürücü koltuğunda oturan Türk kapıyı açtı ve dışarı fırlayarak beyaz minibüslere ateş etmeye başladı. Polis, Kanal Caddesi boyunca koşup saklanacak bir yer ve ateş edecek hedef arayarak dağıldı.

4x4'ün yanına çökerken, Hayalet bağırmaları duyuyordu: "Kim ateş etti?... Destek birlikleri yerinde değil... Neler oldu?... Tanrı aşkına, sivillere dikkat edin!"

Wu'ların apartmanının önünde park etmiş bir sürücü paniğe kapılarak hareket etti ve karmaşadan kaçmak için gaza bastı. Hayalet ön koltuğa doğru iki el ateş etti. Ön cam yok oldu ve araba savrulurken kenarda park edilmiş olan arabalara büyük bir gürültüyle çarpıp durdu.

"Kwan Ang," diye seslendi elektronik bir ses; bu kez farklı biriydi. "FBI konuşuyor. Silahını..."

Sesin geldiği yöne iki kez ateş ederek ajanın sesini kesti ve hemen Blazer'a atladı. Uygurlar da onu izledi. "Kaşghari! O içeride," diye bağırdı Yusuf ve üçüncü

Türk'ün beklediği Wu'ların apartmanını işaret etti.

"O öldü ya da yakalandı," dedi Hayalet. "Anlaşıldı mı? Beklemiyoruz."

Yusuf başıyla onayladı. Ama tam kontağı çevirecekken, bir polis memurunun, park sırasındaki arabalardan biraz dışarıda, sivillere saklanmaları için el salladığını gördü. Memur tabancasını kaldırdı ve jipin ön tarafına doğru nişan aldı.

"Yere yatın!" diye bağırdı Hayalet, polis memuru sürekli ateş ederken. Üç adam, ön camın paramparça olmasını bekleyerek yere yattılar.

Ama mermiler aracın ön tarafına saplanıyor ve metalik sesler duyuluyordu. Sekiz-dokuz el ateş edildi. Sonunda radyatör fanı yerinden fırlayıp motorun diğer parçalarına çarptı ve büyük bir gümbürtü koptu; hemen ardından kaputun üzerinden dumanlar yükselmeye başladı. "Dışarı!" diye bağırdı Hayalet, arabadan atlayıp memuru arabaların arkasına saklanmaya zorlamak için aralıksız ateş ederek.

Kaldırımdaki üç adam yere yattılar. Bir an için her taraf sessizleşti. Polis ve ajanlar ateş etmiyor, muhtemelen destek birliklerini bekliyorlardı. Şimdi Kanal Caddesi'ne yaklaşan siren sesleri duyuluyordu.

"Silahlarınızı bırakın ve ayağa kalkın," dedi hoparlörden konuşan bir ses. "Kwan, silahlarını bırak!"

"Vazgeçecek miyiz?" diye sordu Haşip, gözleri korkuyla açılmış bir halde.

Hayalet ona aldırmadı ve terleyen elini pantolonuna sildikten sonra Model 51 'in şarjörünü değiştirdi. Arkasına baktı. "Buradan!" Ayağa kalkıp polisler bir kaç el daha ateş ettikten sonra arkalarındaki balıkçı dükkânına koştu. Müşteriler ve tezgâhtarlar, balıklar, yiyeceklerle, dondurucu kaplanyla dolu tezgâhların arasında yere çömelmişlerdi. Hayalet ve iki Türk arka taraftaki ara sokağa çıktılar, bir kamyonun yanında ayakta duran yaşlı bir adam gördüler. Silahları ve maskeleri gören adam dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını kaldırdı. "Lütfen bana zarar vermeyin!" diye yalvarmaya başladı, "Lütfen! Bir ailem var,.." Sesi kısılarak hıçkırığa dönüştü.

"İçeri," diye bağırdı Hayalet, Türkler'e. Hepsi kamyonu doluştu. Yılankafa dönüp arkalarına baktı, çok sayıda polis memurunun ihtiyatlı adımlarla dükkâna yaklaştığını gördü. Döndü ve o yönde birkaç el ateş etti. Hepsi saklanmak için koştu.

Hayalet tekrar önüne döndüğünde donup kaldı. Yaşlı adam elinde uzun bir et bıçağıyla ona doğru yaklaşıyordu. Birden durdu ve korkuyla gözlerini kırıştırdı. Hayalet tabancayı yaşlı adamın kırışık alınına doğrulttu. Bıçak yerdeki ıslak taşların üzerine düştü ve adam ölümüne hazırlanarak gözlerini kapattı.

Amelia Sachs beş dakika sonra olay yerine varmıştı. Elinde tabancasıyla Wu'ların dairesine koştu.

"Neler oldu?" diye seslendi, mermilerle delik deşik olmuş bir arabanın yanında dikilen memura. "Neler oldu?"

Ama genç polis o kadar sarsılmıştı ki, sadece aptal aptal ona bakıyordu.

Caddede koşmaya devam etti ve Fred Dellray'ı kolundan yaralanmış bir memurun yanında buldu; adamın yarasının üzerine baskı yapmaya çalışıyordu. Sağlık memurları hemen koşup onu teslim aldılar.

Dellray çok öfkeliydi. "Bu kötü, Amelia. Ondan sadece bi' milim uzaktaydık; bi' milim."

"Nerede?" diye sordu, Glock tabancasını kılıfına koyarken.

"Caddenin karşı tarafındaki balıkçı dükkânına ait bir kamyon çaldı. Şehirdeki bütün polisler onu arıyor."

Sachs dehşet içinde, gözlerini yumdu. Rhyme'in bulgulardan zekice sonuç çıkarması ve zamanında bir vurucu tim yaratmak için ortaya koyduğu insanüstü çabalar... hepsi boşa gitmişti.

Rhyme, araştırmalardan bir sonuç alamamış olmanın umutsuzluğu içindeyken, karşısındaki tahtada, yaralı göçmen kadının kan analizi sonuçlarının henüz gelmemiş olduğunu fark etmiş, bunun üzerine Sachs'tan Tıbbi laboratuvarın telefonunu istemişti. Rhyme bir Adli Tıp pataloğunu, hemen analiz yapılması için zorlamıştı.

Doktor yardımcı olacak birçok şey bulmuştu; kanda ilik eksikliği, kemiklerin ciddi zarar görmüş olduğunu gösteriyordu; derin bir kesik veya yarık vardı; ayrıca hayvanlardan geçen bir hastalığa ait Coxiella burnetii bakterisi bulunmuştu. Bu bakteri, limanlardaki ağıllar ya da gemilerdeki ambarlar gibi hayvanların uzun süre tutulduğu yerlerde görülüyordu.

Yani bütün bunlar tek anlama geliyordu; kadın çok hastaydı.

Rhyme bunun işlerine yarayabileceğini düşünmüştü.

"Bana bu hastalıktan söz edin," demişti Rhyme, patolojiste.

Bulaşıcı veya ölümcül olmamasına karşın, bu hastalığın birçok belirtisi vardı. Baş ağrısı, terleme, ateş, karaciğer bozukluğu.

"Ender midir?" diye sormuştu Rhyme.

"Çok ender görülür, özellikle de burada."

"Harika," demişti Rhyme, bu haberle keyiflenerek. Hemen Sellitto ve Deng'i görevlendirmiş, Beşinci Bölge'den ve diğer yerlerden bulabildikleri tüm polisleri oraya göndermelerini istemişti. Onlar da, bu şikâyetlerle başvuran ve kolu kırılmış bir Çinli hasta kadın olup olmadığını öğrenmek için Flushing, Queens ve Manhattan'daki Çin mahallelerinde bulunan klinikleri taramaya başlamışlardı.

On dakika geçmeden bir telefon almışlardı. Çinli bir adam karısını Çin Mahallesi'ndeki bir kliniğe getirmişti; kadın tanıma tıpatıp uyuyordu. Adı Wu Yong-Ping idi. Kocasının ve kendisinin de gemide olduğunu itiraf etmişti.

Onlarla görüşmek için Beşinci Bölge polisleri Sachs ve Deng'i de yanlarına alarak oraya koşmuşlardı. Tutuklandıkları için hâlâ şaşkın olan Wu'lar, dairelerinin yerini ve çocuklarının hâlâ orada olduğunu söylemişlerdi. O sırada Rhyme aramış, Jimmy Mah cinayetinden bazı AFIS sonuçları aldıklarını söylemişti. Bazıları, önceki HAYALETÖLÜM olaylarında bulduklarıyla aynıydı; bu da suçu işleyenin yılankafa olduğunu gösteriyordu. Wu, daireyi onlar için Mah'ın ayarladığını söylediğinde, Rhyme ve Sachs katilin göçmen ailenin yerini bildiğini ve muhtemelen onları öldürmek için yolda olduğunu anlamışlardı.

SPEC-TAC ekibi bu davada yardım etmek için hazır olmadığından, Dellray, Sellitto ve Peabody kendi birliklerini birleştirmiş ve Beşinci Bölge'den bazı Asyalı polisleri toplayarak, ikisini Wu çiftinin kılığına sokmuşlardı.

Ama zamansız yapılan tek bir aceleci atış, her şeyi mahvetmişti. Dellray başka bir ajana bağırdı: "Balıkçı dükkânının kamyonundan bi' haber yok m'âlâ? Nasıl kimse görmez? Yan tarafında kocaman harflerle dükkânın lanet olasıca adı yazılı!"

Ajan telsiziyle bir çağrı yaptı ve biran sonra cevap verdi; "Bir şey yok, efendim. Arabanın izine rastlanmamış."

Dellray, çelik yeleşin üzerinden zorlukla görünen mor-siyah kravatının düğümüyle oynuyordu. "Bi' şey. Do'ru. Di'il."

"Ne demek istiyorsun, Fred?" diye sordu Sachs.

Ama ajan cevap vermedi. Balıkçı dükkânına baktı ve oraya doğru yürümeye başladı. Sachs da ona eşlik etti. Öndeki büyük buz sandığının yanında üç Çinli -Sachs onların tezgâhtarlar olduğunu tahmin etti- ve onları sorguya çeken polis memurları vardı.

Dellray tezgâhtarların omuzlarının üzerinden baktı ve yaşlı bir adam gördü; yaşlı adamın gözleri hemen önündeki buzların üzerinde duran gri-pembe dil balıklarına kaydı.

Parmağıyla adamı işaret etti. " Size Hayalet'in kamyonu çaldığını söyledi, değil mi?"

"Doğru, Ajan Dellray," dedi polislerden biri.

"Lanet olasıca herif, yalan söylüyordu!"

Dellray ve Sachs dükkânın arka kapısından dışarı fırladılar ve ara sokakta, dükkândan on metre kadar uzakta duran dev çöp tenekesinin arkasına park etmiş kamyonu buldular.

Dellray hemen içeri döndü ve yaşlı adama çattı. "Dinle beni serseri, bana neler oldu'unu anlat ve sakın oyun oynamaya kalkma anlaştık mı?"

"Beni öldürecekti," dedi adam hıçkırarak. "Kamyonu çaldığını söylememi istediler; üç adam. Başıma tabanca dayadılar. Sokağın ucuna gittiler, kamyonu sakladılar ve sonra kaçıp gittiler. Nereye gittiklerini bilmiyorum."

Dellray, Sachs ile birlikte geri döndü. "Onu suçlayamam. Ama hâlâ..."

"O halde," dedi Sachs, "bir ara sokağa daldılar ve bir araba çaldılar." "Muhtemelen. Ve sürücüyü öldürdüler."

Tam o anda, memurlardan biri bir araba hırsızlığı ihbarında bulundu. Kar maskesi giymiş üç adam ışıklarda bir Lexus'un kapılarını açıp içindeki çifti dışarı atmış, sonra da basıp gitmişlerdi. Ama Dellray'in tahminlerinin aksine, neyse ki arabadakiler öldürülmemişti.

"Onları neden öldürmedi?" diye merak etti Dellray.

"Muhtemelen ateş etmek istememiştir," dedi Sachs. "Çok fazla dikkat çekecekti. Pek uygun olmayacaktı."

Yeni gelen polis arabaları yanaşırken, Dellray'e sordu. "Kimdi o? Hayalet'i uyandıran ilk ateşi kim açtı?"

"Henüz bilmiyorum. Ama bu olayla çok yakından ilgilenice'em."

Ama görünüşe bakılırsa, fazla araması gerekmeyecekti. İki polis memuru FBI ajanına yaklaştı ve onunla konuştu. Ajanın yüzü asıldı. Başını kaldırdı ve suçlu gruba baktı.

Alan Coe idi.

"Sen ne halt etti'ini sanıyo'sun 'lan!" diye bağırdı Dellray.

Savunmacı, ama aynı zamanda meydan okuyan bir tavırla, kızıl saçlı ajan, Dellray'in gözlerine baktı. "Ateş etmek zorundaydım. Hayalet onlara ateş edecekti, görmedin mi?"

"Hayır, görmedim. Tabancası yan tarafındaydı."

"Benim açımdan bakıldığında değil."

"Açına s'çi'im senin," dedi Dellray. "Tabanca. Yan. Tarafındaydı." "Bana nutuk çekmenden bıktım usanmış artık, Dellray. Herkes yerinde olsaydı, şimdi onu enselemiş olurduk."

"Onu kaldırımda, sivillerin olmadığı bir yerde indir'çektik; kalabalık bir caddenin ortasında di'il." Dellray başını salladı. "Otuz minik saniye da'a. O zaman g'zel bi' Noel paketi gibi ba'lanmış ol'caktı." Dev yapılı ajan, Coe'nun belindeki Glock tabancayı işaret etti. "Birinin üzerine yürüyo' olsa bile, ö'le

bi' aletle on beş metreden nası' ıskalayabildin? Yılda bi' kez ateş etmeme ra'men ben bile vururdum. Lanet olasıca gerzek."

Coe'nun tavrı değişti ve alttan aldı. "Bu şartlar altında yapılacak doğru şeyin bu olduğunu sanmıştım. Hayat kurtarmak istiyordum."

Dellray kulağının arkasındaki sigarayı aldı ve bir an yakacakmış gibi baktı. "Bu yeterinden fazla uzadı artık. Bundan so'ra Gmen Brosu bu olayda sad'ce danışman olarak yer al'cak. Çatışmalara katılm'cak." "Bunu yapamazsın," dedi Coe, kötü kötü bakarak.

"Yönetim emrine göre yapabilirim, evlat. Hemen gidip bu konuyu halledice'em." Bunu söyledikten sonra uzaklaştı. Coe, Sachs'ın duymadığı bir şeyler homurdandı.

Sachs, Dellray'in arabasına binişini, kapıyı çarparak kapatışını ve lastiklerden duman çıkararak gazlayışını izledi. Sonra Coe' ya döndü. "ocukları kim aldı?"

"ocuklar mı?" diye sordu ajan dalgın bir tavırla. "Yani Wu' nun çocukları mı? Bilmiyorum."

Anne ve babaları çocukları için endişeleniyordu. Bir an önce hastaneye, yanlarına getirilmesini istiyorlardı.

"Ben onlarla ilgili merkeze haber veririm," dedi Coe. Sachs onun Gmen Brosu ile ilgili konuştuğunu tahmin etti. "Sanırım onları almak için birini gnderiyorlardır. Prosedür böyle."

"şey, ben prosedürü düşünmüyorum," dedi Sachs. "Orada yalnız başına iki tane ocuk var ve az önce pencerelerinin önünde ateş edildi. Sence korkmamışlar mıdır?"

Coe bir gün için yeterince nutuk dinlemişti. Sessizce döndü ve tek kelime etmeden arabasına doğru yürürken cep telefonunu açtı. Aleti kulağına yapıştırarak gazı kkledi ve çok geçmeden gözden kayboldu. Sachs, Rhyme'ı aradı ve kötü haberi verdi.

"Ne oldu dedin sen?" diye sordu Rhyme, Dellray'den bile daha fazla öfkelenerek.

"Adamlarımızdan biri biz yerimizi almadan ateş etti. Cadde kapatılmamıştı ve Hayalet tyd... Rhyme, ateş eden Alan idi."

"Coe mu?"

"Evet."

"Ah, hayır."

"Dellray Gmen Brosu elemanlarını geri çektirecek."

"Peabody bundan hoşlanmayacak."

"şu anda Fred'in kimin neden hoşlanıp hoşlanmadığını takacağını sanmıyorum."

"Güzel," dedi Rhyme. "Kontrolü ele alacak birine ihtiyacımız var. Bu davada olduğumuz yerde dönüp duruyoruz. Bundan hoşlanmadım." Sonra sordu. "Kayıp var mı?"

"Birkaç memur ve sivil yaralandı. Ciddi bir şey yok." Eddie Deng'i gördü. "Ben Wu'nun çocuklarına bakacağım, Rhyme. Olay yerini inceledikten sonra seni ararım."

Bağlantıyı kesti ve Deng'e döndü. "evirmen olarak yardımına ihtiyacım var, Deng. Wu'nun

çocuklarıyla."

"Tabii."

Sachs, mermilerden delik deşik olmuş jipi işaret ederek başka bir memura seslendi. "Mühürleyin. Biraz sonra olay yerini incelemeye başlayacağım." Polis başıyla onayladı.

Deng ve Sachs binaya girdiler. "Çocukların tek başlarına Göçmen Bürosu merkezine gitmesini istemiyorum, Eddie," dedi Sachs; "Onları buradan çıkarıp hastaneye, anne ve babalarının yanına götürür müsün?"

"Tabii."

Birlikte bodrum kata indiler. Sokağa çöpler saçılmıştı. Sachs buradaki dairelerin karanlık olduğunu, leş gibi koktuğunu ve hamam böceklerinin her yanda cirit attığını tahmin edebiliyordu. Düşün, dedi içinden. Wu ailesi, ölümü ve mahkûmiyeti göze alarak bu kadar acı verici bir yolculuğa katlandı; sonunda da bu berbat yere ev demek zorundalar. "Hangi daire?" diye sordu Deng, Sachs'ın önünden yürüyerek.

"Bir B," dedi Sachs.

Deng kapıya doğru yürüdü.

O anda Sachs kapının dışında bir anahtar fark etti.

Bir anahtar mı? diye düşündü.

Deng kapının koluna uzandı.

"Hayır," diye haykırdı Sachs, silahını çekerken. "Bekle!"

Ama çok geçti. Deng kapıyı açmıştı bile. Ufak tefek, esmer bir adam, kolunu hıçkırıklara boğulmuş genç kızın beline dolamış, onu önünde kalkan olarak tutuyordu ve tabancasını boynuna dayamıştı.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

"Ting, ting!" diye bağırdı Eddie Deng, paniğe kapılarak.

Genç dedektif, silahsız ellerini havaya, kirpi gibi saçlarının üzerine kaldırdı.

Kimse kıpırdamıyordu. Sachs aynı anda bir sürü ses duyuyordu: Kızın iniltileri, dışarıdan gelen trafik gürültüsü ve korna Sesleri. Adam, Sachs'ın anlamadığı bir dilde bir şeyler söylüyordu. Bütün bunlar Sachs'ın kendi kalp atışlarına karışıyordu.

Hedef küçültmek için yan döndü ve Glock'un namlusunu görebildiği kadarıyla adamın başına yöneltti. Kural şuydu; ne kadar zor olursa olsun, kendini feda etmemeliydi. Asla tabancanı bırakmamalı, asla suçlunun seni hedef almasına izin vermemeliydin. Rehinenin, onları kurtarmayacağını anlamalarını sağlamalıydın.

Adam onları gerilemeye zorlayarak ve anlaşılmaz bir dilde bir şeyler homurdanmaya devam

ederek yavaşça ilerledi.

Ne Sachs ne de genç dedektif yerinden kıpırdadı.

"Üzerinde çelik yelek var mı, Deng?" diye fısıldadı Sachs.

"Evet," dedi Deng, titreyen sesiyle.

Sachs da çelik yelek giymişti, ama bu mesafede herhangi bir atış, vücutlarının korunmayan kısımlarında ciddi hasar yaratabilirdi. Baldırınızda, damara isabet edecek bir mermi, insanı göğüs yarısından daha hızlı öldürebilirdi.

"Gerile," diye fısıldadı. "Ateş edebilmek için daha fazla aydınlığa ihtiyacım var."

"Ateş mi edeceksin?" diye sordu Deng, kararsızca.

"Gerile."

Sachs bir adım geriledi. Bir adım daha. Kafa derisinden ter damlaları süzülen genç dedektif kıpırdamadı. Sachs durdu. Deng bir şeyler mırıldanıyordu; belki de dua ediyordu.

"Eddie, benimle misin?" diye fısıldadı. Bir an duraksadı. "Eddie, lanet olsun!"

Deng başını salladı. "Affedersin. Tabii." "Haydi, yavaşça." Sachs, genç kıızı tutan adamla yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu.

"Silahını indir. Kimse incinmesin. İngilizce biliyor musun?"

Onlar yavaşça gerilerken adam da ilerledi.

"İngilizce?" diye denedi, Sachs tekrar.

Gevap gelmedi.

"Eddie, ona anlaşacağımızı söyle,"

"Han değil," dedi Deng. "Çince konuşmuyor."

"Sen yine de dene."

Deng Çince bir şeyler söyledi.

Adam cevap vermedi.

İki polis sokağın ön tarafına doğru geriliyordu. Lanet olasıca polislerden hiçbiri onları fark etmemişti. Bizimkiler hangi cehennemdeler? diye düşündü Sachs.

Korkudan rengi atmış kız, boynunda tabancayla ilerledi ve o da dışarı çıktı.

"Sen," diye bağırdı adam, Sachs'a, bozuk bir İngilizce ile konuşarak. "Yere. İkiniz de yere."

"Hayır," dedi Sachs, "yere yatmayacağız. Silahını indirmem istiyorum. Buradan çıkamazsın. Yüzlerce polis var. Anlıyor musun?" Bir yandan konuşurken bir yandan da, şimdi daha iyi olan ışıktan yararlanarak, adamın yanağını hedef almaya çalışıyordu. Ama hedef çok dardı. Kızın şakağı adamın yanağının hemen yanındaydı. Adamın vücudu çok zayıftı ve Sachs daha önce hiç vücuda ateş etmemişti.

Adam arkasına, karanlık sokağa bir bakış attı.

"Ateş edecek ve kaçacak," dedi Deng, titreyen sesiyle.

"Dinle," dedi Sachs son derece sakin bir ses tonuyla. "Canını yakmayacağız. Sadece..."

"Hayır!" Adam tabancayı kızın boynuna daha fazla bastırdı. Kız bir çığlık attı.

O anda Deng kendi silahına uzandı.

"Eddie, yapma!" diye bağırdı Sachs.

"Bu!" diye bağırdı saldırgan ve tabancasını Eddie'ye çevirerek onu göğsünden vurdu. Dedektif merminin şiddetinden geriye, Sachs'ın üzerine doğru sendeledi ve onu da altına alarak yere devrildi. Deng karnının üzerine dönerek kustu; ya da ağzındaki kanı tükürdü. Sachs pek emin olamadı. Bu mesafede mermi çelik yeleği delmiş olabilirdi.

Sachs şaşkın bir şekilde ayağa kalkmaya çalıştı. Ama daha silahını doğrultmadan, adam namlusunu ona çevirdi.

Ancak tereddüt etti. Arkasında dikkatini çeken bir şey vardı. Saldırgan dönüp baktı. Sokağın karanlığında, Sachs ufak tefek bir adamın elinde bir şeyle onlara doğru koştuğunu gördü.

Saldırgan kızı bırakıp tabancasını kaldırarak o tarafa döndü, ama daha ateş edemedi, koşan kişi elindeki şeyle adamın başının yan tarafına vurdu; bir tuğlayla.

"Hongse!" diye bağırdı Sonny Li, Sachs'a, tuğlayı atıp kızı saldırgandan uzaklaştırırken. Li kızı yere itti ve kanayan başını tutmakta olan esmer adama döndü. Ama adam aniden geri sıçradı ve silahını duvara doğru sendeleyerek Li'ye kaldırdı.

Sachs'ın silahından çıkan üç mermi, saldırganı bir oyuncak bebek gibi kaldırım taşının üzerine devirdi ve adam hareketsiz kaldı.

"Cehennemin iblisleri," dedi Sonny Li korkuyla, cesede bakarak. İlerledi, adamın nabzına baktı ve silahı cansız elinden aldı. "Ölmüş, Hongsge," dedi. Sonra Li kıza döndü ve kalkmasına yardım etti. Ağlayarak Sachs'ın yanından geçip Beşinci Bölge'de görevli Çinli bir polisin kollarına atıldı; adam onu kendi dillerinde konuşarak rahatlatmaya çalıştı.

Sağlık görevlileri durumunu kontrol etmek için Deng'in yanına koştu. Çelik yelek gerçekten de mermileri durdurmuştu, ama çarpmanın şiddeti bir-iki kaburgayı kırmış olabilirdi. "Üzgünüm," dedi, Sachs'a dönerek. "Yanlış tepki verdim."

"İlk kez mi silahlı çatışmaya giriyorsun?"

Adam başıyla onayladı.

Sachs gülümsedi. "Kulübe hoşgeldin." Sağlık görevlileri ona yardım ettiler ve ambulansa götürüp durumunu daha detaylı incelediler.

Sachs ile birlikte iki ESU memuru daireyi baştanbaşa aradılar ve banyoda, korkudan titreyen, sekiz yaşlarında bir erkek çocuk buldular. Beşinci Bölge'de görevli bir Çinli-Amerikalı polisin yardımıyla, sağlık görevlileri çocukları muayene etti ve ikisinin de sapsağlam olduğunu bildirdiler.

Sachs ara sokağa baktığında, bir sağlık görevlisiyle iki memurun, saldırganın cesedinin başında

durduğunu gördü. "Cesedi incelemem gerek," dedi onlara. "Gerektiğinden fazla kurcalanmasını istemiyorum." "Tabii, dedektif," dediler.

Hemen yakınında Sonny Li ceplerini yokluyordu; nihayet sigara paketini bulabildi. Eğer bulamasaydı, Sachs onun, cesedin ceplerini karıştırmaya başlayacağından emindi.

Amelia Sachs beyaz tulumunu giydi ve olay yerini incelemeye hazırlanırken Li'nin kendisine yaklaştığını gördü.

Adamın yüzündeki neşeli gülümsemeyi görünce bir kahkaha patlattı. "Nasıl?" diye sordu.

"Nasıl ne?"

"Wu'ların burada olduğunu nereden anladın?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

"Önce sen söyle." Adamın böbürlenmeye hazır olduğunu fark etti; Sachs buna seve seve izin verebilirdi.

"Pekâlâ." Li biten sigarasını attı ve bir tane daha yaktı. "Çin' de çalışma şeklim. Bir yerlere gider, insanlarla konuşurum. Bu gece kumarhanelere gittim; üçüne. Biraz para kaybettim, biraz kazandım, içki içtim. Konuştum, konuştum. Sonunda poker masasında bir adamla karşılaştım. Fuzhou'dan. Bana, daha önce kimsenin tanımadığı bir adamın geldiğini söyledi. Herkese kadınlardan şikâyet ediyor, karısı hasta olduğundan ailesi için yapması gerekenle ri anlatıyormuş. Kazanacağı paralardan söz ediyormuş. Sonra bu sabah Ejdef de olduğunu ve batarken herkesi kurtardığını söylemiş. Bu Wu olmalıydı. Dalak-karaciğer uyumsuzluğu. Yakında bir yerlerde oturduğunu söylemiş. Başkalarına da sorarak burayı buldum. Birçok karşılayıcı yılankafa yeni gelen insanları buralara yerleştirir. Buraya geldim ve insanlarla konuştum; bu sabah taşınan yeni bir aile olup olmadığını sordum. Binayı kontrol ettim ve pencereden baktığımda adamı elinde tabancayla gördüm. Hey, sen önce o arka pencereden baktın mı, Hongse?"

"Hayır, bakmadım."

"Belki de bunu yapmalıydın. Bir numaralı kural. Daima önce arka pencereden bak."

"Haklısın, Sonny." Ölü saldırgana doğru başıyla işaret etti.

"Hayatta olmaması çok kötü," dedi Li, asık suratla. "Çok yardımcı olabilirdi."

"İnsanları konuşurmak için gerçekten işkence etmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Sachs.

Ama Çinli polis gizemli bir tavırla gülümsemekle yetindi. "Hongse, siz Wu'ları nasıl buldunuz?"

Sachs, göçmenleri kadının yarasından nasıl bulduklarını Li'ye anlattı.

Rhyme'ın sonuç çıkarımlarından etkilenen Li başıyla onayladı. "PokiHayalet'ene oldu?"

Sachs silahlı çatışmada olanları, zamansız ateş edildiğini ve yılanın nasıl kaçtığını da anlattı.

"Coe mu?"

"Evet," dedi Sachs.

"Lanet olsun... O adamdan hoşlanmamıştım zaten. Çin'de Fuz-hou'daki çalışmamız sırasında ona

pek güvenmemiştik. Odaya girer ve hiçbirimizle konuşmazdı; orada değilmışiz gibi davranırdı. Bizimle çocukmuşuz gibi konuşuyor, Hayalet davasını kendisi yürütmek istiyor. Göçmenler hakkında kötü konuşuyor. Ona ihtiyacımız olduğunda ortadan kayboluyor." Li, genç kadının giydiği tulumu baktı ve kaşlarını çatı. "Bunu neden giyiyorsun, Hongse?"

"Delilleri bozmamak için."

"Kötü bir renk. Beyaz giymemelisin. Bu benim ülkemde ölümün rengidir; cenazelerde giyilir. At gitsin. Kırmızı bir tulum al. Kırmızı, Çin'de iyi şans rengidir. Mavi de olmasın. Kırmızı!"

"Kırmızı giyen biri iyi hedeftir."

"Bu iyi değil," dedi Li. "Kötü duygular." Daha önce Deng'den duyduğu bir kelimeyi kullandı. "Diyelim ki, kötü alamet."

"Benim batıl inançlarım yoktur," dedi Sachs.

"Benim var," dedi Li. "Çin'de çoğu insanın vardır. Hep dualar eder, kurbanlar adarız; şeytanın kuyruğunu keseriz..."

"Neyi kesersiniz?" diye araya girdi Sachs.

"Biz buna şeytanın kuyruğunu kesmek deriz. Şeytanın seni hep takip eder; bu yüzden trafiğe dalıp bir arabanın önünde hızla koşarsın. Bu şeytanın kuyruğunu keser ve gücünü elinden alır."

"İnsanlar yaralanmaz mı?"

"Bazen."

"O zaman bunun işe yaramadığını bilmiyorlar mı?"

"Hayır, sadece bazen sen onun kuyruğunu kesersin, bazen de şeytan seni yakalar."

Şeytanın kuyruğunu kesmek...

Sachs, Li'den olay yerine girmeyeceğine dair söz aldı -en azından kendisi işini bitirene kadar- ve sonra saldırganın cesedini inceledi, apartmanın içinde ızgara çalışması yaptı ve son olarak Hayalet'in delik deşik olmuş 4x4'ünü inceledi. Bütün delilleri torbalara koyup etiketledikten sonra nihayet tulumunu çıkardı.

Sonra Li ile birlikte, Wu ailesinin yeniden bir araya geldiği iki üniformalı polis memuru ve asık yüzlü bir bayan Göçmen Bürosu ajanı tarafından korunan klinik odasına geldiler. Li ve diğer ajanın yardımıyla, Sachs mümkün olduğu kadar bilgi topladı. Wu Qichen, Hayalet'in şehrin neresinde saklandığını bilmiyordu ama sıska, hayattan ümidini kesmiş adam, Chang ailesi hakkında biraz bilgi vermiş, hatta yanlarındaki adı Kısmetli Kız anlamına gelen Po-Yee'den de söz etmişti.

Ne kadar sevimli bir isim, diye düşünmüştü Amelia Sachs.

"Gözüne mi alınacaklar?" diye sordu Göçmen Bürosu ajanına.

"Evet. Duruşmaya kadar."

"Onları bizim koruma altındaki evlerimizden birine koymanızda bir sakınca var mı?" NYPD, şehirde yüksek güvenli ve tanık koruma programlarında kullanılan birçok eve sahipti. Göçmen

Bürosu gözaltı merkezleri oldukça gevşekti. Ayrıca, muhtemelen Hayalet onların Göçmen Bürosu binalarından birine gitmesini bekleyecekti. Orada bir yardımcısı sayesinde aileyi yeniden öldürmeyi deneyebilirdi.

"Bizim için sorun değil."

Sachs, Murray Hilldeki evin boş olduğunu biliyordu. Ajana adresi ve evi koruyan NYPD memurunun adını verdi.

Göçmen Bürosu ajanı sabrı taşmış bir okul öğretmeni gibi Wu'ya baktı. "Siz neden evinizde kalmadınız? Sorunlarınızı orada niye çözümüyorsunuz? Karını ve aileni neredeyse öldürtüyordun."

Wu'nun İngilizce bilgisi yeterli değildi, ama görünüşe bakılırsa kadının dediklerini anlamıştı. Karısının başucunda ayağa kalktı ve el hareketleri yaparak cevap verdi. "Yok, bizim hata!" dedi öfkeyle, kadına doğru eğilerek. "Buraya gelmek yok bizim hata!"

"Sizin hatanız değil mi?" diye sordu Göçmen Bürosu ajanı keyifli bir tavırla. "Bunun için kimi suçluyorsun?"

"Sen ülke!"

"Bunu nereden çıkardın?"

"Sen yok görmek? Bak etraf! Sen bütün para ve zenginliklik, sen reklam, sen bilgisayar, sen Nike ve Levis, arabalar, saç spreyi... sen Leonardo DiCaprio, sen güzel kadınlar. Sen haplar her şey için, sen makyaj, sen televizyon! Bütün dünyaya sen demek her şey burda! Meiguo bütün para, bütün özgürlük, bütün güvenlik. Sen söylemek bize her şey burda ne güzel. Sen paramızı almak, ama bize demek mei-you, defol! Bize demek insan haklar berbat, ama biz ne zaman istemek gelmek burda, sen demek mei-you!"

Zayıf yapılı adam Çince bir şeyler söyledi ve sakinleşti. Kadını baştan aşağı süzdü ve sarı saçını işaret etti. "Ne senin ata? İtalyan, İngiliz, Alman? Onlar önce bu ülkede? Ha, söylemek bana." Öfkeyle başını salladı ve yatağa oturup elini karısının yaralı koluna koydu.

Ajan, göçmenin apaçık olan durumu anlayamamış olmasına şaşmış gibi anlayışla başını salladı.

Sachs kederli ailenin yanından ayrıldı ve Li'ye peşinden gelmesini işaret etti. Kısa bir süre kaldırımında duraksadıktan sonra hızlı giden iki taksinin arasında koşular. Sachs, ikinci arabaya, kendisini izleyen şeytanın kuyruğunu kesecek kadar yaklaşıp yaklaşmadığını merak etti. Bina ve altındaki garaj fethedilemez bir kale gibi görünüyordu, ama caddenin karşı tarafındaki yeraltı garajı pek öyle değildi.

Terörist bombalamalarına karşı duyulan endişe, GSA'yı (Devlet Hizmet Yönetimi) Manhattan Federal Plaza'nın altındaki garaja girişlere sınırlama getirmeye zorlamıştı. Garaja giren her aracı didik didik arayarak kötü niyetli olanları caydıracak çok fazla federal memur vardı ve bu yüzden bina, en yüksek hükümet çalışanları dışında herkese kapalıydı; sıradan memurlar diğer kapıyı kullanıyordu. Müstemilatta hâlâ güvenlik vardı, ama garaj küçük bir parkın altında olduğu için, en kötü bombalama olayı bile ancak sınırlı bir hasar yaratabilirdi.

Aslında o akşam saat 21.00'da, her zamankine kıyasla güvenlik zayıftı, çünkü giriş gişesindeki görevli heyecanlı bir gösteri izliyordu; Broadway'de yanan bir arabayı! Eski bir minibüs alevler

içindeydi; oradan geçen yüzlerce insan olayı seyrediyordu.

Tıknaз nöbetçi, minibüsün pencerelerinden fişkıran siyah dumanları ve turuncu alevleri izleyerek gişeden çıktı.

Bu yüzden, takım elbiseli ufak tefek bir adamın, elinde bir Bond çantayla, 'sadece arabalar için' yazan girişten geçtiğini ve yarı yarıya boşalmış garajın rampasından aşağı doğru aceleci adımlarla yürüdüğünü fark etmedi.

Adam aradığı arabanın plaka numarasını ezberlemişti ve onu bulması sadece beş dakikasını aldı. Deniz mavisini resmi araba ana çıkış kapısına çok yakındı ve sürücüsü hemen oraya park etmişti. Çünkü araba yarım saat kadar önce gelmişti, ofisler kapandıktan ve federal memurların çoğu evlerine gittikten uzun süre sonra.

Hemen bütün federal arabalarda olduğu gibi -bu durum adama söylenmişti- bu arabada da alarm yoktu. Gözleriyle hızlı bir şekilde garajın içini taradıktan sonra eldivenlerini giydi, camla kapının arasına bir keski yerleştirip kilidi açtı. Bond çantasının içinden ağır bir kâğıt torba çıkarıp son bir kontrol amacıyla içine baktı. Birbirlerine bantlanmış ayak büyüklüğünde sarı çubukların yanında bazı kelimeler yazılıydı: PATLAYICI. TEHLİKE. KULLANMADAN ÖNCE TALİMATI OKUYUNUZ. Bir detonatörden çıkan teller bir akümülatör kutusuna uzanıyor, oradan da bir basınç şalterine geliyordu. Torbayı sürücü koltuğunun altına bıraktı, telin bir kısmını açtı ve basınç şalterini koltuk yaylarının arasına yerleştirdi. Elli kilodan ağır biri oturduğunda devre tamamlanacak ve detonatörü harekete geçirecekti.

Adam akümülatör kutusundaki anahtarı OFF konumundan ON durumuna getirdi ve kilide basarak kapıyı elinden geldiğince sessiz bir şekilde kapadı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi geri döndü ve hâlâ alevler içindeki minibüsü seyreden avanak nöbetçinin yanından geçip gitti; nöbetçi, sanki aksiyon filmlerinde ve televizyon programlarında olduğu gibi, araba havaya uçmayınca üzölmüşe benziyordu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Küçük televizyonun ekranına bakarak sessizce oturuyorlardı, William ailesinin anlamadığı bazı kelimeleri Çince'ye çeviriyordu.

Özel haberlerde, Kanal Caddesi'nde neredeyse ölmek üzere olan insanların isimleri verilmiyordu, ama onların Wu Qichen ve ailesi olduğu şüphesizdi; haberde, onların o sabah Fuzhou Ejderi'nden kurtulan yolcular olduğu söyleniyordu. Hayalet'in yardımcılarında biri öldürölmüşü, ama yılankafanın kendisi diğer bir-iki yardımcısıyla kaçmayı başarmıştı.

Haberler, sona erdi ve reklamlar başladı. William ayağa kalktı ve pencereye yaklaşır karanlık sokağa baktı.

"İçeri gel," dedi Chang oğluna. Ama oğlan bir süre, meydan okuyan bir tavırla olduğu yerde kaldı.

Çocuklar... diye düşündü Chang.

"William!"

Çocuk nihayet pencereden uzaklaştı ve yatak odasına döndü. Ronald televizyon kanallarını değıştirip duruyordu.

"Hayır," dedi Sam Chang küçük oğluna. "Oku. Bir kitap al ve İngilizce çalış."

Çocuk itaatkâr bir tavırla ayağa kalktı. Rafa gidip bir kitap aldı ve okumak için kanepeye döndü.

Mei-Mei, Po-Yee için küçük bir oyuncak hayvan dikiyordu; görünüşe bakılırsa bu bir kediydi.

Kadın onu oturduğu koltuğun koluna koydu. Küçük kız mutlu gözlerle ona bakarak oyuncağı iki eliyle kavradı. Kahkahalar atarak birlikte kediyle oynadılar.

Chang babasının yattığı kanepeden gelen bir inilti duydu; altında yattığı battaniye kadar soluk görünüyordu.

"Baba," dedi Chang ve hemen ayağa kalktı. Adamın ilacını buldu, açtı ve ona bir morfin hapi verdi. Adamın ilacı içebilmesi için soğuk çay kupasını uzattı. İlk hastalandığı zaman -sıcaklık ve nem yang organlarını, yani karnını ve bağırsaklarını sararken- bir doktora gitmişlerdi ve o da bazı otlarla ilaçlar vermişti. Ama bir süre sonra ilaçlar yeterli olmamaya başlamıştı ve gittikleri bir başka doktor kanser teşhisi koymuştu. Babasının, hastanelerde tedavi bekleyen çok sayıda hasta listesinin son sıralarında yer alması, Chang'in siyasetteki muhalif tavrı yüzündendi. Çin'de sağlık güvenliği koşulları değişiyordu. Devlet hastaneleri azalırken özel hastaneler artıyordu, ama son derece pahalıydılar; tek bir ziyaret iki aylık maaşa mal oluyordu ve kanser tedavisi, hayatta kalmaya çalışan bir aile için söz konusu bile olamazdı. Chang'in bulmayı başarabildiği en iyi şey, Fuzhou'nun kuzeyindeki bir 'yalınayak doktor' idi; bunlar, devletin sağlık memuru olarak atadığı ve küçük tedavilerle ilgilenen insanlardı. Doktor, yaşlı adamın acısını azaltmak için morfin vermişti, ama yapabileceği pek fazla şey yoktu.

İlaç şişesi oldukça büyüktü, ama bir aydan fazla dayanmıyordu ve babasının durumu giderek kötüleşiyordu. Chang, Internet üzerinden Birleşik Devletler hakkında bir sürü araştırma yapmıştı. New York'ta sadece kanser hastalarını tedavi eden ünlü bir hastane vardı. Babasının durumunun ileri seviyede olduğunu biliyordu, ama adam Amerikan standartlarına göre yaşlı değildi; sadece altmış dokuz yaşındaydı ve günlük yürüyüşler ve spor egzersizleri sayesinde gücünü koruyordu. Cerrahlar onu ameliyat edebilir, kanserli kısımları vücudundan alabilir, hastalığın ilerlemesini önlemek için ona radyasyon tedavisi uygulayabilir ve ilaç verebilirlerdi. Daha uzun yıllar yaşayabilirdi.

Babasına bakarken, yaşlı adam aniden gözlerini açtı. "Kendi adamlarından birini öldürdükleri için Hayalet şimdi kızgındır. Ayrıca Wu'ları da öldüremedi. Bizim peşimizden gelecek. Onun gibi adamları tanırım. Bizi bulana kadar durmayacaktır."

Bu babasının tarzıydı. Oturup olayları izler, sonra değerlendirmesini yapardı; tahminleri daima doğru çıkardı. Örneğin; Mao Zedong'un bir psikopat olduğunu düşünmüştü ve onun yönetimi altındayken ülkede bir kıyım yaşanacağını tahmin etmişti. Haklı da çıkmıştı; Mao'nun Büyük Sıçraması ve bir on yıl sonra yaptığı Kültür Devrimi, neredeyse Çin ekonomisini yerle bir ediyordu; bütün açık fikirli sanatçı ve düşünürler de babasıyla hemfikirdi.

Ama Chang Jiechi birçok felaket atlatmıştı. "Bunlar geçecek," demişti, 1960'larda ailesine. "Çılgınlık uzun süremez. Sadece hayatta kalmalı ve beklemeliyiz. Bizim hedefimiz bu."

On yıl içinde Mao ölüp Dörtler Çetesi tutuklandığında, Chang Jiechi haklı çıkmıştı.

Sam Chang, ne yazık ki onun şimdi de haklı olduğunu düşünüyordu. Hayalet peşlerinden gelecekti.

'Yılankafa' adı, sınırlarda sürünerek, insanları gitmek istedikleri yerlere ulaştıran kaçakçıları tanımlayan bir simgeydi. Chang, şimdi Hayalet'in bunu yaptığını hissediyordu; sinsisi sinsisi dolanıyor, insanlardan yardım istiyor, Chang ailesinin yerini öğrenmek için onları tehdit ediyor ve hatta belki işkence yapıyordu. Hatta...

Dışarıdan bir fren sesi duyuldu.

Chang, karısı ve babası donup kaldılar.

Ayak sesleri duyuldu.

"Işıkları söndürün. Çabuk," dedi Chang. Mei-Mei hemen koşturarak bütün ışıkları kapattı.

Chang çabucak yüklüğe gitti; William'ın silahını sakladığı yerden alıp, perdeli bir pencerenin yanından, elleri titreyerek dışarı baktı. Sokağın karşı tarafına bir kamyonet park etmişti; camında büyük bir pizza resmi vardı. Sürücü, elindeki karton kutuyu evlerden birine götürüyordu.

"Tamam, sorun yok," dedi gülümseyerek. "Sokağın karşı tarafına bir teslimat yapıyorlar."

Dönüp içeri baktı; televizyon ekranının mavi ışığı altında babasının, karısının ve minik kızının silüetleri zorlukla seçilebiliyordu. Gülümsemesi yüzünde dondu ve tıpkı kaligrafi hokkasındaki mürekkep gibi kara bir bulut görüşünü kapladı; verdiği kararın bu kadar çok sevdiği insanlara neler yaşattığını görünce yüreği pişmanlıkla ezildi. Çin'de, ailesini ve arkadaşlarını zor durumda bırakmaktan duyulan utanç, en büyük işkenceydi. Şimdi hissettiği şey de tam olarak buydu; kalbini yakıp bitiren bir utanç.

Babama ve aileme verdiğim hayat işte bu; korku ve karanlık. Sadece korku ve karanlık...

Çılgınlık uzun süremez.

Belki öyledir, diye düşündü Chang. Ama bu, çılgınlık devam ettiği sürece daha az ölümcül olduğu anlamına gelmezdi.

Battery Park'taki bir bankta oturan Hayalet, Hudson Nehri'ndeki gemilerin ışıklarını izliyordu; bu Hong Kong'dan çok daha huzurlu bir ortamdı, ama o kadar pitoresk (göz alıcı) değildi. Yağmur kesilmişti, ama rüzgâr hâlâ sert esiyordu ve gökyüzündeki mor bulutları hızla sürüklerken, şişman göbekleri şehrin rengârenk ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Polisin Wu ailesini nasıl bulduğunu merak ediyordu.

Bu soruyu uzun süredir düşünüyordu, ama bir cevap bulamamıştı. Muhtemelen öldürdüğü emlakçı ve Mah sayesinde bulmuşlardı; Mah'ın kanıyla yazdığı mesaja karşın, dedektifler, onu İtalyanlar'ın öldürdüğüne inanmamışlardı. Haberlerde duyduğuna göre geride kalan Uygur ölmüştü ve bu da, kültür merkezi başkanına yapılacak yüklü bir tazminat ödemesi anlamına geliyordu.

Wu ailesini nasıl bulmuşlardı?

Belki de büyüdür...

Hayır, büyü filan değildi. Düşmanın ve onunla çalışanların çok acımasız ve yetenekli olduğu açıktı. Bu kez peşinde olan insanlarda farklı bir şey vardı.

Tayvanlılar'dan, Fransızlar'dan, tipik Göçmen Bürosu ajanlarından daha iyilerdi. Kanal

Caddesi'nde zamansız yapılan ilk atış olmasaydı, şimdi tutuklanmış ya da ölmüş olabilirdi.

Muhbirinin sözünü ettiği şu Lincoln Rhyme tam olarak kimdi?

Eh, en azından şimdi güvende olduğuna inanıyordu. Türk yardımcılarıyla birlikte, kaçmak için çaldıkları Lexus'u saklamak için büyük bir dikkatle hareket etmişlerdi; aslında, sahilde çaldığı Honda'dan daha iyi bir yere saklamışlar ve hemen ayrılmışlardı. Wular'ın evine baskın yapmaya hazırlanırken maske takmıştı, kimse onları izlememişti ve Kaşgari'yi ya da Queens'teki kültürel merkezi Hayalet'e bağlayan hiçbir ipucu yoktu.

Yarın, Charts'leri bulacaktı.

İki genç Amerikalı kadın yavaş yavaş yürüyerek karşılarındaki, manzaranın tadını çıkarıyorlardı. Hayalet'e sinir bozucu gelen bir tavırla sohbet ederek yanından geçerken, vücutlarına arzu dolu bir bakış attı.

Direnmek mi? diye düşündü.

Hayır, dedi Hayalet kararlı bir şekilde. Fikrini değiştirmeden önce telefonunu çıkardı, Yindao'yu aradı ve daha sonra buluşmak üzere onunla sözleşti. Kadının memnun olduğunu hissetmişti. Acaba o anda kiminleydi? Ne yapıyor, ne söylüyordu? Bu gece onu görmek için fazla zamanı yoktu; bu uzun gün onu yormuştu ve uykuya ihtiyacı vardı. Ama ona yakın olmayı, sıcak vücudunu ellerinin altında hissetmeyi, altında uzanışını görmeyi ne kadar çok istiyordu... Ona dokunmak, Kanal Caddesi'nde zor sıyrıldığı felaketin şokundan ve öfkesinden kurtulmak.

Telefonu kapattı, hızla hareket eden bulutları ve nehrin çırpıntılı sularını izlerken, kadının şehvetli sesi hâlâ kulaklarındaydı...

Hayal kırıklığına uğra ki, tatmin olabilesin.

Aç kal ki, doyabilesin.

Yenil ki, zafer kazanabilesin.

Saat 21.30'da Fred Dellray oturduğu yerden ayağa kalktı, gerindi ve FBI'ın Manhattan ofisindeki masasının üzerinde duran dört boş kahve bardağını çöp tenekesine attı.

Artık paydos vakti gelmişti.

Kanal Caddesi'ndeki operasyonla ilgili olarak hazırladığı raporu gözden geçirdi. Çoğu bitmişti, ama ertesi gün bir kez daha göz atması gerektiğini biliyordu. Dellray yazmaktan hoşlanıyordu ve bu alanda oldukça iyiydi (yıllar boyunca farklı bir isim kullanarak çeşitli tarih ve felsefe dergilerinde yazılar yazmıştı), ama özellikle bu eserin biraz masaja ihtiyacı vardı.

Masanın üzerine eğilerek sayfalara baktı, oradan buradan notlar aldı ve bunları yaparken, neden HAYALETÖLÜM davasında görevli olduğunu merak edip durdu.

Kriminoloji, psikoloji ve felsefe dallarında diploma sahibi olan Frederick Dellray, şimdi adalet dünyasında çalışıyordu. Rhyme'in kriminal uzman olduğu alanda, o sivil polisti. Bukalemun olarak bilinen Dellray, bir Etiyopyalı kadar siyah bir tene ve 1.80'in üzerinde boya sahip olan herhangi bir kültürden herhangi birinin kılığına kolayca girebilirdi. Bu da ajana geniş bir çalışma alanı sunuyordu; kişinin ırkıyla değil, sadece becerisiyle değerlendirildiği tek toplumsal birim olan adalet dünyasında,

Dellray oldukça avantajlı ve başarılıydı. Ancak, Dellray'ın bu konudaki yeteneği ve hayatı boyunca duyduğu tutku, onu ilginç bir konuma getirmişti. Fazla iyiydi. FBI'ın gizli görevlerinde çalışmanın yanı sıra, sık sık New York, Los Angeles ve Washington polis teşkilatlarının uyuşturucu masaları, cinayet masaları gibi birimlerince ödünç alınırdu. Kötü adamların elbette bilgisayarları, cep telefonları ve e-mail kutuları vardı; dolayısıyla Dellray'ın ünü çok geçmeden yayılmıştı. Artık onu ortaya çıkarmak fazla riskli olmaya başlamıştı.

Terfi almış, New York'taki gizli ajanların ve gizli muhbirlerin başına getirilmişti.

Kendi adına, Dellray farklı bir atamayı tercih ederdi. Ortağı Özel Ajan Toby Dolittle, Oklahoma'daki federal binada bombalı saldırıya uğrayarak öldürülmüş, bu ölüm Dellray'i büronun anti-terör biriminin peşinde koşmaya itmişti. Ama bir serseriye enseleme tutkusunun adalet dünyasında yükselmeye yetmeyeceğini istemeden de olsa anlamış, yeteneklerinin en yararlı olacağı konumda kalmaya razı olmuştu. HAYALETÖLÜM davasında görevlendirilmiş olmak, ilk başta Dellray'ın kafasını karıştırmıştı; daha önce hiç insan kaçakçılığı davalarına bakmamıştı çünkü. Çinli-Amerikan halkın genellikle odaklandığı Manhattan, Queens ve Brooklyn'deki geniş bağlantıları yüzünden bu göreve getirildiğini düşünmüştü. Ama Dellray, geleneksel tekniklerinin bu davada işe yaramadığını kısa sürede anlamıştı. Filmlere meraklı olan Dellray, Çin Mahallesi adlı ünlü filmi görmüştü ve bu insanların yaşadığı bölgenin, Batı kanunlarıyla hareket etmediğini öğrenmişti. Sonuçta bu bir senaristin uydurması değildi. Aynı gerçek, New York'taki Çin Mahallesi için de geçerliydi. Adalet tonglar tarafından sağlanıyordu ve New York'ta 911 'i arayan Çinli insan oranı, diğer bölgelere oranla çok daha düşüktü. Kimse yabancılarla konuşmazdı ve gizli ajanlar hemen tanınırdı.

Bu yüzden, HAYALETÖLÜM davasında pek de deneyimli olmadığı bir suç tipiyle uğraşmak zorunda kalmıştı. Ama bu gece ofiste yaptığı çalışmadan sonra kendini daha iyi hissediyordu. Yarın, Doğu ve Güney bölgelerinden sorumlu özel ajanlarla ve Washington'dan gelen direktör yardımcısı ajanlardan biriyle buluşacaktı. Kendisine Denetçi Özel Ajan unvanının verilmesini sağlamıştı. Bu da kendisine ve HAYALETÖLÜM ekibine büronun kaynaklarını açacaktı. DÖA olarak, davada ihtiyacı olan şeyleri elde etmek için sınırları zorlamasını kolaylaştıracaktı. FBI'ın -ya da kendisinin- tam yetkisi, SPEC-TAC ekibinin davaya katılması ve INS'in sadece danışmanlık rolünde olması, yani davadan uzaklaştırılması gibi. Peabody ve Coe'nun tepesi atacaktı ama bu, doğrusu onu pek az rahatsız ederdi. Düşüncesini çoktan söylemişti bile. Evet, yılankafalar ve insan kaçakçılığı operasyonları hakkında bilgi toplamak, gemilerin yerini saptayıp yakalamak konusunda Göçmen Bürosu'nun çok önemli bir rolü vardı. Ama HAYALETÖLÜM davası artık tam bir insan avına dönüşmüştü ve büronun uzmanlık alanına giriyordu.

Dellray, kendisi gibi gizli ajanların, ikna etme ve bir işi zorla yaptırma konusunda dünyanın en iyileri arasında olduğunu öğrenmişti.

Ofis telefonunu kaldırdı ve Brooklyn'deki dairesinin numarasını tuşladı.

"Alo?" dedi bir kadın sesi.

"Yarım sa'te kadar evdeyim," dedi yumuşak bir sesle. Serena ile konuşurken, New York'ta çalışırken kazandığı sert tutumu ve işinin en büyük özelliği olan argo kelimeleri asla kullanmazdı.

"Görüşürüz aşkım."

Telefonu kapadı. Bürodaki ya da NYPD'deki kimse, Dellray'ın özel yaşamı hakkında bir şey bilmiyordu; yıllardır birlikte olduğu, Brooklyn Müzik Akademisi'nde koreograf olarak çalışan Serena'dan kimsenin haberi yoktu. Serena uzun saatler çalışıyor ve sık sık yolculuk yapıyordu. Kendisi de uzun saatler çalışıyor ve yolculuk yapıyordu.

Bu durum ikisine de uygundu.

Büro merkezinin koridorlarında yürürken, Patron J. Edgar Hoover'ın onaylamayacağı şekilde, gömlek kollarını sıvamış ve kravatlarını gevşetmiş iki ajana başıyla selam verdi (bunu aslında Dellray'ın kendisi de hoş karşılamıyordu).

"Çok fazla suç var," diye düşündü Dellray, uzun adımlarla yanlarından geçip giderken "ve çok az zaman." Birbirlerine el salladılar.

Sonra asansöre bindi ve aşağı indi*. Caddenin karşı tarafına geçip federal park alanına doğru yürüdü.

O akşam erken saatlerde yanan ve üzerinden hâlâ dumanlar yükselen minibüsü fark etti. Ofisteyken sirenleri duymuştu ve neler olduğunu merak etmişti.

Güvenlik görevlisinin yanından geçti ve rampadan aşağı inerek ıslak beton ve egzoz dumanı kokan loş garaja girdi.

Dellray, resmi Ford arabasını buldu ve kapıyı açıp, içine 9 mm. mermilerini, Kwan Ang davasıyla ilgili notlarıyla dolu sarı bloknotunu ve Goethe'nin şiirlerinin bulunduğu kırmızı deri kaplı eski kitabını koyduğu çantasını içeri attı.

Dellray arabaya binerken, sürücü tarafındaki camın sızdırmaz lastik bandının yerine iyi oturmamış olduğunu fark etti ve hemen, birinin kapıyı açmak için camı zorladığını anladı. Lanet olsun! Eğilip baktı ve koltuğun altından taşan telleri gördü. Bombayı basınçla patlatacak düzeneği harekete geçirmemek için, koltuğa bütün ağırlığını vermemeye çalışarak kapının üst tarafına tutunmak için bir hamle yaptı.

Ama artık çok geçti.

Uzun parmakları açık kapının üzerinden kaydı. Altındaki koltuğa doğru yan tarafının üzerine düştü.

Gözlerini kuru! dedi, kendi kendine güdusel olarak, ellerini yüzüne doğru kaldırırken.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

"Chang ailesi Queens'te bir yerlerde," dedi Sachs, bu bilgiyi beyaz tahtaya eklerken. "Mavi bir minibüs kullanıyorlar; plaka yok, marka yok."

"Elimizde belirleyici herhangi bir bilgi var mı?" diye sordu Rhyme. "Ne ton mavi örneğin?"

"Wu hatırlayamadı."

"Eh, şimdi, bu gerçekten çok yardımcı oldu."

Sachs tahtanın yanından uzaklaşırken, yazıcılık görevini yine Thom aldı.

Hayalet'in Wu'ya yaptığı saldırı sırasında arkasında bıraktığı 4x4 ile ilgili bilgi de pek bir işe yaramamıştı. Araç çalıntıydı ve plakası sahteydi. Arabanın seri numarasını izlemek, aylar önce Ohio'da çalındığını öğrenmek dışında bir yarar sağlamamıştı.

Sonny Li yanlarında oturuyordu. Asyalı dedektif henüz görüşlerini açıklamamıştı; kısa bir süre önce Çin Mahallesi'nden getirdiği bir alışveriş torbasını karıştırıp duruyordu. Lon Sellitto ise telefonla konuşuyordu; kaşlarını çatmasına bakılırsa Hayalet'in başarılı bir şekilde ortadan kaybolduğunu öğrenmiş olmalıydı.

Sachs, Mel Cooper ve Rhyme, Blazer'da bulunan delillere döndüler. Sachs, fren ve gaz pedallarının altında birkaç küçük yeşil halı lifi bulmuştu; iki lif, Wu'nun dairesinin önünde öldürülen saldırganın kol ağızlarından elde edilmişti. Lifler Blazer'ın paspaslarına veya daha önce incelenen olay yerlerine uymuyordu; bu yüzden Hayalet'in evinden gelmiş olabilirdi.

"Hepsini tara; sonra da veri tabanına bakalım."

Cooper liflerden ikisini gaz kromatograf/kütle spektrometresinden geçirdi; sonuçlar, ellerindeki liflerin ait olduğu halıyla ilgili bilgiler verecekti.

Sonuçları beklerken kapı çalındı. Biraz sonra Thom konukları içeri buyur etti.

Gelen Harold Peabody idi.

Rhyme bir an için, adamın Coe'nun son operasyondaki dikkatsizliği ile ilgili olarak konuşmaya geldiğini sandı. Ama yüzündeki ifade, daha başka ciddi şeyler olduğunu gösteriyordu. Arkasında bir adam vardı.

Rhyme, onun FBI'ın Manhattan ofisinden sorumlu -ASAC- yardımcı özel ajan olduğunu hatırladı; fazla yakışıklı ve kibirli bir adamdı. Rhyme birkaç kez onunla çalışmış, adamı oldukça etkili ve hayal gücünün ötesinde biri olarak tanımlamıştı. Onun da yüzü asıktı.

Onların ardından üçüncü bir adam salona girdi. Keskin hatlı mavi takımı ve beyaz gömleği, adamın da bir federal olduğunu gösteriyordu; sert bir tavırla konuşarak Dışişleri için çalıştığını ve adının Webley olduğunu söyledi.

Nihayet Dışişleri Bakanlığı da işin içine karıştı, diye düşündü Rhyme. Bu iyi bir işaretti. Dellray destek sağlamak için yüksek pozisyonlardaki bağlantılarını kullanmıştı anlaşılın.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, Lincoln," dedi Peabody.

"Sizinle konuşmamız gerek," dedi ASAC. "Bu gece şehirde bir olay oldu."

"Nedir?"

"Olayla mı ilgili?" diye sordu Sachs.

"İlgili olduğunu sanmıyoruz. Ama sanırım bazı anlamlar taşıyor." Konuya gel be adam, diye düşündü Rhyme ve sabırsız bakışlarının bu mesajı vermesini umdu.

"Bu gece birisi federal binanın garajına bir bomba yerleştirmiş."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Mel Cooper.

"Fred Dellray'ın arabasına."

Oh, Tanrım, diye düşündü Rhyme.

"Hayır!" diye çığlık attı Sachs.

"Bomba mı?" diye patladı Sellitto, cep telefonunu aniden kapatarak. "Bir şey olmadı," dedi ASAC hemen. "Ana parça patlamamış."

Rhyme gözlerini kapadı. Patlayıcılar sayesinde kendisi ve Dellray, yakın oldukları birçok kişiyi kaybetmişlerdi. Duygularıyla hareket etmeyen Rhyme için bile bu, birini öldürmek için en sinsice ve en korkakça yöntemdi.

"Yaralandı mı?" diye sordu Li.

"Hayır."

Çinli polis kendi dilinde bir şeyler mırıldandı; belki de dua etti.

"Ne oldu?" diye sordu Rhyme.

"Basınç anahtarlı dinamit. Dellray tetiği ateşlemiş ama sadece detonatör yanmış. Belki de kapak doğru yerleştirilmemişti. Henüz bilmiyorlar. Bomba imha ekibimiz kilidi kırdı ve parçaları PERT'e teslim etti."

Rhyme, büronun Fiziksel Delil Arama Ekibi'ndeki (PERT) herkesi tanıyor ve hepsine saygı duyuyordu. Eğer bulunabilecek bir şey varsa, onların bunu yapacağından emindi. "Neden ilgili olduğunu düşünmüyorsunuz?"

"Patlamadan yirmi dakika önce adını vermeyen biri 911'e ihbarda bulundu. Belirsiz bir aksanla konuşan bir erkek; Cherenko ailesinin geçen haftaki baskına karşılık intikam almayı planladığını, devamının da geleceğini söyledi."

Rhyme, Dellray'ın Brooklyn'de bir Rus mafyasını hedef alan dev operasyonunu yeni tamamladığını hatırladı. Üç kalpazanı, yardımcılarını ve çok sayıda tetikçiyi enselemişler, milyonlarca Dolar ve Ruble ele geçirmişlerdi.

"Aramanın kaynağı?"

"Brighton Sahili'nde ankesörlü bir telefon."

Bu, o bölgedeki en geniş Rus semtiydi.

"Tesadüflere inanmam," dedi Rhyme. "Hayalet bir süre Rusya'da kaldı, hatırlıyor musunuz? Göçmenleri almak için."

Fikrini almak istediğini belli etmek için bir kaşını kaldırarak Sachs'a baktı. "Hayalet ve dostları Wu'ya yapılan saldırıda olay yerinden bir an önce kaçmak istiyorlardı," dedi Sachs. "Bomba yerleştirmek için federal binaya uğramış olabileceklerini sanmıyorum. Ama tabii bu kimseyi kiralamadıkları anlamına gelmez."

Rhyme, üç adam geldiğinden beri Dışişleri görevlisi Webley'in tek kelime etmediğini fark etti. Kollarını kavuşturmuş, delil tablosuna bakarak sessizce dikiliyordu.

"Bombayı nasıl yerleştirmişler?" diye sordu Sellitto.

"İki kişilik bir ekip olduğunu sanıyoruz. Birisi garajın önünde bir minibüsü ateşe vermiş ve nöbetçinin dikkatini dağıtmış. Diğeri de garaja girip işini bitirmiş."

Rhyme, ASAC'ın neyi ima ettiğini anladı. "Fred Hayalet davasını bırakmak istiyor, değil mi?"

ASAC başıyla onayladı. "Ortağının başına gelenleri biliyorsunuz." Rhyme, Toby Doolittle'ı hatırlıyordu. Fred'in ortağı, Oklahoma'da benzer bir bombalama olayında ölmüştü.

"Hemen Brighton Sahili'ndeki muhbirlerini ve bağlantılarını toparlamaya başladı."

Rhyme ajanı suçlayamıyordu. "Biraz yardıma ihtiyacımız var, Harold," dedi. "Fred bir SPEC-TAC ekibi ayarlamaya çalışıyordu." Dellray'ın aynı zamanda Göçmen Bürosu'nun bu olaydaki yetkilerini kısararak, sadece danışman konumuna indirgemeyi planladığını da biliyordu, ama şimdi bu konudan söz etmenin zamanı değildi. "Hayalet'in organizasyonu fazla iyi. Çok derinlere iniyor. Daha fazla insan gücüne, daha fazla desteğe ihtiyacımız var."

"Ha, o işin üzerindeyiz, Lincoln," dedi ASAC. "Sabah yeni bir ajan ekibinize katılacak ve SPEC-TAC ekibi ile ilgili daha fazla bilgi alacaksınız."

Peabody ceketinin düğmelerini çözdü ve neredeyse tamamı ter içinde kalmış gömleği ortaya çıkıttı. "Alan Coe ile olanları duydum," dedi. "Wu'ların dairesinde, yani. Üzgünüm."

"Eğer Coe ateş etmeseydi," dedi Li, "Hayalet'i yakalayacaktık." "Biliyorum. Bakın, o iyi bir adamdır. Onun kadar kendini işine adanmış çok az ajanım var. Elemanlarımın çoğundan iki kat daha fazla çalışır. Sadece biraz tepkisel davranır. Onu biraz rahatlatmaya çalışıyorum. Muhbiri kaybolduğundan beri zor bir dönem geçirdi. Sanırım kendini suçluyor. İşten uzaklaştırma cezasından sonra bir süre izin aldı; bu konuda konuşmuyor ama sanırım muhbirine ne olduğunu anlamak için denizaşırı yolculuklar yaptı. Kendi parasıyla. Sonunda işinin başına döndü ve o zamandan beri de tazi gibi koşturuyor. Benim en iyi ajanlarımdan biridir."

Şüphelilerin kaçmasına izin vermek gibi küçük kusurları dışında, diye düşündü Rhyme.

Rhyme ve Sellitto'ya, sabah yeni bir ajanın geleceği ve SPEC-TAC ekibinin de yolda olduğu konusunda bir kez daha güvence verdikten sonra, ASAC ve Peabody gitti. "Bu konu kesinlikle gündemde," dedi ASAC.

Dışişleri Bakanlığı'nda görevli Webley, resmi bir tavırla 'iyi geceler' diledi ve diğerlerinin arkasından çıktı'.

"Pekâlâ, işinizin başına," dedi kriminolog, Sellitto, Sachs, Cooper ve Li'ye. Eddie Deng kendi evinde çürükler içinde kalan göğsünü tedavi ediyordu. "Wu'lar sana başka neler söyledi, Sachs?"

Sachs, klinikte öğrendiklerini diğerlerine de anlattı. Wu ailesi, baba Qichen, karısı Yong-Ping, kızları Chin-Mei ve oğulları Lang'den oluşuyordu. Chang ailesini oluşturan kişiler ise, baba Sam, karısı Mei-Mei, oğulları William ve Ronald ve Chang'ın, şimdi tam adı öğrenilmiş olan babası Chang Jiechi idi. Sam, Çin' deyken kendisi ve büyük oğlu William için iş ayarlamıştı, ama Wu nerede ve hatta ne tür bir iş olduğunu bile bilmiyordu. Ayrıca ailenin yanında, annesi Ejder'de boğulan bir de bebek vardı; adı Kısmetli Kız anlamına gelen Po-Yee idi. Rhyme, bebekten söz ettiğinde Sachs'ın gözlerinde beliren ışığı fark etti. Sachs'ın bir çocuğunun olmasını ne kadar çocuk istediğini biliyordu; bunu kendisi de istiyordu. Birkaç yıl önce bu fikir ona son derece tuhaf gelmesine karşın, şimdi gizliden gizliye hoşuna gidiyordu. Ama isteğinin altında yatan neden sadece babalık güdüsü değildi. Amelia Sachs, şimdiye dek gördüğü en iyi olay yeri dedektiflerinden biriydi. En önemlisi, kendisini başkalarının yerine koyabilmesiydi. Kendini başka birinin zihnine uyarlayabilmek yeteneği, tanıdığı diğer tüm olay yeri dedektiflerinin sahip olduğundan daha yüksekti; kendisi hariç. Böylece başkalarının kaçırıldığı detayları Sachs yakalayabiliyordu. Ancak, Sachs aynı zamanda kolay etkilenen bir yapıya sahipti. Olay yerlerinde mükemmel olmasını sağlayan yeteneği, aynı zamanda onun için bir tehlikeydi. Bir atış şampiyonu ve usta bir sürücü olarak, olay yerlerine ilk ulaşan genellikle o oluyordu; silahını çekiyor ve saldırganla karşılaşmaya hazırlanıyordu. Tıpkı bu gece Wu'ların evinde olduğu gibi.

Rhyme, ona bu huyundan vazgeçmesini söyleyemezdi. Ama evde onu bekleyen bir çocuk olduğunda, polislik mesleğini olay yeri dedektifliğiyle sınırlayacağını umuyordu.

Mel Cooper'ın sesi, Rhyme'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Halı liflerinden alınan kromatografi sonuçları." Halının yün-naylon karışımı olduğunu açıklıyor. Sonra bilgisayarını kullanarak FBI'nın halı-lifleri veri tabanına bağlandı.

Birkaç dakika sonra sonuçlar ekranda görüldü. "Markası Lustre-Rite; üretici Wallingham, Mass'daki Arnold Tekstil ve Halıcılık. Telefon numaraları var," dedi adam.

"Hemen birine arat," dedi Rhyme. "Aşağı Manhattan'daki tüm müşterilerini bilmek istiyoruz, öyle değil mi Mel?"

"Muhtemelen. Elimizde bu kadar lif varken."

"O neden?" diye sordu Li.

"Halı liflerinin çoğu, halı döşendikten sonraki ilk altı ay içinde kopar," diye açıkladı teknisyen.

"Bunu ben yaparım," dedi Sellitto. "Ama şirketin saatler önce kapandığını düşünürsek, mucize beklemeyin." Başıyla saati işaret etti. Saat neredeyse 23.00 olmuştu.

"Bir fabrika," dedi Rhyme. "Bu ne anlama gelir?"

"Bilmiyorum, Linc. Sen söylesene," diye homurdandı Sellitto. Kimse böyle dersler için uygun bir havada değildi.

"Muhtemelen gece vardiyası var demektir. Gece vardiyasının anlamı içeride bir ustabaşı, kâhya ya da bekçi olacak demektir. Bu adamlarda da patronun ev telefonu bulunur; herhangi bir acil

durumda gerekirse diye."

"Elimden geleni yaparım."

Cooper, Sachs'ın Blazer'dan topladığı delilleri inceliyordu. "Çoğu bentonit," dedi. "Hem Hayalet'in hem de yardımcılarının ayakkabılarında var." İnce yapılı adam mikroskoba döndü ve başka bir örneği inceledi. "Sen ne düşünüyorsun, Lincoln?" Mikroskoptan başını kaldırdı. "Arabanın sürücü tarafındaki halısından geliyor."

"Komut, girdi, mikroskop," dedi Rhyme. Cooper'ın mikroskopta incelemekte olduğu görüntü, Rhyme'in ekranında belirdi. Kriminolog, taze sedir tomurcuklarını hemen tanıdı; bunlar dekoratif bahçelerde kullanılırdı. "Güzel."

"Battery Park çevresinde hektarlarca böyle bahçe var," dedi Sellitto, Manhattan'daki geniş yerleşim bölgesinin yapısına işaret ederek; bu delil, daha önce Hayalet'in evinin bu bölgede olduğu yönünde buldukları ipuçlarını doğruluyordu.

Fazla geniş bir alan, diye düşündü Rhyme. "Üreticisini bulmak mümkün mü?"

"Hayır," dedi Cooper. "Anonim."

Bu örnek tek başına belli bir yeri saptamaya yetmeyecekti. Ancak, tomurcuğun hâlâ nemli olması işe yarayabilirdi. "Eğer çok sayıda olası yer bulursak, son birkaç gün içinde tomurcuk dökmemiş olanları atlayabiliriz. Büyük bir bulgu değil ama yardımcı olabilir. Peki ya ceset?" "Fazla bir şey yok," dedi Sachs. Adamın üzerinde kimlik olmadığını söyledi; sadece 900\$ civarında nakit, silah için yedek mermiler, sigara ve bir çakmak bulunmuştu. "Ha, bir de üzerinde kan izleri bulunan bir bıçak."

Cooper kan örneklerini teste göndermişti bile. Ama Rhyme bu örneklerin Jerry Tang ya da Jimmy Mah'a uyacağını biliyordu.

Blazer ve cesetle ilgili analiz sonuçları AFIS'ten gelmişti.

Sonny Li, cesedin yüzünü gösteren Polaroid resimlerden birini işaret etti. "Hey, anladım, Loaban. Yüzüne bak; iyi bak. Kazak, Kırgız, Tacik ya da Uygur. Sana azınlık olduğunu söylemişim, hatırladın mı?" "Hatırladım, Sonny," dedi Rhyme. Şu tong lideri arkadaşımızı ara; Cai'yi. Çetenin senin sözünü ettiğin azınlıklardan kiralandığını düşündüğümüzü söyle, Sonny. Bu bazı şeyleri daha belirgin hale getirmesi için ona yardımcı olabilir." Sonra diğerlerine döndü. "Balistik?" "Hayalet hâlâ Model 51 tabancasını kullanıyor," dedi Sachs.

"Diyelim ki, çok sağlam, kaya gibi bir tabanca," dedi Li.

"Dokuz milimetrelik kovanlar da buldum," diye devam etti Sachs, delil torbalarından birini havaya kaldırarak. Muhtemelen yeni bir Beretta, SIG Sauer, Smittie ya da Colt."

"Ölen adamın tabancası?"

"İnceledim," dedi Sachs. "Sadece kendi parmak izleri var. Eski bir Walther PPK. 7.65."

"Nerede?" Rhyme delil torbasını inceledi ama silahı bulamadı.

Sachs ve Sonny Li birbirlerine baktılar. "Sanırım federaller aldı," dedi, Sachs.

"Ha!"

Li başını başka tarafa çevirdi. Rhyme, kadın dedektifin tabancayı inceledikten sonra Li'nin cebine attığını anladı.

Bunu hak etti, diye düşündü Rhyme. Çinli dedektif olmasaydı, Deng, Sachs ve Wu'nun kızı bu gece öldürülmüş olabilirlerdi. Bu kadarcık koruma hakkıydı.

Sachs, Walther'in seri numarasını Cooper'a verdi; teknisyen hemen ateşli silahlar veri tabanını araştırdı. "Tamam," dedi. "1960'larda yapılmış. O zamandan beri muhtemelen sayısız kez çalınmış."

"Arnold Tekstil'den bir yetkili buldum," dedi Sellitto. "Adamı uyandırmak zorunda kaldım, ama doğrusu oldukça dost canlısıydı. Bu halının sadece ticari olarak kullanıldığını -yani sadece toptancılara ya da döşemecilere verildiğini- ve en çok satılan modellerden biri olduğunu söyledi. Bana, doğrudan üreticiden alım yapan ve o bölgede çalışan bazı büyük firmaların ve yirmi altı toptancının isim listesini verdi." "Lanet olsun," dedi Rhyme. Lustre-Rite'ın nereye döşendiğini bulmak için böyle bir araştırmaya girişmek çok uzun zaman alacaktı. "Hemen birini görevlendir," dedi.

"İnsanları uyandırmaya başladılar bile," dedi Sellitto. "Ben ayaktayım; neden başkaları uyusun ki?" Merkezi arayıp bazı dedektifleri görevlendirdi ve listeyi onlara faksladı.

O sırada özel hattı çalan Rhyme, telefonu açtı.

"Lincoln?" diye sordu yumuşak bir kadın sesi.

Arayan kişinin sesini duymak onu heyecanlandırmıştı. "Doktor Weaver."

Doktor, gelecek hafta ameliyatı yapacak olan nöroloji cerrahıydı.

"Geç olduğunu biliyorum. Umarım uygunsuz bir zamanda aramadım. Çalışıyor muydunuz?"

"Önemli değil," dedi Rhyme ve Thom'un beyaz tahtaya yönelttiği abartılı bakışı görmezden geldi.

"Ameliyat için detayları aldım. Manhattan Hastanesi. Cuma günü sabah saat onda. Nöroloji Servisi. Üçüncü kat."

"Mükemmel," dedi Rhyme.

Thom söylenenleri hemen not etti ve Rhyme doktoruna iyi geceler dileyerek telefonu kapadı.

"Doktora mı gidiyorsun, Loaban?"

"Evet."

"Bu... şeyle mi ilgili... " Çinli polis Rhyme'in durumunu uygun biçimde tanımlayacak bir kelime bulamadığı için sadece başıyla işaret etti. "Evet."

Sachs herhangi bir yorumda bulunmadan Thom'un not ettiği detaylara baktı. Rhyme onun bu ameliyatı onaylamadığını biliyordu. Söz konusu tekniğin uygulandığı hastaların durumu genellikle Rhyme'inki kadar kötü değildi. Ameliyatın sonucu büyük bir fark yaratmayacaktı ve riskliydi; Rhyme'in durumu daha da kötüleşebilirdi. Akciğerlerinin durumu da düşünüldüğünde, masada kalma olasılığı vardı. Ama Sachs bunun Rhyme için ne kadar önemli olduğunu anlıyordu ve bu yüzden onu destekliyordu.

"O halde," dedi Sachs, yüzünde zekice bir gülümsemeyle, "Hayalet'i cuma gününden önce enselememiz gerek."

Rhyme, Thom'un kendisini dikkatle incelemekte olduğunu fark etti. -"Ne?" dedi ters bir ses tonuyla.

Yardımcısı Rhyme'ın tansiyonunu ölçtü. "Çok yüksek," dedi. "İyi görünmüyorsun."

"İyi, çok teşekkür ederim," dedi Rhyme, "ama görünüşümün herhangi bir şekilde... " "Paydos zamanı," dedi yardımcı kesin bir tavırla. Patronuyla konuşmuyordu.

Sellitto ve Cooper da ara verme zamanının geldiğini söylediler.

"İsyan, ha?" diye homurdandı Rhyme.

"Hayır," dedi Thom. "Sağduyu."

Sellitto, WuTari ve John Sung'ın ne durumda olduklarını öğrenmek için telefon etti. Aile, New York'un Murray Hill bölgesindeki NYPD tanık koruma evine alınmıştı. John Sung, Sachs'ın kendisinin de onlara katılabileceği yönünde yaptığı daveti geri çevirmiş, bunun bir muhalif olarak, Çin Güvenlik Bürosu tarafından, birçok kere alıkonulduğu günleri hatırlatacağını söylemişti. Bu yüzden, Sellitto onu korumak üzere başka bir polisi görevlendirmişti. Koruma görevindeki tüm polisler, göçmenlerin güvende olduğunu bildirmişti.

"O otları yanına mı alıyorsun?" diye sordu Rhyme, Sachs'a. "Umarım öyledir. Leş gibi kokuyorlar."

"Hava temizleyici olarak bırakmayı düşünmüştüm, ama eğer hoşlanmadıysan..." Rhyme'a doğru eğildi. "Kendini nasıl hissediyorsun"? Rengin soldu."

"Sadece yorgunum," dedi Rhyme. Bu doğrudu. Tuhaf bir şekilde yorgundu. Bu konuda endişelenmesi gerekirdi belki, ama kendisi bunun, onu günlerdir yıpratın üzerinde çalıştıkları olayın yüksek temposunun verdiği bir yorgunluk olduğunu düşünüyordu. Diğer taraftan yorgunluk hissini önem vermesi gereken bir şey olduğunu biliyordu; bu daha ciddi bir şeye işaret ediyor olabilir miydi? Bu durumda olan hastaların en büyük sorunu felç değildir. Sınırlar tepki vermediği için bağlantılı sorunlar da vardır -akciğer yetmezliği ve bunun sonucu olabilecek enfeksiyonlar gibi- ama belki de en kötüsü ağrı hissini olmamasıdır. Kanser hastalığının erken uyarı sistemi olan ağrı hissi sizi terk etmiştir. Rhyme'ın ve Sachs'ın babaları da kanserden ölmüşlerdi. Rhyme'ın babası karın ağrısı şikâyetiyle doktora gitmiş, kanser olduğunu öğrenmişti.

"İyi geceler," dedi Mel Cooper.

"Wan an, " dedi Li.

"Her neyse," diye homurdandı Sellitto ve koridora çıktı.

"Sonny," diye seslendi Rhyme. "Bu gece burada kalacaksın."

"Gidecek başka yerim yok zaten, Loaban. Tabii."

"Thom odanı hazırlar. Benim üst katta yapmam gereken bazı şeyler var. Eğer istersen yanıma gelebilirsin. Bana yirmi dakika ver."

Li başıyla onayladı ve beyaz tahtaya döndü.

"Ben seni götürürüm," dedi Sachs. Rhyme, tekerlekli sandalyesini birinci ye ikinci kat arasında çalışan minik bir asansöre doğru sürdü. Sachs ona katıldı ve kapıyı kapattı. Rhyme genç kadının yüzüne baktı. Düşünceli görünüyordu, ama bunun çözmeye çalıştıkları olayla ilgili olmadığını hissediyordu.

"Konuşmak istediğin bir şey mi var, Sachs?"

Sachs cevap vermeden YUKARI düğmesine bastı.

HAYALETÖLÜM Easton, Long Island, Olay Yeri

- İki göçmen sahilde sırtlarından vurularak öldürüldüler.
- Bir göçmen yaralandı; Dr. John Sung.
- 'Bangshou' (yardımcı) gemideydi; kimliği bilinmiyor.
- Yardımcının, Ejderin battığı yerde bulunan boğulmuş ceset olduğu teşhis edildi.

On göçmen kaçtı; yedi yetişkin (biri yaşlıca, erkek; biri yaralı, kadın), iki çocuk, bir bebek. Kilisenin minibüsünü çaldılar.

- Kan örnekleri inceleme için laboratuvara gönderildi
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanı haldanda daha fazla bilgi istendi.
- Sahilde Hayalet'i bekleyen araç onu almadan gitti. Hayalet'in araca bir el ateş ettiği sanılıyor. Aracın marka ve model bilgileri için lastik izlerine ve dingil açıklığına dayanarak talepte bulunuldu.
- Araç bir BMW X5.
- Sürücü; Jerry Tang.
- Göçmenleri almak için gelen herhangi bir aracın izine rastlanmadı.
- Muhtemelen Hayalet'e ait olan cep telefonu analiz için FBI'a gönderildi.
- İzlenemez uydu telefonu. Kullanmak için Çin hükümetinin telefon sistemine giriyor.
- Hayalet'in silahı 7.62 mm'lik tabanca. Özel mermiler.
- Çin yapımı Model 51 otomatik tabanca.
- Hayalet'in rüşvet yedirdiği hükümet çalışanları olduğu rapor edildi. Hayalet kaçmak için bir kırmızı Honda sedan çaldı. Aracın bulunması için devriyelere haber verildi.

• Aracın izi bulunamadı. Suda üç ceset bulundu; biri boğulmuş, ikisi vurulmuş. Fotoğraflar ve deliller Rhyme'a ve Çin polisine gönderildi.

• Boğulmuş kişi Victor Au, Hayalet'in yardımcısı olarak tanımlandı. .Parmak izleri AFIS'e gönderildi.

• Herhangi bir kayda uymuyor, ama Sam Chang'in parmaklarında sıra dışı izler var (yara, ip yanığı?).

Göçmenlerin Profilleri: Sam Chang, Wu Qichen ve aileleri; John Sung; boğulan kadının bebeği; tanımlanmayan bir erkek ve bir kadın (sahilde öldürüldüler).

Çalıntı Minibüs, Çin Mahallesi

- Göçmenler tarafından 'Home Store' logosuyla kamufle edildi.
- Kanın sıçrama şekli, yaralı kadının elinden, kolundan ya da omzundan yaralı olduğunu gösteriyor.
- Kan örnekleri incelenmek üzere laboratuvara gönderildi.
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.

Parmakizleri AFIS'e gönderildi.

- Uyan yok.

Jerry Tang Cinayeti Olay Yeri

•Dört adam kapıyı kırarak içeri girdiler, ona işkence yaptılar ve vurarak öldürdüler İki mermi kovarı; Model 51 ile tutuyor. Tang iki kez kafasından vurulmuş. •Aşırı barbarlık.

- Bazı parmak izleri.
- Tang'ınkiler dışında tutan yok.
- Üç saldırganın ayak ölçüleri Hayalet'inkinden küçük; muhtemelen daha ufak yapıllılar. İpuçları, Hayalet'in saklandığı yerin muhtemelen Battery Park civarında olduğunu gösteriyor.
- Şüpheli saldırganlar Çinli etnik azınlık gruplardan. Şu anda nereli ve nerede oldukları araştırılıyor.

Kanal Caddesi Saldırısı Olay Yeri

- Elde edilen deliller, Hayalet'in evinin Battery Park civarında olduğunu işaret ediyor.
- Çalıntı Chevrolet Blazer'ın izi bulunamadı.
- İzlere uyan yok.
- Hayalet'in evinin halısı: Arnold firmasının Lustre-Rite modeli, son altı ay içinde döşenmiş; bilgi almak için halı firmaları araştırılıyor
- Taze tomurcuklar bulundu.
- Hayalet'in suç ortağının cesedi: Batı ya da Kuzeybatı Çin'deki etnik azınlıklardan. Parmak izine uyan yok. Silahı Walther PPK.
- Kayıp göçmenlerle ilgili detaylar:
- Chang ailesi: Sam, Mei-Mei, William ve Ronald; Sam'in babası Chang Jiechi ve bebek Po-Yee. Sam'in ayarlanmış bir işi var ama işvereni ve işin yeri bilinmiyor. Mavi bir minibüs kullanıyor; plakası ve markası yok. Chang'lerin evi Queens'te.
- WuTar: Qichen, Yong-Ping, Chin-Mei ve Lang.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Çince'de birçok kelime, zıtlarıyla bir kombinasyon halindedir. Örneğin, 'ilerle-geri çekil' demek 'hareket et' anlamına gelir.

Bu kelimelerden biri 'iş yapmak' anlamında kullanılan ve tam karşılığı 'sat-al' kelimesidir.

Bu fırtınalı ağustos gecesinde, Doğu Broadway İşçi Sendikası'nın ön tarafındaki, sigara dumanının kapladığı odada oturan dört adamın yaptığı da buydu; satmak ve almak.

Pazarlığın insanların hayatları üzerine yapılıyor olması -Sam Chang'ın yeriyle ilgili bilginin Hayalet'e satılması- bu adamları hiç duraksatmıyordu bile.

Çin Mahallesi'nde elbette yasal tonglar da vardı ve üyelerine önemli hizmetler sağlıyorlardı; rekabet eden işler arasındaki sürtüşmeleri çözmek, okul öğrencilerini çetelerden korumak, yaşlılar ve çocuklar için özel yurtlar işletmek, restoran ve tekstil çalışanları sendikaları yoluyla saldırıları önlemek ve adliye ile, NYPD anlamına gelen 'Öbür Hükümet' ile bağlantıda olmak gibi.

Ama bu tong onlardan biri değildi. Bir tek uzmanlık alanı vardı, o da, New York bölgesinde operasyonlarını yürüten yilankafaların merkezi olmasıydı.

Şimdi saat gece yarısına yaklaşırken, İşçi Sendikası'nın üç lideri -hepsi kırklı ya da ellili yaşlarda- bir masanın bir tarafında oturmuş, karşılardaki daha önce tanımadıkları bir adamla konuşuyorlardı. Ama bu adam onlar için çok değerli olabilirdi; çünkü Chang ailesinin nerede saklandığını biliyordu.

"Bu insanları nereden tanıyorsun?" diye sordu, sendikanın yöneticisi; sadece aile adını Tan olarak veren adam -bunu muhtemelen Hayalet'in kendisini izleyip Chang ailesinin yerini öğrenmek için işkence yapmasını önlemek amacıyla yapmıştı.

"Chang Çin'deki kardeşimin bir arkadaşıdır. Onlar için bir daire kiraladım ve oğluyla kendisi için iş ayarladım."

"Dairenin yeri nerede?" diye sordu tong yöneticisi, sakin bir sesle.

"Satmak için geldiğim şey de bu zaten," dedi Tan, elini kolunu sallayarak. "Hayalet bunu öğrenmek istiyorsa, bedelini de ödeyecek."

"Bize söyleyebilirsin," dedi adamlardan biri, gülümseyerek. "Ona söylemeyiz."

"Sadece Hayalet ile anlaşırım."

Tong lideri elbette ki bunu biliyordu. Ama denemekten zarar gelmezdi. Bu dünyada bir sürü aptal vardı.

"Anlamak zorundasın," dedi bir diğeri, "Hayalet'i bulmak zordur." "Ah," dedi Tan alaycı bir tavırla. "Anlaşabileceğim başkaları da var, biliyorsunuz."

"O zaman neden buraya geldin?" diye sordu adam hemen.

"Çünkü bana istihbaratı en iyi olan tongun sizinki olduğu söylendi," dedi Tan, bir an

duraksadıktan sonra.

"Tehlikeli," dedi yönetici. "Polis Hayalet'in peşinde. Onunla temas kurduğumuzu öğrenirlerse... organizasyonumuzu dağıtabilirler."

Tan omuz silkti. "Onunla bağlantı kurmak için güvenli yollarınız var, değil mi?"

"Paraya gelelim. Seni Hayalet ile bağlantıya geçirirsek bize ne kadar vereceksin?"

"Bana ne öderse, yüzde onunu."

Yönetici elini savuşturma anlamında salladı. "Bu görüşme bitmiştir. Git diğer kaynaklarını bul."

Tan, yöneticinin cevabına güldü. "Siz ne kadar istiyorsunuz peki?" "Yarısını."

"Kötü bir şaka."

İşe başlarlarken sınırlar çizildi ve pazarlık yaklaşık yarım saat sürdü. Sonunda Amerikan Doları olarak yüzde otuzda anlaşıldı.

Yönetici cep telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı. Karşı taraftan Hayalet cevap verdi ve yönetici kendini tanıttı.

"Evet?" diye sordu yılankafa.

"Burada Ejder'den sağ kurtulan bazı göçmenler için ev kiraladığımı söyleyen biri var; Chang'ler için. Bilgiyi size satmak istiyor."

Hayalet bir an sessiz kaldı. "Kanıtlamasını söyle," dedi sonra.

Yönetici bu isteği Tan'a ilettili. "Babanın Batılı adı Sam," dedi Tan. "Yanlarında yaşlı bir adam da var; Chang'in babası. İki oğulları var. Ha, Mei-Mei adında bir karısı ve yanlarında bir de bebek var. Kendilerinin değil. Gemiden kurtululnarlardan biri. Annesi boğulmuş." "Onları nereden tanıyor?"

"Çin'deki kardeşi Chang'in bir arkadaşı," dedi yönetici.

Hayalet bir süre düşündü. "Bilgi için ona yüz bin dolar ödeyeceğimi söyle."

Yönetici bu fiyatın uygun olup olmadığını Tan'a sordu. Tan hemen kabul etti.

Bu fiyattan memnun olmasına karşın, yönetici yüz ifadesini değiştirmeden Hayalet'e döndü. "Bize bir ücret ödemeyi kabul etti. Belki, efendim, eğer sizin için sorun olmayacaksa..."

"Evet, sizin payınızı ben ödeyeceğim. Eğer bilgi doğruysa. Payınız ne kadar?"

"Yüzde otuz."

"Geri zekâlılar!" dedi Hayalet alaycı bir tavırla gülerek. "Soyulmuşsunuz. Sizin yerinizde olsam ben yüzde altmış beş alırdım."

Yönetici kıpkırmızı oldu ve kendini savunmaya çalıştı ama Hayalet onun sözünü kesti. "Yarın sabah 8.30'da bana gelmesini söyle. Yerimi biliyorsun." Bağlantı kesildi.

Yönetici Tan'a anlaşmanın şartlarını aktardı ve el sıkıştılar. Confucius düşüncesine göre başkalarına karşı sorumluluk sıralamasında arkadaşlık en alt sıradadır; hükümdar, baba-evlat, karı-koca ve ağabey-kardeş ilişkisinden sonra. Ama yönetici bu ihanette hâlâ tiksindirici bir yan

bulduğunu düşündü.

Bunun bir önemi yoktu. Cehenneme gittiğinde Tan yaptıklarının bedelini nasılsa ödeyecekti. Kendisi ve sendikadaki meslektaşları için ise, eh, bir saatlik çalışma için 30,000\$ hiç de fena bir rakam değildi.

Elleri titreyerek, nefes nefese bir halde, Sam Chang Doğu Broadway İşçi Sendikası'ndan ayrıldı ve üç blok kadar yürüdükten sonra Çin Mahallesi'nde pek sık rastlanmayan barlardan birini bulup içeri girdi. Eski püskü bir tabureye oturdu ve Tsingtao birası istedi. Bunu çabucak kafasına dikti ve bir tane daha istedi.

Tong'un başındaki üç liderin, kendisinin Joseph Tan olduğuna inandıklarına ve Hayalet ile buluşması gereken yeri tam olarak söylediklerine hâlâ inanamıyordu.

Kendi kendine güldü. Ne muhteşem bir fikirdi; ailesinin hayatı üzerine bu adamlarla gerçekten pazarlık yapmıştı.

Saatler önce Brooklyn'deki evlerinde otururken, Chang düşünüyordu. Hayatları buydu işte. Karanlık ve korku...

Babasının keskin gözleri ona dikilmişti. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sormuştu.

"Hayalet bizi arıyor."

"Evet."

"Benim onu arayacağımı beklemiyordur."

Chang Jiechi'nin bakışları bir süre oğlunun yüzünde kaldıktan sonra sunaktaki isim tablasına döndü. Chang... okçu! "Peki sen onu bulursan ne yapacaksın?"

"Öldüreceğim," dedi Chang.

"Neden polise gitmiyorsun?"

Chang'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Buradaki polise Çin'dekinden daha mı fazla güveniyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi babası.

"Onu öldüreceğim," diye tekrarladı Chang. Hayatı boyunca babasına itaatsizlik etmemişti ve şimdi yapılması gereken şeyi babasının yasaklamasından korkuyordu.

Ama babası başka bir şey sordu: "Bunu yapabilecek misin?"

"Evet, ailem için. Evet." Chang yağmurluğunu giydi. "Çin Mahallesi'ne gidiyorum. Onu bulmak için ne yapabilirim bakalım."

"Beni dinle," dedi babası, fısıldayarak. "Bir adamı nasıl bulursun, biliyor musun?"

"Nasıl, baba?"

"Zaafılarını kullanarak."

"Hayalet'in zaafı nedir?"

"Yenilgiye tahammülü yok," dedi Chang Jiechi. "Bizi öldürmek zorunda; yoksa hayatındaki uyumu kaybedecek."

Bunun üzerine, Sam Chang babasının önerdiği şeyi yaptı; Hayalet'e avını bulma şansını verdi. Bu da işe yaradı işte. Soğuk bira şişesini yüzüne doğru tutarak düşünmeye başladı. Neticede kendisi de ölebilirdi. Kapı açılır açılmaz Hayalet'i vuracaktı, ama adamın yanındaki fedaileri de onu vuracaktı.

Bunu düşündüğünde kafasında canlanan ilk görüntü, büyük oğlu William oldu. Bir süre sonra ailenin adını devam ettirecek olan genç adamı düşündü.

Baba şimdi oğlunun küstahlığını, gözlerindeki alaycı bakışları görüyordu...

Ah, William, diye düşündü. Evet, seni ihmal ettim. Ama bütün bunları sana ve çocuklarına daha iyi bir yaşam şansı yakalamak için yaptığımı bir anlayabilsen. İşler Çin'de tehlikeli bir hal almaya başladığında, sevgili vatanımı arkamda bırakarak, orada veremeyeceklerimi vermek için seni buraya getirdim.

Sevgi, oğlum, küçük elektronik cihazlarda, gösterişli yemeklerde veya kendine ait bir odada kendini ifade etmez. Sevgi kendini disiplinde, örneklerde ve fedakârlıkta ifade eder; hatta kişinin kendi hayatını feda etmesinde.

Ah, oğlum...

Sam Chang biranın parasını ödedi ve bardan ayrıldı.

Saat geç olmasına karşın, bazı dükkânlar son turistleri çekmek için hâlâ açıktı. Chang hediyelik eşya dükkânlarından bîrine girerek küçük bir sunak kutusu, bakır bir tabak, kırmızı ampullü elektrikli mumlar ve tütsü aldı. Doğru Buddha heykelini bulabilmek için biraz zaman harcaması gerekti. Gülümseyen bir tanesini seçti, çünkü -yarın bir adam öldürecek ve kendisi de ölecek olmasına karşın- neşeli bir Buddha arkada bıraktığı aileye rahatlık, teselli ve iyi şans getirecekti.

"Mesele şu ki, Amie..."

Amelia Sachs şehrin sokaklarında arabasıyla ilerlerken, kendisinden beklenmedik şekilde hız sınırının altında gidiyordu.

"Mesele şu ki, tatlım," demişti babası, vücudunu parçalayan obur hücreler yüzünden hastalığının çok kötüleştiği bir seferinde, "kendine dikkat etmelisin."

"Tabii baba."

"Yo, yo, yo, şimdi 'tabii' diyorsun ama gerçekten hissederek söylemiyorsun. Babamla aynı fikirdeyim, çünkü o benden daha tecrübeli ve doğrusunu bilir demek istiyorsun."

Fort Hamilton Park Yolu'ndaki Batı Brooklyn Hastanesi'nde yatarken bile, adam onun hiçbir konuda baştan savma davranmasına izin vermiyordu.

"Böyle demek istediğimi hiç sanmıyorum."

"Ah, dinle, Amie, lütfen."

"Dinliyorum."

"Sınırları zorladığın konusunda hikâyeler duyuyorum."

Sachs, babası gibi 'portatif bir devriye polisiydi o zamanlar. Aslında takma adı olan 'PK,' Portatif Kız anlamına geliyordu.

"İşimi yapıyorum baba."

"Ciddi ol."

Yarı açık pencereden süzülerek yüzüne vuran, kızıl saçını ve babasının eski yatak örtüsünü uçuşturan yaz rüzgârını hissederken, gülümsemesi kayboldu ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Pekâlâ," demişti Sachs.

"Teşekkür ederim... Devriye görevlerinle ilgili hikâyeler duyuyorum. Kendine yeterince dikkat etmiyorsun. Ama buna mecbursun, Amie." "Bütün bunlar nereden çıktı baba?"

Bütün bunların, adamı yakında öldürecek olan kanser ve bir polis rozetinden, nikel kaplama bir Colt tabanca ve yeni şanzıman takımıyla silindir başlarına ihtiyacı olan eski bir Dodge Charger'dan daha anlamlı bazı şeyleri, bir an önce tek çocuğuna aktarma zorunluluğu yüzünden konuşulduğunu ikisi de biliyordu aslında. Ama baba olarak görevi, 'Komik İhtiyar' olmaktı.

"Fıkra anlatalım."

"İlk uçtuğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Florida'ya büyükannemi görmeye gitmiştik. Hava aşırı sıcaktı ve bir bukalemunun saldırısına uğramıştım."

"Ve uçuş görevlisi," diye devam etmişti Herman Sachs, "ya da şimdi adına ne diyorsanız; 'Acil bir durumda oksijen maskenizi takın ve takamayan birine yardım edin,' demişti. Kural buydu."

"Öyle diyorlar," demişti Sachs, duygularını bastırmaya çalışarak. "Sokaklarda dolaşan bir devriye polisinin kuralı da bu olmalıdır," diye vurgulamıştı babası. "Önce sen, sonra kurban. Bu senin de kişisel felsefen olmalı. Ne olursa olsun, önce kendini kollamalısın. Kendin iyi durumda olmazsan, başkasına yardım edemezsin."

Hafifçe çiseleyen yağmurun altında ilerlerken, babasının sesi kulaklarından silindi ve yerini başka bir ses aldı. Birkaç hafta önce konuştuğu doktordu bu.

"Ah! Bayan Sachs, buradasınız demek. "

"Merhaba, doktor. "

"Lincoln Rhyme 'ın doktoruyla birlikteydim."

"Evet? "

"Sizinle konuşmam gereken bir şey var. "

"Kötü bir haber verecek gibisiniz, doktor. "

"Şu köşede oturalım mı? "

"Burası iyi. Söyleyin. Açıkça. "

Bütün dünyası karmakarışık; gelecekle ilgili tüm planları değişmişti. Bu konuda ne yapabiliirdi? Arabayı kaldırımın kenarına çekerek düşünmeye başladı...

Amelia Sachs uzun bir süre sessizce oturdu. Bu delice, diye düşündü. Ama sonra tamamen güdüsel davranarak Camaro'dan indi ve başı eğik yürüyerek köşeden çabucak dönüp bir binaya girdi. Merdivenleri çıktı ve kapıyı vurdu.

Kapı açıldığında John Sung'a gülümsedi. Adam da gülümseyerek karşılık verdi ve genç kadını içeri davet etti.

Ne olursa olsun, önce kendini kollamalısın. Kendin iyi durumda olmazsan, başkasına yardım edemezsin.

Birden omuzlarından büyük bir ağırlığın kalktığını hissetti.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Gece yarısıydı.

Ama onu batan bir gemiden dünyanın öbür ucundaki Central Park Batı Yakası'ndaki bir eve getiren uzun bir güne karşın, Sonny Li pek yorgun görünmüyordu.

Elinde bir alışveriş torbasıyla Lincoln Rhyme'in yatak odasına girdi. "Hongse ile birlikte Çin Mahallesi'ndeyken, Loaban, bir şeyler aldım. Senin için bir armağan."

"Armağan mı?" diye sordu Rhyme tahtının üzerinden; bu taht, aşırı derecede rahat olan -kendisine öyle söylenmişti- yeni bir Hill-Rom Flexicair yataktı.

Li torbadan çıkardığı küçük bir paketi açmaya başladı. "Bak burada senin için ne var." Elinde, haşın yüzlü bir okçu biblosu tutuyordu. Odanın içinde bakınarak sordu; "Kuzey hangi taraf?"

"Şurası," dedi Rhyme, başıyla işaret ederek.

Li bibloyu duvarın karşısındaki bir masanın üzerine koydu. Sonra tekrar torbayı karıştırdı ve bu kez de bir sürü tütsü çıkardı.

"Onu burada yakmayacaksın, değil mi?"

"Mecburum, Loaban. Korkma, seni öldürmez."

Li, Çinliler'in 'hayır' demekte zorlandığını söylemesine karşın, anlaşılın kendisi bu sorunu yaşamıyordu.

Tütsü çubuklarından birini tütsü tahtasına yerleştirdi ve yaktı. Sonra banyodan küçük bir sabun çanağı aldı ve yine aynı torbadan çıkardığı küçük, açık yeşil bir şişeden biraz alkol doldurdu.

"Ne yapıyorsun, tapınak mı?"

"Sunak, Loaban. Tapınak değil." Rhyme'in son derece açık olan farkı kaçırmaması Li'nin hoşuna gitmişti.

"O da kim? Buddha mı? Confucius mu?"

"Elinde bir yay ve okla mı?" dedi Li. "Loaban, çok az şey hakkında çok şey biliyorsun ve çok şey hakkında az şey."

Rhyme güldü; bir süre evli kaldığı karısının aynı sözleri sık sık daha yüksek bir ses tonuyla ve daha üstü kapalı bir şekilde söylediğini hatırlamıştı.

"Bu Guan Di," diye devam etti Li. "Savaş tanrısı. Ona kurbanlar adarız. Tatlı şarabı çok sever; ben de onun için biraz aldım."

Sachs bir yana, Sellitto ve Dellray'in, yatak odasının bir savaş tanrısının sunağı haline geldiğini görünce neler diyeceklerini düşündü Rhyme.

Li biblonun önünde başını eğdi ve Çince bir şeyler fısıldadı. Torbadan beyaz bir şişe çıkardı ve Rhyme'in yatağının yanındaki hasır sandalyeye oturdu. Kendisi için bir kadeh doldurduktan sonra Rhyme'in bardaklarından birini aldı, kapağını kaldırdı, yarıya kadar doldurdu, kapağı kapattı ve içine bir pipet yerleştirdi.

"Peki ya bu?" diye sordu Rhyme.

"Güzel içki, Loaban. Chu yeh ching chiew. Şimdi kendimize kurban adıyoruz. Bu içki güzel. Viski gibi."

Hayır, hiç de viskiye benzemiyordu; hele, hafif is kokusu olan on sekiz yıllık bir İskoç viskisiyle ilgisi yoktu. Ancak, tadı berbat olmasına karşın oldukça sertti.

Li başıyla bibloyu işaret etti. "Guan Di'yi Çin Mahallesi'ndeki bir dükkânda buldum," dedi. "Çok sevilen bir tanrıdır. Çin'de binlerce sunak ona adanmıştır. Ama onu savaş için almadım. Diyelim ki, o dedektiflerin de tanrısıdır."

"Bunu uyduruyorsun."

"Şaka mı? Hayır, diyelim ki, doğru. Çalıştığım her karakolda Guan Di vardı. Olay iyi gitmediğinde, dedektifler bizim şimdi yaptığımız gibi tütsü yakarlar." Li kadehini tekrar doldurdu ve kokladı. "Sert bir içki, söylediğim gibi. Baijiu."

"Ne?"

Li başıyla chu yeh ching chiew şişesini işaret etti.

"Duanda neler söyledin?" diye sordu Rhyme.

"Çevireyim; 'Guan Di, lütfen Chang'leri bulalım ve lanet Hayalet'i yakalayalım.'"

"Güzel bir dua, Sonny." Rhyme içkisini yudumladı. Her yudumda tadı daha iyi geliyordu; ya da bunun nedeni berbat olduğunu unutmaya çalışmasıydı.

"Şu söz ettiğin ameliyat," dedi Li. "Seni daha iyi mi yapacak?" "Olabilir. Biraz. Yürüyemeyeceğim ama biraz hareket edebileceğim." "Nasıl olacak?"

Li'ye Kuzey Carolina Üniversitesi'nde nöroloji uzmanı olan Dr. Cheryl Weaver'in omurilik felci geçiren hastaları iyileştirmek için deneysel ameliyatlara yaptığını anlattı. Tekniğin nasıl işe yaradığı konusunda doktorun söylediklerini hâlâ hatırlıyordu.

Sinir sistemi, sinir tepkilerini ileten aksonlardan oluşur. Omurilik zedelenmesinde, bu aksonlar

kesilir ya da ezilir ve ölür. Bu yüzden tepkileri iletmeyi bırakırlar ve beynin verdiği mesajlar vücut organlarına iletilmez. Şimdi, bu sınırların yeniden oluşmadığını duymuşsunuzdur; ama bu tam olarak doğru değil. Bölgesel sinir sisteminde -kol ve bacaklarımızda olduğu gibi- hasar görmüş aksonlar yeniden gelişebilir. Ama merkezî sinir sisteminde -beyin ve omurilik- bu olmaz. En azından kendi başlarına bunu yapmazlar. Bu yüzden, parmağınızı kestiğinizde, deriniz yeniden kapanır ve dokunma hissiniz eski haline döner. Ama omurilikte bu olmaz. Yine de, bunun oluşmasına yardımcı olmak için geliştirmeye çalıştığımız teknikler var.

Enstitüdeki yaklaşımımız, zedelenmiş bölgeye tümünden saldırıya geçmektir. Bütün cephelerden saldırırız. Omurların kendi kemik yapılarını oluşturmak ve yaralı bölgeyi korumak için geleneksel dekompresyon ameliyatını uyguluyoruz. Sonra zedelenmiş bölgeye iki şey naklediyoruz; birincisi, hastanın kendi bölgesel sinir sistemi dokusundan örnekler ve ikincisi de merkezî sinir sistemi embriyon hücreleri.

"Köpekbalığından," diye ekledi Rhyme.

Polis güldü. "Bir balıktan mı yani?"

"Kesinlikle. Köpekbalıklarının hücreleri, diğer hayvanlara oranla insaninkine daha yakın. Daha sonra omuriliğin kendisini yeniden oluşturmasına yardım etmek için bazı ilaçlar kullanacağım."

"Hey, Loaban," dedi Li, Rhyme'a dikkatle bakarak, "bu ameliyat... tehlikeli mi?"

Rhyme yine Dr. Weaver'in sesini duydu.

Elbette ki risk var. Hapların kendisi tehlikeli değil. Ama tedaviyle ilgili bazı riskler var. C4'e maruz kalan herkeste akciğer yetmezliği görülür. Anestezi sırasında solunum sorunu yaşanabilir. Sonra sürecin gerilimi otonomik disrefleks ve bunun sonucu olarak tansiyon yüksekliği yaratabilir; bu da, tahmin edebileceğiniz gibi, kalp krizine ya da beyinsel bir rahatsızlığa yol açabilir. Zedelenmiş bölgenizde ameliyattan doğan bir travma da olabilir -şu anda herhangi bir kistiniz yok- ama ameliyat ve doğal sonucu olan sıvı artışı, bu basıncı artırarak daha fazla hasar yaratabilir.

"Evet, tehlikeli," dedi Rhyme.

"Bana 'yi luan tou shV gibi göründü.'" "Bu ne demek?"

Li biraz düşündükten sonra cevap verdi: "Tam çevirisi; 'kayalara yumurta atmak.' Diyelim ki, işe yaramayacağı kesin olan bir şey yapmak. Bu ameliyata neden giriyorsun?"

Bu, Rhyme için çok açıktı. Bağımsızlığa bir adım daha yaklaşmak. Örneğin, belki bardağı kendi eliyle tutmak ve dudaklarına götürmek. Başını kaşımak. Daha normal olmak; bu kelimeyi özürülü insanlar için kullanmak pek uygun olmasa da. Amelia Sachs'a yakın olmak. Sachs'ın çok istediği çocuğa daha iyi bir baba olmak.

"Bu yapmak zorunda olduğum bir şey, Sonny," dedi Rhyme. Sonra yakındaki Macallan viskisini başıyla işaret etti. "Haydi, bir de benim baifuyu deneyelim."

Li bir kahkaha patlattı. "Baijiu, Loaban. Az önce söylediğin söz, 'Bir de benim mağazamı deneyelim' demek."

"Baijiu," diye düzeltti Rhyme gülümseyerek.

Li kendi kadehine ve Rhyme'in bardağına yıllanmış İskoç viskisinden doldurdu.

Rhyme içkisini pipetten yudumladı. Ah, evet, bu çok daha iyiydi.

Li kadehini bir dikişte bitirdi ve başını salladı. "Bu ameliyatı yaptırmamalısın."

"Riskleri değerlendirdim ve... "

"Hayır, hayır. Kendini olduğun gibi kabul et! Sınırlarını kabul et." "Ama neden? Neden bunu yapmak zorunda olayım?"

"Bu Meiguo'da sahip olduğunuz teknoloji bokunu görüyorum. Çin'de, sizde olduğu gibi her yerde teknoloji yok. Ah, Beijing, Hong Kong, Guangdong, Fuzhou, tabii, tabii; sizdeki hemen hemen her şey bizde de var. Mao'nun sayesinde biraz daha geride, ama bilgisayarlarımız, İnternetimiz, füzelerimiz var; evet, bazen havaya uçuyorlar ama genellikle düzgün bir şekilde yörüngeye yerleşiyorlar. Ama doktorlar; onlar pek teknoloji kullanmaz. Vücudumuzun yeniden uyum içinde çalışmasını sağlarlar. Çin'de doktorlar tanrı değildir."

"Burada farklı bir bakış açımız var."

"Evet, evet," dedi Li, alaycı bir tavırla. "Doktorlar sizi olduğunuzdan genç gösterir, size saç verir, kadınlara daha büyük xiong verir, bilirsin..." Göğüs kafesini işaret etti. "Biz bunu anlamıyoruz. Bu uyum değil."

"Yani sence ben böyle uyumlu muyum?" diye sordu Rhyme, öfke dolu bir kahkaha atarak.

"Seni bu hale yazgın getirdi, Loaban. Ve bunu yaparken de bir amacı vardı. Belki de bu başına gelenler yüzünden olabileceğin en iyi dedektif haline geldin. Diyelim ki, şimdi hayatın dengelendi."

Rhyme tekrar güldü. "Yürüyemiyorum, delil toplayamıyorum.. Bunun neresi daha iyi?"

"Belki de beynin; diyelim ki, şimdi daha iyi çalışıyor. Belki daha güçlü bir irade kazandın. Jizhong, odaklanma yeteneğin, şimdi belki daha

iyi"

"Üzgünüm, Sonny, ama buna katılmıyorum."

Ama Rhyme'in daha önce de şahit olduğu gibi, Sonny Li bir kez bir konuda tutumunu belirlediğinde, ondan kesinlikle dönmezdi.

"Sana açıklayayım, Loaban. John Sung'ı hatırlıyor musun? Boynunda Maymun Kral tılsımını taşıyan?"

"Hatırlıyorum."

"Sen Maymun'sun."

"Ben neyim?"

"Diyelim ki, sen o Maymun gibisin. Maymun mucizeler yaratır, büyü yapar, akıllı ve güçlüdür; ama çabuk öfkelenir. Diyelim ki, senin gibi. Ama doğaya aldırmaz; tanrıları aldatmak ve sonsuza dek yaşamak için yollar arar. Ölümsüzlük şeftalilerini çalar, Yaşam ve Ölüm Defteri 'ndeki isimleri siler. İşte o zaman başı derde girer. Yanar, dövülür ve dağın altına gömülür. Sonunda Maymun sonsuza dek

yaşama fikrinden vazgeçer. Birkaç arkadaş bulur ve hep birlikte Batı'daki kutsal topraklara, hac yolculuğuna çıkarlar. Şimdi mutludur: Uyum içindedir."

"Ben tekrar yürümek istiyorum," diye fısıldadı Rhyme, inatla, bir yandan da ruhunu neden bu tuhaf küçük adama açtığını merak ederek. "Çok şey istemiyorum ki."

"Ama belki de istediğin çok şeydir," dedi Li. "Dinle, Loaban bana bak. Uzun boylu olmak ve Chow Yun-Fat gibi görünmek, tüm kızları peşimden sürüklemek isterdim. Büyük toplulukları yönetmek ve yüzlerce verimlilik ödülü almak isterdim; böylece herkes bana saygı duyardı. Hong Kong'da bankacı olmak isterdim. Ama bunların hiçbiri benim doğamda yok. Doğamda olan şey, lanet olasınca iyi bir polis olmak. Belki tekrar yürümeye başladığında başka şeyleri kaybedebilirsin; daha önemli bir şeyi. Bu boku neden içiyorsun?" Viskiye işaret etti.

"Bu benim en sevdiğim baijiu." "Öyle mi? Şişesi ne kadar?"

"Yaklaşık yetmiş dolar."

Li yüzünü buruşturdu. Yine de bir kadeh daha bitirdi ve yenisini doldurdu. "Dinle, Loaban, Tao'yu bilir misin?"

"Ben mi? Şu New Age saçmalığı mı? Yanlış adamla konuşuyorsun." "Pekâlâ, sana bir şey söyleyeyim. Çin'de iki büyük filozofumuz vardır. Confucius ve Lao-tzu. Confucius'a göre insanlar için en iyi olan şey, üstlerine itaat etmek, emirleri izlemek, daha iyilere özenmek, sessiz olmak. Ama Lao-tzu tam tersini söyler. Kişi için en iyi olan, kendi hayatını izlemektir. Uyumu ve doğayı bulmaktır. Tao'nun İngilizce karşılığı, Yaşam Tarzı'dır. Bazı söylediği şeyler var, sana açıklamaya çalışacağım. Bu seninle ilgili, Loaban."

"Benimle mi?" diye sordu Rhyme, adamın sözlerine duyduğu ilginin kaynağının şimdi içinde oluşan alkol gölü olduğunu kendine hatırlatarak.

Li sözleri İngilizce'ye çevirmeye çalışırken yüzünü buruşturdu. "Lao'da, Lao-tzu şöyle der; 'Daha iyi bir görüntü için evini terk etmeye gerek yoktur. Pencereden bakman gerekmez. Bunun yerine, kendi varlığının merkezinde yaşa. Yapmanın yolu olmaktır.'"

"Çin'de herkesin her şey için söyleyecek bir sözü mü var?" dedi Rhyme öfkeyle.

"Evet, birçok sözümüz var. Thom' a bunları yazdırmalı ve duvara yapıştırmalısın; Guan Di'ye adadığımız sunağın yanına."

İkisi de bir süre sessiz kaldılar.

Daha iyi bir görüntü için evini terk etmeye gerek yoktur. Pencereden bakman gerekmez...

Sonunda sohbet yeniden başladı ve Li, Çin'deki yaşamı anlatmaya koyuldu.

"Evin nasıl bir yer?" diye sordu Rhyme.

"Apartman dairesi. Çok küçük, bu oda kadar bir yer."

"Nerede?"

"Liu Guoyuan'da. 'Altı meyve bahçesi' anlamına gelir ama şimdi hepsi yok oldu, kesildi. Yaklaşık elli bin insan yaşıyor. Fuzhou'nun dışında. Orada çok insan var. Diyelim ki, milyonlarca."

"O bölgeyi bilmiyorum."

"Çin'in güneydoğusunda, Fujian bölgesinde. Tayvan hemen sahil tarafındadır. Bir sürü dağ vardır. Onların arasından Min Nehri akar. Bağımsız bir bölgeyiz. Beijing bizimle ilgili olarak çok endişelidir.

Fujian, mafya yuvasıdır; diyelim ki, organize suç. San Lian Hui. Çok güçlüdür. Bir sürü kaçakçılık; tuz, afyon, ipek. Fujian'da bir sürü denizci vardır. Tüccarlar, ithalatçılar. Pek çiftçi yoktur. Kasabamda Komünist Parti güçlüdür, ama bunun nedeni, parti sekreterinin kapitalist olmasıdır. AOL diye bir İnternet şirketi var. Gerçek bir başarı. Çok büyük paralar kazanır. NASDAQ'ta olduğu gibi hisse senetleri de düşmez."

"Liu Guoyuan'da ne gibi suçlar işlenir?" diye sordu Rhyme.

"Bir sürü rüşvet ve koruma parası," dedi Li. "Çin'de insanları ve şirketleri dolandırırsan sorun değil. Ama partiyi ya da hükümeti dolandırırsan, geberirsin. Seni mahkûm ederler, kafandan vururlar. Başka suçlar da var. Burada olanlarla aynı. Cinayet, soygun ve tecavüz." Li içkisini yudumladı. "Kadınları öldüren bir adamı yakaladım. Dört kadını öldürmüştü, daha da öldürecekti. Yakaladım." Güldü. "Bir damla kan. Bisikletinin lastiğinde bir damla kan buldum; kum tanesi kadar. Ama onu enselememe yetti. İtiraf etti. Gördün mü, Loaban, her zaman woo-woo değil."

"Öyle olmadığından eminim, Sonny."

"Çin'de kadın kaçırmak büyük sorundur; kadınlardan daha fazla erkek var. Her yüz kadına karşılık, yüz yirmi erkek var. İnsanlar kız çocuk istemiyor, sadece erkek istiyorlar. Peki, ama gelinler nereden gelecek? Bu yüzden kızları ve kadınları kaçırıp satıyorlar. Kederli aileler bize geliyorlar ve karılarını ya da kızlarını bulmamızı istiyorlar. Çoğu polis aldırıyor; zor davalar. Bazen kadınları binlerce mil uzağa götürüyorlar. Geçen yıl altı tanesini buldum. Kaçıranları yakalamak iyi geliyor." "Hepsi bu mu?" diye sordu Rhyme.

Li kadehini elinde evirip çevirdi ve sonra hepsini birden kafasına dikti. Rhyme onun hayatından memnun olduğunu düşündü.

Kendisini ziyarete gelen çoğu insan ona hilkat garibesini gibi davranırdı. Eh, kabalık etmezlerdi. Ama çoğunlukla 'durumunu' görmezden gelmekte zorlanırlardı. Ya da sakatlığını kutlar, şakalar yapar ve onunla ne kadar yakın olduklarını göstermek için yorumlarda bulunurlardı. Oysa gerçekte yakın filan değillerdi; yatak odasının köşesinde yetişkinler için kullanılan alt bezlerinden birinin ucunu gördüklerinde hemen dakikaları saymaya başlar, gidecekleri anı ipele çekerlerdi. Bu insanlar asla ona karşı çıkmaz, tartışmazlardı.

Ama Sonny Li'nin yüz ifadesine bakılırsa, Rhyme'in durumu onun umurunda bile değil gibiydi. Sanki gerçekten de her şey doğaldı.

Son birkaç yıl boyunca karşılaştığı herkesin -Amelia Sachs hariç- sadece tanıdık olmanın ötesine geçemediklerini fark etti. Bu adamı ise tanıyalı daha bir gün olmamıştı, ama Sonny Li'yi çok eskiden beri tanıyormuş gibi hissediyordu kendini.

"Babandan söz ettin," dedi Rhyme. "Onu aradığında sesin pek de sohbet havasında değildi. Onunla aranda ne var?"

"Ah, babam..." Li biraz daha viski içti; Rhyme'in baijiuya alıştığı gibi o da viskiye alışacağı benziyordu. İçki yoluyla küreselleşme, diye düşündü Rhyme, yüzünde buruk bir gülümsemeye.

Li bir kadeh daha doldurdu.

"Yudumlayarak içsen iyi olur," diye uyardı Rhyme.

"Yudumlama zamanı öldükten sonradır," dedi polis ve çiçeklerle süslenmiş kadehi boşalttı.

"Babam... Beni pek sevmez. Ben, siz nasıl diyorsunuz... Onun istediği gibi yaşamadım."

"Hayal kırıklığı mı?"

"Evet, ben hayal kırıklığıyım."

"Neden?"

"Ah, bir sürü şey. Sana hikâyemizi kısaca anlatayım."

"Uzununu anlat."

"1920'lerde Dr. Sun Yat-sen Çin'i birleştirdi ama iç savaş çıktı. Kuomintang -Ulusal Parti- Chiang Kai-shek'in kontrolündeydi. Ama Gongchangers -komünistler- onlara karşı savaştı. Sonra Japonya bize saldırdı; herkes için kötü zamanlardı. Japonya savaşı kaybettikten sonra Çin'de daha çok iç savaş oldu ve sonunda Mao Zedong ile komünistler kazanıp milliyetçileri Tayvan'a sürdüler. Babam, Mao ile birlikte savaştı. Eylül 1949'da, Mao ile beraber birlikte Beijing'deki Cennet Huzuru Kapısı'nda duruyordu. Ah, Loaban, o hikâyeyi milyonlarca kez dinledim. Bando 'Gönüllüler Marşı'nı çalarken, o orada duruyordu, vs. Lanet olasıca vatanseverlik günleri.

"Babam, guamci oldu. Yüksek rütbeli kişilerle ilişkiye girdi. Fu-jian'daki Komünist Partisi'nde büyük adam oldu. Benim de öyle olmamı istedi. Ama komünistlerin altmış altıda yaptıklarını görüyordum -Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni- her şeyi yok ediyor, insanları incitiyor, öldürüyorlardı. Hükümet ve parti doğru davranmıyordu."

"Doğal değildi," dedi Rhyme. "Uyumlu değildi."

"Kesinlikle öyle, Loaban," dedi Li gülerek. "Babam benim partiye katılmamı istedi. Bunu yapmamı emretti. Tehdit etti. Ama parti umurumda değildi." Kollarını salladı. "Büyük idealleri umursamıyordum.

Sevdiğim şey polislikti. Suçluları yakalamayı seviyorum... hep bilmece, mücadeleler var. Kız kardeşim, partide yükseldi. Kadın olmasına karşın babam onunla gurur duyar. Benim gibi kendisini utandırmadığını söyler. Bunu hep söyler." Li'nin yüzü asıldı. "Diğer bir kötü şey de, evlendiğimde oğlumun olmaması; hiç çocuğum olmadı."

"Boşandın mı?" diye sordu Rhyme.

"Karım, öldü. Hastalandı ve öldü. Ateşi çok yükseldi. Birkaç yıl evli kaldım ama çocuğum olmadı. Babam bunun benim hatam olduğunu söyledi. Denedik, elimizden geleni yaptık ama çocuğumuz olmadı. Sonra da karım öldü." Kalkıp pencereye yürüdü ve dışarıdaki ışıklara baktı. "Babam çok katıdır. Ben büyürken hep beni döverdi. Yaptığım hiçbir şey ona yetmedi. İyi dereceler... Ben iyi bir öğrenciydim. Orduda madalyalar kazandım. Güzel, saygın bir kızla evlendim, polisliğe başladım ve dedektif oldum. Her hafta babamı ziyarete geldim, ona para verdim, annemin mezarını

ziyaret ettim. Ama yaptığım hiçbir şey yetmedi. Peki ya senin annen-baban, Loaban?"

"İkisi de öldü."

"Annem, babam kadar katı değildi ama pek konuşmazdı. Babam izin vermezdi... Burada, Güzel Ülke'de pek anne-babanızın kontrolü altında değilsiniz, değil mi?"

İyi bir soru, diye düşündü Rhyme. "Belki o kadar değildir. Bazı insanlar öyle."

"Anne-babaya saygı duymak; bu bizde bir numaralı kuraldır." Guan Di'nin heykeline baktı. "Bütün tanrılar arasında en önemlileri atalarımızdır."

"Belki de baban seni sandığından daha çok düşünüyordur. Dış görünüş, bilirsin. Çünkü neyin senin için daha doğru olduğunu kendisinin bildiğini düşünür."

"Hayır, sadece beni sevmiyordu. Diyelim ki, aile adını taşıyacak kimse yoktu. Bu çok kötü bir şeydir."

"Biriyle tanışacak ve bir aile kuracaksın."

"Benim gibi bir adam mı?" dedi Li, alaycı bir tavırla. "Hayır, hayır. Ben polisim, param yok. Fuzhou'da benim yaşımdaki erkeklerin çoğu kendi işini yapar ve çok para kazanır. Her tarafta para kazanırlar. Kadınlardan daha fazla erkek olduğunu söylemişim, hatırlıyor musun? Zengin biriyle evlenebilecekken neden yoksul birini tercih etsinler ki?"

"Benim yaşımdasın," dedi Rhyme. "Yaşlı değilsin."

Li yine pencereden dışarı baktı. "Belki burada kalırım. İngilizce'yi iyi konuşuyorum. Burada polis olurum. Çin Mahallesi'nde çalışırım. Sivil."

Ciddi görünüyordu. Ama sonra güldü ve ikisinin de düşündüğü şeyi söyledi. "Hayır, hayır, bunun için çok geç artık. Çok çok geç... Hayır, Hayalet'i yakalayacağız, ben eve döneceğim ve iyi bir dedektif olmaya devam edeceğim. Guan Di ile birlikte büyük bir davayı çözmüş olacağız ve Fuzhou'daki gazetelerde resimlerim çıkacak. Belki başkan bana bir madalya bile verir. Belki babam haberleri izlerken beni görür ve o kadar kötü bir evlat olmadığımı anlar." Viski kadehini boşalttı. "Pekâlâ, şimdilik yeterince içtim; seninle oyun oynayalım, Loaban."

"Oyun oynamam."

"Peki, bilgisayarındaki o oyun ne?" diye sordu Li hemen. "Satranç. Gördüm."

"Çok sık oynamam," dedi Rhyme.

"Oyunlar seni geliştirir. Sana en iyi oyunun nasıl oynandığını göstereceğim." Büyülü alışveriş torbasına geri döndü.

"Çoğu oyunu oynayamıyorum, Sonny. Kartları tutamıyorum, biliyorsun."

"Ah, kâğıt oyunları mı?" dedi Li, gülümseyerek. "Onlar şans oyunudur. Sadece para kazanmaya yarar. Kartlarını rakiplerine göstermezsin ve gizli oynarsın. En iyi oyunlar, sırları kafanda saklayarak oynananlardır. Wei-chi gibi. Hiç duydun mu? Diğer adı da Go'dur."

Rhyme duyduğunu sanıyordu. "Dama gibi bir şey mi?"

Li güldü. "Hayır, hayır, dama değil."

Rhyme, Li'nin alışveriş torbasından çıkarıp yatağın yanındaki masanın üzerine koyduğu tahtayı inceledi. Üzerinde bir dizi yatay ve dikey çizgi bulunan desenli bir tahtaydı bu. Sonra Li, iki küçük torba çıkardı; birinde beyaz, diğesinde siyah yüzlerce taş vardı.

Rhyme aniden içinde oynama isteği hissetti. Sonny Li oyunun kurallarını ve amacını anlatırken, Rhyme onu dikkatle dinlemeye çalıştı. "Oldukça basit görünüyor," dedi Rhyme. Oyuncular taşlarını tahtanın üzerinde sırayla hareket ettiriyor, rakibin taşlarını kuşatıp oyun dışı bırakmaya çalışıyordu.

"Wei-chi, tüm büyük oyunlar gibidir; kurallar basittir ama kazanmak zordur." Li taşları iki gruba ayırırken, bir yandan da anlatıyordu. "Oyun uzun yıllar öncesine dayanır. Gelmiş geçmiş en büyük oyuncuyu inceledim. Adı Fan Si-pin idi. Sizin tarihinize göre 1700'lerde yaşamış. Ondan daha iyi biri çıkmamış. Onunla denk olabilecek Su Ting-an ile maç üstüne maç yapmış. Oyunlar genellikle berabere bitmiş, ama Fan'ın birkaç puan fazlası olduğu için genellemede en iyi oyuncu seçilmiş. Neden bu kadar iyi olduğunu bilmek ister misin?" "Neden?"

"Su, savunma oyuncusu; ama Fan... o daima hücum oynar. Daima saldırır, güdüsel davranır, delice oynar."

Rhyme adamın heyecanını hissetti. "Çok sık oynar mısınız?"

"Çin'de bir kulübe üyeyim. Çok oynarım, evet." Sesi kısıldı ve yüzündeki ifade özlemle doldu. Rhyme nedenini merak etti. Sonra Li yağlı siyah saçlarını arkaya itti. "Pekâlâ," dedi. "Haydi oynayalım. Ama uzun süren bir oyundur."

"Yorgun değilim," dedi Rhyme.

"Ben de," dedi Li. "Şimdi, sen daha önce oynamadığın için sana avantaj tanıyacağım. Sana fazladan üçtaş daha vereceğim. Fazla gibi görünmez ama Wei-chi'de büyük, çok büyük avantajdır."

"Hayır," dedi Rhyme. "Avantaj istemiyorum."

Li ona baktı ve Rhyme'ın bu avantajın kendi sakatlığıyla ilgili olduğunu düşündüğünü hissetti. "Sana avantaj vermemin nedeni, daha önce oynanamış olman," diye ekledi ciddi bir tavırla. "Tek neden bu. Deneyimli oyuncular bunu daima yapar. Gelenekseldir."

Rhyme bunu anladı ve Li'nin sözleri hoşuna gitti. Yine de ısrar etti. "Hayır. İlk hamleyi sen yap. Haydi." Li'nin bakışları önlerindeki tahtaya doğru kaydı ve çok geçmeden adam oyuna konsantre oldu.

Şeytanın Kuyruğunu Kesmek

Çarşamba, Ejderha Saati, 7.00 Horoz Saati, 18.30

Wei-Chi'de rakipler birbirine ne kadar denk, olursa, oyun da o kadar ilginç olur.

Wei-Chi Oyunu

BÖLÜM OTUZ

Öleceği günün sabahında yatağından kalktığında, Sam Chang, babasını Brooklyn'deki evlerinin arka bahçesinde ağır hareketlerle Tai-Chi yaparken buldu.

Bir süre yaşlı adamı izlerken kafasında bir düşünce belirdi; üç hafta sonra Chang Jiechi yetmişinci doğum gününü kutlayacaktı. Çin'deyken aile yoksulluk içinde ve zulüm altında yaşadığı için geleneklere uygun olarak altmışıncı doğum gününü büyük bir partiyle kutlayamamışlardı. Ama yetmişinci doğum gününde böyle olacaktı.

Sam Chang'in bedeni partiye katılamayacaktı belki ama ruhu orada olabilirdi.

Arka bahçede, acelesi olmayan bir dansçı gibi hareket eden yaşlı adama baktı.

Tai-Chi beden ve ruh için çok yararlı bir uygulamaydı ama bu hareketleri izlemek Chang'i daima hüzünlendirir, ona yıllar öncesindeki rutubetli bir haziran akşamını hatırlatırdı. Chang, bir grup öğrenci ve bir öğretmen arkadaşıyla birlikte Beijing'de oturuyor, yakınlarında baleye benzer hareketler yapan bir grubu izliyorlardı. Saat gece yarısını geçmişti ve hepsi birlikte güzel havanın, aynı kafada olan arkadaşların bir arada olmasının tadını çıkarıyorlardı; dünyadaki en büyük ulusun, yeni Çin'in, aydınlık Çin'in oluşumunu kutluyorlardı.

Chang, Tai-Chi'nin etkisine kendini kaptırılmış olan yaşlı enerjik bir kadını göstermek için yanındaki öğrencisine döndüğünde, çocuğun, göğsüne aniden saplanan bir kurşunla yere düştüğünü

görmüştü. Özgürlük Ordusu'nun askerleri Tiananmen Meydanı'nda halka ateş açıyordu. Çok geçmeden tanklar da meydana dolmuş, insanları önlerine katıp sürmeye başlamışlardı ve bu arada birçoğu paletlerin altında can vermişti (bir tankı elindeki çiçekle durdurmaya çalışan öğrencinin ekranlardaki görüntüsü hâlâ hatırlardaydı, ama bu, o korkunç gecede sadece bir istisnaydı.)

Chang, ne zaman Tai Chi izlese o sahne gözünün önüne gelirdi. O gecedan sonra Chang katı bir muhalif haline gelmiş ve hayatı -babasının ve ailesinin hayatları da- sonsuza dek değişmişti.

Karısına ve onun yanında, Mei-Mei'in yaptığı oyuncak kediye sımsıkı sarılmış halde uyuyan küçük kıza baktı. Bir süre onları izledi. Sonra banyoya girdi ve suyu sonuna kadar açtı. Giysilerini çıkardı ve duşa girip başını, bir önceki gece Mei-Mei'in bir fırsat bulup temizlediği fayanslara dayadı.

Duşunu bitirdi, kaynayan suyu kapadı ve havluyla kurulandı. Mutfaktan gelen metal seslerini duyarak kulak kabarttı.

Mei-Mei hâlâ uyuyordu ve çocukların ikisinin de yemek yapmakla ilgili hiçbir bilgileri yoktu. Tedirgin bir tavırla karısının uyuduğu şiltenin altından tabancasını aldı ve sessizce yürüyerek oturma odasına girdi. Gülmeye başladı. Babası çay yapıyordu.

"Baba," dedi, "Mei-Mei'i uyandırayım. Çayını o hazırlar."

"Hayır, hayır, bırak uyusun," dedi yaşlı adam. "Annen öldüğünde çay yapmayı öğrenmiştim. Pirinç de pişirebilirim, sebze de. Ama çok iyi olduğumu söyleyemem. Haydi, birlikte çay içelim." Chang Jiechi, sapını bir bezle tutarak demir çaydanlığı ve fincanları alıp oturma odasına geçti. Karşılıklı oturduktan sonra çayları doldurdu.

Önceki gece Chang eve döndüğünde babasıyla birlikte haritayı almış, Hayalet'in evinin yerini tespit etmişlerdi; evin Çin Mahallesi'nde değil de, daha Batı'da, Hudson Nehri yakınlarında olduğunu öğrenmek onları şaşırtmıştı.

"Hayalet'in evine gittiğinde," dedi babası, "içeri nasıl gireceksin? Seni tanımayacak mı?"

Chang çayını yudumladı. "Tanıyacağımı sanmıyorum, hayır. Geminin ambarına sadece bir kez geldi. Üstelik karanlıktı."

"İçeri nasıl gireceksin?"

"Eğer kapıcı varsa, ona iş için geldiğimi ve adımın Tan olduğunu söyleyeceğim. Bütün gece İngilizce çalıştım. Sonra asansöre binip onun katına çıkacağım ve kapıyı çalacağım."

"Peki ya fedaileri varsa?" diye sordu Chang Jiechi. "Üzerini arayacaklardır." "Silahımı çorabımın içine saklayacağım. O kadar dikkatle aramayacaklardır. Silahlı olmamı bekleyeceklerini sanmıyorum." Chang olabilecekleri tahmin etmeye çalıştı. Onların da silahlı olacaklarını biliyordu. Silahlı olduğunu anladıkları anda ona ateş etseler bile, Hayalet'e bir-iki kurşun sıkmayı başarabilirdi. Babasının kendisine baktığını fark edince başını eğdi. "Geri döneceğim," dedi kesin bir tavırla. "Burada, yanınızda olacağım, baba."

"Sen iyi bir evlatsın. Daha iyisi olamazdı."

"Ama seni olması gerektiği kadar onurlandıramadım."

"Evet, onurlandırdın," dedi yaşlı adam ve biraz daha çay koydu. "Sana ismini doğru vermişim." Chang'ın, asıl adı olan Jinger-zi'nin anlamı 'kurnaz çocuk' idi.

Fincanlarını ellerine aldılar.

Mei-Mei yanlarına gelerek fincanlara baktı. "Daha pirinç yemediniz mi?" diye sordu, aslında 'günaydın' demek isteyerek. Sorduğu sorunun yemekle ilgisi yoktu.

"William'ı uyandır," dedi Chang, Mei-Mei'e. "Ona söylemek istediğim şeyler var."

Ama babası eliyle işaret ederek kadını durdurdu. "Hayır." Kadın itaat etti.

"Neden?" diye sordu Chang.

"Seninle gelmek isteyecektir."

"Ona hayır diyeceğim."

Chang Jiechi güldü. "Bu da onu durduracak mı? Senin haşin oğlunu?" Chang bir an düşündükten sonra cevap verdi. "Onunla konuşmadan öylece çekip gidemem. Bu önemli."

"Senin yapmak üzere olduğun gibi bir şeyi bir adam neden yapar?" diye sordu babası. "Aptalca denebilecek tehlikeli bir şeyi?"

"Çocukları için," dedi Chang.

Babası gülümsedi. "Evet, oğlum, evet. Bunu hiç aklından çıkarma. Bunu sadece çocukların için yapıyorsun." Sonra ciddileşti. Sam Chang, babasının gözlerindeki bu bakışı çok iyi tanıyordu. Güçlü ve teslim olmayan birinin yüzüydü bu. Bir süredir bu ifadeyi görmemişti; adam kansere yakalandığından beri. "Oğluna ne söylemek istediğini kesinlikle biliyorum. Bunu ben yapacağım. William'ı uyandırmamanı ben rica ediyorum."

Chang başıyla onayladı. "Nasıl istersen, baba." Kolundaki saate baktı. Yedi buçuktu. Bir saat sonra Hayalet'in evinde olması gerekiyordu.

Babası biraz daha çay koydu ve Chang çabucak içti. Sonra Mei-Mei'e döndü. "Biraz sonra gideceğim. Ama senin yanımda oturmanı istiyorum."

Kadın kocasının yanına oturdu ve başını omzuna yasladı.

Hiçbir şey konuşmadan öylece kaldılar. Beş dakika kadar sonra Po-Yee ağlamaya başladı. Mei-Mei kızla ilgilenmek için kalktı. Sam Chang sessizce oturup karısını ve yeni kızlarını izlerken halinden memnundu. Sonra ayağa kalktı. Artık evden çıkma ve ölümüyle yüzleşme zamanıydı.

Rhyme sigara dumanını kokladı.

"Bu iğrenç," dedi.

"Ne?" diye sordu Sonny Li; odada ikisinden başka kimse yoktu. Çinli polis içki sersemiydi ve saçları komik bir şekilde dikilmişti. Saat 07.30 olmuştu.

"Sigaralar," diye açıkladı Rhyme.

"Sigara içmelisin," dedi Li öfkeyle. "Seni gevşetir. Senin için iyidir." Mel Cooper yanında Lon Sellitto ile geldi ve onlardan kısa bir süre sonra da Eddie Deng kapıdan girdi. Genç Çinli-Amerikalı

polis çok yavaş yürüyordu. Saçları bile canlılığını yitirmiş görünüyordu; kirpi dikenleri gibi gösterişli bir şekilde taranmamışlardı.

"Nasılsın, Eddie?" diye sordu Rhyme.

"Çürüğü görmelisin," dedi Deng, önceki gün Kanal Caddesi'nde kurşunlanan göğsünü işaret ederek. "Karımın görmesine izin vermedim. Pijamalarımı banyoda giydim."

Gözleri kıpkırmızı olmuş Sellitto'nun elinde, gece çalışan polislerin son altı ay içinde döşenen Arnold Lustre-Rite halılarıyla ilgili topladıkları raporlar vardı. Soruşturma henüz bitmemişti ve araştırılan bölgeler fazlasıyla genişti; Battery Park'ta ve çevresinde otuz iki ayrı yerde halı döşenmişti.

"Lanet olsun," dedi Rhyme, "otuz iki." Ve her birinin döşenmiş, birden fazla katı olabilirdi. Otuz iki mi? Beş ya da altı taneden fazla olmayacağını ummuştu.

Göçmen Bürosu ajanı Alan Coe neşeli bir tavırla laboratuvara daldı. Hiç mahcup görünmüyordu ve hemen olayla ilgili araştırmaların nasıl gittiğini sormaya başladı; sanki önceki gün silahlı çatışma yaşanmamış, Hayalet onun sayesinde kaçmamıştı.

Dışarıdaki koridordan ayak sesleri duyuldu.

"Merhaba," dedi Sachs, odaya girerken. Rhyme'ı öptü. Yakın zamanda yapılan halı döşemeleriyle ilgili raporları Rhyme ona aktarmaya başlamıştı ki, Sellitto araya girdi. "Dün gece iyi dinlendin mi?" diye sordu. Dedektifin ses tonu imalıydı.

"Ne?" diye sordu Sachs.

"Dinlenmek. Uyumak. Çok uyudun mu?"

"Pek değil," diye cevap verdi Sachs temkinli bir tavırla. "Neden?" "Saat bir civarında evini aradım. Sana sormak istediğim şeyler vardı." Rhyme bu sorgulamanın nedenini anlayamamıştı.

"Şey, eve döndüğümde saat ikiydi," dedi Sachs, öfkelenmeye başlayarak. "Bir arkadaşımı ziyaret ettim."

"Öylemi?"

"Evet, öyle."

"Şey, sana ulaşamadım."

"Biliyor musun, dedektif," dedi Sachs, "sana annemin telefon numarasını verebilirim. Beni kontrol etmen için sana bazı ipuçları verebilir; her ne kadar son on beş yıldır bunu kendisi yapmasa bile."

"Ah, dostum, bu güzeldi," dedi Sonny Li.

"Hareketlerine dikkat et, devriye memuresi," dedi Sellitto, Sachs'a. "Neye dikkat edeceğim?" dedi Sachs, kızgın bir ses tonuyla. "Söylemek istediğin bir şey varsa, söyle."

Cinayet masası dedektifi geri adım attı. "Sadece sana ulaşamadım, hepsi bu," dedi. "Cep telefonun kapalıydı."

"Öyle mi? Çağrı cihazım var. Bunu denedin mi?"

"Hayır."

"O halde?"

Bu tartışma Rhyme'ın kafasını karıştırmıştı. Çalıştıkları zaman Sachs'ın ulaşılabilir olmasını Rhyme özellikle istemişti; bu doğrudu. Ama mesai sonrasında durum farklıydı. Amelia Sachs özgür bir insandı. Hızlı araba kullanmayı severdi, Rhyme'dan başka ilgi alanları ve arkadaşları vardı.

Kendini tehlikeye atmasının, babasının yasını tutmasının, eski sevgilisinin -tarihin en pislik polis memuru olduğu ortaya çıkmıştı- yasını tutmasının, olay yerlerinde başarılı olmasının nedeni neyse, bazen başını alıp gitmesinin nedeni de aynıydı.

Bazen Rhyme'ın da kendi başına kalmak istediği zamanlar vardı ve bunu ya güzellikle söyler ya da emrederdi. Sakat bir insanın yalnızlığa ihtiyacı vardı. Gücünü toplamak, yardımcıya onu-bunu yaptırmak, "Bugün kendimi öldürmek istiyor muyum?" gibi sorular sormak için. Rhyme FBI'ı aradı ve Dellray ile konuşmak istedi. Önceki gece yaşanan bombalama olayının izlerini araştırmak üzere Brooklyn'e gitmiş olduğunu öğrendi. O da bunun üzerine ASAC ile konuştu ve HAYALETÖLÜM davası için Dellray'in yerine yeni bir FBI ajanı atamak üzere toplantı yapılacağını öğrendi. Rhyme öfkeliydi; büronun kendileri için bir ajan seçmiş olduğunu sanıyordu.

"Peki ya SPEC-TAC'dan ne haber?"

"Bugün toplantının gündemindeki konulardan biri de bu," dedi ASAC. Toplantının gündemi mi?

"Bana bak, adama ihtiyacımız var; hem de hemen!"

"Önceliklerimiz var," dedi adam kurnazca.

"Ha, bu gerçekten çok açıklayıcı oldu. Senin..."

"Affedersiniz, Bay Rhyme, duyamadım?"

"Dedim ki, bir şey öğrenir öğrenmez bizi arayın. Daha fazla adama ihtiyacımız var."

Bağlantı kesildikten hemen sonra telefon tekrar çaldı. "Komut, telefona cevap ver," dedi Rhyme.

Bir tıklama duyuldu ve arkasından Çinli aksanıyla konuşan bir ses sordu; "Bay Li, lütfen."

Li oturup dalgın bir tavırla bir sigara çıkardı ama daha yakamadan Thom yanına gelip sigarayı elinden kaptı. Li alıcıya doğru eğildi ve hızlı bir şekilde Çince konuşmaya başladı. Arayanla kendisi arasında bir tartışma gelişiyor gibiydi. Rhyme onların kavga ettiğini düşündü, ama Li sonunda arkasına yaslandı ve Çince notlar almaya başladı. Sonra telefonu kapadı ve gülümsedi. "Güzel, güzel," dedi Li, "işte şimdi elimizde bir şeyler var. Arayan Cai idi, tongdan. Etrafta azınlıklarla ilgili araştırma yapmış. Şu Uygurlar denen bir Çinli grup var. Aslında Müslümanlar, Türkler. Sert adamlar. Çin onları ele geçirdi -Tibet gibi- ama bundan hoşlanmadılar. Sert tepki verdiler. Cai, Hayalet'in Queens'teki Türkistan Topluluğu İslam Merkezi'nden adamlar kiraladığını öğrenmiş. Hongse' nin vurduğu adam onlardan biri. Adresi ve telefon numarası burada. Hey, haklıydım, değil mi Loaban? Azınlıklardan olduğunu söylemiştim."

"Kesinlikle öyle, Sonny."

Eddie Deng bilgileri başka bir kâğıda İngilizce olarak tercüme etti. "Baskın yapalım mı?" diye

sordu Sellitto.

"Henüz değil. Hayalet'i uyarabilirler," dedi Rhyme. "Daha iyi bir fikrim var."

Deng hemen yanındaydı. "Santral."

"Evet."

Telefon şirketleri, arayan ve aranan numaraların kayıtlarını tutabiliyordu. Konuşmaların içeriğini kaydetmediklerinden, bu bilgilere ulaşmak daha kolaydı.

"Bu ne işe yarayacak?" diye sordu Coe.

"Hayalet şehre dün sabah geldi ve merkezi aradı; fedailerini ayarlamak için. Dün sabah, diyelim ki... saat 9:00'dan itibaren bu numarayla bağlantıya geçen tüm numaralan inceleyeceğiz."

Telefon şirketi, son iki gün içinde Queens'teki Uygur merkezine bağlanan telefonların listesini çıkardı; yaklaşık otuz tane kadar vardı. Bu numaraların çoğu kolayca denebilirdi -Hayalet şehre gelmeden önce yapılan aramalar gibi- ama dört tanesi cep telefonu numarasıydı; son iki gün içinde bu numaralarla merkez arasında tam on sekiz kez bağlantı yapılmıştı.

"Ve hepsi çalıntı telefonlar, değil mi?"

"Hem de taze taze!"

Telefonlar çalıntı olduğu için Hayalet'in adresini bulmak mümkün değildi. Ama servis sağlayıcılar, hangi aramanın nereden yapıldığını söyleyebilirlerdi. Bir tanesi Battery Park'tandı; şirketin güvenlik şefi koordinatları verirken Thom hemen haritanın üzerine işaretledi. Sonuç, Hudson River yakınlarında yarım mil uzunlukta bir kare alandı. "Şimdi," diye bağırdı Rhyme, Sachs'a dönerek; avına yaklaştığını hissederek heyecanlanmıştı. "Bu bölgedeki binalardan hangilerinde Arnold Lustre-Rite halı döşemesi var?" "Tanrım, lütfen," dedi Eddie Deng.

Sachs listeye baktı ve nihayet bağırdı; "Evet! Bir tane var!"

"İşte orası Hayalet'in ini!" dedi Rhyme coşkuyla.

"Yeni bir bina," dedi Sachs. "805 Patrick Henry Caddesi. Nehirden pek uzak değil." Hemen o noktayı haritanın üzerinde daire içine aldı. Arnold şirketinden alınan bilgilere bakarak bir iç çektii. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "On dokuz kata döşemişler. Kontrol etmemiz gereken bir sürü daire var."

"O halde," dedi Rhyme, "hemen harekete geçerseniz iyi olur."

HAYALETÖLÜM

Easton, Long Island, Olay Yeri

- İki göçmen sahilde sırtlarından vurularak öldürüldüler.
- Bir göçmen yaralandı; Dr. John Sung.
- 'Bangshou' (yardımcı) gemideydi; kimliği bilinmiyor.
- Yardımcının; Ejder'in battığı yerde bulunan boğulmuş ceset olduğu teşhis edildi.

• On göçmen kaçtı; yedi yetişkin (biri yaşlıca, erkek; biri yaralı, kadın), iki çocuk, bir bebek. Kilisenin minibüsünü çaldılar.

- Kan örnekleri inceleme için laboratuvara gönderildi
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Sahilde Hayalet'i bekleyen araç onu almadan gitti. Hayalet'in araca bir el ateş ettiği sanılıyor. Aracın marka ve model bilgileri için lastik izlerine ve dingil açıklığına dayanarak talepte bulunuldu.
- Araç bir BMW X5.
- Sürücü; Jerry Tang.
- Göçmenleri almak için gelen herhangi bir aracın izine rastlanmadı.
- Muhtemelen Hayalet'e ait olan cep telefonu analiz için FBI'a gönderildi.
- İzlenemez uydu telefonu. Kullanmak için Çin hükümetinin telefon sistemine giriyor.
- Hayalet'in silahı 7.62 mm'lik tabanca. Özel mermiler.
- Çin yapımı Model 51 otomatik tabanca.
- Hayalet'in rüşvet yedirdiği hükümet çalışanları olduğu rapor edildi.
- Hayalet kaçmak için bir kırmızı Honda Sedan çaldı. Aracın bulunması için devriyelere haber verildi.
- Aracın izi bulunamadı.
- Suda üç ceset bulundu; biri boğulmuş, ikisi vurulmuş. Fotoğraflar ve deliller Rhyme'a ve Çin polisine gönderildi.
- Boğulmuş kişi Victor Au, Hayalet'in yardımcısı olarak tanımlandı.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.
- Herhangi bir kayda uymuyor, ama Sam Chang'in parmaklarında sıra dışı izler var. (yara, ip yanığı?)
- Göçmenlerin Profilleri: Sam Chang, Wu Qicnen ve aileleri; John Sung; boğulan kadının bebeği; tanımlanmayan bir erkek ve bir kadın (sahilde öldürüldüler).

Çalıntı Minibüs, Çin Mahallesi

- Göçmenler tarafından 'Home Store' logosuyla kamufle edildi.
- Kanın sıçrama şekli, yaralı kadının elinden, kolundan ya da omzundan yaralı olduğunu gösteriyor.
- Kan örnekleri incelenmek üzere laboratuvara gönderildi.
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif, kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.
- Uyan yok.

Jerry Tang Cinayeti Olay Yeri

- Dört adam kapıyı kırarak içeri girdiler, ona işkence yaptılar ve vurarak öldürdüler.
- İki mermi kovanı; Model 51'e uyuyor. Tang iki kez kafasından vurulmuş.
- Aşırı barbarlık.
- Bazı parmak izleri.
- Tang'ınkiler dışında tutan yok.
- Üç saldırganın ayak ölçüleri Hayalet'inkinden küçük; muhtemelen daha ufak yapıllılar,
- İpuçları, Hayalet'in saklandığı yerin muhtemelen Battery Park civarında olduğunu gösteriyor.
- Şüpheli saldırganlar Çinli etnik azınlık gruplardan. Şu anda nereli ve nerede oldukları araştırılıyor.
- Queens Türkistan Topluluğu İslam Merkezi'nden kiralanan Uygurlar.

• Cep telefonu aramaları 805 Patrick Henry Caddesi'ni işaret ediyor **Kanal Caddesi Saldırısı**

Olay Yeri

- Elde edilen deliller, Hayalet'in evinin Battery Park civarında olduğunu işaret ediyor.
- Çalıntı Chevrolet Blazer'ın izi bulunamadı.
- İzlere uyan yok.
- Hayalet'in evinin halısı: Arnold firmasının Lustre-Rite modeli, son altı ay içinde döşenmiş; bilgi almak için halı firmaları araştırılıyor.
- Döşenen yerler belirlendi: Battery Park yakınında 32.
- Taze tomurcuklar bulundu.
- Hayalet'in suç ortağının cesedi: Batı ya da Kuzeybatı Çin'deki etnik azınlıklardan.
- Parmak izine uyan yok.
- Silahı Walther PPK.
- Kayıp göçmenlerle ilgili detaylar:
 - Chang ailesi: Sam, Mei-Mei, William ve Ronald; Sam'in babası Chang Jiechi ve bebek Po-Yee. Sam'in ayarlanmış bir işi var ama işvereni ve işin yeri bilinmiyor. Mavi bir minibüs kullanıyor; plakası ve markası yok. Chang'lerin evi Queens'te.
 - Wu'lar: Qichen, Yong-Ping, Chin-Mei ve Lang.

BÖLÜM OTUZ BİR

Eskinin birparçasısın! Yaptıklarından pişmanlık duyar mısın?

Hayalet, Aşağı Manhattan'ın Patrick Henry Caddesi'ndeki yüksek binada bulunan dairesinde

pencerenin yanında durmuş, kendisinden elli metre aşağıda ve bir mil uzaktaki limanda hareket eden tekneleri izliyordu.

Kimi hızla ilerliyor, kimi batıp çıkarak aylak aylak dolanıyordu.

Kimi pırıl pırıl, kimi Fuzhou Ejderi gibi pas içindeydi.

...eskinin bir parçası. Çökmüş hayat tarzın iğrenç...

Altında uzanan panoramanın tadını çıkarıyordu. Çin'de böyle manzaralar bulmak pek mümkün değildi; Beijing, Fujian'daki büyük şehirlerde ve Guangdong'da sadece birkaç yüksek bina vardı. Çünkü ülkede yeterli asansör yoktu.

1960'larda Hayalet'in babası bu yüzden doğru yola döner gibi olmuştu. Babasının pek ender rastlanan bir özelliği vardı; hırsını dengeleyen bir mantık sistemine sahipti. Tıknaz işadamı birçok işe el atmıştı; ülkelerinin güney tarafında, Amerikalılar'a karşı savaş veren Vietnamlılara askerî ürünler satmak, hurdalıklar işletmek, tefecilik, müteahhitlik, Rus makineleri ithalatı gibi. En fazla kâr getireni, ucuz, işlevsel ve insanları nadiren öldüren Lemarov asansörleriydi.

Fuzhou yönetiminin himayesinde olan Kwan Baba, bu asansörlerden binlerce almak, müteahhitlere satmak ve binalara yerleştirilmeleri için Rusya'dan mühendisler getirmek için sözleşme imzalamıştı. Bu çabalarının Çin'in silüetini değiştireceğine ve kendisini daha da zengin edeceğine inanmak için her türlü nedeni vardı.

Neden olmasındı ki? Konformist üniseks takımlardan giyiyor, her CCP mitingine katılıyordu ve Beijing'e para akıtan insanlarla çalışıyordu.

Ama kariyeri lanetlenmişti. Bunun nedeni çok basitti; güçlü, aşırı ciddi, askerden dönme politikacı Mao Zedong, ülke çapında öğrencileri ayaklanmaya ve dört eski değeri yok etmeye teşvik etmişti: Eski kültür, gelenekler, fikirler ve alışkanlıklar.

Hayalet'in babasının Fuzhou'nun seçkin mahallelerinden birindeki gösterişli evi, Büyük Yolgösterici'nin önderliğinde idealizm tutkusuyla sokaklara dökülen öğrencilerin ilk hedeflerinden biriydi.

"Eskinin bir parçasısın," diye bağırıyordu liderleri. "Yaptıklarından pişmanlık duyuyor musun? Eski değerlere bağlı kaldığını itiraf ediyor musun?"

Kwan Baba, onlarla evinin salonunda görüşmüştü; aileyi saran öğrencilerin sayısı yüzünden koca salon hapisane hücresi kadar kalmıştı. Onlara bakarken gözlerinde sadece korku değil, şaşkınlık da vardı; yaptıklarında kötü bir taraf bulunduğunu gerçekten hiç fark etmemişti. "İtiraf et, yeniden eğitilmeyi kabul et, biz de hayatını bağışlayalım," demişti bir başkası.

"Eski düşüncelerden, eski değerlerden, eski kültürden suçlusun..." "İnsanların sırtlarında yükselen bir köle imparatorluğu kurdun!" Aslında öğrencilerin Kwan Baba'nın yaptıkları hakkında küçücük bir fikirleri bile yoktu; adamın fikirlerinin J. P. Morgan kapitalizminin mi, yoksa Marksist-Leninist-Maoist komünizmin prensipleriyle mi örtüştüğünü bilmiyorlardı. Bildikleri tek şey, onun evinin kendilerinininkilerden daha iyi olduğu ve nefret edilen 'eski' döneme ait sanat eserleri satın alabildiği; insanların Batı'nın baskıcı güçlerine karşı verdiği mücadeleyle hiçbir ilgisi olmayan sanat!

Kvvan ve karısı, on iki yaşındaki oğulları Ang ve ağabeyi, öfkeli kalabalığın önünde çıt çıkarmadan duruyorlardı.

"Sen eskinin bir parçasısın..."

O gecenin büyük bölümü feci geçmiş, küçük Ang'ın kafası iyice karışmıştı.

Ama bir parçası ömür boyu hafızasına kazınmıştı ve şimdi limana tepeden bakan lüks evinde durmuş, Chang'in hainini beklerken bunu düşünüyordu.

Grubun uzun boylu öğrenci lideri salonun ortasında durmuştu; yüzünde siyah çerçeveli, yerel ortaklıklardan birinde yapıldığı için mercekleri kaymış bir gözlük vardı. Öfkeli gözlerle bakarak ve ağzından tükürükler saçarak, babasının yıllar önce üzerinde abaküs kullanmayı öğrettiği uzun sehpanın yanında uysalca duran Kwan Ang'a bağıyordu.

"Sen eskinin bir parçasısın," demişti öfkeli öğrenci, çocuğun yüzüne. "Yaptıklarından pişmanlık duyuyor musun?" Sözlerini vurgulamak için, her cümlenin sonunda elindeki kalın değneği yere vuruyor, bir gümbürtü koparıyordu.

"Evet, pişmanım," dedi çocuk sakince. "İnsanların beni bağışlamasını istiyorum."

"Çürümüş yollarını değiştirmelisin."

Güm!

"Evet, yollarımı değiştireceğim," demişti, 'çürümüş' kelimesinin anlamını bile bilmeden. "Eski yollar insanların ortak iyiliği için tehlikelidir."

"Eski inançlarına bağlı kalırsan öleceksin!"

Güm!

"Onları inkâr edeceğim."

Güm, güm, güm...

Bu durum sonsuz dakikalar boyunca devam etmişti; öğrencinin demir uçlu sopayı yere indirirken vurduğu şeyin, canı uçup gidinceye kadar: Sımsıkı bağlanmış ve ağızları kapatılmış bir halde ayaklarının dibinde, öğrenciyle kendisinin arasında yatan anne ve babası!

Öğrenciler kendisine yemin ettirirken, çocuk başını eğip ayağının dibindeki kanlı bedenlere bakmamıştı bile. "Yollarımdan pişmanım. Eskiye inkâr edeceğim. Yararlı olmayan bencil düşüncelere bağlı kaldığım için pişmanım."

Onun canını bağışlamışlardı, ama aralarından kaçıp elinde bir bahçıvan tırmığıyla dönen ağabeyini öldürmüşlerdi; aptal çocuğun bulabildiği tek silah bu olmuştu. Birkaç dakika içinde öğrenciler ağabeyini de kanlı bir paçavra halinde anne-babasının yanına atmışlardı.

Ateşli gençler, Kwan Ang'ı yanlarına alarak oradan çıkmış, küçük çocuğu Harika Fuzhou Gençlik Tugayı'nın kızıl sancağı altına kabul etmişlerdi ve gecenin geri kalanını eskiye bağlı kalan başka insanları da öldürerek geçirmişlerdi.

Ertesi sabah Ang'ın eften püften karargâhlarından kaçtığını hiçbiri fark etmemişti. Görünüşe bakılırsa içlerinde o kadar değişim vardı ki, hiçbiri onu hatırlamıyordu bile.

Ama o hepsini hatırlıyordu. Maoist devrimciliğin eskiye karşı direnişini içinde geçirdiği kısa zaman -sadece birkaç saat- boyunca çocukların isimlerini ezberlemiş ve hepsinin ölümünü planlamıştı.

Ancak bir süre beklemesi gerekmişti.

Naixin...

Çocuğun hayatta kalma güdüsü çok güçlüydü. Babasının Fuzhou yakınlarındaki hurdalıklarından birine kaçmış, aylar boyunca orada avladığı fare ve köpekleri yiyerek yaşamıştı. Makine hurdalarının arasında sinsi sinsi dolaşıyor, çöplerin arasında bulduğu malzemelerle yaptığı mızrağı kullanarak onları avlıyordu.

Güveni artmaya başladığında ve artık öğrencilerin onu aramadığını anladığında, Fuzhou restoranlarının arka taraflarındaki çöp tenekelerinden yiyecek çalmak için şehre sokulmaya başlamıştı.

Denizcilik tarihleri ve dünyanın geri kalanıyla yoğun temasları olması nedeniyle, Fuzhou Çin'deki en bağımsız bölge olarak kalmıştı. Genç Kwan Ang, Komünist Parti ve Mao yandaşlarının limanlardan ve su kenarlarından uzak kaldığını öğrenmişti; bu kısımdaki yılankafalar ve kaçakçılar, böyle şeylere hiç ilgi duymuyorlardı ve bu tür fikirleri yaymak, kendini öldürtmek için kesin bir yoldu. Bu adamlar çocuğu aralarına almışlardı. Ang onların ayak işlerini yapmış, güvenlerini kazanmış ve bir süre sonra da onlar için küçük operasyonlar yapmaya başlamıştı.

İlk kez on üç yaşındayken birini öldürmüştü; Ang'ın patronu olan yılankafayı soyan Vietnamlı bir uyuşturucu kaçakçısını. On dört yaşındayken, sonunda ailesini katleden öğrencileri tek tek izlemiş, bulmuş ve öldürmüştü.

Genç Ang aptal değildi; etrafına bakındığında birlikte çalıştığı gangsterlerin sadece belli bir düzeye kadar yükselbildiğini görmüştü ve bunun nedeninin genellikle eğitim yetersizliği olduğunu anlamıştı. İş yönetimi, muhasebe ve İngilizce'de ustalaşması gerektiğini biliyordu; çünkü bu dil uluslararası suç dili haline geliyordu. Fuzhou'daki devlet okullarına kaçak girerek, öğretmenlerin, aralarında kayıtsız bir öğrenci olduğunu anlayamayacakları kadar kalabalık olan sınıflara katılmaya başlamıştı.

Çocuk para biriktirmek için deli gibi çalışıyor, hangi suçlardan uzak kalması gerektiğini (devletten çalmak ve uyuşturucu ithal etmek; bunlardan birini yaparsan, her salı günü futbol stadyumunda gerçekleşen sabah idamlarının konusu olabilirdin) ve hangilerinin uygun olduğunu öğreniyordu; Çin pazarına girmeye çalışan yabancı şirketleri dolandırmak, silah ve insan kaçakçılığı yapmak.

Limanlarda kazandığı deneyim sayesinde kaçakçılıkta, para sızdırma, haraca kesme ve tefecilik gibi işlerde ustalaşmıştı ve öncelikle parasını kazandığı alanlar bunlar olmuştu; önce Fuzhou'da, sonra Hong Kong'da, sonra da bütün Çin'e ve Uzakdoğu'ya yayılmıştı. Dikkat çekmemeyi fetişizme çevirmişti adeta; asla fotoğraf çekmiyor, fark edilmeyeceği yerlere yolculuk yapıyor, pek tutuklanmıyordu. Çin Polis Teşkilatı'nın ona Gui, Hayalet adını verdiğini öğrendiği zaman heyecanlanmıştı. Bu ismi hemen kabullenmişti.

Başarılıydı, çünkü kendisini asıl heyecanlandırıcı şey para değildi. Asıl zevk aldığı şey,

mücadeleydi. Kaybetmek, utanılacak bir şeydi. Kazanmak ise şerefliydi. Hayatına hâkim olan güç, avlanma güdüsüydü. Örneğin kumarhanelerde sadece beceri oyunları oynardı. Loto veya rulet oynayan aptalları aşağılardı.

Mücadeleler...

Wu ve Chang ailelerini bulmak gibi.

Avın gidişatından memnundu. Hayalet, kaynaklarını kullanarak Wu ailesinin özel bir koruma evinde olduğunu öğrenmişti -Göçmen Bürosu değil, bir NYPD evi- ve bu hiç tahmin etmediği bir şeydi. Yusuf bir arkadaşıyla konuşmuştu; adam evi kontrol edecek, güvenliği inceleyecek ve fırsat bulursa aileyi öldürecekti.

Öte yandan Chang ailesi; arkadaşları Tan'ın ihaneti sayesinde gece çökmeden ölmüş olacaktı. Tabii adresi öğrendikten sonra Hayalet adamı da öldürecekti.

Polisin kendisini izlemekte başarılı olamadığını öğrenmek de hoşuna gitmişti. Olayın FBI tarafı yavaşılamıştı ve olay büyük ölçüde şehir polisine kalmıştı. Şansı dönüyordu.

Meditasyonu kapının vurulmasıyla kesildi.

Hain gelmişti.

Hayalet, bir Uygur'a işaret etti ve adam belindeki tabancayı çekti. Kapıyı yavaşça açarken tabancayı ziyaretçiye çevirdi.

"Ben Tan," dedi kapıdaki adam. "Hayalet denen adamı görmeye geldim. Gerçek adı Kwan. Bir işimiz var. Chang ailesi ile ilgili."

"Gir," dedi Hayalet, ona yaklaşarak. "Biraz çay ister misin?"

Yaşlı adam, topallayarak içeri girerken etrafına bakındı ve "Hayır," dedi. "Burada çok kalmayacağım."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Chang Jiechi, ifadesiz bir yüzle odadaki adamları inceledi: Hayalet'in kendisi ve Çinli azınlıktan iki adam daha; muhtemelen Uygurlar ya da Kazaklar. Yaşlı Han Çinlileri gibi, Chang Jiechi de onları 'barbar' adıyla anardı.

Yaşlı adam ilerlerken düşündü: Oğlu Sam Chang'ın ölüm yeri olacak bu odaya gelmek ne tuhaftı. İçine kendi morfin haplarından bol bol koyarak içirdiği çayın etkisiyle oğlu muhtemelen hâlâ uyuyor olmalıydı.

"Senin yapmak üzere olduğun gibi bir şeyi bir adam neden yapar? Aptalca denebilecek tehlikeli bir şeyi? "

"Çocukları için."

Hiçbir baba, oğlunu bile bile ölüme göndermezdi elbette. Oğlu önceki gece Çin Mahallesi'nden döner dönmez, ona hap içirip kendisi buraya gelmeyi planlamıştı. Sam'in bu Güzel Ülke'de yaşanacak

daha yarım ömürlük zamanı vardı. Oğullarını ve -mucizevî bir şekilde- Mei-Mei'in hep sahip olmayı istediği kızını büyütmesi gerekiyordu. Burada özgürlük, huzur ve başarı şansı vardı. Oğlunun bunları kaçırmamasına izin vermeyecekti.

Hap etkisini gösterip de oğlunun gözleri kapanarak elindeki çay fincanı düşünce, Mei Mei endişeyle ayağa fırlamıştı. Ama Chang Jiechi ona, oğlunun çayına morfin koyduğunu söylemiş ve ne yapmak istediğini anlatmıştı. Mei Mei yaşlı adamı durdurmaya çalışmıştı, ama o bir kadındı ve gelindi; kayınpederinin isteklerine boyun eğmek zorundaydı. Chang Jiechi yanına biraz para ve silah almış, Mei-Mei'e sarılmış, oğlunun alınına son bir kez dokunmuş ve William'ın ne olursa olsun uyandırılmaması gerektiğini söyleyerek daireden çıkmıştı. Bir taksiye binmiş, minibüste kullandıkları haritayı göstererek nereye gitmek istediğini anlatmıştı.

Şimdi Hayalet'in inindeydi işte. Silahlı barbar ona doğru yaklaşınca, Chang Jiechi kendi tabancasını çekip yilankafanın kalbine ateşlemeden önce bu adamı saf dışı etmesi gerektiğini anladı,

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Hayalet, adamı merakla inceleyerek.

"Belki," dedi Chang Jiechi, mantıklı görünecek ve Hayalet'i daha az şüphelendirecek bir şey uydurarak. "Bu Çin Mahallesi'ndeki tonglarla birlikte çalışırım."

"Ah!" Hayalet çayını yudumladı.

Barbar hemen yakında durmuş, yaşlı adama şüphleyle bakıyordu. Koyu tenli, asık suratlı diğer adam, dairenin arka tarafında oturuyordu. Yakındaki gangster başka tarafa döner dönmez, Chang Jiechi hemen Hayalet'i vuracaktı.

"Otur, ihtiyar," dedi Hayalet.

"Teşekkürler. Ayaklarım pek iyi durumda değil. Sıcak ve nem kemiklerimi sızlattıyor."

"Chang'lerin nerede olduklarını biliyor musun?"

"Evet."

"Sana güvенеbileceğimi nereden bileyim?"

Chang Jiechi güldü. "Konu güven olunca, sanırım asıl endişelenmesi gereken benim."

Lütfen, diye dua etti, kırk altı yıl önce bu dünyadan ayrılan ve kendisi için Buddha'dan daha önemli olan babasının ruhuna: Baba, lütfen bu adamın silahını çevirmesini sağla ve bana beş saniye ver. Ailemi kurtarmama yardım et. Bana bir atışlık şans ver; istediğim sadece bu. Aramızda sadece üç metre var; bu mesafeden ıskalمام.

"Chang ailesini nereden tanıyorsun?" diye sordu Hayalet.

"Fuzhou'daki bir akrabam sayesinde."

"Onlara zarar vermek istediğimi biliyorsun. Neden ihanet ediyorsun?" "Oğlum için paraya ihtiyacım var. Durumu iyi değil. Doktor gerek." Hayalet omuz silkti ve barbara döndü. "Üzerini ara. Üzerindeki kâğıtları göreyim."

Hayır! diye düşündü Chang Jiechi korkuyla.

Barbar ona yaklaştı ve Hayalet ile arasına girdi.

Chang Jiechi bir elini kaldırarak barbarı durdurdu. "Lütfen. Ben yaşlı bir adamım. Saygını hak ediyorum. Bana dokunma. Sana kâğıtlarımı kendim veririm."

Barbar bir kaşını kaldırarak döndü ve Hayalet'e baktı. Bunu yapar yapmaz, Chang Jiechi cebindeki tabancayı çıkardı ve hiç tereddüt etmeden barbarı kafasının yanından vurdu. Adam yere devrildi ve hareketsiz kaldı.

Ama Hayalet hemen hızla hareket etti; Chang Jiechi tekrar ateş ederken, o büyük bir kanepenin arkasına saklanmıştı bile. Mermi kanepeye saplandı ama yaşlı adam yılankafayı vurup vuramadığından emin değildi. Dairenin arka tarafındaki ikinci barbara döndü ama adam silahını kaldırmış ve ihtiyarı hedef almıştı bile. Chang Jiechi bir silah sesi duydu ve ağır mermi kalçasına girerek onu olduğu yerde döndürüp sırtüstü yere devirdi. Barbar hemen üzerine koştu. Yaşlı adam ateş edebilir ve muhtemelen adamı vurabilirdi. Ancak bunun yerine kanepeye döndü ve Hayalet'in saklandığı yere doğru silahını tekrar tekrar ateşledi.

Birden artık ateş edemediğini fark etti.

Mermisi bitmişti.

Hayalet'i vurabilmiş miydi?

Ah, lütfen, Guan Yin, merhamet tanrıçası... Lütfen!

Ama duvarda bir gölge belirdi. Hayalet elinde silahıyla kanepenin arkasından ayağa kalktı; yaralanmarnıştı bile. Nefes nefese bir halde siyah namluyu Chang Jiechi'ye çevirdi ve kanepenin etrafından dolanarak yaklaştı. Ölü barbara bir bakış attı.

"Sen Chang'in babasıydın."

"Evet ve sen de cehenneme dönmek üzere olan şeytansın."

"Ama" dedi Hayalet, "senin biletinle değil."

Diğer barbar, Chang Jiechi'nin anlamadığı bir dilde inleyip fısıldayarak arkadaşının başında dikildi. Sonra döndü ve tabancasını doğrultarak yaşlı adamın üzerine yürüdü.

"Hayır, Yusuf," dedi Hayalet, sabırsızca onu geri iterek. "Diğerlerinin nerede olduğunu bize o söyleyecek."

"Asla," dedi yaşlı adam, meydan okuyan bir tavırla.

"Fazla zamanımız yok," dedi Hayalet. "Biri silah seslerini duymuş olmalı. Gitmemiz gerek. Merdiveni kullan, asansörü değil. Arka tarafta bekleyen minibüse bin."

Barbar öfkeli gözlerle Chang Jiechi'ye bakmaya devam ediyor, elleri titriyordu.

"Beni duydun mu?" diye bağırdı Hayalet.

"Evet."

"Yürü o zaman. Ben de hemen geleceğim. Yürü!"

Chang Jiechi en yakın kapıya doğru umutsuzca sürünmeye başladı; arkasında loş bir yatak odası görünüyordu. Arkasına baktı. Hayalet mutfığa girmiş, bir çekmecedен uzun bir et bıçağı çıkarıyordu.

Arı sarısı rengindeki Camaro'yu saatte 110 kilometre hızla süren Amelia Sachs'ın önünde, Hayalet'in evinin bulunduğu bina yükseliyordu. Bina çok geniş ve yüksekti. Hayalet'in evinin hangisi olduğunu bulmak biraz uğraştıracaktı.

Motorola kulaklığından bir çıtırtı duyuldu.

"Battery Park civarındaki tüm birimlere, bir on otuz dört aldık, silah sesleri rapor edildi. Beklemede kalın... Bütün birimler, on otuz dört durumu devam ediyor. 805 Patrick Henry Caddesi. Cıvardaki tüm birimler cevap versin."

Sachs'ın o anda yaklaştığı bina. Hayalet'in evi. Bu bir tesadüf olabilir miydi? Bundan şüphe duyardı. Neler olmuştu? Chang ailesi binanın içinde miydi? Onları oraya mı çekmişti? Aileler, çocuklar... Gazı iyice köklede ve rüzgârlığının yakasına takılı mikrofona konuştu. "Olay Yeri Beş Sekiz Sekiz Beş'ten Merkez'e. On otuz dört olay yerine yaklaşıyorum. Yeni bir şey var mı? Tamam."

"Yeni bir şey yok, Beş Sekiz Sekiz Beş."

"Daire numarası yok mu? Tamam."

"Olumsuz."

"Tamam."

Birkaç saniye içinde Sachs'ın Camaro'su kısa süre sonra binayı saracak olan ambulans ve diğer acil durum araçlarına yer bırakacak şekilde kaldırırma yanaşmıştı.

Kırmızı renkli kaygan mermerin üzerinde dikkatle içeri koşarken, ön kapıdaki çiçekliklerde çok fazla tomurcuk bulunduğunu ve kaldırırma kadar taşıdığını fark etti; daha önce buldukları delillerin kaynağının burası olduğu şüphesizdi.

Binada güvenlik görevlisi ya da kapıcı yoktu ama lobideki bir grup insan huzursuzca asansörlere bakıyordu.

"Silah seslerini siz mi ihbar ettiniz?" diye sordu Sachs, işçi tulumu giymiş orta yaşlı bir adama.

"Bir şey duydum. Ama sesin nereden geldiğini bilmiyorum."

"Ya siz?" diye sordu Sachs, diğer kiracılara dönerek.

"Sanırım batı tarafındandı," dedi yaşlıca bir kadın. "Yukarılardan ama neresi olduğunu bilmiyorum."

Çağrıya cevap veren iki polis arabası daha kaldırırma yanaştı ve üniformalı memurlar içeri koştu. Sellitto, Li ve Coe da arkalarındaydı. Bir ambulans ve iki ESU kamyonu daha görüldü.

"On otuz dördü duyduk," dedi Sellitto. "Bu bina onunki, değil mi? Hayalet'inki?"

"Evet," diye doğruladı Sachs.

"Tanrım," diye mırıldandı cinayetmasası dedektifi. "Burada en azından üç yüz daire olmalı."

"İki yüz yetmiş dört," dedi yaşlı kadın.

Sachs ve Sellitto ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalışıyorlardı. Bina listesindeki isim elbette ki sahte olmalıydı. Hayalet'i bulmanın tek yolu, tehlikeli de olsa, kapı kapı aramaktı.

Bo Haumann, peşinde bir sürü ESU memuruyla binaya daldı. "Bütün çıkışları tuttuk," dedi.

Sachs başıyla onayladı. "Hangi kat?" diye sordu yaşlı kadına.

"On dokuzuncu kattaydım. Batı kanadı. Sesler çok yakındı."

Takım elbiseli genç bir adam araya girdi. "Hayır, hayır, hayır," dedi. "On beşinci kattan geldiğinden eminim. Güney. Batı değil."

"Emin misiniz?" diye sordu Haumann.

"Kesinlikle."

"Sanmıyorum," dedi kadın kibarca. "Daha yukarıdaydılar. Ve kesinlikle binanın batı kanadıydı."

"Harika," diye mırıldandı Haumann. "Her neyse, harekete geçmemiz gerek. Yaralılar olabilir. Her yeri arayacağız."

Sachs'ın telsizi yine sinyal verdi. "Merkez'den Olay Yeri Beş Sekiz Sekiz Beş'e."

"Dinlemedeyim, Merkez."

"Telefon bağlantısı var."

"Bağlayın, tamam."

"Sachs, orada mısın?" diye sordu Lincoln Rhyme'in sesi.

"Evet, devam et. Lon, Bo ve ESU da burada."

"Dinleyin," dedi Rhyme. "Santralle konuştum ve binadaki insanlar arasından

911'i arayanların ihbarlarını topladım. Görünüşe bakılırsa sesler on sekizinci ya da on dokuzuncu katlardan birinden ve batı kanadının orta kısımlarından gelmiş."

Bu kez Sachs'ın telsizi kemer modeliydi, kulaklık değildi; yakındaki herkes konuşmaları dinlemişti. "Pekâlâ, herkes duydu mu?" diye sordu Haumann adamlarına.

Hepsi başlarıyla onayladı.

"Hemen taramaya başlıyoruz, Rhyme," dedi Sachs. "Seni ararım."

Haumann adamlarını üç gruba böldü; iki grup on sekizinci ve on dokuzuncu katlara çıkacak, diğer grup da merdivenleri tarayacaktı.

Sachs, Coe'nun yakında olduğunu fark etti. Kendi tabancasını kontrol ediyordu -kötü kullandığını kanıtlağığı iri bir Glock- ve ESU gruplarından biriyle gidiyordu. Sachs hemen Haumann'a fısıldadı. "Onun gelmesine izin verme. Taktik operasyonlarda berbat."

Sachs, ESU'nun liderinin gözünde güvenilir biriydi -genç kadını ateş ederken görmüştü- ve Haumann başıyla onayladı. Coe'nun yanına gitti ve onunla konuştu. Sachs konuşulanları duyamıyordu ama bu bir NYPD operasyonu olduğu için, Haumann yetkisini kullanmış ve ajanın geri durmasını emretmiş olmalıydı. Kısa süren ateşli bir tartışmadan sonra Göçmen Bürosu ajanının yüzü neredeyse saçı kadar kızarmıştı. Ama Haumann talim çavuşu olduğu günlerden kalma iradesini kaybetmemişti ve Coe çok geçmeden itiraz etmekten vazgeçti. Arkasını dönüp yürüdü ve ön kapıdan çıktı; cep

telefonunu çıkarmasına bakılırsa, Peabody'ye ya da Federal Bina'daki birilerine şikâyetle bulunacaktı.

ESU lideri lobiyi kollaması için bir ekip bıraktıktan sonra Sachs ve bir grup memurla birlikte asansörlerden birine binerek on sekizinci kata tırmanmaya başladı.

Kapılar açıldığında geride durdular ve memurlardan biri hidrolik aynayla dışarıyı kontrol etti. "Temiz."

Dışarı çıkıp halının üzerinde dikkatle yürümeye başladıklarında, teçhizatlarının şingirdamasına karşın olabildiğince sessiz hareket etmeye çalışıyorlardı.

Haumann, dağılın anlamına gelen bir el işareti yaptı. MP5 taşıyan iki memur, Sachs'a katıldı ve birlikte katı taramaya başladılar. Makineli tüfeklerini hazır tutan iki iri yapılı polisin desteğinde, Sachs bir kapı seçip tıklattı.

İçeriden tuhaf bir ses geldiği anki kapının arkasına ağır bir şey konuyormuş gibiydi. Silahlarını kapıya doğru çeviren iki ESU memuruna baktı. Sachs kendi tabancasını çekti ve hafifçe geri çekildi.

İçeriden bir gürültü daha geldi ve arkasından metal sürtünmesine benzer bir ses duyuldu.

Bütün bu gürültüler neydi acaba?

Bir zincir şingirdadı.

Sachs tetiğe olmasa da, silahının emniyetine hafifçe bastırdı ve kapı açılırken sinirlerinin gerildiğini hissetti.

Ufacık, gri saçlı bir kadın başını kaldırarak onlara baktı. "Siz polissiniz," dedi.

"Şikâyet ettiğim o havai fişeklerle ilgili geldiniz." ESU memurlarının ellerindeki büyük makineli tüfeklere baktı. "Ah! Şunlara bakın." "Doğru hanımefendi," dedi Sachs, o gürültülerin kadının delikten bakabilmek için kapının önüne yerleştirdiği tabureden geldiğini anlayarak.

Kadının yüzü ciddileşti. "Ama sadece havai fişekler olsaydı bu silahlarla gelmezsiniz, değil mi?"

"Ne olduklarından emin değiliz, hanımefendi. Seslerin nereden geldiğini anlamaya çalışıyoruz."

"Sanırım koridorun ucundaki 18K'dan. Havai fişek olduklarını bu yüzden düşündüm; çünkü orada Doğulu bir adam oturuyor. Ya da Asyalı. Bugünlerde adına ne diyorsanız. Dinlerine göre havai fişek kullanıyorlar. Ejderhaları korkutmaya çalışıyorlar. Belki de hayaletleri. Bilmiyorum."

"Bu katta başka Asyalı var mı?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok."

"Peki, hanımefendi, teşekkür ederiz. Şimdi lütfen içeri girip kapınızı kilitleyebilir misiniz? Ne duyarsanız duyun, sakın açmayın."

"Ha, bu arada," dedi silahlı adamlara tekrar bakıp tereddütle başını sallayarak, "bana söyleyebilir misiniz..."

"Şimdi, lütfen," dedi Sachs gülümseyerek ama kesin bir ses tonuyla. Kadının kapısını kendisi kapattı. "Sanırım 18K," diye fısıldadı, Haumann'a doğru eğilerek.

Haumann el işaretleriyle adamlarını daireye yönlendirdi.

Kapıya güçlü bir şekilde vurdu. "Polis! Kapıyı açm!"

Cevap gelmedi.

Tekrar denedi.

Yine cevap gelmedi.

Haumann, ekibin koçbaşını taşıyan memura döndü. Adam diğer bir memurla birlikte kalın metal borunun iki kulbundan tutup Haumann'a baktı. Haumann başını eğerek işaret verdi.'

Memurlar koçbaşını geri çektiler ve sonra tokmağa yakın yere gelecek şekilde hızla kapıya indirdiler. Kilit hemen açıldı ve kapı içeri doğru savruldu. Yere attıkları koçbaşı mermer zemini çizerek yuvarlandı. Yarım düzine polis memuru, ellerinde hazır durumda tuttıkları silahlarla içeri daldılar.

Tam beden çelik yelek, Nomex başlık, kask ve siperlikle donanmış diğerlerinin arkasında, Amelia Sachs da içeri girdi. Silahını havada tutarak girişte durdu ve uçuk gri-pembe renklerinde döşenmiş lüks daireyi inceledi.

ESU giriş ekibi bütün odaları ve bir insanın sığabileceği bütün boşlukları kontrol etti. Sert sesleri odanın içini doldurdu. "Burası temiz... temiz... Mutfak temiz. Arka kapı yok. Temiz..."

Hayalet gitmişti.

Ama önceki gün Easton Sahili'nde olduğu gibi, kendisinin yerine ölümü bırakmıştı.

Oturma odasında, önceki gece Wu'ların evinin yakınında vurduğu adama benzer bir adamın cesedi vardı. Sachs onun başka bir Uygur olduğunu düşündü. Yakın mesafeden ateş edilmişti. Mermi delikleriyle dolu deri bir kanepenin yanında yatıyordu. Kanepenin önünde, bir sokak tabancası -seri numarası kazınmış ucuz bir krom otomatik- yerde duruyordu.

Diğer ceset yatak odasında idi.

Gözleri camlaşmış, sırtüstü yatan yaşlı bir Çinli idi bu. Bacağında bir kurşun yarası vardı ama mermi ana damarları ıskalamıştı; fazla kanama olmamıştı. Hemen yanında yerde uzun bir mutfak bıçağı durmasına karşın, Sachs cesedin üzerinde başka yara göremiyordu. Lastik eldivenleri giydi ve adamın boynunu kontrol etti. Nabız yoktu.

İlkyardım görevlileri gelip adamı kontrol ettiler ve öldüğünü rapor ettiler.

"Peki, ama nasıl ölmüş?" diye merak etti teknisyenlerden biri.

Sachs cesedi inceledi. Sonra öne eğildi. "Ah, anladım," dedi, adamın sıkılmış elinde duran kahverengi bir şişeyi görerek. Etiketinin üzerindeki yazılar hem Çince hem de İngilizce idi. "Morfin," dedi. "İntihar etmiş."

Bu adam Fuzhou Ejderi'ndeki göçmenlerden biri olabilirdi; belki de buraya Hayalet'i öldürmeye gelen Sam Chang'in yaşlı babasıydı. Neler olduğunu tahmin edebiliyordu; adam Uygur'a ateş edip öldürmüştü ama Hayalet kanepenin arkasına saklanmıştı ve yaşlı adamın kurşunu bitmişti. Hayalet bıçağı alarak adama işkence yapmayı, ailenin yerini söyletmeyi düşünmüştü ama adam intihar etmişti.

Haumann kulaklıklarından gelen mesajları dinledi ve binanın geri kalanının temiz olduğunu rapor etti; Hayalet gitmişti.

"Ah, hayır," dedi Sachs.

Ellerinde büyük metal bavullarla daireye iki teknisyen girdi. Sachs onları tanıyordu; hemen başıyla selam verdi. Çantaları açıp tulumunu giydi ve ESU ekibine seslendi; "Daireyi incelemem gerek. Lütfen herkes dışarı çıkabilir mi?"

Yarım saat boyunca olay yerini inceledikten sonra birkaç parça delil toplamış olmasına karşın, Hayalet'in nereye gitmiş olabileceğine dair herhangi bir ize rastlamamıştı.

İncelemesini bitirdiğinde, Sachs sigara dumanını fark etti. Başını kaldırıp baktığında, Sonny Li'nin kapıda durarak odayı incelediğini gördü. "Onu gemiden tanıyorum," dedi Li, hüzünlü gözlerle bakıp başını sallayarak. "Sam Chang'in babası."

"Tahmin etmiştim. Neden böyle bir şeyi denedi? Hayalet'e ve diğerlerine karşı tek başına yaşlı bir adam."

"Ailesi için," dedi Li. "Ailesi için."

"Sanırım sen de daireyi incelemek istiyorsun, değil mi?" diye sordu ciddi bir tavırla. Li'nin Jerry Tang hakkındaki tahminleri ve önceki gün WuTan'ın evindeki olayda beklenmedik şekilde ortaya çıkışı, dedektif olarak güvenilirliğini artırmıştı.

"Şu anda ne yaptığımı sanıyorsun, Hongse? Izgara tekniğini uyguluyorum."

Sachs güldü.

"Loaban ile dün gece sohbet ettik. Bana ızgaradan söz etti. Ama ben bunu şimdi zihnimde yapıyorum."

Rhyme'ın da yaptığı gibi, diye düşündü Sachs. "İşe yarar bir şey bulabildin mi?"

"Ah, diyelim ki, bir sürü."

Sachs daha somut delillere döndü ve poşetlerin kartlarını yazıp nakledilmek üzere hazırladı.

Odanın bir köşesinde, çok sayıda Çin tanrısının heykeliyle dolu küçük bir sunak fark ettiğinde, koridorda rastladıkları kadının sözleri kulaklarında çınladı.

Dinlerine göre havayı fişek kullanıyorlar. Ejderhaları korkutmaya çalışıyorlar.

Belki de hayaletleri.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Yanıp sönen sayısız ışık, yüksek binanın çevresini sarmıştı. Hayalet dönüp arkalarında kalan arabalara ve polislere baktı. Türkler'den sona kalanı Yusuf, arabayı sessizce kullanarak, Kilise Caddesi boyunca onlardan uzaklaşıyordu. Bir arkadaşını daha kaybettiği için sarsılmıştı ve yüzü asılmıştı ama görevini dikkatle yapıyor, çalıntı Windstar minibüsün olabildiğince dikkat

çekmemesine çalışıyordu.

Yaşlı adam hiçbir şey açıklamadan kendini öldürdükten sonra (ceplerinde de bir şey yoktu), Hayalet hemen merdivenlerden aşağı inmiş, tam binanın ön tarafından gelen polis sirenlerini duyduğu sırada garaja ulaşmıştı. Hâlâ nefes nefeseydi ve kalp atışları hızlıydı.

Eğer silah sesleri ihbar edildiyse, polis olabileceğinden erken gelmişti; demek ki onun orada olduğunu biliyorlardı. Ama nasıl? Sabahın erken saatlerinde caddedeki insanlara dalgın gözlerle bakarken bunu düşünüyordu. Kaçtığı evde onu ele verebilecek bir şey kesinlikle yoktu. Uzun süre düşündükten sonra, Queens'teki Uygur merkeziyle yaptığı telefon görüşmelerini izlemiş olabileceklerine karar verdi. Merkez, polise cep telefonunun numarasını vermişti ve onlar da izleyerek yerini bulmuşlardı. Muhtemelen başka deliller de vardı; Lincoln Rhyme hakkında bilgiler veren muhbiri adamın bu tür sonuçlar çıkarabilecek kadar yetenekli olduğunu söylemişti. Ama polisin oraya doğru yola çıktığını önceden haber vermemiştir. Yardımcısının bundan daha iyi olmasını beklerdi.

Yusuf kendi dilinde bir şey söyleyince, Hayalet İngilizce cevap verdi: "Tekrar et!"

"Neresiye sen gitmek?"

Hayalet'in bu şehirde daha birçok gizli evi vardı ama yakınlarda olan bir taneydi. Adama yeri tarif ettikten sonra bir beş binlik daha verdi. "Bize yardım edecek başkalarını bul, tamam mı?"

Yusuf tereddüt etti.

"Arkadaşların için üzgünüm," dedi Hayalet, sesindeki aşağılamayı gizleyip olabildiğince yakın görünmeye çalışarak. "Ama onlar dikkatsizdi. Sen öyle değilsin. Yardımına ihtiyacım var. Sana bir on binlik daha vereceğim; sadece sana. Kimseyle bölüşmek zorunda değilsin."

Adam başıyla onayladı.

"Pekâlâ, git başka birilerini bul. Ama Uygur merkezinden değil. Sakın oraya dönme. Polis orayı gözlüyor. Ve başka bir cep telefonu bul. Beni bu telefondan ara ve yeni numaranı ver." Yeni cep telefonunun numarasını söyledi; birkaç dakika önce dairesinden kaçmadan önce yanına orada sakladığı bu cep telefonunu ve biraz para almıştı.

"Beni şu köşede bırak."

Türk, önceki gece neredeyse Wu'yu öldürecek oldukları noktaya yakın bir yerde Kanal Caddesi'ne dönerek durdu. Hayalet arabadan indi, sürücü kapısına yaslandı ve Türk'e bilgileri İngilizce olarak tekrarlatarak her şeyi anladığından ve telefon numarasını öğrendiğinden emin oldu. Minibüs hızla uzaklaştı.

Hayalet indiği yerde gerinirken, gözleri Çinli bir genç kıza takıldı; on dört-on beş yaşlarındaki kızın üzerinde örgü bir bluz, kısacık bir etek ve ayağında da aşırı yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Görüntüsü son derece baştan çıkarıcıydı.

Kızın yürüyerek kalabalıkta kayboluşunu izledi. Gözlerini kıza diken tek erkek kendisi değildi, ama Hayalet, onu düzmeden önce feci şekilde canını yakmak isteyen başka biri olduğunu sanmıyordu.

Hayalet döndü ve karmakarışık olmuş duygular içerisinde ters yönde yürümeye başladı. Diğer

evine ulaşmak için yürümesi gereken uzun bir yol vardı; hedefi yaklaşık bir kilometre doğuydu. Yürürken ne yapması gerektiğini düşünüyordu. En önemlisi, yeni bir silaha ihtiyacı vardı; büyük bir şey, bir SIG ya da Glock. Bu, polisle Hayalet arasında Chang'e önce kimin ulaştığını görecekları burun buruna bir yarış olacağına benziyordu ve eğer çatışmak gerekirse, iyi bir ateş gücüne sahip olmak istiyordu. Ayrıca yeni giysilere de ihtiyacı vardı. Ve birkaç şey daha.

Savaş giderek daha çekişmeli bir hal alıyordu. Hurdalıkta sabırlı bir şekilde fare ve köpek kovalayarak Mao'nun adamlarından saklandığı gençlik yıllarını düşündü. Gençlik yurdunda babasının katillerini aradığı zamanlar aklına geldi. O zamanlar yaşadıkları, avlanma sanatı hakkında ona çok şey öğretmişti ve öğrendiği derslerden biri şuydu: Düşmanın senden güçlüyse, onun zayıf tarafını arayıp bulmanı bekler ve savunmasını buna göre hazırlar. Böyle bir düşmana etkin saldırmanın tek yolu, kendi gücünü kendisine karşı kullanmaktır. Şimdi Hayalet'in yapmaya karar verdiği şey de buydu.

Naixin? diye sordu kendine.

Hayır. Artık sabretme zamanı geçmişti.

Mei-Mei, hâlâ serserim gibi olan kocasının önüne bir fincan çay koydu. Chang açık yeşil fincana bakarak gözlerini kırıştırdı ama aslında dikkati -karısı ve oğullarının da olduğu gibi- televizyondaydı.

William'in çeviri yardımıyla haberlerden öğrendiklerine göre, Aşağı Manhattan'da iki erkek cesedi bulunmuştu.

Ölenlerden biri Queens'teki Çinli-Türk azınlıklardan biriydi.

Diğeri ise altmış dokuz yaşında bir Çinli'ydi ve Fuzhou Ejderi ile gelenlerden biri olduğuna inanılıyordu.

Sam Chang, ağır uykusundan yaklaşık yarım saat önce uyanmıştı ve ağzı kupkuru, zihni bulanıktı. Kalkmaya çalışmış ama hızla yere devrilmiş, karısını ve çocuklarını da beraberinde sürüklemişti. Silahın yerinde olmadığını görünce babasının neyin peşinde olduğunu anlamış ve kapıya doğru sendelemişti.

Ama Mei-Mei onu durdurmuş, "Artık çok geç," demişti.

"Hayır!" diye bağırmıştı Chang, gerisin geriye kanepeye çökerek. Sonra karısına dönmüştü. Kaybından doğan acısı öfkeye dönüşmüş, karısına çıkmıştı; "Ona yardım ettin, değil mi? Ne yapacağını biliyordun!"

Elinde Po-Yee'nin oyuncağını tutan kadın başını eğmiş, bir şey söylememişti.

Chang yumruğunu kaldırmış, karısına vurmaya üzere kolunu germişti. Mei-Mei gözlerini kapatarak başını çevirmiş, yüzüne incek darbeyi beklemişti. William ihtiyatla babasına doğru yaklaşmaya, Ronald da ağlamaya başlamıştı. Ama Chang elini indirmiş ve karıma ve çocuklarıma, yaşlılara saygı duymayı ben öğrettim, diye düşünmüştü, özellikle de babama. Chang Jiechi ona yardım etmesini emretmiş, karısı da boyun eğmiş olmalıydı.

Güçlü ilacın etkisi geçerken Chang bir süre endişeyle titreyerek oturmuş, her şeyin iyi olacağını ummuştu.

Ama televizyondaki habere bakılırsa, en kötüsü gerçekleşmişti. Muhabirin söylediklerine göre yaşlı adam ölmeden önce Türk'ü vurmuş, sonra yüksek dozda morfin almıştı. İntihar olduğu belliydi. Dairenin, önceki gün Fuzhou Ejderi'ni içindeki yolcularla batırmaktan aranan Kwan Ang'ın gizlenme yerlerinden biri olduğuna inanılıyordu. Kwan polis gelmeden kaçmıştı ve hâlâ ortada yoktu.

Ronald ağlamaya devam ederken bir televizyona bir annesine ve babasına bakıp duruyordu. "Dede," diyordu. "Dede..."

Bağdaş kurmuş halde oturan William, ileri geri sallanıyor, güzel muhabirin sözlerini tükürür gibi çeviriyordu. Şans eseri, muhabir de Çinli-Amerikalı bir kadındı.

Haberler bitmiş, Chang'Jiechi'nin öldüğü kesinleşmişti. Mei-Mei yerinden kalktı ve yatak odasına gitti. Az sonra elinde bir kâğıt parçasıyla geri döndü. Kâğıdı kocasına verdikten sonra Po-Yee'yi kucağına alıp ellerini ve yüzünü sildi.

Sam Chang rüyada gibi hareket ederek katlanmış kâğıdı alıp açtı. Mektup mürekkepli fırçayla değil, tükenmez kalemle yazılmıştı, ama karakterler güzel çizilmişti; gerçek bir sanatçı, derdi yaşlı babası, her türlü şartta yeteneğini konuşturabilir.

Oğlum:

Hayatım beklentilerimin çok ötesinde geçti. Artık yaşlı ve hastayım. Dünyada bir-iki yıl daha kalmaya çalışmak artık benim için hiç kolay değil. Bunun yerine, Ölüm ve Yaşam Defteri 'nde benim için belirlenmiş saate uygun olarak Doğa 'nın ruhuna dönmeye karar verdim.

Ve bu saat şimdi geldi.

Sana birçok şey söyleyebilir, hayatın bana öğrettiklerini, babamdan, annenden ve oğlum, senden öğrendiklerimi özetleyebilirim. Ama bunu yapmamayı seçiyorum. Gerçek asla sarsılmaz ama gerçeğe uzanan yol genellikle kendi yolumuzu kendi başımıza bulmamızı gerektiren bir labirent gibidir. Sağlıklı bir bambu diktim ve o da güzel büyüdü. Işığa doğru yolculuğuna devam et ve kendi meyvelerini yetiştir. Her çiftçi gibi özenli davran ama onlara nefes alma fırsatı tanı. Bitkinin köklerini gördüm ben; çok güçlü büyüyecekler.

- Baban

Sam Chang sonsuz bir öfkeyle sarsılmıştı. Kanepeden fırlayıp ayağa kalktı ve başının dönmesine karşı koyarak dimdik durmaya çalıştı. Duvara fırlattığı çay fincanı tuzla buz oldu. Ronald öfkeli babasından uzağa kaçtı.

"Onu öldüreceğim!" diye bağırdı Chang. "Hayalet geberecek!" Haykırışı bebeği ağlattı. Mei-Mei oğullarına bir şeyler fısıldadı. William bir an tereddüt etti, ama sonra Po-Yee'yi kucağında tutan Ronald'a dönerek başıyla onayladı. Birlikte yatak odasına girdiler ve kapıyı kapattılar.

"Onu bir kez buldum," dedi Chang, karısına "ve yine bulacağım. Ama bu kez..."

"Hayır," dedi Mei-Mei kesin bir tavırla.

Chang karısına döndü. "Ne?"

Kadın yutkundu ve başını eğerek önüne baktı. "Onu bulmayacaksın." "Benimle sakın böyle konuşma. Sen benim karımsın."

"Evet," dedi Mei-Mei, sesi titreyerek. "Ben senin karınım. Çocuklarının da annesiyim. Sen ölürsen bize ne olacak? Bunu hiç düşündün mü? Sokaklarda yaşayacak ve sınır dışı edileceğiz. Geri döndüğümüzde bizim gibiler için Çin'de yaşam nasıl olur biliyor musun? Hiçbir mülkü, hiç parası olmayan dul bir muhalif eşi? Bizim için istediğin şey bu mu?"

"Babam öldü!" dedi Chang öfkeyle. "Bunu yapan adam ölmek zorunda."

"Hayır, değil," diye cevap verdi karısı, soluğunu tutup cesaretini toplamaya çalışarak. "Baban yaşlı bir adamdı."

Hastaydı. Evrenin merkezi değildi ve hayatımıza onsuz devam etmek zorundayız."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" dedi Chang, kadının açıksözlülüğüne hayret ederek. "Benim var olmamın nedeni o adamdı."

"Dolu bir hayat yaşadı ve artık bitti. Sen geçmişte yaşıyorsun, Jingerzi. Anne ve babalarımız saygımızı hak ediyor, evet ama daha fazlasını değil."

Chang, karısının Çinli adını kullandığını fark etti. Bunu yıllardır yapmamıştı; evlendiklerinden beri. Ne zaman Chang'e seslenmesi gerekse, hep saygılı bir şekilde zhangfu demişti; 'kocacığım.'

"Onun ölümünün intikamını almayacaksın," dedi Mei-Mei, daha kendinden emin bir sesle. "Hayalet yakalanıncaya ya da öldürülünceye kadar burada bizimle kalıp saklanacaksın. Sonra William ile birlikte Joseph Tan'ın matbaa şirketinde çalışmaya başlayacaksınız. Ben burada (kalıp Ronald ve Po-Yee'yi büyüteceğim. İngilizce öğreneceğiz ve para kazanacağız... Ve zamanı geldiğinde, vatandaş olacağız." Kadın bir an için sustu ve yaşlar süzülen yanaklarını sildi. "Onu ben de sevdim, biliyorsun. Senin kadar benim de kaybım bu." Yüzünü temizlemeye devam etti.

Chang kanepeye çöktü ve bir süre sesini çıkaramadı; yaptığı tek şey, yerdeki eski püskü kırmızı-siyah halıya bakmaktı. Sonra yatak odasına doğru yürüdü. William, kucağında Po-Yee ile pencereden dışarı bakıyordu. Chang onunla konuşmak için ağzını açtı, ama sonra fikrini değiştirerek küçük oğluna dışarı çıkmasını işaret etti. Çocuk tedirgin bir tavırla dışarı çıktı ve kanepede babasının yanına oturdu. Chang kısa bir süre için kendini toparlamaya çalıştı. "Oğlum," dedi Ronald'a dönerek, "Qin Shi Huang savaşçıları biliyor musun?"

"Evet baba."

Bunlar, İ.Ö. üçüncü yüzyılda Çin'in ilk imparatoru tarafından çamurdan gerçek boyutlarda yaptırılmış ve Xi'an yakınlarındaki mezarına konmuş binlerce asker, araba ve at heykeliydi. Bu ordu, öbür dünyada ona eşlik edecekti.

"Biz de dede için aynısını yapacağız." Konuşurken hıçkırıkları boğazına düğümleniyordu. "Cennet'e bazı şeyler göndereceğiz, böylece deden onları orada kullanabilecek."

"Ne?" diye sordu Ronald.

"Hayattayken onun için değerli olan şeyler. Gemide onları kaybettiğimiz için hepsinin resmini yapacağız."

"Bu işe yarayacak mı?" diye sordu küçük çocuk, kaşlarını çatarak. "Evet. Ama yardımına ihtiyacım var."

Ronald başıyla onayladı.

"Şuradaki kâğıtları ve kalemi al," dedi Chang, başıyla masayı işaret ederek. "Onun en sevdiği fırçaların resmini yaparak başlayabilirsin; kurt ve keçi kılından olanlar. Mürekkep sopasını ve hokkasını da. Neye benzediklerini hatırlıyor musun?"

Ronald kalemi minik eliyle kavradı. Kâğıdın üzerine eğildi ve görevini yapmaya başladı.

"Ve sevdiği pirinç şarabından bir şişe," dedi Mei-Mei.

"Ve bir domuz?" diye sordu çocuk.

"Domuz mu?" dedi Chang.

"Domuz pirincini severdi, hatırlamıyor musunuz?"

O sırada arkasında birinin varlığını hissetti. Dönüp baktığında, William'ın başını eğerek kardeşinin çizimlerine baktığını gördü. "Büyükannem öldüğünde para yakmıştık," dedi asık yüzlü genç.

Bu, Çinliler'in cenazelerde, üzerinde 'Cehennem Bankası' tarafından sürülmüş milyon yuanlık banknot basılı kâğıtları yakma geleneği; böylece ölen kişinin öbür dünyada harcamak için parası oluyordu. "Belki yuan çizebilirim," dedi William. Chang oğlunun sözleriyle duygulara boğulmuştu ve çok istese de, ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu. "Teşekkür ederim, oğlum," dedi sadece.

William kardeşinin yanına çömeldi ve paraları çizmeye başladı. Çocuklar çizimlerini bitirdikten sonra Chang hepsini yeni evlerinin arka bahçesine çıkardı ve bu sanki Chang Jiechi'nin gerçek cenazesiymiş gibi iki tütsü yakarak babasının gömüleceği yeri işaretlemek için toprağa dikti; sonra oğullarının çizdiği resimleri ateşe attı ve birlikte dumanın gri gökyüzüne yükselişini izlediler.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

"Biri Wu'lara bir eylem daha yaptı," dedi Sellitto, cep telefonundan başını kaldırıp Rhyme'a bakarak.

"Ne?" dedi Sachs, hayrete kapılarak. "Murray Hill'deki evimizde mi?" Rhyme tekerlekli sandalyesini dedektife doğru çevirdi.

"Koyu tenli, kısa boylu, ince yapılı, eldivenli bir adam ara sokaktaki güvenlik kameralarından birine yakalanmış. Sizce tesadüf mü?"

Sonny Li acı acı güldü. "Hayalet söz konusu olduğunda, tesadüf diye bir şey yoktur."

Rhyme ona bakarak başıyla onayladıktan sonra sordu: "Neler olmuş?" "Adamlarımızdan ikisi onu kovalamış ama adam kaçmış."

"Hayalet onların nerede olduğunu nasıl buldu?" diye sordu Rhyme. "Kim bilir?!" dedi Sellitto.

"Kanal Caddesi'ndeki çatışmadan sonra," dedi Sachs düşünceli bir tavırla, "yardımcılarından biri beni kliniğe kadar izlemiş ve sonra da Wu'ların peşine takılarak evi öğrenmiş olabilir. Zor bir olasılık ama mümkün." Beyaz tahtaya doğru yürüdü ve notlardan birine işaret etti. "Ya buna ne

dersiniz?"

Hayaletin rüşvet yedirdiği hükümet çalışanları olduğu rapor edildi.

"Bir casus olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Sellitto.

"Onları Murray Hill'e gönderdiğimizizi bürodaki kimse bilmiyordu," dedi Sachs. "Ben, o olduğunu düşündüğümde Dellray davadan çekildi. Bu da demektir ki, casus Göçmen Bürosu ya da NYPD'den biri." "Pekâlâ," dedi Sellitto, "Wu'ları artık orada tutmamız kesinlikle mümkün değil. Federalleri arayacağım ve bir tanık koruma programı güncellemesi isteyeceğim." Odadaki diğerlerine baktı. "Ve yeni bilgi bu odadan çıkmayacak." Hemen telefon etti ve Wu'ların kurşungeçirmez bir minibüsle başka bir yere nakledilmelerini istedi.

Rhyme sabırsızlanmaya başlamıştı. "Biri büroyu arasın. Dell-ray'in yerine gelecek olan adam nerede kaldı? Eddie, sen ara."

Deng hemen ASAC ile bağlantıya geçti. Görünüşe bakılırsa, HAYALETÖLÜM davasında çalışacak yeni FBI ajanının atanmasında bir gecikme olmuştu.

"Her şeyin bugün öğleden sonra hazırlanmış olacağını söylediler."

"Ne her şeyi!" dedi Rhyme öfkeyle. "Ve biz daha ajanları almadan ne hazır olacakmış? Dışarıda bir katil olduğunu bilmiyor mu bu salaklar?"

"Onları tekrar aramak ister misin?"

"Hayır," dedi Rhyme, kesin bir tavırla. "Delillere bakmak istiyorum." Hayalet'in Patrick Henry Caddesi'ndeki gizli evinde arama yapan Sachs'ın yeni bulguları, delilleri karıştırmıştı. Cesaretlerini kıran tek şey, Hayalet'in yerini bulmalarını sağlayan cep telefonunun o dairede terk edilmiş olarak bulunmasıydı. Hâlâ kullanıyor olsaydı, onu bulmaları çok kolaylaşır. Dahası, telefonu bıraktığına göre, yerini nasıl bulduklarını anlamış olmalıydı; dolayısıyla cep telefonundan görüşme yaparken bundan sonra daha dikkatli olacaktı.

Kanal Caddesi'nde öldürülen katilin aksine, dairede cesedi bulunan Uygur'un üzerinden bazı kimlik kartları çıkmıştı; bir sürücü belgesi ve Queens'teki Türkistan Kültür Merkezi'nin adresi yazılı bir kart. Ama Bedding ve Saul ile birlikte bir grup taktik ajan şu anda merkezdeydi ve organizasyonun başı olan adam, tek bildiği şeyin, kimliği belirsiz bir Çinli'nin mobilyalarını taşımak için birkaç kişi kiraladığıydı. Başka bir şey bilmiyordu. İkizler, onu sıkıştırmaya devam edeceklerini söylemişlerdi, ama anladıkları kadarıyla adam Hayalet'i ele vermektense kodese girmeyi tercih edecek gibi görünüyordu.

Hayalet'in dairesinin kayıtlı olduğu isim de yardımcı olmamıştı; Harry Lee. Sosyal güvenlik numarası ve referansları sahteydi; kira çeki ise

Karayıpler'deki bir bankadan gelmişti. Deng, 'Lee' adının İngilizce'deki 'Smith' kadar sık rastlanan bir isim olduğunu söyledi. Yine de, aşırı dozda morfinden ölen yaşlı adamın cesedi bazı ipuçları vermişti. Cüzdanında bir kimlik vardı ve deniz suyu yüzünden yer yer silinmiş olmasına karşın Chang Jiechi adını seçebilmişlerdi. Ayrıca kimliğin arkasında çok eski bir kâğıt parçası bulmuşlardı. Deng kâğıdı inceleyip ne olduğunu açıklarken hüzünlü bir tavırla gülümsemişti. "Şuna bakın. Ulusal lider Chiang Kaisek'ten bir fotoğraf. Komünistlere karşı direnişte ve Çin halkını diktatörlükten koruma

mücadelesinde gösterdiği gayret nedeniyle Chang Jiechi'ye teşekkür ediliyor." Rhyme'ın gözleri yaşlı adamın cesedine ait resimlerin altındaki sıraya kaydı. Bunlar, ellerinin yakın çekimleriydi. Kriminolog parmağını hafifçe oynattı ve tekerlekli sandalyesini tahtaya yaklaştırdı.

"Şuna bakın," dedi. "Elleri."

"Ellerindeki lekeler yüzünden çektim," dedi Sachs.

Chang Jiechi'nin parmakları ve avuçları mavi-siyah lekelerle kaplıydı. Boya ya da mürekkep. Yaşlılıktan kaynaklanan doğal mor tonları olmadığı açıktı; eğer adam öldükten kısa süre sonra meydana gelmedilerse.

"Parmaklar!" dedi Rhyme. "Parmaklara bakın."

Sachs gözlerini kısarak yaklaştı. "Çentikler var!" Sam Chang'in ellerine ait resimleri duvardan aldı ve babasının el fotoğraflarına yakın tuttu. Avuç ve parmakların boyları farklıydı -ve yaşlı adaminkilerde çok daha fazla kırışik vardı- ama Rhyme'ın Sam Chang'in parmaklarında tespit ettiği çentikler, babasının parmaklarındakilerle kesinlikle benzeşiyordu.

Sam Chang'in parmaklarındaki izlerin bir kazadan kaynaklandığını düşünmüşlerdi ama görünüşe bakılırsa durum bu değildi.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu Mel Cooper. "Genetik mi?"

"Hayır, olamaz," dedi Rhyme, gözleriyle yaşlı adamın el resimlerini tararken. Bir an için gözlerini kapadı ve zihnini serbest bıraktı; kendi yatak odasının penceresinde beslediği şahinlerden birinin havalanması gibi zihni uçmaya başladı. Ellerindeki mürekkep, çentikler... Sonra aniden başını arkaya attı ve Sachs'a baktı. "Ressam! Baba ve oğul, ikisi de ressam. Minibüsün yan tarafındaki Home Store logosunu hatırlıyor musun? İkisinden biri yapmış olmalı."

"Hayır," dedi Li, fotoğrafa bakarak. "Ressam değiller. Kaligraflar. Çin'de kaligrafi çok önemlidir. Fırçayı şöyle tutarlar." Bir kalem aldı ve başparmağıyla diğer iki parmağı arasında bir üçgen oluşturacak biçimde sıkıca ve dimdik tuttu. Kalemı bırakıp elini kaldırdığında, parmaklarında Chang ve babasının el resimlerindekilere benzeyen kırmızı çentikler belirmişti. "Kaligrafi, Çin'de sanat olarak kabul edilir," dedi Li. "Ama Proletarya Devrimi sırasında sanatçılar aşağılandı. Birçok kaligraf, matbaa ve tabelacılık işine girdi. Yararlı şeyler yapıyorlar. Toplum için iyi. Gemideyken Chang bize bir muhalif olduğunu ve öğretmenlikten atıldığını söylemişti. Okullarda kimse onu işe almıyordu. Matbaa ve tabelacılık yapması mantıklı."

"Ve klinikte Wu bize Chang'in buradaki işinin hazır olduğunu söylemişti," diye hatırlattı Rhyme.

"Chang'in Queens'te olduğunu biliyoruz," dedi Rhyme. "Beşinci Bölge'den Çince bilen bütün polis memurlarını toplayın ve kaçak olarak adam çalıştıran tüm matbaa veya tabela şirketlerini araştırın."

Alan Coe güldü; Rhyme'ın saflığına gülüyor olmalıydı. "İşbirliği yapmazlar ki. Hiç *guanxi* yok."

"Alın size lanet bir *guanxi*, " dedi Rhyme öfkeyle. "Eğer yalan söylerlerse ve yalanlarını anlarsak, Göçmen Bürosu'nun dükkânlarına baskın yapacağını -özellikle de Chang'ler öldürülürse- hepsini cinayete yataklık etmekten içeri tıkacağımız söylesinler."

"Şimdi Çinli polisler gibi düşünmeye başladın," dedi Sonny Li gülerek. "Onların geçmiş

korkularından yararlanıyorsun."

Deng hemen telefonunu çıkardı ve merkezi aradı.

Mel Cooper, Patrick Henry Caddesi'ndeki daireden elde edilen bazı delilleri gaz kromatografından geçiriyor, sonuçları inceliyordu. "Burada ilginç bir şey var," dedi. Sachs'ın keçeli kalemle işaretlediği bir torbayı inceliyordu.

"Chang'in babasının ayakkabısından çıkmış. Nitrat, potasyum, karbon, sodyum... Biyosolit. Hem de oldukça fazla miktarda."

Bu Rhyme'in dikkatini çekti. 'Biyosolit' kelimesi muhtemelen işini bilen bir halkla ilişkiler uzmanı tarafından bulunmuş olmalıydı; çünkü ürünü gerçek adıyla satarlarsa pazar payının oldukça düşük olduğu açıktı: İşlenmiş insan pisliği.

New York'ta on dört atık tesisi günde bin ton biyosolit ürettiyordu ve gübre olarak tüm ülkeye satıyordu. Kurbanın ayakkabılarında bu maddeden çok fazla olması, Chang ailesinin muhtemelen bu tesislerden birine yakın bir yerde yaşadıklarını gösteriyordu.

"Tesislerin yakınındaki evleri tek tek arayabilir miyiz?" diye sordu Sellitto.

Rhyme başını salladı. Queens'te çok sayıda tesis vardı ve New York'un şehir olarak büyüklüğü düşünüldüğünde, Chang Terin bu tesislere ne kadar yakın oturduğunu bilmek mümkün değildi. Arama parametrelerini daraltmadıkça -Sam Chang'in çalışıyor olabileceği matbaa dükkânını bulmak gibi-kapı kapı aramak sonsuza dek sürebilirdi. Delillerin geri kalanından pek bir şey çıkmamıştı. Adamın kendini öldürmek için kullandığı morfin Çin'den gelmişti ve bu yüzden Adli Tıp açısından bir önemi yoktu.

"Morfin insanı öldürebilir mi?" diye sordu Sellitto.

"Dedikodulara bakılırsa yazar Jack London da kendini morfinle öldürmüş," dedi Lincoln Rhyme; intihar teknikleri hakkındaki bilgisi en az suç tarihi hakkındaki bilgisi kadar genişti. "Ayrıca, doğru doz verildiğinde, her şey insanı öldürebilir."

Sachs, yaşlı adamın üzerinden herhangi bir metro bileti ya da başka bir şey çıkmadığını da hatırlattı.

Ama Hayalet'in dairesinde tarama yapan tek olay yeri memurunun Amelia Sachs olmadığı bir an sonra Rhyme'a hatırlatıldı.

"Hey, Loaban," dedi Sonny Li, "Hayalet'in yerini aradığımda ben de bazı şeyler buldum. Duymak ister misin?"

"Devam et."

"Diyelim ki, işe yarar şeyler. Pekâlâ, kapının karşısında, kapıya dönük olarak konmuş bir Buddha heykeli var. Yatak odasında kırmızı renk ve müzik seti yok. Koridor beyaza boyanmış. Kitap raflarının kapakları var. Sekiz at heykeli var. Bütün aynalar çok uzun, onlara baktığında kafan kesik görünmüyor. Ahşap tutacıklı bakır ziller var; odanın batı tarafında." Bunların önemini vurgulamak için başını salladı. "Anladın mı, Loaban?"

"Hayır," dedi Rhyme. "Devam et."

Li sigaralarını bulmak için gömleğinin ceplerine bakındı, sonra ellerini indirdi. "Liu Guoyuan'daki ofisimde bir yazı var."

"Başka bir söz mü?"

"Juyifan san. Yani; bir örnekten üç şey öğrenmek. Confucius der ki; 'Kişiye nesnenin bir köşesini gösterdiğimde diğer üç köşenin neye benzediğini anlayamıyorsa, ona bir şey öğretmeye çalışmam.'"

Bir Adli Tıp dedektifi için ne kadar kötü bir slogan, diye düşündü Rhyme. "Yani sen bir sekiz at heykelinden ve bakır zillerden yararlı olabilecek, kullanabileceğimiz bir şeyler mi çıkardın?"

"Diyelim ki, Feng Shui."

"Eşyaları ve mobilyaları şans getirecek şekilde dizmek," diye açıkladı Thom. Rhyme ona bakınca ekledi; "Ev ve Bahçe kanalındaki bir programda gördüm. Endişelenme; mesai dışında izledim."

"Demek ki iyi şans getiren bir dairede oturuyor, Li," dedi Rhyme sabrı taşarak. "Peki, bunun delil olabilecek kısmı nerede?"

"Hey, tebrikler, Sonny," dedi Thom. "İkinci isim yakınlığını kazandın. Bunu sadece iyi arkadaşlarına yapar. Benim adımın hâlâ sadece 'Thom' olduğuna dikkatini çekerim."

"Sanırım burada olmanın nedeni, Thom, sadece yazmak. İşe burnunu sokmak değil."

"Delil mi, Loaban? Bence çok açık," diye devam etti Li. "Hayalet evi düzenlemesi için birini tuttu ve adam da harika bir iş çıkardı. Belki Hayalet'in diğer yerlerini de yapmış olabilir."

"Pekâlâ," dedi Rhyme. "Bu yararlı olabilir."

"Ben gidip Çin Mahallesi'ndeki feng shui ustalarını göreyim, ne dersin?"

Rhyme, Sachs ile göz göze gelince ikisi de gülmeye başladı. "Yeni bir kılavuz kitap yazmam gerek. Bu kez woo-woo bölümü de ekleyeceğim."

"Hey, liderimiz Deng Xiaoping ne der, biliyor musunuz? Fareyi yakaladığı sürece kedinin siyah ya da beyaz olması fark etmez."

"Pekâlâ, git kendine bir fare yakala, Li. Sonra da buraya gel. Biraz daha baiju istiyorum. Ah ve Sonny?"

Çinli polis ona baktı.

"Zaijian" dedi Rhyme, bir Çince web sitesinden öğrendiği kelimeyi dikkatle telaffuz ederek.

Li başıyla selam verdi. "'Hoşça kal.' Evet, evet. Hiç fena değil, Loaban. Zaijian."

Çinli polis çıktıktan sonra birlikte tekrar delillere döndüler. Ama ekip hiçbir ilerleme kaydedememişti ve Queens'i tarayan polislerden de bir saattir ses seda çıkmamıştı.

Rhyme başını yastığa sıkıca yasladı. Sachs ile birlikte çizelgelere bakarken, Rhyme tanıdık bir duygu içindeydi; ortaya çıkacak başka bir

şey olmadığını bilmene karşın, biraz daha çabalamanın esrarı bir parça daha çözeceğine yönelik

küçük umut kıvılcımı.

"Wu ya da John Sung ile yeniden konuşmalı mıyım sence?" diye sordu Sachs.

"Daha fazla tanığa ihtiyacımız yok," diye mırıldandı Rhyme. "Daha fazla delile ihtiyacımız var. Sağlam bir şey istiyorum."

Biraz daha lanet olasıca delil... İhtiyaçları olan şey...

Sonra başı aniden haritaya döndü; ilk asılana: Long Island haritasına. Doğu Burnu'nun bir mil açığındaki minik kırmızı noktaya baktı.

"Ne?" diye sordu Sachs, onun gözlerini kıstığını görünce.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Rhyme.

"Ne?"

"Bir olay yeri daha var. Neredeyse tamamen unuttum."

"Ne?"

"Gemi! Fuzhou Ejderi"

HAYALETÖLÜM

Easton, Long Island, Olay Yeri

- İki göçmen sahilde sırtlarından vurularak öldürüldüler.
- Bir göçmen yaralandı; Dr. John Sung.
- "Bangshou" (yardımcı) gemideydi; kimliği bilinmiyor.
- Yardımcının, Ejder' in battığı yerde bulunan boğulmuş ceset olduğu teşhis edildi.
- On göçmen kaçtı; yedi yetişkin (biri yaşlıca, erkek; biri yaralı, kadın), iki çocuk, bir bebek.

Kilisenin minibüsünü çaldılar.

- Kan örnekleri inceleme için laboratuvara gönderildi
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Sahilde Hayalet'i bekleyen araç onu almadan gitti. Hayalet'in araca bir el ateş ettiği sanılıyor. Aracın marka ve model bilgileri için lastik izlerine ve dingil açıklığına dayanarak talepte bulunuldu.
- Araç bir BMW X5.
- Sürücü; Jerry Tang.
- Göçmenleri almak için gelen herhangi bir aracın izine rastlanmadı.
- Muhtemelen Hayalet'e ait olan cep telefonu analiz için FBI'a gönderildi.
- İzlenemez uydu telefonu. Kullanmak için Çin hükümetinin telefon sistemine giriyor.
- Hayalet'in silahı 7.62 mm'lik tabanca. Özel mermiler.
- Çin yapımı Model 51 otomatik tabanca.

- Hayalet'in rüşvet yedirdiği hükümet çalışanları olduğu rapor edildi.
- Hayalet kaçmak için bir kırmızı Honda sedan çaldı. Aracın bulunması için devriyelere haber verildi.
- Aracın izi bulunamadı.
- Suda üç ceset bulundu; biri boğulmuş, ikisi vurulmuş. Fotoğraflar ve deliller Rhyme'a ve Çin polisine gönderildi.
- Boğulmuş kişi Victor Au, Hayalet'in yardımcısı olarak tanımlandı.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.
- Herhangi bir kayda uymuyor, ama Sam Chang'in parmaklarında sıra dışı izler var. (yara, ip yanığı?)
- Göçmenlerin Profilleri: Sam Chang, Wu Qichen ve aileleri; John Sung; boğulan kadının bebeği; tanımlanmayan bir erkek ve bir kadın (sahilde öldürüldüler).

Çalıntı Minibüs, Çin Mahallesi

- Göçmenler tarafından 'Home Store' logosuyla kamufle edildi.
- Kanın sıçrama şekli, yaralı kadının elinden, kolundan ya da omzundan yaralı olduğunu gösteriyor.
- Kan örnekleri incelenmek üzere laboratuvara gönderildi.
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.
- Uyan yok.

Jerry Tang Cinayeti Olay Yeri

- Dört adam kapıyı kırarak içeri girdiler, ona işkence yaptılar ve vurarak öldürdüler.
- İki mermi kovam; Model 51 ile tutuyor. Tang iki kez kafasından vurulmuş.
- Aşırı barbarlık.
- Bazı parmak izleri.
- Tang'ınkiler dışında tutan yok.
- Üç saldırganın ayak 235 ölçüleri Hayalet'inkinden küçük; muhtemelen daha ufak yapılılar.
- İpuçları, Hayalet'in saklandığı yerin muhtemelen Battery Park civarında olduğunu gösteriyor.
- Şüpheli saldırganlar Çinli etnik azınlık gruplardan. Şu anda nereli ve nerede oldukları araştırılıyor.
- Queens Türkistan Topluluğu İslam Merkezi'nden kiralanan Uygurlar.
- Cep telefonu aramaları 805 Patrick Henry Caddesi 'ni işaret ediyor. Kanal Caddesi Saldırısı

Olay Yeri

- Elde edilen deliller, Hayalet'in evinin Battery Park civarında olduğunu işaret ediyor.
- Çalıntı Chevrolet Blazer, tzi bulunamadı.
- İzlere uyan yok.
- Hayalet'in evinin halısı: Arnold firmasının Lustre-Rite modeli, son altı ay içinde döşenmiş; bilgi almak için hah firmaları araştırılıyor.
- Döşenen yerler belirlendi: Battery Park yakınında 32.
- Taze tomurcuklar bulundu.
- Hayalet'in suç ortağının cesedi: Batı ya da Kuzeybatı Çin'deki etnik azınlıklardan. Parmak izine uyan yok. Silahı Walther PPK.
- Kayıp göçmenlerle ilgili detaylar:
- Chang ailesi: Sam, Mei-Mei, William ve Ronald; Sam'in babası Chang Jiechi ve bebek Po-Yee.

Sam'in ayarlanmış bir işi var, ama işvereni ve işin yeri bilinmiyor. Mavi bir minibüs kullanıyor; plakası ve markası yok. Chang' lerin evi Queens'te.

- Wu'lar: Qichen, Yong-Ping, Chin-Mei ve Lang.

Hayalet'in Gizli Evi Olay Yeri

• Chang Jiechi'nin parmak izleri ve fotoğrafları, babanın -ve oğlu Sam'in-kaligraf olduklarını gösteriyor. Sam Chang matbaada ya da tabelacıda çalışıyor olabilir. Queens'teki dükkânlar ve şirketler aranıyor.

• Cesedin ayakkabılarından biyosolit, gübre üretim tesislerinden birinin yakınlarındaki bir mahallede oturduklarını gösteriyor.

- Hayalet evini düzenlemek için feng shui uzmanı kullanıyor.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Ama gemideki deliller su yüzünden berbat olmuştur, öyle değil mi Linç?" diye sordu Lon Sellitto.

Sudaki mineraller belli delil türlerini yok edebilmekle birlikte," dedi Sachs, "örneğin suda çözülen kimyasallar gibi, diğer tür fiziksel deliller, hatta parmak izleri, akıntıya, suyun derinliğine ve sıcaklığına bağlı olarak yerinde kalabilir ve ortaya çıkarılabilir. Hatta bazıları kuru bir ortamda korunabileceğinden daha iyi korunabilir bile.' Nasıldım, Rhyme?"

"Güzel, Sachs. Etkilendim." Sachs'ın açıklaması, Rhyme'ın kriminoloji üzerine yazdığı kitabın bir pasajıydı.

"Biri Sahil Koruma'yı arasın, oradaki kurtarma operasyonunu yöneten kişiyle görüşmek istiyorum."

Sellitto biraz uğraştıktan sonra sonunda yetkiliye bağlandı ve sesi masanın üzerindeki hoparlöre aktardı.

"Fred Ransom konuşuyor. Evan Brigantini kaptanıyım." Adam bağıırıyordu ve sesine rüzgâr uğultuları karışıyordu.

"Ben Dedektif Sellitto, NYPD. Sizinle daha önce konuşmuş muydum?"

"Evet, efendim. Hatırlıyorum."

"Burada Lincoln Rhyme ile birlikteyim. Şu anda neredesiniz?" "Ejder'in tam üzerinde. Hâlâ kurtulan olup olmadığını araştırıyoruz, ama pek şansımız yok."

"Geminin durumu nedir kaptan?" diye sordu Rhyme.

"Seksen-doksan fit aşağıda sancak tarafının üzerinde yatıyor."

"Şu anda hava nasıl?"

"Öncekinden çok daha iyi. Dalgaların yüksekliği üç metre kadar, rüzgâr yaklaşık otuz not hızla esiyor. Yağmur hafifledi. Görüş yaklaşık iki yüz metre kadar."

"İçeriye kontrol edebilecek dalgıçlarınız var mı?" diye sordu Rhyme. "Evet efendim."

"Bu havada dalabilirler mi?"

"Şartlar çok iyi değil ama yapabilirler. Ama kurtulanları çoktan aradık bile efendim. Sonuç olumsuz."

"Hayır, ben delil aramaktan söz ediyorum."

"Anlıyorum. Birilerini aşağı gönderebiliriz. Sorun şu ki, efendim, dalgıçlarım daha önce bunu hiç yapmadılar. Uzmanlıkları sadece arama ve kurtarma. Biri onlara ne yapacaklarını söyleyebilir mi?"

"Tabii," dedi Rhyme; ama yaşam boyu kazanılmış bir deneyimi hiç bilmeyen birine aktarmak son derece zordu.

Tam o anda Amelia Sachs'ın sesi duyuldu: "Aramayı ben yapacağım!" "Ben geminin kendisinden söz ediyorum, Sachs," dedi Rhyme. "Farkındayım."

"Doksan fit derinlikte, suyun altında."

Sachs mikrofona eğildi. "Kaptan, yarım saate kadar Battery Park'ta olabilirim. Beni aldırma için bir helikopter gönderebilir misiniz?" "Şey, bu havada uçabiliriz. Ama..."

"Açık deniz belgem var; PADI." Profesyonel Dalgıçlık Derneği'nden aldığı dalgıçlık lisansından söz ediyordu. Rhyme, Sachs'ın ve eski arkadaşı Nick'in bir süre bu işle uğraştıklarını ve birlikte çok kez daldıklarını biliyordu. Ancak, hız tutkunu olan Sachs jet ski kullanmayı daha keyifli bulmuştu.

"Ama yıllardır dalmadın, Sachs," dedi Rhyme.

"Bisiklete binmek gibidir."

"Bayan... "

"Dedektif Sachs, kaptan," dedi genç kadın.

"Dedektif, spor dalışları ile bugün burada yapmayı düşündüğünüz dalış arasında büyük fark var. Adamlarım yıllardır dalıyorlar ve buna karşın, onları bile bu şartlarda tekin olmayan bir enkaza göndermeye çekiniyorum."

"Sachs," dedi Rhyme, "yapamazsın. Bunun için eğitilmedin." "Yapacağım," dedi Sachs.

"Milyonlarca detayı kaçıracaklar. Bunu biliyorsunuz. Sivillerden farkları olmayacak. Kusura bakmayın kaptan."

"Anlıyorum dedektif. Ama bence bu çok riskli."

Sachs bir an duraksadıktan sonra sordu: "Kaptan, çocuğunuz var mı?" "Pardon?"

"Bir aileniz var mı?"

"Şey," dedi adam, "evet, var."

"Peşinde olduğumuz bu serseri, gemiyi batıran ve içindeki insanların çoğunu öldüren adam. Şu anda da kaçmayı başaran göçmenleri öldürmeye çalışıyor; iki çocuğu ve bir bebeği olan bir aile. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. O geminin içinde bize yerlerini belli edecek bazı deliller

olabilir. Benim uzmanlığım her türlü ipucunu bulmaktır; her türlü şartta."

"Bizim dalgıçları kullanalım," dedi Sellitto. NYPD ve itfaiyenin deneyimli dalgıçları vardı.

"Onlar da olay yeri uzmanı değil," dedi Sachs. "Sadece arama ve kurtarma." Tereddüt içinde olan Rhyme'a baktı. Sonunda Rhyme başıyla onaylayarak Sachs'ı destekledi.

"Bize orada yardım eder misiniz kaptan?" diye sordu Rhyme. "Aşağı inen kişinin o olması gerek."

"Pekâlâ dedektif," dedi kaptan, yine rüzgârın uğultusundan sesini duyurmak için bağırarak. "Ama helikopteri Hudson Nehri'ndeki helikopter pistine göndereceğiz. Bu biraz zaman kazandıracaktır. Battery Park'tan daha yakın. Yerini biliyor musunuz?"

"Evet," dedi Sachs. "Bir şey daha kaptan."

"Nedir bayan?"

"Dalışlarımın çoğunu Karayipler'de yaptım."

"Evet?"

"İşimiz bittikten sonra eve dönerken mürettebat herkes için rom hazırladı; bu da dalış ücretine dâhildi. Sahil Koruma teknesinde böyle bir şey var mı?"

"Biliyor musunuz dedektif," dedi kaptan gülerek, "sanırım sizin için bu tür bir şey hazırlayabiliriz."

"On beş dakika içinde pistte olacağım."

Sachs bağlantıyı kestikten sonra Rhyme'a döndü. "Bulgularımı iletmek için seni arayacağım."

Kriminologun söylemek istediği çok şey vardı ama çok azını söyleyebildi. "İyi araştır... "

"... Ama sırtımı kollayayım."

Sachs, Rhyme'ın sağ elini okşadı; parmaklarında hiç his olmayan elini. Belki ameliyattan sonra...

Rhyme tavana, üst kattaki yatak odasına baktı; dedektiflerin tanrısı Guan Di, yanında buğusu tüten bir kadeh şarabıyla orada sessizce bekliyordu. Ama Lincoln Rhyme, Sachs'ın güvenli bir yolculuk yapması için bir halk tanrısına dua etmek yerine bu mesajı doğrudan -ama söze dökmeden- genç kadının kendisine iletti.

Bir örnekten üç şey öğrenmek...

Confucius, ha? Bunu sevdim, diye düşündü Lincoln Rhyme. "Bodrumdan bir şeye ihtiyacım var," dedi yardımcısına.

"Neye?"

"Kitabımın bir kopyasına."

"Nerede olduklarından emin değilim," dedi Thom.

"O zaman aramaya başlasan iyi olur, ne dersin?"

Yardımcı derin bir iç çekti ve gözden kayboldu.

Rhyme, birkaç yıl önce yazdığı kitabın ciltli kopyalarından söz ediyordu; Suç Sahneleri. Bu kitabında, bazısı çözülmüş bazısı çözülememiş elli bir eski olay yerini incelemişti. Kitapta ünlü davaların yer aldığı bir bölüm vardı; bu kısımda 1800'lerin ortalarında dünyadaki en tehlikeli yerlerden biri olarak kabul edilen Five Points'teki olaylardan, mimar Stanford White'in orijinal Madison Square Garden'daki aşk üçgeni cinayetine, Joey Gallo'nun Küçük İtalya'daki bir balık restoranındaki son yemeğinden, John Lennon'ın ölümüne kadar birçok olay bulunuyordu. Kitap popüler olmuştu; ama yeterince değil. Kitabın artan kopyaları şimdi bütün ülkede indirimli kitap raflarındaydı.

Yine de, Rhyme gizliden gizliye kitabıyla gurur duyuyordu. Geçirdiği kazadan sonra kışının üzerine yatıp durumundan sıızlanmak yerine, başına ne gelmiş olursa olsun hâlâ bir şey yapabildiğini göstermek için gerçek dünyaya yapmaya göze aldığı ilk yolculuktu.

On dakika sonra Thom geri döndüğünde, gömleği leş gibi olmuş, yakışıklı yüzü ter ve toz içinde kalmıştı. "En dipteydiler. Bir düzine kutunun altında. Şu halime bak!" "Eh, eğer eşyalar orada daha iyi düzenlenseydi, bu kadar çabalaman gerekemeyebilirdi," diye mırıldandı Rhyme, kitaba bakarken.

"Onları bir daha görmek istemediğini, bu tür derlemelerden nefret ettiğini haykırıp hepsini ortadan kaldırmamı söylemeseydin, yine çok fazla çabalamak gerekemeyebilirdi."

"Kapak sağlam mı?"

"Evet, sağlam."

"Göreyim," diye emretti Rhyme. "Kaldır bakayım."

Yardımcı yorgun argın paçalarını silkeledi ve incelemesi için kitabı Rhyme'a uzattı.

"İşe yarar," dedi Rhyme. Sonra huzursuzca odaya bakındı.

Şakaklarının zonklamasına bakılırsa, kendisi hissetmemesine karşın kalbi deli gibi atıyor olmalıydı.

"Ne var Lincoln?"

"O dokunmatik ped. Hâlâ bizde mi?"

Birkaç ay önce Rhyme bilgisayarını için bir dokunmatik ped siparişi vermişti; böylece bilgisayarını kontrol etmek için hareket eden tek parmağını kullanabileceğini düşünüyordu; sol elinin yüzük parmağını. Bu pedin işe yaramasının kendisi için ne kadar önemli olduğunu Thom'a veya Sachs'a söylememişti.

Ama işe yaramamıştı. Parmağın hareket yeteneği o kadar sınırlıydı ki, tekerlekli sandalyesini hareket ettiren ve özellikle kendi durumundaki insanlar için tasarlanmış dokunmatik pedin aksine, işe yarar bir hareket yapmak mümkün olmamıştı.

Bu yenilgi onu hüsrana uğratmıştı.

Thom kısa bir süre için odadan çıktı; döndüğünde yanında gri renkli küçük alet vardı. Cihaz için gerekli bağlantıları yaptı ve pedi Rhyme'ın yüzük parmağının altına yerleştirdi. "Bununla ne yapacaksınız?" diye sordu Thom.

"Sadece tut da, hareket etmesin," diye homurdandı Rhyme.

"Pekâlâ."

"Komut, imleç aşağı. Komut, imleç dur. Komut, çift klik." Ekranda bir çizim programı açıldı.

"Komut, çizgi çiz."

"Bunu ne zaman öğrendin?" diye sordu Thom şaşırarak.

"Sessiz ol. Konsantre olmam gerek." Rhyme derin bir nefes aldı ve sonra yüzük parmağın dikkatle pedin üzerinde hareket ettirmeye başladı. Ekranda titrek bir çizgi belirdi. Sıkıntıdan alınandan ter süzülüyordu.

Sanki bir bombayı etkisiz hale getiriyormuşçasına heyecanla titriyor, zorlukla nefes alıyordu.

"Pedi sola it, Thom," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Dikkatle."

Yardımcı söyleneni yaparken Rhyme ona talimat vermeye devam etti. On dakikalık acı ve tüketici çabadan sonra... sonuçtan memnun bir şekilde ekrana baktı. Başını sandalyenin sırtlığına yasladı.

"Komut, bas." Thom yazıcının yanına gitti.

"Yaptığın işi görmek ister misin?"

"Elbette istiyorum," diye bağırdı Rhyme.

Thom kâğıdı kaldırdı ve Rhyme'in görebileceği şekilde tuttu.

Arkadaşım Sonny Li 'ye -Lincoln'dan

"Sanırım bu kazadan beri yazdığın ilk şey. Kendi el yazınla."

"Lanet olasıca bir çocuk karalaması," diye homurdandı Rhyme, gerçekte başarısından büyük bir heyecan duyarak. "Zor okunuyor." "Kitaba yapıştırmamı ister misin?" diye sordu Thom.

"Eğer mümkünse, teşekkür ederim," dedi Rhyme. "Sonra bir kenara koy da, Li döndüğünde kendisine verelim."

"Paket yapacağım," dedi yardımcı.

"O kadar ileri gitmemize gerek olacağını sanmam," dedi Rhyme. "Şimdi, delillere geri dönelim."

BÖLÜM OTUZ ALTI

Pekâlâ, bunu yapabilirim.

Amelia Sachs, Sahil Koruma'nın Sikorsky HH-60J helikopterinin metal zemininde ayakta duruyor, yirmi metre aşağıdaki Evan Brigant adlı tekneye ve güvertesini dolduran mürettebata bakıyordu. -Gemiye helikopterle gitmeyi istediğinde, sürekli sallanıp duran bir güverteye vinçle inmeyi hiç düşünmemişti.

Eh, ne bekliyordum ki, diye düşündü, yürüyen merdiven mi? Helikopter güçlü rüzgârda alçaldı ve altlarında, sisin içinden, teknenin etrafını beyaz bir şeritle saran gri sular göründü.

Turuncu renkli bir can yeleği ve hırpalanmış bir başlık giymiş olan Sachs, kapıya yakın kolu tuttu

ve tekrar düşündü; 'Pekâlâ, bunu yapabilirim.'

Mürettebattan biri ona bağırarak bir şeyler söylemeye çalıştı; Sachs da adama bağırarak tekrar etmesini istedi; görünüşe bakılırsa adam söylenenleri anlamamış, Sachs'ın sözlerini onaylama olarak kabul etmişti. Vinç takımına bir kanca takılıydı. Adam bağırarak başka bir şey söyledi. Sachs kendini işaret etti, dışarı çıktı ve adam başparmağını kaldırarak onay verdi.

Pekâlâ...

Bunu yapabilirim.

En büyük korkusu klostrofobiydi, yükseklik korkusu değil; ama yine de...

Dışarı uzandığında, kendisine bunu yapmaması söylenmiş olmasına karşın kabloyu tuttu. Kapıdan çıkışın verdiği ivmeyle güçlü bir şekilde savruldu. Ama sonra hareket aniden yavaşladı ve rüzgâr ve rotorlar arasında dengelenerek aşağı süzölmeye başladı.

Daha aşağı, daha...

Birden her tarafını sis kapladı ve Sachs korkuya kapıldı. Boşlukta sallanıyor, ne aşağıdaki gemiyi ne de yukarıdaki helikopteri görebiliyordu. Yağmur yüzüne vuruyor, görüşünü engelliyordu. Yükseklik korkusu yüreğini sardığında, saatte yüz mil hızla aşağı mı düşüyordu, yoksa kontrolden çıkmış bir uçurtma gibi savruluyor muydu, bilemiyordu.

Ah, Rhyme...

Ama sonra altındaki tekne yeniden ortaya çıktı.

Evan Brigant batıp çıkıyor, sallanıp duruyordu ama tekneyi kumanda eden her kimse, mükemmel bir şekilde pozisyonunu koruyordu; dalgalar bir film setinde efektle yapılmış kadar abartılı görünmesine karşın. Ayakları güvertenin zeminine değdi, ama kendisini bağlayan kayışları serbest bırakmak için düğmeye bastığı anda gemi bir dalgayla birlikte alçalmca, yüzükoyun yere kapaklandı ve artritli dizlerinin acısı gözünü kararttı. İki denizci yardım etmek için ona doğru koşarken, helikopterdeyken kendisiyle konuşmaya çalışan adamın söylemeye uğraştığı şeyin muhtemelen bu olabileceğini düşündü.

Denizcilik artritli olanlara göre değil, diye düşündü Sachs; köprüye doğru ilerlerken sık sık dizlerini esnetmek zorunda kalıyordu. Dr. John Sung ile sohbet ettiğini hayal etti; ona Çin tıbbının bu rahatsızlıkla ilgili hâlâ kaydetmesi gereken uzun bir yol olduğunu söyleyecekti.

Köprüde, aşırı genç görünüşlü Kaptan Ransom onu gülümseyerek karşıladı ve elini sıktı. Sonra Sachs'ı, çizelgelerin ve haritaların bulunduğu tablonun yanına götürdü. "Burada geminin ve yattığı yerin bir resmi var."

Sachs geminin görüntüsüne konsantre oldu. Ransom ona köprünün ve kamaraların yerini açıkladı; aynı güvertedeydiler ama aralarında geminin kış tarafına doğru uzun bir koridor vardı.

"Şimdi, bir şey, dedektif, sadece bir uyarı," dedi adam saygılı bir tavırla. "İçeride on beş ceset olduğunu sanıyoruz; buldukları ortamda deniz yaşamına has bazı hareketler olacaktır. Biraz kötü bir deneyim olabilir. Adamlarım aşağıda zor anlar yaşadılar... "

Ama Sachs gözlerine bakarken, kaptanın sesi kısıldı.

"Uyarı için teşekkürler, kaptan," dedi Sachs. "Ama ben hayatımı olay yerlerini inceleyerek kazanıyorum."

"Tabii dedektif, anlıyorum. Pekâlâ, size dalış takımlarınızı verelim."

Yağmur ve rüzgârın altında bir kez daha dışarı çıktılar. Geminin kış tarafına doğru ilerlediler. Arkaya yakın küçük bir açıklıkta, diğer iki memurla tanıştırdı; ikisi de sarı-siyah dalış takımları giymiş memurların biri erkek, diğeri kadındı. Gemideki dalış kumandanları ve kaptanın yardımcılarıydılar.

"Anladığım kadarıyla PADI sahibisiniz," dedi adam. "Kaç kez daldınız?"

"Yirmi beşten fazla sanırım."

Bu onları biraz rahatlatmış gibiydi.

"En son ne zamandı?"

"Birkaç yıl önce."

Bu cevap ise tam aksi etki yaptı.

"Pekâlâ, size tüm adımları tekrar hatırlatacağız," dedi adam, "sanki ilk kez dalıyormuşsunuz gibi."

"Ben de bunu umuyordum."

"En fazla kaç metreye indiniz?" diye sordu kadın.

"Yirmi beş metre."

"Burada da yaklaşık aynı derinlik var. Tek fark, burası çok daha bulanık olacak. Akıntı dibi altüst ediyor."

Suyun o kadar soğuk olmadığını söylediler, hâlâ yazdaki sıcaklığı koruyordu, ama suyun altında uzun süre kalmak Sachs'ın vücut sıcaklığını çabucak düşürecek ve bu yüzden bir ıslak dalış kıyafeti giymesi gerekiyordu. Tulum vücudunu sadece kauçuğuyla değil, aynı zamanda teniyle tulum arasındaki ince su tabakasının sağladığı yalıtım sayesinde koruyacaktı.

Bir paravanın arkasında soyundu ve tulumu giymeye uğraştı.

"Bunun çocuklar için olmadığından emin misiniz?" diye seslendi, daracık lastik tulumu kalçalarından ve omuzlarından geçirmeye çalışırken.

"Bunu oldukça sık duyuyoruz," dedi kadın dalgıç.

Sonra takımın geri kalanını tamamladılar; ağırlıklar, maske ve BCD'ye takılı bir oksijen tüpü; BCD (yüzerlik kontrol cihazı), sol elinize yakın duran bir anahtarla şişirip indirdiğiniz, buna göre sizi dibe batıran veya suyun üzerine yükselten bir can yeleğiydi.

Oksijen tüpüne takılı diğer şey de, birincil ağızlık idi -Sachs'ın nefes alacağı boru- ve yolda tüpü biten başka bir dalgıca kendi tüpünden hava verebilmesi için bir ağızlık daha vardı. Başlığına bir alın feneri de yerleştirmişlerdi.

Diğer dalgıçlarla haberleşebilmesi için el işaretlerini hatırlattılar.

Çok fazla bilgi vardı ve hepsi önemliydi; aklında tutabilmek için kendini zorlaması gerekecekti.

"Peki ya bıçak?" diye sordu.

"Bir tane var," dedi kadın dalgıç, BCD'yi işaret ederek. Sachs bıçağı çektiğinde sivri bir ucu olmadığını gördü.

"Herhangi bir şeye saplamayacaksınız," dedi kadın, Sachs'ın yüzündeki endişeli ifadeyi görünce. "Sadece keseceksiniz. Bilirsiniz, kablo ya da önünüzü tıkayan başka bir şey."

"Ben daha çok köpekbalıklarını düşünüyordum," dedi Sachs.

"Bu sularda pek köpekbalığına rastlanmaz."

"Çok zor," dedi adam. "Onlar da büyük değil zaten."

"Sözünüze güveniyorum," dedi Sachs, bıçağı yerine koyarken. Jaws filminin seti burada kurulmamış mıydı?

Dalgıç kumandanı, bulduğu delilleri koyabilmesi için Sachs'a cepli bir çanta verdi. Bu ceplere, Sachs delil toplamakta kullanacağı şeyleri koydu; naylon poşetler. Kumandan ve ekibi de dalış takımlarını giydikten sonra paletlerini ellerine alarak hep birlikte geminin tam kış noktasına yürüdüler.

"Güverteden atlanamayacak kadar dalgalı," dedi dalgıç kumandanı, rüzgârın uğultusunda sesini duyurabilmek için bağırarak. "Bota bineceğiz, paletlerimizi giyeceğiz ve sırtüstü suya dalacağız. Maskenizi ve ağızlığınızı yüzünüze bastırın; diğer elinizle de ağırlık kemeri tokasını tutun."

Sachs başının üzerine eliyle vurdu; bu onay demektir.

Adam da aynısını yaptı.

Çoktan suya indirilmiş olan sarı bota bindiler ve bir rodeo atının üzerindeymiş gibi bata çıka uzaklaştılar. Kenarlara oturup takımlarını kontrol ettiler.

Dalgıç kumandanı, yirmi metre kadar ötedeki turuncu renkli bir şamandırayı işaret etti. "Orada doğruca gemiye inen bir halat var. Ona kadar yüzeceğiz ve halatı izleyerek aşağı ineceğiz. Araştırma için planınız nedir?"

"Gövdedeki patlamayla ilgili işaretler toplamak istiyorum," dedi Sachs, bağırarak, "sonra da köprüyü ve kamaraları araştıracağım." Diğer dalgıçlar başlarıyla onayladılar.

"İçeride yalnız olmak istiyorum."

Bu, takım arkadaşınla bir nefeslik mesafede olmakla ilgili temel dalış kuralını çiğnemek demektir. Dalış kumandanı kaşlarını çatı.

"Emin misiniz?"

"Buna mecburum."

"Pekâlâ," dedi adam huzursuzca. "Şimdi, su altında sesler pek iyi değildir; nereden geldiklerini anlamak zordur. Ama başınız derde girerse bıçağınızla oksijen tüpünüze vurun; biz sizi buluruz." Sachs'ın oksijen tüpünde ne kadar havası kaldığını gösteren SPG'sini -sualtı basınç göstergesi- tutup

kaldırdı. "Üç binlik havanız var.

Aşağıda adrenalini salgılayacağınız için bunu çabuk yakacaksınız. Beş yüze indiğinde yukarı çıkmaya başlarız. Bundan daha azı olmaz ve kimse için istisna yoktur. Yukarı çıkarken yavaş yükseliriz; ağızlığınızdan yükselen havadan daha hızlı olmamanız gerekir. Beş metrede üç dakika dururuz."

Aksi takdirde, diye düşündü Sachs, felç olma riski vardır.

"Ah, tüplü dalışın en önemli kuralı nedir?"

Sachs bunu yıllar önce aldığı kurstan hatırlıyordu. "Su altında sakın nefesini tutma."

"Güzel. Neden?"

"Yoksa ciğerlerin patlayabilir."

Oksijen tüpünün musluğunu açtılar ve Sachs paletlerini, ardından da maskesini takıp ağızlığı dişlerinin arasında sıkıca tuttu. Dalgıç kumandanı bir "tamam" işareti daha verdi -işaretparmağıyla başparmağını halka biçiminde birleştirerek- ve Sachs da aynı hareketi yaptı. Su üzerinde yüzebilmek için BCD'sine biraz hava pompaladı. Sırtüstü yuvarlanması için ona işaret ettiler.

Suya girerken çıkmaması için maskesini ve ağızlığını bir eliyle tutarken, diğer eliyle de ağırlık kemerinin tokasını tuttu; böylece, eğer yüzerlik seviye cihazı çalışmazsa dosdoğru dibe inmeme için ağırlıkları atabilecek ve yüzeye çıkabilecekti.

Pekâlâ, Rhyme, işte Guinness için yeni bir rekor: En derinde olay yeri incelemesi.

Bir, iki, üç...

Öfkeli sulara sırtüstü daldı.

Kendini toparladığında, diğerleri suda ona katılmışlar, şamandırayı işaret ediyorlardı. Birkaç dakika içinde ona ulaşacaklardı. Herkes 'tamam' işaretleri verdi. Sonra dalgıç kumandanı başparmağını aşağı doğru gösterdi; yani dalış. BCD kontrollerini sol ellerine aldılar ve canyeleklerini söndürmeye başladılar.

Aniden, gürültünün yerini sessizlik, hareketin yerini durgunluk, ağırlığın yerini ağırlıksızlık aldı ve kalın halat boyunca dibe doğru inmeye başladılar.

Sachs bir an için sualtındaki yaşamın dinginliği karşısında müthiş hayranlık duydu. Sonra bu duygu kayboldu ve aşağı baktı; Fuzhou Ejderi'nin. Belli belirsiz silueti oradaydı.

Görüntü tahmin ettiğinden daha kötüydü. Gemi yan yatmıştı. Patlama yüzünden gövde üzerinde siyah bir delik vardı; paslı çelik, dökülen boyalar, gövdeyi oluşturan çelik plakalar üzerinde eziklikler. Karanlık, hareketsiz ve ürkütücü; içinde çok sayıda masum insanın cesediyle birlikte.

Bir tabut, diye düşündü, yüreği ezilerek. Dev, metal bir tabut. Kulaklarında keskin bir acı hissetti; maskenin yumuşak plastik kısmının üzerinden burnunu tutup sıktı ve basıncı dengelemek için kuvvetle üfledi. Aşağı inmeye devam ediyorlardı. Gemiye yaklaştıkça sesler duymaya başladılar; geminin kalın metal plakaları kayalara sürtüyormuş gibi inilti ve homurtular yükseliyordu.

Bu sestense nefret ediyordu. Nefret; nefret ediyordu. Sanki dev bir yaratık can çekişiyormuş gibiydi.

Yanımdaki dalgıçlar son derece saygılı ve nazikti. Arada bir inişlerini durdurup dönüyor ve onu kontrol ediyorlardı. Birbirlerine 'tamam' işaretleri veriyor, sonra hep birlikte yollarına devam ediyorlardı.

Dipte yukarı baktığında yüzeyin sandığı kadar uzak görünmediğini fark etti. Ama sonra suyun lens etkisi yaptığını ve uzaktaki şeyleri büyütüp yakın gibi gösterdiğini hatırladı. Derinlikölçerine bir göz attı. Yirmi yedi metre. Dokuz katlı bir bina kadar. Sonra basınç göstergesine baktı. Tanrım, diye düşündü, daha hiç çaba harcamadan inerken bile 150 pound hava harcamıştı.

Amelia Sachs derinlik seviyesini korumak için BCD'ye hava pompaladı; böylece derinliği değiştirmeden yüzebilecekti. Önce gövdedeki yarığı işaret etti ve üçü birlikte oraya doğru yüzdüler. Yukarıda dalgalar metrelerce yükselmesine karşın, burada akıntı son derece yumuşaktı ve rahatça hareket edebiliyorlardı.

Sachs, dışarıya doğru kıvrılmış metalin üzerinden patlamaya ait izler topladı. Siyah küllü malzemenin birazını naylon bir poşete koydu, mühürledi ve cepli kemer çantaya attı.

On beş metre kadar ilerideki köprünün karanlık camlarına baktı. Pekâlâ, Rhyme, işte başlıyoruz. Oraya doğru yüzdüler.

Basınç göstergesi o anda duygusuz mesajını verdi: 2350 pound.

500'de yükselmeye başlarlardı. Bu konuda istisna yoktu.

Gemi yan yatmış olduğu için, köprü kapısı yukarıya, yüzeye doğru açılıyordu. Kapı metaldi ve çok ağırdı. İki Sahil Koruma muhafızı kapıyı zorlanarak kaldırdılar ve

Sachs boşluktan içeri yüzüp köprüye girdi. Kapıyı tekrar yerine bıraktılar. Sarsıcı bir gürültüyle kapandı ve Sachs şimdi geminin içinde tek başına olduğunu anladı. Eşlikçilerinin yardımı olmadan muhtemelen kapıyı tek başına açamazdı.

Boş ver, dedi kendi kendine, başlığındaki lambaya uzanıp yakarken. Işık onu biraz rahatlatmıştı. Döndü ve köprüden geçerek kamaralara açılan karanlık bir koridorda yüzmeye başladı.

Loş ışıktaki hareketler de vardı. Nereden geliyordu? Balık, ahtapot ya da yılan balığı mıydı?

Bundan hoşlanmadım, Rhyme.

Ama sonra Chang ailesini arayan Hayalet'i, Kısmetli Kız Po-Yee'yi düşündü.

Bunu düşün; karanlığı ya da korkunçluğu değil. Bunu o küçük kız, Po-Yee için yap.

Amelia Sachs ilerlemeye devam etti.

Cehennemdeydi.

Bunu açıklayacak başka bir kelime bulamıyordu.

Karanlık koridor enkaz parçalarıyla, paçavralarla, kâğıtlarla, yiyeceklerle ve delici sarıgözleriyle kendisine bakan balıklarla doluydu. Başının üzerinde ise buz gibi parlayan bir şey vardı; koridorda sıkışıp kalmış bir hava boşluğu. Sesler artıyordu; tırmalamalar, homurtular, iniltiler. Acı çeken insanların sesleri gibi tiz çığlıklar, çatırtılar. Metalin metale vururken çıkardığı gürültüler.

Gri ve ince bir balık, hızla yanından geçti. Hareket elinde olmadan nefesini kesti; başını

döndürüp hareketi izledi.

Birden kendini beyaz cansız bir surattaki camlaşmış iki göze bakarken buldu.

Sachs ağızlığından boğuk bir çığlık attı ve geri çekildi. Ayakları çıplak, elleri teslim olmuş bir suçlu gibi başının üzerine kalkmış bir erkek cesedi, yakınlarda yüzüyordu. Bacakları koşar gibi bir pozisyonda

donmuştu. Balık hızla geçip giderken, hafif akıntı cesedi ondan yavaşça uzaklaştırdı.

Klank, klank...

Yo, hayır, diye düşündü, bunu yapamayacağım.

Duvarlar çoktan üzerine gelmeye başlamıştı bile. Hayatı boyunca klostrofobi sıkıntısı çeken Sachs, bu daracık geçitlerden birinde sıkışıp kalırsa neler olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Çıldırırdı. Ağızlığından iki derin nefes çekti.

Chang ailesini ve küçük kızı düşündü.

Ve yüzmeye devam etti.

Basınç göstergesi: 2300 pound.

İyi gidiyoruz. Devam.

Klank.

Şu lanet ses; sanki arkasındaki kapılar birbiri ardına kapanıyor, onu içeri hapsediyordu.

Boş ver, aldırma, dedi kendi kendine. Kimse kapı filan kapatmıyor. Üzerindeki kamaralar - Ejder'in yüzeye bakan yan tarafında-Hayalet'inki değildi. Kamaralardan ikisi yolculuk sırasında kullanılmamışa benziyordu ve biri de kaptana aitti; bu kamarada safari hatıraları ve kel kafalı, bıyıklı adamın resimleri vardı. Sachs, bu resimleri Lincoln Rhyme'in duvarında asılı olanlardan tanımişti.

Klank, klank, klank...

Dar koridorun diğer tarafındaki kamaraları kontrol etmek için aşağı doğru yüzdü; dibe doğru.

Bunu yaparken, oksijen tüpü duvara monte edilmiş bir yangın söndürücüye takıldı ve Sachs olduğu yerde donup kaldı. Dar koridorda sıkışıp kalması yüzünden ani bir panik yaşadı.

Tamam, Sachs, dedi Lincoln Rhyme'in sesi, olay yeri incelemelerinde her zaman kullandığı sakinleştirici, derin ses tonuyla. Sorun yok. Korkusunu kontrol etti ve kendini geri çekip kurtardı.

Basınç göstergesi: 2100 pound.

Alt tarafındaki üç kamara kullanılmamıştı. Demek ki geriye sadece bir tane kalıyordu; bu Hayalet'inki olmalıydı.

Güçlü bir homurtu.

Daha fazla metal sesi.

Sonra o kadar güçlü bir homurtu yükseldi ki, kalbinin sıkıştığını hissetti. Neler oluyordu? Bütün gemi kayıyordu! Kapılar sıkışacaktı. Burada sonsuza dek kapalı kalacaktı. Yavaş yavaş boğulmak...

Yalnız başına ölmek... Of, Rhyme...

Ama sonra homurtular kesildi ve yerini daha fazla tıkırtıya bıraktı. Hayalet'in kamarasının girişi ayaklarının altındayken duraksadı.

Kapı kapalıydı. İçeri doğru açılıyordu; güzel, aşağı doğru. Tokmağı tutup çevirdi. Ağır ahşap kapı aşağı doğru savruldu. Karanlığın içinde aşağı doğru baktı. Odanın içindeki eşyalar ortalıkta yüzüyordu. Tanrım.. Ürperdi ve olduğu yerde kaldı.

Ama Lincoln Rhyme'ın sesi, kulaklıklarından duyduğu kadar net bir şekilde zihninde çınladı. "Bu bir olay yeri, Sachs. Hepsi bu. Yaptığımız şey olay yerlerini incelemek, hatırladın mı? Izgara tekniğini kullan, araştır, gözlemler ve delil topla. "

Pekâlâ, Rhyme. Ama yılan balıkları olmadan da iyiyim.

BCD'den biraz hava boşalttı ve yavaşça odaya indi.

İki görüntü kanını dondurdu.

Gözleri kapalı, çenesi olabileceği kadar açık, kolları öne uzanmış bir adam, karanlık boşlukta ceketini arkasında sürükleyerek önünde süzülüyordu. Yüzü kâğıt kadar beyazdı.

Gördüğü ikinci şey, daha az ürkütücü ama daha tuhaftı; yüz bin dolar olduğunu tahmin ettiği banknotlar odayı doldurarak suyun içinde yüzüyordu.

Para, adamın ölümünü açıklamaya yeterliydi. Cepleri para doluydu. Anlaşılan gemi batarken buraya koşup Hayalet'in parasından olabildiğince fazlasını almaya çalışmıştı ama kapana kısılmıştı.

Odada ilerlerken, banknotlar etrafında dönüp duruyordu.

Paranın ne kadar baş belası bir şey olduğunu bu manzaradan anlamak kolaydı. (Bunu da kitabına ekle, Rhyme: Olay yerinde bulunabilecek aşırı miktarda para, araştırmayı son derece zorlaştırabilir.) Banknot bulutu yüzünden, birkaç metre ötesinden fazlasını göremiyordu. Delil olarak bir avuç para kaptı ve çantaya attı. Şimdi odanın tepesi olan yere doğru yüzdü -aslında yan tarafı olması gerekiyordu- ve ince hava boşluğunda yüzen açık bir Bond çanta gördü. İçinde daha fazla para vardı; görünüşe bakılırsa Çin parasıydı. Bu paralardan bir tomarı da delil çantasına girdi.

Klank, klank.

Lanet olsun, bu çok ürkütücü. Etrafındaki karanlık, tulumuna sürünen görünmeyen nesnelere. Önünde sadece birkaç metrelik bir mesafeyi görebiliyordu; alnındaki lambanın yarattığı ince, loş tünel.

O sırada iki silah gözüne ilişti; bir Uzi tabanca ve 9 mm.'lik bir Beretta. Onları yakından inceledi ve Uzi'nin seri numarasının kazınmış olduğunu gördü. Bu silahı dibe bıraktı. Ancak, Beretta'nın üzerinde Hayalet hakkında bazı ipuçları verebilecek bir seri numarası vardı. Onu da delil çantasına attıktan sonra basınç göstergesine bir göz attı; 1800 pound hava. Tanrım, hava çok çabuk bitiyordu. Daha yavaş nefes alması gerektiğini düşündü.

"Haydi, Sachs, konsantre ol. "

Doğru, üzgünüm, Rhyme.

Klank, klank, klank.

Bu lanet olasıca sestem nefret ediyarum. Cesedin üzerini aradı. Cüzdan ya da kimlik yoktu.

Bir kez daha ürperdi. Bu olay yeri neden bu kadar ürkütücü, bu kadar tuhaftı? Sayısız ceset incelemişti. Ama birden anladı: O cesetler beton, imen ya da bir halının üzerinde, kırılmış bir oyuncak gibi hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Gerçek değillerdi. Ama bu adam hiç de hareketsiz değildi. Etrafını saran karanlık su kadar soğuk, kar kadar beyazdı ve ağır çekimde görünen bir dansi gibi yavaşça hareket ediyordu. Kamara çok küçüktü ve ceset araştırmayı engelleyecekti. Bu yüzden, bu korkunç mozalenin dışında kimsenin olmadığını düşünerek, cesedi dışarı, koridora doğru itti. Sonra tekrar kamaranın içine döndü.

Klank, klank... klank.

rktc iniltilere ve metalik gürültülere aldırmandan etrafına bakındı. Bunun gibi minicik bir odada insan eşyalarını nereye saklayabilirdi? Bütün mobilyalar duvarlara ve zemine monte edilmişti. Küçük bir gardırop dışında dolap yoktu. Gardırobun içinde Çin markalı takımlar vardı; bunların da herhangi bir ipucu sunacağı şüpheliydi.

Dolapta gizli bir şey olup olmadığına baktı, ama sadece giysiler vardı. Klank, klank...

Ne yapıyoruz, Rhyme?

"Sanırım, bakalım, yaklaşık bin dört yüz pound havan kalmış. Derim ki, kısa sürede bir şey bulamazsan, hemen oradan ık. "

Henüz bir yere gitmiyorum, diye düşündü. Hafifçe yükselerek odaya bakındı. Eşyalarını nereye gizlemişti bu adam? Silahlarını bırakmıştı, parasını bırakmıştı... Bu durumda patlama onu da şaşırtmış olmalıydı. Burada bir şey olmalı. Dolaba tekrar bir göz attı. Giysiler mi? Belki. Oraya doğru yzdi.

Hepsini incelemeye başladı. Ceplerin hiçbirinden bir şey çıkmadı. Ama araştırmaya devam etti ve -Hayalet'in Armani ceketlerinden birinde- dikişlerin üzerinde açılmış bir yarık buldu. İçine uzandı ve evrak konmuş bir zarf buldu. Işığı kâğdın üzerine tuttu. Yararlı olup olmayacağından emin değilim, Rhyme. Yazılar Çince.

"Bunu eve döndüğümüzde anlayacağız. Sen bul, Eddie tercüme etsin, ben de analizini yaparım. "

antaya.

Bin iki yüz pound hava. Ama sakın, sakın, sakın nefesini tutma.

Neydi o?

Doğru. Ciğerlerin patlar.

Klank.

Pekâlâ, ıkıyoruz.

Küçük kamaradan dışarı çıktı ve belinde hazine çantasıyla koridorda yzmei için hazırlandı.

Klank klank klank... klank... klank... klank...

Sonsuz gibi görünen koridora doğru döndü; bu korkunç yerden kaçabileceği tek yola. Köprü uzun siyah koridorda millerce ötede gibi görünüyordu.

En uzun yolculuk, ilk adımla...

Ama sonra aniden durdu ve kapıyı sıkıca kavradı. Tanrım, Tanrım, diye düşündü.

Klank klank klank...

Amelia Sachs, gemiye girdiğinden beri duyduğu tuhaf gürültüyle ilgili bir şeyi fark etmişti. Üç hızlı vuruş, üç yavaş vuruş.

Bu, S-O-S için Mors koduydu... ve geminin içinde bir yerlerden geliyordu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

S-O-S.

Evrensel imdat sinyali.

S-O...

Birisi yaşıyordu! Sahil Koruma bir kazazedeyi gözden kaçırmıştı. Acaba gidip diğer dalgıçları mı bulmalıydı?

Ama bu çok uzun sürebilirdi; Sachs vuruşların düzensizliğini düşününce, kazazedenin soluduğu hava boşluğunun tükenmek üzere olduğuna karar verdi. Ayrıca, ses yakınlardan geliyor gibiydi. Kaynağını bulmak sadece birkaç dakikasını alırdı.

Ama tam olarak neredeydiler?

Pekâlâ, Sachs'ın gemiye giriş yaptığı köprü yönünden gelmediği açıktı. Buradaki kamaralardan da gelmiyordu. Ambarlardan birinden ya da makine dairesinden geliyor olmalıydı; geminin alt kısmında. Şimdi Ejder yan yatmış olduğuna göre, bu kısımlar Sachs'ın seviyesindeydi; sol tarafında.

Evet, mi, hayır mı?

Bunun için Lincoln Rhyme'in tavsiyesini soramazdı.

Burada ona yardım edecek biri de yoktu.

Ah, Tanrım, bunu gerçekten yapacağım, değil mi?

1200 pounddan daha az havayla.

O hal de kışını kaldırsan iyi olur kızım!

Sachs köprünün bulunduğu yerdeki hafif aydınlığa baktı, sonra arkasını döndü ve karanlığa -ve klostrofobiye- doğru hızlı hareketlerle dalarak sesleri izlemeye başladı.

S-O-S.

Ama siyah koridorun sonuna, sesi duyduğuna inandığı yere geldiğinde, Sachs geminin içine girmek için herhangi bir yol bulamadı. Koridor burada sona eriyordu. Başını ahşaba yasladı ve

uzaktan gelen sesleri duyabildi.

S-O-S.

Işığ ı duvara tuttuğ unda, küçük bir kap ı gördü. Kap ıyı aç tığ ında yeş il bir yılan bal ığ ı hızla yan ından geç ip gitti. Biraz sakinleş ip kalp at ışları yavaş ladıktan sonra iç eri, sol tarafa, geminin dibine doğ ru bak ındı. Gördüğ ü ş aft bir servis asansör üydü; muhtemelen alt katlardan yukarıya, köprüye ve kamaralara yemek ç ıkarmak için kullanılıyordu. Yaklaş ık altmış a altmış santim boyutlarındaydı.

Dar bir kanaldan yüz me fikrini değ erlendirince, ş imdi dönüp yardım istemek daha çekici görünmüştü. Ama kap ıyı bulabilmek için haddinden fazla zaman harcamış tı zaten.

Ah, Tanrım...

Bin pound hava.

Klank, klank...

Gözlerini kapatıp baş ını salladı.

Bunu yapamam. Mümkün değ il.

S-O-S.

Camaro SS ile saatte iki yüz kilometre hız yaparken ç ay kadar sakin olan Amelia Sachs, tünellerde ve maden ocaklarında kapalı kald ığ ını gördüğ ü rüyalardan ter içinde, haykırarak uyan ırdı.

Bunu yapamam! diye düş ündü tekrar.

Sonra ağı zlığ ından derin bir nefes aldı ve kendini dar koridorun iç ine ç ekti, elinden geldiğ ince sola döndü ve cehennemin derinliklerine doğ ru paletlerini ç ırttı.

Tanrım, bundan nefret ediyorum!

Dokuz yüz pound hava.

Ancak kendisini ve tüp ünü alacak kadar geniş olan ş aft boyunca ilerledi. Ü ç metre. Tüpü aniden yukarıs ındaki bir ş eye takıldı. Ağı zlığ ı tutan diş lerini sıkarak kendini aç ağı doğ ru ç ılgınca çekmeye ç alış tı. Yavaş ç a dönerek kendisini tutan kabloyu buldu ve hemen ondan kurtuldu. Geri döndüğ ünde, ş aftın diğ er ucunda süzülen baş ka bir mavi-beyaz suratla karşı karşıya geldi.

Ah, Tanrım...

Adamın ış ıkta parlayan camlaş mış gözleri, doğ ruca ona bakıyordu. Saç ı kirpi dikenleri gibi dikilmiş ti.

Sachs ilerledi ve adamın yan ından yavaş ç a geç erken, adamın baş ındaki tacın vücuduna sür ünüş üne ald ırmamaya ç alış tı.

5...

Ses hâlâ zayıf olmasına karşı n burada daha yüksekti.

O...

Asansörün dibine ulaşana kadar şaft boyunca ilerledi ve ucuna yaklaşırken paniğe kapılacak gibi olmasına karşın, kendini sakin olmaya zorlayarak Ejder'in alt galerilerinden birine çıktı.

5...

Buradaki siyah su, çöp ve yiyecek artıklarıyla doluydu ve her tarafta cesetler yüzüyordu.

Klank.

Sinyal veren her kimse, artık belirgin bir harf bile çıkaramıyordu. Yukarı baktığında, büyük bir hava boşluğu ve kendisine, aşağı doğru uzanmış iki erkek bacağı gördü. Çoraplı ayaklar titrer gibi hafifçe hareket ediyordu. Hızla onlara doğru yüzdü ve yüzeye fırladı. Kel kafalı, bıyıklı bir adam, duvarlara tutturulmuş raflara -şimdi mutfağın tavanı olmuştu- asılmıştı. Adam ani bir şaşkınlıkla ve hiç şüphesiz, aniden gözlerine vuran kör edici ışığın verdiği acıdan çığlık atarak arkasını döndü.

Sachs gözlerini kıstı. Onu tanıyor muydu? Neden? Sonra adamın resmini Rhyme'ın evindeki delil tablosunda gördüğünü hatırladı; birkaç dakika önce de kamarada bir tanesini görmüştü. Bu, Fuzhou Ejderi'nin kaptanı Sen idi.

Anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor ve titriyordu. Oksijen eksikliğinden yüzü morarmaya başlamıştı. Kendi tüpündeki havayı idareli kullanmak amacıyla hava boşluğundaki havayı solumak üzere ağızlığını çıkardı ama hava o kadar kötüydü ki, bayılacağını hissetti. Ağızlığı tekrar taktı ve kendi tüpünden hava solumaya başladı.

Tulumuna asılı olan ikinci ağızlığı çıkardı ve adamın ağızına tıktı. Sen derin derin nefes aldığı anda, biraz daha kendine gelmişe benziyordu. Sachs suyu işaret etti. Adam başıyla onayladı.

Basınç göstergesine tekrar bir bakış attı; 700 pound. Ve şimdi tüpteki havayı ikisi birlikte kullanıyorlardı.

BCD'den hava boşaltırken adamı yakaladı ve birlikte aşağı doğru inerek cesetlerin, yiyecek kartonlarının arasından yollarını bulmaya çalıştılar. Önce şaftın kapısını bulamadı. Bir an için paniğe kapılacak gibi oldu; duyduğu homurtuların geminin yerleşmiş, ezilmiş ve kapıyı kapatmış olmasından korkuyordu. Ama sonra girişin önünde süzülen kadını gördü. Cesedi nazikçe çekti ve girişi açığa çıkardı.

Şafta ikisi birlikte yan yana sığamayacakları için ayakları önden gitmek üzere kaptanı önüne kattı. Adam gözlerini sımsıkı kapatmış, hâlâ tir tir titriyordu ve ağızlığını iki eliyle ağızına bastırmıştı. Sachs onu izlerken, adam paniğe kapılırsa ve kendi ağızındaki ağızlığı, maskesini ve lambayı düşürürse neler olabileceğini düşünüyordu. Bu daracık yerde kapana kısıılır, panikle boğuşurken bu pis suları da ciğerlerine gönderirdi...

Hayır, hayır, bunu düşünmeyi bırak! Devam et. Elinden geldiğince hızlı yüzmeye çalıştı. Bu kez geri geri yüzen kaptan bir yere takıldı ve Sachs onu kurtarmak zorunda kaldı.

Göstergeye baktı: 400 pound.

Beş yüze indiğinde yukarı çıkmaya başlarız. Bundan daha azı olmaz ve kimse için istisna yoktur.

Sonunda kamaraların ve köprüye uzanan koridorun bulunduğu en üst güverteye ulaştılar; onun ötesinde onları yüzeye çıkaracak turuncu halat ve sınırsız temiz hava vardı. Ama kaptan hâlâ sersem

gibiymi ve ağızlığının düşmemesine dikkat etmek, ona manevra yaptırmak neredeyse bir dakika sürmüştü.

Nihayet şaftan çıkmışlardı ve ana koridorda ilerliyorlardı. Kaptanı deri kemerinden yakalamış, onunla birlikte yüzüyordu. İleri doğru atılacağı anda aniden durmak zorunda kaldı. Hava tüpünün musluğu bir yere takılmıştı. Geriye doğru uzandı, musluğun Hayalet'in odasındaki cesedin ceketine takıldığını gördü.

Hava göstergesi: 300 pound.

Lanet olsun, diye düşündü, adamı tekmeleyip uzaklaştırırken. Ama ceset bir kapıya sıkışmış, ceketini de musluğun etrafına sıkıca dolanmıştı. O uğraştıkça, ceket daha fazla dolanıyordu.

Göstergenin ibresi şimdi kırmızıçizginin altındaydı; 200 pound. Arkasındaki cesede de ulaşamıyordu.

Pekâlâ, yapacak bir şey yok...

BCD yeleğinin Velcro'sunu açtı ve yeleği çıkardı. Ama tam dönüp musluğu takıldığı yerden kurtarmaya çalışacakken kaptan çırpınmaya başladı. Hızla savrulan ayağı, Sachs'ın yüzüne geldi. Başındaki lamba savrulup giderken, ağızlığı da dişlerinin arasından fırladı. Darbe Sachs'ı geriye doğru fırlatmıştı.

Karanlık, havasızlık...

Hayır, hayır...

Oh, Rhyme...

Ağızlığı bulmak için kolunu uzattı, ama arkasında, ulaşamayacağı bir yere yuvarlanmıştı.

Nefesini tutma.

Lanet olsun, başka ne yapabilirim ki?

Etrafını saran karanlık hayalî daireler çizerken, umutsuzca ağızlığını bulmaya çalışıyordu.

Sahil Koruma'nın çocuk bakıcıları hangi cehennemdeydi?

Dışarıda. Çünkü onlara, yalnız araştırma yapmak istediğimi söylemiştim. Şimdi başının dertte olduğunu onlara nasıl haber verebilirdi?

Hızlı, kızım, hızlı...

Delil çantasını el yordamıyla buldu ve 9 mm.'lik Beretta'yı çekti. Namluya bir mermi sürdü ve merminin sekerek Sen'i yaralamayacağından emin olduğu ahşap bir yüzeye namluyu doğrulttu. Bir şimşek çaktı ve yüksek bir patlama duyuldu. Silahın tepmesi yüzünden neredeyse bileği kırılıyordu ve tabancayı karanlık suda dağılan barut bulutunun içinde bir yere düşürmüştü.

Lütfen, diye düşündü... Lütfen...

Hava yok...

Hayır...

Dalış kumandanı ve yardımcısı hızla koridora dalarken, ışıklar sessizce içeri süzüldü. Dudaklarının arasında bir ağızlık tıklandı ve Sachs yeniden nefes almaya başladı. Dalış kumandanı ikinci bir ağızlığı da kaptanın ağzına yerleştirdi. Hava kabarcıkları zayıftı ama en azından nefes alıyordu.

Yine birbirlerine 'tamam' işaretleri verdiler.

Dörtlü, köprüden çıkarak turuncu halata doğru ilerledi. Şimdi kapana kısılma tehlikesi geçtiği için daha sakin olan Sachs, acele etmeden, hava kabarcıklarını geçmeden ve derin nefes alıp vererek yukarı tırmandı.

Sachs, teknenin sağlık odasında yatıyor, derin derin soluk alıyordu; doğal havayı yeterli bulmuş, denizci subayının uzattığı oksijen maskesini istememişti. Yüzüne bir şey bastırmak, bir yerde kapalı kalma duygusunu artırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Teknenin güvertesine çıkar çıkmaz tulumunu çıkarmış -dar tulum bile klostrofobik etki yapmaya başlamıştı- ve bir battaniyeye sarınmıştı. İki denizci bileğini kontrol etmek için onu sağlık odasına götürdü, ama ciddi bir şey bulamadılar.

Sonunda, kendini yukarı çıkacak kadar iyi hissetti. İki tane ağrı kesici hap aldı ve köprüye tırmandı; helikopter geri dönmüş, teknenin üzerinde salınıyordu.

Ama bu helikopter Sachs için değil, baygın yatan Kaptan Sen'i Long Island Hastanesi'ne götürmek için gelmişti.

Ransom, araştırmaları sırasında kaptanı nasıl gözden kaçırmış olabileceklerini açıklıyordu. "Dalgıçlarımız gövdeye vurarak uzun bir arama yaptılar ama hiç cevap gelmedi. Daha sonra bir ses taraması yaptık ve o da olumsuz çıktı. Sen, hava boşluğunda kendinden geçip sonra tekrar uyanmış olmalı."

"Nereye gidiyor?" diye sordu Sachs.

"Huntington'daki Denizcilik Üssü'ne; hastanenin bir bölümüdür. Orada böyle durumlar için özel bir yer var."

"Yaşayacak mı?"

"Pek iyi görünmüyor," dedi Ransom. "Ama bu şartlar altında yirmi dört saat hayatta kalabildiyse, bence her şey mümkün."

Titremesi yavaş yavaş kaybolduktan sonra Sachs kurulandı ve tekrar kotunu, tişörtünü ve bluzunu giyip Rhyme'ı aramak için köprüye koştu. Sualtında yaşadığı macerayı anlatmadan, ona bazı deliller bulunduğunu söyledi. "Ve hatta bir tanık bile olabilir."

"Tanık mı?"

"Gemide hâlâ hayatta olan birini buldum. Kaptan. Görünüşe bakılırsa gemi sualtına inerken ambardaki insanların bazılarını galeriye çıkarmış. Ama hayatta kalan tek kişi oydu. Eğer şansımız yardım ederse, Hayalet'in New York'taki operasyonlarıyla ilgili bazı bilgiler verebilir."

"Bir şey söyledi mi?"

"Baygın. Yaşayıp yaşamayacağından bile emin değiller; hipotermisi var ve vurgun yemiş. Bir şey öğrenir öğrenmez hastanedekiler bizi arayacak. Lon onun için de bebek bakıcıları gönderse iyi olur. Hayatta olduğunu öğrenirse, Hayalet onun da peşine düşecektir."

"Hemen geri dön, Sachs. Seni özledik."

Bu, Lincoln Rhyme'dan gelen aristokratça bir 'biz' idi; anlamının 'ben' olduğunu Sachs biliyordu.

Sualtında bulduğu delilleri topladı ve bulduğu kâğıt havlularla Hayalet'in ceketinde bulduğu mektubu kuruladı. Bu onu biraz daha kirletecekti, ama deniz suyuna fazlasıyla maruz kaldığı için yazıların okunamaz hale geleceğinden korkuyordu. "Olay yeri incelemesi," derdi Rhyme sık sık, "elindekine razı olmaktır."

Kaptan Ransom köprüye çıktı. "Sizin için gelen bir helikopter yolda, dedektif." Elindeki kapağı kapalı iki kâğıt bardakta kahve vardı. Birini Sachs'a uzattı.

"Teşekkürler."

Kapakları açtılar. Ransom'unki simsiyah sade kahveydi.

Sachs güldü. Kendi bardağındaki kahve değil, kokusundan anladığı kadarıyla bol miktarda romla karıştırılmış meyve suyuydu.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Kelime anlamı rüzgâr ve su olan feng shui, iyi enerji ve şanslı tutarak kötü enerjiyi kovma sanatıdır.

Dünya çapında yaygın biçimde kullanılmaktadır, ama inanılmaz sayıda kuralı ve iyi ile kötüyü ayırma dinamiklerini tartabilme yeteneğinin pek az kişide olması nedeniyle, gerçekten yetenekli sadece birkaç gerçek feng shui uygulayıcısı bulunmaktadır. Loaban'ın yardımcısının söylediği gibi bu sanat, mobilya yerleştirmenin ötesinde daha derin şeyler içeriyordu. Hayalet'in dairesini düzenleyen kişinin de bu konuda son derece usta olduğu belliydi. Sonny Li, Çin'de çok sayıda feng shui ustası tanıyordu, ama New York'ta Hayalet'in evini kimin düzenlediği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Sarı arabasına atlayıp son hızla dolaşarak kendisine yardımcı olabilecek birini arayan Hongse'nin tersine, Li yine Taoist tarzına sadık kalmıştı.

Hayatı kullanmanın yolu, hiçbir zaman eylemden geçmez, her zaman varolmaktan geçer...

Bu yüzden, dedektif Sonny Li Çin Mahallesi'nde bulabildiği en gösterişli çay dükkânlarından birine gitmiş, bir sandalyeye çökmüştü. Tuhaf bir içecek ısmarlamıştı; şekerle tatlandırılmış ve sütle hafifletilmiş çay. Uzun fincanın dibinde, geniş bir pipetle emerek yenen iri siyah tapioka incileri vardı. Fuzhou'da popüler olan ünlü (ve aynı derecede pahalı) köpüren buzlu çay gibi, bu da bir Tayvan ürünüydü.

Sonny çayla pek ilgilenmiyordu; asıl istediği, burada uzun sürebilecek bir süre oturma hakkını almaktı. Fazla akıllı bir tasarımcı tarafından hazırlanmış gösterişli salonu inceledi. Metal sandalyelerde mor deri döşeme vardı, ışık donuktu ve duvar kâğıtları sahte Zen idi. Turistler böyle

yerlere akın eder, çaylarını aceleyle içer, sonra da Çin Mahallesi'nin başka kesimlerini görmeye giderlerdi. Sonny Li onların bıraktığı cömert bahşişleri ilk gördüğünde, para üstünü unuttuklarını sanmıştı; çünkü Çin'de nadiren bahşiş verilirdi.

Oturdu. Çayını içti. Otuz dakika geçti... Kırk beş dakika...

Her şeyi varolarak yapın...

Sonunda sabrının karşılığını aldı. Kırklı yaşlarının başında olan çekici bir Çinli kadın içeri girdi, Li'nin yakınma oturdu ve çay istedi.

Kadın, kırmızı renkli güzel bir elbise ve yüksek, ince topuklu ayakkabılar giymişti. Dar, dikdörtgen camları olan, mor renkli ince çerçeveli, gösterişli gözlüklerini takarak, elindeki New York Times'ı okumaya başladı. Çin Mahallesi'nin bu kesiminde alışveriş yapan kadınların çoğu kullanılmaktan şekli bozulmuş ucuz naylon torbalar kullanırlardı. Ama bu kadının elindeki kusursuz torba, kâğıttan yapılmıştı. İçinde sarı yaldızlı kordonla bağlanmış bir kutu vardı. Li, torbanın yan tarafındaki yazıyı okudu: SAKS BEŞİNCİ CADDE.

Kesinlikle Li'nin istediği türden bir kadındı ama asla kabul görmeyeceğini biliyordu. İnce bir yapı, gösterişli, güzel, parlak ve bir karganın siyah tüyleri kadar gür saçlar, Han Çinlileri'nin yüzüne ayrı bir hava veren Vietnamlı çizgileri, güzel gözler, parlak kırmızı dudaklar ve buna uygun tırnaklar.

Kadının elbisesine, takılarına, spreyli saçma bir kez daha baktı ve kararını verdi; evet, bu o. Li çayını alıp kadının masasına yürüdü ve kendini tanıttı. Yakında, ama kadının masasında olmayan bir sandalye seçerek oturdu; böylece varlığıyla onu tehdit etmiş olmayacaktı. Doğal bir şekilde bir sohbet başlattı; Güzel Ülke, New York, köpüklü çay ve kadının doğduğu yer olan Tayvan hakkında konuştular. "Sizi rahatsız etmemin nedeni," dedi Li, "beni bağışlayın lütfen, ama belki yardımcı olabilirsiniz. Patronum. Şansı çok kötü. Bunun dairesinin düzenleme biçiminden kaynaklandığına inanıyorum. Görebildiğim kadarıyla sizin çok iyi bir feng shui uzmanız var."

Kadının üzerindeki bazı işaretler, gerçekten de sadık bir feng shui izleyicisi olduğunu gösteriyordu; Li onları işaret etti. Dokuz Çin parasını simgeleyen gösterişli bir bilezik, tanrıça Guan Yin'in biçiminde bir iğne ve üzerinde siyah balık bulunan bir eşarp. Bu kadını seçmesinin nedeni bunlardı; üstelik kadın görünüşe bakılırsa zengindi, yani sadece en iyi sanatçılara giderdi. Hayalet gibi adamların gideceği türden sanatçılara.

"Patronuma evini ve ofisini düzenleyecek iyi birinin adını verebilirim," diye devam etti, "beni daha çok sevebilir. Bu da işimi kaybetmemem ve gözünde yükselmem için yararlı olabilir." Bu sözleri söylerken Li başını eğdi ama gözlerini kadının yüzünden ayırmadı; gördüğü şey ona dokunmuştu: Li'nin utancından kaynaklanan acıma duygusu. Bu bakışlarda onu asıl ezen şey, gizli polis Sonny Li'nin gösterdiği mahcubiyetle, birey olarak babasının eleştirileri karşısında her gün hissettiği mahcubiyetin aynı olmasıydı. Belki, diye düşündü, kadın ona bu yüzden inanmıştı.

Güzel kadın gülümsedi ve cüzdanından çıkardığı bir kâğıt parçası üzerine bir isim ve adres yazdı; kâğıdın üzerinde tabii ki kadının adı veya telefon numarası yoktu. Kâğıdı Li'ye verdi ve avucuna dokunmasına, elini ümitsizlik ve iştahla karışık hislerle tutmasına meydan vermeden ki o, bu hareketi yapmak üzereydi, hemen elini geri çekti.

"Bay Wang," dedi başıyla kartı işaret ederek. "Şehirdeki en iyilerden biridir. Eğer patronunuz

zenginse, Bay Wang ona yardım edebilir. En pahalısı odur. Ama işini çok iyi yapar. Sizin de görebildiğiniz gibi iyi bir evlilik yapmamı sağladı."

"Evet, patronumun parası var."

"O zaman o da şansını değiştirebilir. Hoşça kalın." Kadın ayağa kalkıp parlak çantasıyla cüzdanını topladı ve tertemiz topuklarının üzerinde hızla yürüyerek dükkândan çıktı; hesabı ödemesi için adisyonu Sonny Li'nin önünde bırakarak.

"Sachs!" dedi Rhyme, başını bilgisayar ekranından kaldırarak. "Tahmin et Hayalet gemiyi neyle batırmış."

"Seri söyle," dedi, Rhyme'ın yüzündeki keyifli ifadeyi görmekten memnun olarak.

"Birinci sınıf, yepyeni bir C4," dedi Mel Cooper.

"Tebrikler!"

Rhyme'ın keyfinin bu kadar yerinde olmasının nedeni, filmlerdeki teröristlerin vazgeçilmez bomba tercihi olmasına karşın, C4'ün gerçekten de çok ender bulunuyor olmasıydı. Bu bombanın içeriği olan maddeleri kullanma izni sadece orduda ve birkaç yasal organizasyonda vardı; ticari amaçla kullanılamazdı. Yani, kaliteli bir C4 için nispeten daha az sayıda kaynak vardı; kısacası, Hayalet eğer TNT, Tovex,

Gelenex ya da ticari amaçla kolayca bulunabilen diğer patlayıcılardan birini kullansaydı bağlantı kurmak çok zor olurdu.

En önemlisi, C4 fazlasıyla tehlikeli olduğu için, yasal olarak belli işaretler taşımak zorundaydı; her üretici, kendi ürettiği patlayıcıya sadece kendisine has kimyasal içerikler koyardı. Patlayıcının izleri incelendiğinde hangi işaretlerin kullanıldığı ve dolayısıyla hangi firma tarafından üretildiği ortaya çıkacaktı. Firma buna karşılık satıldığı kişilerle ilgili kayıt tutmak, alıcılar da patlayıcının nerede saklandığı ya da kullanıldığı ile ilgili olarak detaylı dosyalar tutmak zorundaydı.

Bu C4 patlayıcıyı Hayalet'e kimin sattığını bulabilirlerse, belki ondan, yılan kafanın New York'taki diğer gizli evlerinin yerini öğrenebilirlerdi.

Cooper bulguları Quantico'ya göndermişti bile. "Birkaç saat içinde bir cevap alırız."

"Coe nerede?" diye sordu Sachs, evin içine bakınarak.

"Göçmen Bürosu'nda," dedi Rhyme. Sonra ekledi; "Onun adını anarak olayı berbat etme. Umalım da orada kalsın."

O sırada Eddie Deng geldi. "Sen arar aramaz geldim, Lincoln." "Mükemmel, Eddie. Okuma gözlüklerini tak hemen. Bizim için bir tercüme yapacaksın. Amelia, Hayalet'in spor ceketinde bir mektup buldu."

"Anlamadım," dedi Deng. "Nerede dedin?"

"Suyun otuz metre altında. Ama bu da başka bir hikâye."

Deng'in gözleri iyiydi -okuma gözlüğüne ihtiyacı yoktu- ama Mel Co-oper, mektubu okuyabilmesi için dedektifin gözlerine bir kızılötesi gözlüğü yerleştirdi; yazılar deniz suyu yüzünden solmuştu ve

zorlukla okunuyordu.

Deng mektubun üzerine eğildi ve dikkatle inceledi.

"Okumak çok zor," diye mırıldandı Deng, gözlerini kısarak. "Pekâlâ... Hayalet'e yazılmış. Yazan adamın adı Ling Shui-bian. Uçuşun Fuzhou'dan ne zaman başlayacağını, St. Petersburg dışındaki Nagorev askerî üssünün neresinde ve ne zaman beklendiği yazıyor. Sonra parayı Hong Kong'daki bir hesaba yatırdığını söylüyor; banka adı veya hesap numarası yok. Sonra uçuş ücretini açıklıyor. Paranın bir kısmının ilişkide olduğunu da ekliyor; dolar olarak. Sonunda da kurbanların bir listesi var; Ejder'deki yolcular."

"Hepsi bu mu?"

"Korkarım öyle." "Çin'deki adamlarımız bu adamı, Ling'i kontrol etsin," dedi Rhyme, Sellitto'ya. Sonra Mel Cooper'a döndü. "Kâğıtta herhangi bir iz var mı?"

"Beklediğin gibi," dedi adam. "Tuzlu su, deniz yaşamına ait kalıntılar, kirlenme, bitki partikülleri, motor yağı ve mazot."

"Orada ne kadar para vardı, Sachs?" diye sordu Rhyme.

"Çok. Belki bin tane. Ama çevrelerinde yüzerken bunu söylemek zor." Sachs'ın topladığı banknotların hepsi yüz dolarlıktı.

"Sahte mi?" diye sordu Rhyme.

Cooper içlerinden birini inceledi. "Hayır."

Sachs'ın bulduğu yuanlar da solmuştu ve hepsi kötü durumdaydı. "Bu büyüklükte yaklaşık otuz paket var," dedi Sachs. Eddie Deng bu paketteki miktarı hesapladı. "Otuz paket, bugünkü kuru düşünürsek," diye tahmin etti genç dedektif, "yaklaşık yirmi bin dolara denk gelir." "Ayrıca bir Uzi ve Beretta buldum," diye devam etti Sachs, "ama Uzi'nin seri numarası silinmişti ve Beretta'yı da gemide düşürdüm." "Hayalet'i tanıdığımız kadarıyla," dedi Rhyme, "seri numarası olsa bile, bir silahtan Hayalet'i izlemek mümkün olmayacaktır."

"Thom! Kâtipliğine ihtiyacımız var. Thom!"

Kriminolog koridora doğru baktı.

Thom aceleyle yanlarına geldi. Patlayıcı, mektup, tabancalar ve sunduğu bilgiler hakkında Rhyme'in dikte ettiklerini beyaz tahtaya yazdı. Cep telefonlarından biri çalınca -bugünlerde artık doğal karşılanan bir durum- hangisinin çaldığını anlamak için herkes kendi cep telefonunu kontrol etti. Kazanan Sachs idi; hemen cihazı kemerinden çıkarıp cevap verdi.

"Alo?"

"Amelia?"

John Sung'ın sesini hemen tanıdı. Zihni hemen önceki gecedeki bir anıya kaydıldı.

"John."

"Nasılsın?"

Cehennem gibi bir yüzme deneyimi yaşadım, diye düşündü, ama onun dışında sorun yok. "İyiyim," dedi Sachs. "Şu anda biraz meşgulüm." "Elbette," dedi doktor. Ne ses ama! diye düşündü Sachs. Tam yatak odasına uygun. "Sam Chang ve ailesiyle ilgili herhangi bir ilerleme kaydedebildiniz mi?"

"Henüz değil. Şu anda o konu üzerinde çalışıyoruz."

"Daha sonra bana uğramaya fırsatın olur mu diye soracaktım." "Sanırım olabilir. Ama seni biraz sonra arayabilir miyim, John? Şu anda Lincoln'ün evindeyim ve durum biraz karışık."

"Elbette. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hayır, hayır. Aradığına sevindim. Görüşürüz."

Telefonu kapattı ve delil tablosuna döndü. Ama başını kaldırdığında Lon Sellitto'nun gözlerindeki alevli bakışı gördü.

"Dedektif," dedi Sachs. "Sizinle bir saniye dışarıda konuşabilir miyim?"

Sellitto keyifsiz bir tavırla itiraz etti. "Şimdi bunun..."

"Hemen," dedi Sachs.

Rhyme bir an ikisine birden baktı, ama sonra aralarındaki ilginç meseleye dikkatini vermektense tekrar delil tablosuna döndü.

Sachs koridora çıktığında, Sellitto da topuklarını yere vura vura onu izledi. Thom bir terslik olduğunu anlamıştı. "Neler olu..." Ama Sachs kapıyı öfkeyle çarpıp kapatınca yardımcının cümlesi havada kaldı. Sachs'ın gösterdiği yere doğru devam ettiler -evin arka tarafı- ve mutfığa girdiler.

Ellerini dar kalçalarına koyarak adama döndü. "Son iki gün boyunca neden özel hayatıma karışıp duruyorsun, dedektif?"

İriyarı adam kemerini göbeğinin üzerine çekti. "Sen delisin. Bu senin uydurman."

"Haydi oradan. Bir şey söylemek istiyorsan, bunu yüzüme söyle. Bu kadarını hak ediyorum."

"Hak etmek mi?" dedi adam, sinsi bir ses tonuyla.

"Nedir bütün bunlar?" diye sordu Sachs.

Adam, Thom'un tezgâhın üzerine bıraktığı domateslere ve bir yığın fesleğene bakarken bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra nihayet Sellitto cevap verdi: "Dün gece nerede olduğunu biliyorum."

"Eee?" dedi Sachs.

"Sung'ın dairesini koruyan bebek bakıcısı buradan çıktıktan sonra senin oraya gittiğini ve saat 01.45'e kadar da orada kaldığını söyledi." "Özel hayatım sadece beni ilgilendirir," dedi Sachs soğuk bir tavırla. İriyarı polis etrafına bakındı ve sonra öfkeli bir sesle konuştu. "Ama artık sadece seni ilgilendirmiyor, Amelia. Bu onu da ilgilendiriyor." Sachs kaşlarını çattı. "Kimi? O kim?"

"Rhyme. Kim olduğunu sanıyorsun?"

"Neden söz ediyorsun sen?"

"O sert ve güçlü bir adam. Tanıdığım herkesten daha güçlü. Ama onu bir anda tuzla buz

edebilecek tek şey sensin; eğer şu anda yöneldiğin yönde ilerlemeye devam edersen."

"Yönelmek mi?" dedi Sachs şaşkınlıkla.

"Bak, sen onu o zamanlar tanı mıydun; âşık olduğu kadın, Clare. O öldüğünde üstesinden gelmesi çok uzun zaman aldı. İşe geldi, görevini yaptı ama gözlerindeki ışığın geri dönmesi için bir yıl geçmesi gerekti. Ve karısı... Elbette kavga ettiler; hem de ağır siklet. Dünyadaki en iyi evliliklerden biri değildi ama kazadan sonra, artık yürümeyeceğini anlayıp boşandıklarında, her şey onun için çok zor oldu; çok."

"Neden söz ettiğini hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Öyle mi? Bence gayet açık. Sen onun hayatının merkezinde sin. Se-ninleyken bütün savunma duvarlarını indiriyor. Onu kıracaksın. Ama ben bunun olmasına izin vermeyeceğim." Sesini biraz daha alçalttı. "Düşün; bu adamla görüşmeye devam edersen, bu Rhyme'ı öldürür. Bu... Sen neye gülüyorsun be?"

"Sen benden ve John Sung'dan mı söz ediyorsun?"

"Evet, gizli gizli görüştüğün adamdan."

Sachs elleriyle yüzünü örttü ve bütün vücudunu titreten kahkahalara boğuldu. "Ah, Lon..." Sonra çabucak arkasını dönüp dedektiften uzaklaştı, çünkü bir an sonra -bunun olacağını aniden anlamıştı- kahkahalar yerini gözyaşlarına bıraktı.

"Sizinle konuşmam gereken bir şey var. " "Kötü bir haber verecek gibisiniz, doktor. " "Şu köşede oturalım mı? "

"Tanrım," dedi Sellitto, ona doğru yürüyerek. Sonra durdu ve şaşkın bir şekilde kadına baktı. "Amelia, neler..."

Sachs bir elini kaldırdı ve başka tarafa döndü.

"Neler oluyor?"

Sonunda Sachs kendini topladı, yüzünü sildi ve dedektife döndü. "Düşündüğün gibi değil, Lon."

Sellitto tekrar kemerini düzeltti. "Anlat."

"Rhyme ile çocuk yapmak konusunda konuştuğumuzu biliyorsun." "Evet."

Acı acı güldü. "İşe yaramadı. Çok uğraştık ama bir türlü hamile kalamadım. Lincoln'de bir sorun olduğundan şüpheleniyordum. Bu yüzden birlikte gidip ikimiz de kontrolden geçtik."

Bekleme odasındaki o günü düşündü.

"Merhaba, bayan Sachs, işte buradasınız. " "Merhaba, doktor." "Lincoln Rhyme 'ın doktoruyla birlikteydim. " "Evet?"

"Sizinle konuşmam gereken bir şey var. " "Kötü bir haber verecek gibisiniz, doktor. " "Şu köşede oturalım mı?" "Burası iyi. Söyleyin. Açıkça."

"Şey, Lincoln'ün doktoru bana üreme testlerinin normal seviyelerde çıktığını söyledi. Onun durumunda biri için normal sayılacak bir şey, sperm sayısında hafif bir düşüklük var. Ama

bugünlerde hamilelik konusunda pek büyük bir sorun değil bu. Korkarım, sizin daha ciddi bir sorunuz var. "Benim mi?"

Yanındaki tezgâha bakarak, doktorla yaptığı konuşmayı Sellitto'ya anlatıyordu. "Endometriosis denen bir rahatsızlığım var. Hep sorunum olmuştu, ama doktorun açıkladığı kadar kötü olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Tedavisi var mı?"

Sachs başını salladı. "Hayır. Ameliyat edebilirler. Hormon tedavisi uygulayabilirler. Ama üremeye hiçbir yararı olmaz."

"Tanrım, üzgünüm, Amelia."

Sachs tekrar yüzünü sildi ve hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Böbrekte kuruluk ve sıcaklık."

"Efendim?"

Sachs güldü. "John Sung ile yaptığım şey buydu. Böbrekte kuruluk ve sıcaklık; Çin tıbbına göre üreme sorunun kaynağı bunlar. Dün gece beni muayene etti ve akupunktur masajı yaptı. Ayrıca yardımcı olacağına inandığı bitkisel ilaçlar verdi. Beni de bu yüzden aradı zaten. Burada bekle." Sachs antreye geçti, çantasını karıştırdı ve önceki gece Sung'ı gördüğünde kendisine verdiği bir şeyi getirdi. Kitabı dedektife uzattı. Başlığı ilginçti; Üremeye Yardımcı Olacak Bitkisel Tedavi ve Masaj Yöntemleri.

"Birçok Batılı doktor, aynı sorunu yaşayan kadınlara Çin tedavisini öneriyormuş. Dün gece Lincoln'ü yukarı götürdüğümde bu konuyu konuştuk. Bunun gülünç olduğunu ama son zamanlarda bu konuda ne kadar üzgün olduğumu fark ettiğini söyledi. Haklı; dikkatimin dağıldığını söylüyordu. Olay yerlerini incelemek bile beni rahatsız ediyor. Bu yüzden, doktorun benim için neler yapabileceğini görmeye karar verdik." Kısa bir süre sessizleşti. Sonra tekrar konuşmaya başladı. "Etrafımda çok fazla ölüm var, Lon... babam, eski erkek arkadaşım Nick ile olan ilişkim; hapse girdikten bir süre sonra orada öldü. İncelediğim

onca olay yeri. Lincoln'la benim çevremizde biraz hayat olmasını istiyordum. İçimdeki huzursuzluğu düzeltmeyi öyle çok istiyordum ki." Ne olursa olsun, önce kendini kollamalısın. Kendi bütünlüğüne kavuşmamışsan, başkasına destek olamazsın.

Sung'ın tedavisinin bunu başarmasını umuyordu; kendisini bütünlüğüne kavuşturmasını.

"Bilmiyordum," dedi Sellitto ellerini havaya kaldırarak. "Bu konuda gerçekten sır küpüydün."

"Çünkü bu Lincoln ve benden başkasını ilgilendirmez," dedi Sachs öfkeyle. Başıyla Rhyme'ın odasını işaret etti. "Birbirimiz için ne anlam taşıdığımızı bilmiyor musun? Böyle bir şey yapabileceğimi nasıl düşündün?"

Dedektif onunla göz göze gelmeye cesaret edemedi. "Betty'nin terk edişi ve diğer her şey... başıma gelenleri düşünüyordum." İri-yarı polisin evliliği birkaç yıl önce bitmişti. Sellitto'nun boşanmasıyla ilgili detayları kimse bilmiyordu, ama bir polisle evli olmanın çok zor olduğu ve birçok eşin daha kolay bir alternatif arayışına girdiği, herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Sachs, Betty' nin gizli bir ilişkisi olduğunu düşündü. "Üzgünüm dedektif. Daha iyi düşünmeliydim." Elini uzattı ve Sachs gönülsüzce sıktı.

"Bu işe yarayacak mı?" diye sordu Sellitto, başıyla kitabı işaret ederek.

"Bilmiyorum," dedi Sachs. Sonra umutla gülümsedi. "Belki."

"İşe dönelim mi?"

"Tabii." Sachs son kez gözlerini sildi ve birlikte Rhyme'ın yanına döndüler.

HAYALETÖLÜM

Easton, Long Island, Olay Yeri

- İki göçmen sahilde sırtlarından vurularak öldürüldüler.
- Bir göçmen yaralandı; Dr. John Sung.
- "Bangshou" (yardımcı) gemideydi; kimliği bilinmiyor.
- Yardımcının, Ejder' in battığı yerde bulunan boğulmuş ceset olduğu teşhis edildi.
- On göçmen kaçtı; yedi yetişkin (biri yaşlıca, erkek; biri yaralı, kadın), iki çocuk, bir bebek.

Kilisenin minibüsünü çaldılar.

- Kan örnekleri inceleme için laboratuvara gönderildi
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Sahilde Hayalet'i bekleyen araç onu almadan gitti. Hayalet'in araca bir el ateş ettiği sanılıyor. Aracın marka ve model bilgileri için lastik izlerine ve dingil açıklığına dayanarak talepte bulunuldu.

- Araç bir BMW X5.
- Sürücü; Jerry Tang.
- Göçmenleri almak için gelen herhangi bir aracın izine rastlanmadı.
- Muhtemelen Hayalet'e ait olan cep telefonu analiz için FBI'a gönderildi.
- İzlenemez uydu telefonu. Kullanmak için Çin hükümetinin telefon sistemine giriyor.
- Hayalet'in silahı 7.62 mm'lik tabanca. Özel mermiler.
- Çin yapımı Model 51 otomatik tabanca.
- Hayalet'in rüşvet yedirdiği hükümet çalışanları olduğu rapor edildi.

• Hayalet kaçmak için bir kırmızı Honda sedan çaldı. Aracın bulunması için devriyelere haber verildi.

- Aracın izi bulunamadı.
- Suda üç ceset bulundu; biri boğulmuş, ikisi vurulmuş. Fotoğraflar ve deliller Rhyme'a ve Çin polisine gönderildi.
- Boğulmuş kişi Victor Au, Hayalet'in yardımcısı olarak tanımlandı.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.
- Herhangi bir kayda uymuyor, ama Sam Chang'in parmaklarında sıra dışı izler var. (yara, ip

yanığı?)

• Göçmenlerin Profilleri: Sam Chang, Wu Qichen ve aileleri; John Sung; boğulan kadının bebeği; tanımlanmayan bir erkek ve bir kadın (sahilde öldürüldüler).

Çalıntı Minibüs, Çin Mahallesi

- Göçmenler tarafından 'Home Store' logosuyla kamufle edildi.
- Kanın sıçrama şekli, yaralı kadının elinden, kolundan ya da omzundan yaralı olduğunu gösteriyor.
- Kan örnekleri incelenmek üzere laboratuvara gönderildi.
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.
- Uyan yok.

Jerry Tang Cinayeti Olay Yeri

- Dört adam kapıyı kırarak içeri girdiler, ona işkence yaptılar ve vurarak öldürdüler.
- İki mermi kovam; Model 51 ile tutuyor. Tang iki kez kafasından vurulmuş.
- Aşırı barbarlık.
- Bazı parmak izleri.
- Tang'ınkiler dışında tutan yok.
- Üç saldırganın ayak 235 ölçüleri Hayalet'inkinden küçük; muhtemelen daha ufak yapıllılar.
- İpuçları, Hayalet'in saklandığı yerin muhtemelen Battery Park civarında olduğunu gösteriyor.
- Şüpheli saldırganlar Çinli etnik azınlık gruplardan. Şu anda nereli ve nerede oldukları araştırılıyor.

• Queens Türkistan Topluluğu İslam Merkezi'nden kiralanan Uygurlar.

• Cep telefonu aramaları 805 Patrick Henry Caddesi 'ni işaret ediyor. Kanal Caddesi Saldırısı

Olay Yeri

- Elde edilen deliller, Hayalet'in evinin Battery Park civarında olduğunu işaret ediyor.
- Çalıntı Chevrolet Blazer, tzi bulunamadı.
- İzlere uyan yok.

• Hayalet'in evinin halısı: Arnold firmasının Lustre-Rite modeli, son altı ay içinde döşenmiş; bilgi almak için hah firmaları araştırılıyor.

• Döşenen yerler belirlendi: Battery Park yakınında 32.

• Taze tomurcuklar bulundu.

• Hayalet'in suç ortağının cesedi: Batı ya da Kuzeybatı Çin'deki etnik azınlıklardan. Parmak izine

uyan yok. Silahı Walther PPK.

- Kayıp göçmenlerle ilgili detaylar:

- Chang ailesi: Sam, Mei-Mei, William ve Ronald; Sam'in babası Chang Jiechi ve bebek Po-Yee. Sam'in ayarlanmış bir işi var, ama işvereni ve işin yeri bilinmiyor. Mavi bir minibüs kullanıyor; plakası ve markası yok. Chang' lerin evi Queens'te.

- Wu'lar: Qichen, Yong-Ping, Chin-Mei ve Lang.

Hayalet'in Gizli Evi Olay Yeri

- Chang Jiechi'nin parmak izleri ve fotoğrafları, babanın -ve oğlu Sam'in-kaligraf olduklarını gösteriyor. Sam Chang matbaada ya da tabelacıda çalışıyor olabilir. Queens'teki dükkânlar ve şirketler aranıyor.

- Cesedin ayakkabılarından biyosolit, gübre üretim tesislerinden birinin yakınlarındaki bir mahallede oturduklarını gösteriyor.

- Hayalet evini düzenlemek için feng shui uzmanı kullanıyor.

Fuzhou Ejderi Olay Yeri

- Hayalet, gemiyi batırmak için yeni bir C4 patlayıcı kullandı. Kimyasal işaretlerden üreticisi aranıyor.

- Hayalet'in kamarasında yeni dolar banknotlar bulundu. Kamarada yaklaşık 20,000\$ değerinde kullanılmış Çin yuanı bulundu. •Kurbanların listesi, uçuş detayları ve banka hesabı bilgisi. Çin'den gönderen kişi aranıyor.

- Kaptan canlı bulundu ama bilinci yerinde değil. Beretta 9 mm. Uzi. İzlenmesi mümkün değil

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

"Fred," dedi Rhyme, Dellray odaya girerken; bu kez üzerinde, Rhyme'in o ana dek gördüğü en turuncu gömlek vardı.

"Hey," dedi Sachs, ajana. "Öyle gömlekler giymene izin veriyorlar mı? Söylesene, o gerçek bir renk mi?"

"Bizi çok korkuttun," dedi Rhyme.

"Bi' de kışımı o çubukların üstüne yerleştirirken benim kendimin ne hissetti'imi düşünsenize." Odaya bakındı. "Dan nerede?"

"Dan mi?" diye sordu Rhyme.

"SSA?"

Boş yüz ifadelerine bakarak Dellray açıkladı; "Benim yerimi al'cak olan ajan. Dan Wong. San Fransisco ofisimizden. Yerime baktı'ı için ona teşekkür edice'em."

Rhyme ve Sachs birbirlerine baktılar. "Kimse senin yerini almadı," dedi Rhyme. "Biz de hâlâ onu

bekliyorduk."

"Hâlâ bekliyo' musunuz?" diye fısıldadı Dellray, duyduklarına inanamayarak. "Dün gece Dan ile kendim konuştum. İhti'acınız olan adam o. Bi' sürü insan kaçakçılı'ı davasıyla u'raştı. Yılankafalar ve Çin kültürü'akkmda uzmandır. Sizi arı'cak ve bu sabah bir askerî jet uça'yla gel'cekti."

"Bilgimiz yok."

Dellray'in şaşkınlığı yerini öfkeye bıraktı. "Peki ya SPEC-TAC?" diye sordu şüpheyle. "Onlar bur'da, di'il mi?"

"Hayır," dedi Sachs.

Silah çekermiş gibi cep telefonunu hızla kemerinden kaptı. Bir hızlı arama tuşuna bastı ve bağlantı kuruldu. "Ben Dellray... Onu... Um'rumda di'il. Onu hemen istiyorum... Dedi'imi duymadın gal' ba; Onu. Hemen. İstiyorum. Hemen..." Tikinti yansıtan bir iç çekti. "Pekâlâ, beni arasın. Bi' dak'ka; bu 'rada, Dan Wong hangi ce'ennemde?" Uzun bir süre dinledi ve sonra hoşça kal bile demeden telefonu kapadı.

"Dan acil bi' iş için Hawaii'ye gitmiş. Emir Washington'dan geldi'i için bizim bur'daki oyuncak davamızdan daha önemli. Birinin beni -ya da sizi- araması gerekirdi ama herkes topu birbirine atıyo'."

"Peki ya SPEC-TAC?"

"SAC beni tekrar ar'cak. Ama şimdiye kadar gelmedilerse, lanet olasıca bi' ş'i' oldu demektir."

"Bugün toplantının gündemindeki konulardan biri olduğunu söylediler bize," dedi Rhyme.

"Bu şekilde konuşmalarından nefret ediyorum," dedi Dellray öfkeyle. "Ofise geri döndü'ümde bu konuyla kendim ilgilenice'em. Bunun için bi' ba'ane olamaz."

"Teşekkürler, Fred. Yardıma ihtiyacımız var. Sam Chang'in çalıştığı matbaayı ya da tabelacı dükkânını bulabilmek için Beşinci Bölge polislerinin yarısı işe koyuldu. Ama şu âna kadar bir şey bulamadık."

"Bu iyi di'il."

"Bombayla ilgili soruşturmada hangi aşamadasınız?" diye sordu Sellitto.

"Bur'ya gelmemin di'er bi' nedeni de o. Bi' adım bile gidemedik. Adamlarım Brighton Sahili'ni tarıyo'lar ama henüz bi' ş'i' bulamadılar. Tek. Bi'. Şi'. Bile. Üstelik or'da bi' sürü serseriye sorguladım." "Bombanın Rus malı olduğundan emin misin?"

"Ne zaman bi' şeyden olabiliriz ki?"

Bu oldukça isabetli bir yorumdu. Rhyme adamın elindeki kâğıt torbayı başıyla işaret etti. "Elindeki ne?"

Torbadan, naylon poşet içinde parlak sarı renkli bir patlayıcı sopa çıkardı ve odanın karşı tarafındaki Sachs'a fırlattı.

Sachs patlayıcıyı tek elle yakaladı. "Aman Tanrım, Fred," dedi.

"Sad'ce dinamit. E'er bi' detonatör olmazsa patlamaz. Hey, Aye-melia, büronun beysbol takımında oynamak ister misin? Çok i'i bi' kurtarıştı."

Sachs elindeki dinamiti inceledi.

"Sürtünme izleri?" diye sordu Sellitto.

"Ta'men temiz. Hiç iz yok."

Sachs, Rhyme'ın görmesi için dinamiti kaldırdı; yan tarafındaki rakamlar Rhyme'ın dikkatini çekti.

"Seri numarasından ne çıktı?" diye sordu Dellray'e.

"Hiç bi' şî'. Bizimkiler izlenemi'cek kadar eski oldu'unu söylediler. Bi' çıkmaz daha."

"Birinin çıkmazı, başka birinin kapısı olabilir," dedi Rhyme, şimdi uydurduğu bu sözü Sonny Li'ye de söylemeye karar vererek. "İşaretleri kontrol ettiler mi?"

"Yok. İşaretler için de çok eski oldu'unu söylediler."

"Muhtemelen öyledir. Ama ben yine de kontrol etmek istiyorum." Mel Cooper'a seslendi.

"ASAP'a gönder. Analiz edilmesini istiyorum." Kromatografi -dinamiti test etmek için analitik yöntem tercihi-genellikle örneklerin yakılmasını gerektirirdi. Ama Rhyme'ın evinin salonunda bir bomba patlatmak ya da yangın çıkarmak gibi bir niyeti yoktu. NYPD'nin bu işler için özel olarak hazırlanmış bir birimi vardı. Mel Cooper merkezdeki teknisyenlerinden birini aradı ve test için gerekli düzenlemeleri yaptı; sonra dinamiti tekrar Dellray'e verdi ve nereye bırakması gerektiğini açıkladı.

"Elimizden geleni yapacağız, Fred."

Cooper, Dellray'in kendisine verdiği ikinci torbaya baktı. İçinde bir Duracell pil, teller ve bir anahtar vardı. "Hepsi isimsiz, işe yarar bir şey yok. Bombalar için hazırladıkları detonatör bu olmalı."

Bunun üzerine üçüncü bir torba ortaya çıktı. Cooper ve Rhyme, yanmış bir metal parçasından arta kalanları incelediler. "Rus, askerî sınıf," dedi Rhyme.

Bir detonatör, temelde bir kapaktı; genellikle içinde patlayıcı ve teller olur, elektrik akımı geçerken ısınır, öncelikle ön patlayıcıyı harekete geçirir, o da ana patlayıcıyı devreye sokardı.

Ellerindeki örnek sadece, Dellray düzeneğin üzerine oturduğunda bombanın harekete geçen kısmıydı. Cooper elindeki örneği mikroskobun altına yerleştirdi. "Fazla bir şey yok. Sadece Rus alfabesinden A ve R. Bir ve üç rakamları da okunuyor ama hepsi bu." "Kimsenin veri tabanında bununicaydı yok mu?"

"Hayır. Herkesi kontrol ettik; NYPD, ATF, DEA ve Adalet Bakanlığı."

"Pekâlâ, bakalım laboratuvar neler söyleyecek."

"Sana borçluyum, Lincoln."

"Eğer sizin dükkândan birilerini HAYALETÖLÜM davasına aktarabilirsen, borcunu ödemiş olursun, Fred."

Sonny Li, kırmızılı kadının kendisine verdiği adresi -Bay Wang'a aitti-çay dükkânından dört blok

ötede buldu.

Ön taraftaki dükkân, sahibinin ne iş yaptığını belli etmiyordu, ama tozlu ön vitrinde kırmızı bir ampulle aydınlatılmış ve uzun süre önce yanıp bitmiş birkaç tütsüyle çevrili bir sunak vardı. Çince yazılmış soluk yazılar GELECEK SÖYLENİR, GERÇEKLER BULUNUR, ŞANS GETİRİLİR' diyordu.

İçeride, bir masanın arkasında oturan genç bir kadın başını kaldırıp Li'ye baktı. Önündeki masanın üzerinde bir abaküs ve bir lap-top vardı. Ofis pek gösterişli sayılmazdı ama kadının bileğindeki elmas Rolex saat, işlerinin iyi gittiğini gösteriyordu. Kadın

Li'ye evini ya da ofisini düzenlemek için babasını kiralamak isteyip istemediğini sordu.

"Babanızın düzenlediğine inandığım bir daireyi görmek istiyordum. Bana onun çalışması olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Kimin dairesi?"

"Ne yazık ki şimdi Çin' e dönmüş olan bir arkadaşımın tanıdığı; adını bilmiyorum. Ama adresi biliyorum."

"Adres nedir?"

"Sekiz-sıfır-beş Patrick Henry Caddesi."

"Hayır, hayır," dedi kadın. "Babam orada çalışmaz. Şehirde yaptığı herhangi bir çalışma yok. Sadece şehir dışındakiler için çalışır."

"Ama ofisiniz burada."

"Çünkü insanlar burada olmamızı istiyor. Müşterilerimizin hepsi Yukan Doğu ya da Yukarı Batı tarafındadır. Ve onların da sadece bir kısmı Çinli'dir."

"Çin Mahallesi'nde oturmuyor musunuz?"

Kadın güldü. "Greenwich, Connecticut'ta oturuyoruz. Orayı biliyor musunuz?" "Hayır," dedi Li, hayal kırıklığına uğrayarak. "Peki, bu sözünü ettiğim daireyi kimin düzenlemiş olabileceğini söylemeniz mümkün mü? Çok güzel düzenlenmişti."

"Şu arkadaşınız, zengin mi?"

"Evet, çok zengin."

"O zaman Bay Zhou olduğunu söyleyebilirim. Şehirde birçok zengin evi o düzenlemiştir. İşte adresi ve adı. Bir bakkal ve bitkisel ilaç dükkânının arka tarafında ofisi var. Buradan beş blok ötede." Adamın adını ve adresini bir kâğıt parçasına yazdı ve yerini tarif etti.

Li kadına teşekkür etti ve onu bilgisayarıyla baş başa bıraktı.

Dışarıda, Sonny Li hızlı gelen bir taksinin yaklaşmasını bekledi sonra, üç metre kala arabanın önüne atladı. Sürücü ortaparmağını kaldırarak küfür etti.

Li güldü. Şeytanın kuyruğunu çok yakından kesmiş ve onu güçsüz bırakmıştı. Şimdi, bu şansla kutsanmış olarak, Hayalet'i bulabilirdi. Elindeki kâğıt parçasına bir kez daha baktı ve Şanslı Umut

Dükkânı'na doğru yürümeye başladı.

Hayalet, belindeki yeni, 45 kalibrelik Glock 36'sını gizlemek için giydiği rüzgârlığıyla Mulberry Caddesi'nde yürüyor, köşeden aldığı hindistancevizine batırılmış pipetten meyvenin sütünü içiyordu.

NYPD'nin Wu ailesini gizlediği Murray Hill'deki evi gözlemesi için Yusuf'un tuttuğu Uygur'dan daha yeni haber gelmişti. Ama güvenlik, beklediklerinden daha iyiydi ve muhafızlar onu fark etmişlerdi. Neredeyse yakalanıyordu ama Türk yine de kaçmayı başarmıştı. Polis hiç şüphesiz ailenin yerini şimdiye dek değiştirmiş olmalıydı. Ama bu küçük bir engeldi ve nerede olduklarını mutlaka öğrenirdi.

Heykeller, sunaklar ve tütsüler satan bir dükkânın önünden geçiyordu. Vitrinde koruyucusu okçu tanrı Yi'nin bir resmi vardı. Hayalet başını hafifçe eğdi ve yürümeye devam etti.

Yürürken kendine ruhlara inanıp inanmadığını sordu.

Ejderhaların tepelerde yaşadığına inanıyor muydu?

Böyle olduğundan şüpheliydi. Denizcilerin tanrıçası Tian Hou, azgın dalgalara parmağını sallayıp denizi sakinleştirebilirdi ama bunu sadece efsanelerde yapardı. Gerçekte ise Fuzhou Ejderi'nde kapana kısılan domuzları kurtarmamıştı.

Merhamet tanrıçası Guan Yin'e yıllar önce ettiği kendi duaları da cevapsız kalmıştı; lanet olasınca öğrencinin anne-babasını ve ağabeyini döverek öldüren elini durdurmamıştı.

Öte yandan, Hayalet chi'ye kesinlikle inanıyordu; herkesin bedeninde akan yaşam enerjisi. Bu enerjiyi binlerce kez hissetmişti. Kendisiyle düzdüğü kadın arasında bir alışveriş olarak hissetmişti; bir düşmanını öldürdüğü anda zaferin gücü olarak hissetmişti; bir odaya girmek ya da bir işadamlıyla görüşmek konusunda bir uyarı olarak hissetmişti. Hastalandığında ya da yaralandığında, chi enerjisinin zayıfladığını hissetmişti.

İyi chi ve kötü chi.

Bunun anlamı, iyi gücü kontrol edebilmek, kötü gücü saptırmak veya tıkamak demektir.

Bir sokaktan diğerine, sonra bir başkasına döndü. Kalabalık bir caddeyi geçti ve sonra arnavutkaldırımlı loş bir sokağa girdi.

Sonunda gideceği yere ulaştı. Hindistancevizindeki sütü bitirdi ve kabuğu bir çöp tenekesine fırlattı. Sonra ellerini özenle bir mendile sildi ve kapıdan girip

feng shui uzmanına el salladı; Şanslı Umut Dükkânı'nın arka tarafındaki masasında oturan Bay Zhou'ya.

Sonny Li bir sigara daha yaktı ve The Bowery denen caddede yürümeye devam etti.

Li yılankafaları tanır, paraları ve son derece güçlü bir hayatta kalma dürtüleri olduğunu bilirdi. Hayalet'in yakınlarda başka gizli evleri vardı ve feng shui kişisel bir konu olduğundan, eğer Zhou'nun Patrick Henry Caddesi'nde çıkardığı işten memnun kalmışsa, Hayalet diğer mekânlarının düzenlemelerini de ona yaptırmış olmalıydı.

Kendini iyi hissediyordu. İyi kehanetler, iyi güç.

Loaban ile birlikte dedektiflerin tanrısı Guan Di'ye adaklarını sunmuşlardı.

Şeytanların kuyruklarını kesmişti.

Üstelik cebinde Alman yapımı dolu bir otomatik tabanca vardı.

Bu feng shui ustası, dünyanın en tehlikeli yılankafalarından biri için çalıştığını biliyorsa, kendisiyle konuşmaya yanaşmayabilirdi. Ama Sonny Li bunu sağlamaya kararlıydı.

Hâkim Dee -eski Çin'de hayali bir dedektif, savcı ve hâkim-soruşturmaları Loaban'dan oldukça farklı bir şekilde yürütürdü. Teknikler bugün modern Çin'de kullanılanlara benzerdi. Asıl önemli olan nokta fiziksel deliller değil, tanıkların ve sanıkların sorgulanmasıydı. Bu tür soruşturmalarda anahtar, Çin'deki birçok konuda olduğu gibi sabır, sabır, sabırdı. Son derece zeki -ve kararlı-olan Hâkim Dee bile, açıklamasında ya da hikâyesinde bir açık bulana kadar tanıdığı defalarca sorguya çekerdi. Sonra şüpheli, suçla ilgili bütün önemli detayları açıklayana kadar hikâyesini parçalayıp dururdu; bu bir jüri oylaması değildi, arkasından aynı derecede önem taşıyan bir pişmanlık yemininin geldiği bir itiraftı. Bir itirafı ortaya çıkaracak her şey yapılabilirdi; hatta işkence bile (ancak, Hâkim Dee'nin yaşadığı zamanlarda bir şüpheliye işkence yapılır ve sonrasında kişinin masum olduğu ortaya çıkarsa, bu durumda yargıcın kendisi işkence görür ve öldürülürdü).

Sonny Li, adını müthiş bir Amerikalı gangsterden, Baba filmindeki Vito Corleone'nin oğlu Sonny Corleone'den almıştı. Halk Cumhuriyeti Polis Teşkilatı'nın Birinci Şube'sinde kıdemli bir dedektif, dünya çapında bir gezgin ve Loaban'ın, yani Lincoln Rhyme'ın arkadaşıydı. Ne gerekirse gereksin, Li Hayalet'in diğer adreslerini feng shui uzmanından kesinlikle alacaktı.

Kalabalığın içinde yürümeye devam ederken önünde kıpırdaşan mavi yengeçlerle dolu sepetlerin, balık ve buzla dolu kovaların bulunduğu balıkçı dükkânlarının yanından geçti; bazıları kesilerek yarılmıştı ve minik siyah kalpleri hâlâ atıyordu.

Küçük bir yer olan ama satılık mallarla doldurulmuş Şanslı Umut Dükkânı'na geldi. Kurutulmuş ginseng kökleriyle dolu kavanozlar, kurutulmuş mürekkepbalığı paketleri, çocuklar için Hello Kitty oyuncakları ve şekerleri, noodle ve baharatlar, tozlu pirinç paketleri, kovalarca karpuz çekirdeği, karaciğer ve böbrek için özel çaylar, kurutulmuş kurbağa, ıstırdye sosu, lotus, jöle ve sakızlar, dondurulmuş çay çöreği ve işkembe paketleri.

Arka tarafta bir masanın arkasında, ağzında sigarası ve elinde Çince gazetesiyile oturan bir adam buldu. Sonny Li'nin de beklediği gibi, ofis mükemmel biçimde tasarlanmıştı; kötü enerjiyi hapsedmek için dışbükey aynalar, şeffaf yeşim taşından yapılmış büyük bir ejderha (ahşap veya seramikten daha iyiydi) ve -başarılı bir iş için kesinlikle önemli-kuzey duvarının karşısına konmuş küçük bir akvaryum. İçinde siyah bir balık yüzüyordu.

"Zhou siz misiniz?"

"Evet, öyle." "Sizinle tanışmaktan onur duydum efendim," dedi Li. "Bir arkadaşımın 805 Patrick Henry Caddesi'ndeki evini gördüm. Sanırım orayı siz düzenlemiştiniz."

Zhou'nun gözleri hafifçe kısıldı. "Bir arkadaş," dedi başını öne eğerek. "Evet efendim. Onunla bağlantı kurmam gerekiyor ve ne yazık ki artık o dairede oturmuyor. Nerede olabileceğini bana söylersiniz diye düşünmüştüm. Adı Kwan Ang'dır."

Adamın kaşları yine belli belirsiz çatıldı.

"Üzgünüm bayım ama bu isimde kimseyi tanımıyorum."

"Bu çok kötü, Bay Zhou. Çünkü eğer kendisini tanıyorsanız ve başka nerede olabileceğini bana söylerseniz, bu size büyük miktarda para kazandıracaktır. Onu bulmak benim için çok önemli."

"Size yardım edemem."

"Kwan Ang'ın bir yılankafa ve katil olduğunu biliyorsunuz. Bunu bildiğinizden eminim. Gözlerinizde görebiliyorum." Loaban nasıl delilleri okuyabiliyorsa, Sonny Li de insan yüzlerini aynı şekilde okuyabilirdi.

"Hayır, yanıyorsunuz." Bay Zhou terlemeye başlamış, alnında ter damlaları belirmişti.

"Yani," diye devam etti Li, "size ödediği paranın üzerinde kan var. Masum kadınların ve çocukların kanı. Bu sizi rahatsız etmiyor mu?" "Size yardım edemem." Zhou masasının üzerindeki kâğıtlara baktı. "İşime dönmeliyim."

Tık, tık, tık...

Li tabancasının namlusuyla masanın üzerine hafif hafif vuruyordu. Zhou korkuyla ona baktı. "O halde sen de onunla işbirliği yapıyorsun demektir. Belki de ortağsın. Sen de bir yılankafasın. Sanırım böyle olmalı."

"Hayır, hayır. Kimden söz ettiğinizi inanmıyorum. Ben sadece bir feng..."

"Ah," diye sırttı Li. "Bundan sıkıldım. En iyisi Göçmen Bürosu'na haber vermek galiba. Onlar seninle ve ailenle ilgilenebilirler." Başıyla duvardaki aile resimlerini işaret etti. Sonra kapıya döndü.

"Buna gerek yok!" dedi Zhou hemen. "Efendim... Daha önce paradan mı söz etmiştiniz?"

"Beş bin dolar."

"Eğer o..." "Kwan'ın asla senden haberi olmayacak. Sana parayı polis nakit olarak ödeyecek."

Zhou gömleğinin koluyla yüzünü sildi. Düşünürken gözleriyle masayı tarıyordu.

Tık... tık... tık...

Sonunda Zhou patladı. "Adresinden emin değilim. Kendisi ve yardımcısı beni buradan arabayla aldılar ve ara sokaklardan geçirerek dairesine götürdüler. Ama onu istiyorsanız, size şunu söyleyeyim; beş dakika önce buradaydı ve siz gelmeden hemen önce çıktı."

"Ne? Kwan Ang'ın kendisi mi?"

"Evet."

"Ne tarafa gitti?"

Dükkândan çıkınca sola döndüğünü gördüm. Acele ederseniz onu bulabilirsiniz. Üzerinde dükkânımın adı yazılı sarı bir torba taşıyor. O... bir dakika bayım; benim param?"

Ama Li dükkândan fırlamıştı bile.

Dışarı çıkınca sola döndü ve caddede koşmaya başladı. Aceleyle etrafına bakınıyordu. Sonra yüz

metre kadar ileride, orta boylu, kısa siyah saçlı, elinde sarı bir alışveriş torbası taşıyan adamı gördü. Yürüyüşü tanıdıktı; Li onu gemiden hatırlıyordu. Evet, diye düşündü, kalbi heyecandan deli gibi atarak, bu Hayalet!

Loaban ya da Hongse'ye haber vermesi gerektiğini düşündü. Ama adamın kaçma riskini göze alamazdı. Li cebindeki tabancanın kabzasını kavrayarak adamın peşinden koşmaya başladı.

Nefes nefese koşarak aradaki mesafeyi kısa sürede kapamıştı. Yüksek sesle nefes alarak yaklaşırken Hayalet duraksadı. Tam arkasını dönerken Li hemen bir çöp konteynerinin arkasına saklandı. Tekrar bakmaya cesaret edebildiğinde, hayalet ıssız ara sokakta yürüyerek uzaklaşıyordu. Liu Guoyuan'da Li açık mavi bir üniforma, beyaz eldivenler giyer, deri kenarlıklı bir şapka takardı. Ama burada bir sokak serserisinden farklı görünmüyordu. New York Polis Teşkilatı ve Lincoln Rhyme ile çalıştığını kanıtlayabileceği hiçbir şey yoktu. Hayalet'i tutuklarken birisi onu görürse, kendisini saldırgan sanabilirler, polis onu tutuklamaya kalkabilir ve bu arada da Hayalet fırsattan yararlanıp kaçabilirdi.

Bu yüzden Li adamı bu ıssız ara sokakta haklamaya karar verdi.

Hayalet başka bir ara sokağa döndüğünde, Li etrafta birilerinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra hızla yerinden fırladı ve tabancasını ileri doğru uzatarak olabildiğince hızlı koşmaya başladı.

Yılankafa daha izlendiğini anlayamadan, Sonny Li onu yakasından kavradı ve tabancasını ensesine dayadı.

Katil sarı torbasını yere attı ve tabancasını çekmeye çalıştı. Ama Li tabancayı Hayalet'in ensesine iyice bastırdı. "Sakın kıpırdama." Adamın belindeki büyük tabancayı aldı ve kendi cebine attı. Sonra yılankafayla yüz yüze gelmek için onu sertçe çevirdi. "Kwan Ang," dedi ve sonra devam etti: "Çin Halk Cumhuriyeti'nin organize suçlar kanununu çiğnemekten tutuklusun."

Ama tam devam edecek ve adamın suçlarını sayacakken, Li'nin sesi zayıfladı. Hayalet tabancasını çekmek için uzandığında açılan gömlek düğmelerinin arasından göğsüne baktı.

Li, adamın göğsüne sarılı beyaz bir bandaj gördü.

Hayalet'in boynundaki deri kordonun ucunda bir şey sallanıyordu, sabuntaşından yapılmış maymun şeklinde bir muska.

BÖLÜM KIRK

Sonny Li, tabancayı Hayalet'in yüzüne doğru tutarak şaşkın bir tavırla geriledi.

"Sen, sen..." diye kekeledi.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken beyni durmuştu. Sonunda fısıldayarak konuştu; "John Sung'ı sahilde öldürdün, sonra da kâğıtlarını ve taş maymunu aldın. Onun yerine geçtin!"

Hayalet dikkatle ona baktı. Sonra gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa ikimiz de kılık değiştirmişiz. Sen Fuzhou Ejderi'ndeki domuzlardan biriydin." Başını salladı. "Beni tutuklamak için Amerikan topraklarına ayak basmamı bekliyordun; sonra beni ele geçirecek ve buradaki polislere teslim edecektin."

Li adamın ne yaptığını anlamıştı. Sahildeki restoranın önünden kırmızı Honda'yı

çalmıştı. Polis ve Loaban onun arabayla şehre girdiğini sanmıştı. Ama hayır, Sung'ın cesedini bagaja atmıştı ve arabayı sahilde bir yere gizlemişti; kimse onu orada aramayı düşünmeyecekti. Sonra kendi tabancasıyla kendini yaralamış, okyanusa atlamış, polis ve Göçmen Bürosu tarafından kurtarılmayı beklemişti; üstelik onu şehre kendileri getirmişlerdi. Önce hastaneye, sonra da göçmen bürosuna götürülmüştü. Cehennem'in on iblisi, diye düşündü Li. 'Doktor'un yılankafa olduğu konusunda Hongse'nin en küçük bir fikri bile yoktu. "Chang ve Wu ailelerinin nerede olduğunu bulmak için kadın polisi kullanıyordun."

Hayalet başıyla onayladı. "Bilgiye ihtiyacım vardı. O da bunu yapmaya hevesli görünüyordu." Hayalet şimdi Li'yi daha yakından inceliyordu. "Bunu neden yaptın, küçük adam? Neden bunca yolu peşimden geldin?"

"Liu Guoyuan' da, benim kasabamda üç kişiyi öldürdün."

"Öyle mi? Hatırlamıyorum. Sanırım bir yıl önce oradaydım. Onları neden öldürdüm? Belki de hak etmişlerdir."

Adamın öldürdüğü insanları hatırlamadığını görünce Sonny Li daha da şaşırıldı. "Hayır, sen ve küçük yılankafalardan biri ateş etmeye başladınız. Oradan geçen üç kişiyi öldürdünüz."

"O zaman kazaymış."

"Hayır, cinayetti."

"Pekâlâ, dinle, küçük adam, yorgunum ve fazla zamanım yok. Polis Chang ailesini bulmak üzere ve bunu önce benim yapmam gerek; sonra da ülkeden ayrılmak ve eve dönmek zorundayım. Bu yüzden, sana yüz bin dolar öneriyorum," dedi Hayalet. "Hemen nakit olarak ödeyebilirim."

"Kullandığın diğer polislerden değilim ben."

"Yani daha açgözlü olduğunu mu söylüyorsun? O zaman iki yüz bin diyorum." Hayalet güldü. "Liu Guoyuan'da böyle bir parayı kazanmak için yüz yıl çalışman gerekir."

"Tutuklusun!"

Li'nin ciddi olduğunu anlayınca, Hayalet'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Gitmeme izin

vermezsen, karın ve çocukların için çok kötü olacak."

"Hemen yüzükoyun yere yat," diye hırladı Li. "Hemen!"

"Pekâlâ. Dürüst ve onurlu bir polis. Şaşırdım... Adın nedir, küçük adam?"

"Adım seni ilgilendirmez."

Hayalet arnavutkaldırımı taşlarının üzerine diz çöktü.

Li, ayakkabı bağcıklarıyla Hayalet'in bileklerini bağlamaya karar verdi. O zaman... Birden alışveriş torbasının aralarında olduğunu ve Hayalet'in elinin torbanın arkasına doğru kaydığını fark etti.

"Hayır!" diye bağırdı.

Hayalet bilek kılıfına ya da çorabına sakladığı ikinci bir tabancayla ateş ederken, Şanslı Umut Dükkânı torbası Li'ye doğru fırladı.

Mermi Li'nin kalçasını sıyırdı. Tam tabancasını kaldırmak üzereyken, Hayalet eline vurdu ve silahını düşürdü. Li, Hayalet'in bileğini yakaladı ve Model 51'i parmaklarından kurtarmaya çalıştı. Birlikte taşların üzerine yuvarlandılar ve bu tabanca da ellerinden fırladı.

Çılgınlar gibi boğuşuyor, yapabildikleri kadarıyla birbirlerine vuruyorlardı ama daha çok güreşiyor ve yakındaki tabancalardan birine ulaşmaya çalışıyorlardı. Hayalet avcunun içiyle Li'nin yüzüne vurarak onu sersemletti ve hemen dönüp polisin cebindeki Glock'u çıkarmaya çalıştı.

Li kendini çabucak toparladı ve Hayalet'in ayağına çelme takarak silahı yine düşürttü. Polisin dizi katilin sırtına indi ve nefesini kesti. Acıyla inleyen Hayalet, yüzünü Li'den uzak tutmaya ve dizleri üstünde doğrulmaya çalıştı. Li kolunu yılankafanın boynuna dolayarak onu ayı kapanma almaya çalıştı.

Ancak Hayalet bütün gücüyle silaha doğru ilerlemeye çalışıyordu. Durdur onu, durdur onu, diye çıkıştı Li kendi kendine. Hongse'yi ve Chang'leri öldürecek olan adam bu.

Loaban'ı da.

Durdur onu!

Hayalet'in boynundaki deri kordonu yakaladı ve büyük bir güçle çekmeye başladı. Deri gerildi. Hayalet'in elleri amaçsızca savruldu ve boğazından boğuk bir hırıltı yükseldi. Yılankafa titremeye başladı. Ayakları neredeyse yerden kesilmişti.

Bırak, dedi Sonny Li kendi kendine. Tutukla onu. Öldürme.

Ama bırakmadı. Daha fazla, daha fazla çekti.

Ama sonunda deri koptu.

Maymun heykelcik yere düştü ve parçalandı. Li geriye doğru sendeledi ve yere yuvarlanarak başını şiddetle yere vurdu. Neredeyse kendinden geçmek üzereydi.

Cehennem on...

Hayalet'in dizleri ve elleri üzerinde doğrulduğunu, öksürerek nefes almaya çalıştığını, bir eliyle

boğazını tutarken bir eliyle de silahlardan birini aradığını hayal meyal gördü.

Li'nin kafasında bir görüntü belirdi: Yaptığı aptalca bir yorum yüzünden babası onu azarlıyordu.

Sonra başka biri: Li'nin Çin'deki kasabasında Hayalet'in öldürdüğü insanlar kafenin önündeki kaldırımında kanlar içinde yatıyordu.

Sonra henüz gerçekleşmemiş bir olay zihninde canlandı: Hongse, karanlıkta cansız yatıyordu. Yanında Loaban da vardı; yüzü, hayattayken bedeninin olduğu kadar hareketsizdi.

Sonny Li dizlerinin üzerinde doğruldu ve düşmanına doğru emeklemeye başladı.

Polis minibüsü, yakındaki balık pazarından akan erimiş buz suyunun ıslattığı sokakta iki metre iz bırakarak kaydı ve durdu.

Amelia Sachs, yanında Göçmen Bürosu ajanı Alan Coe ve Eddie Deng ile birlikte dışarı atladığında yüzü asıktı. Beşinci Bölge' den polis memurlarıyla dolu ara sokağa doğru koşular. Erkek ve kadınlar, polis memurlarının olay yerlerinde hep yaptıkları gibi ifadesiz yüzlerle duruyorlardı.

Cinayet yerlerinde bile.

Sachs yavaşladı ve ayaklarının dibindeki cesede baktı.

Sonny Li, kirli arnavutkaldırımının üzerinde yüzükoyun yatıyordu, Gözleri yarı açık, avuçları iki omzunun yanındaydı; bir an sonra sınav çekmeye başlayacak gibi bir hali vardı.

Sachs dizlerinin üzerine çöküp adamın elini tutmamak için kendini zor tuttu. Rhyme ile çalıştığı yıllar boyunca yaptığı gibi ızgara tekniğini uygulayacaktı, ama ilk kez böyle bir ortamda bir arkadaşına rastlıyordu.

O, Rhyme'in da arkadaşıydı.

Ancak, duygusallığı bir kenara atmalıydı. Sonuçta bu da diğer olay yerleri gibiydi ve Lincoln Rhyme'in sık sık vurguladığı gibi, böyle durumlarda en kötü şeylerden biri dikkatsiz polislerdi.

Kurbanın kim olduğunu umursama. Rhyme'in öğüdünü hatırla: Ölüyü boş ver.

Ama bu kez bunu yapmak bir hayli zor olacaktı. İkisi için de. Ama özellikle de Lincoln Rhyme için. Son iki gün içinde Rhyme'in bu adama şimdiye dek kimseyle olmadığı kadar büyük bir yakınlık duyduğunu fark etmişti. Asla yapılmayacak binlerce sohbetin, asla paylaşılamayacak binlerce kahkahanın acısını duyuyordu şimdi.

Ama sonra başka birini düşündü: Po-Yee; eğer bu cinayeti işleyen adamı bulamazlarsa, kısa bir süre sonra kurban o olacaktı. Bu yüzden Sachs acısını bir kenara attı; tıpkı yarışmalarda kullandığı Colt. 45' ini kutuya koyup kilitletiği gibi.

"İstediğiniz şeyi yaptık," dedi başka bir memur; bu, gri takım elbise giymiş bir dedektifti. "Kimse buraya yaklaşmadı. Sadece EMS teknisyeni buraya girdi." Cesedi başıyla işaret etti. "OYTEC."

Dedektifin kullandığı harfler, cesedin durumunu özetliyordu: Olay Yerinde Tespit Edilen Ceset.

Ajan Coe yavaşça Sachs'a doğru yürüdü. "Üzgünüm," dedi ajan, eliyle kızıl saçını sıvazlayarak. Ancak, sesinde pek içtenlik sezilmiyordu. "Evet."

"İyi bir adamdı."

"Evet, öyleydi." Bunu söylerken aklından başka bir düşünce daha geçiyordu: Ve senden çok daha iyi bir polisti. Sen dün her şeyi berbat etmeseydin, şimdi Hayalet'i yakalamış olacaktık. Sonny hâlâ hayatta, Po-Yee ve Chang'ler güvende olacaktı.

Polislere işaret etti. "Olay yerini incelemem gerek. Herkesi dışarı çıkarabilir miyim?"

Ah, Tanrım, diye düşündü, şimdi yapmak zorunda olduğu şeyin ağırlığı altında ezilerek; ama onu asıl rahatsız eden şey işinin zorluğu ve üzücülüğü değildi, kafasında çok daha zor bir şey vardı.

Kulaklıklarını taktı ve telsizine bağladı.

Pekâlâ. Devam et. Bitir şu işi.

Merkezi aradı ve telefon bağlantısını istedi.

Bir tık sesi duyuldu.

"Evet?" dedi Rhyme.

"Buradayım," dedi Sachs.

Rhyme bir an duraksadı. "Ve?"

Sachs, onun fazla umutlanmamaya çalıştığını hissetti.

"Ölmüş."

Kriminolog bir an için cevap veremedi. "Anlıyorum."

"Çok üzgünüm, Lincoln," dedi Sachs alçak sesle.

Rhyme bir kez daha duraksadı. "İlk isimleri kullanmak yok, Sachs. Kötü şans getirir, hatırladın mı?" Zorlukla konuştuğu sesinden belliydi. "Pekâlâ. Devam et. Olay yerini incele. Chang'lerin zamanı azalıyor."

"Tabii, Rhyme. Hemen."

Hemen tulumunu giydi ve olay yerini incelemeye başladı. Tırnak izlerini, örnekleri, balistik delilleri, ayak izlerini, mermi kovanlarını topladı. Resimleri çekti.

Ama sadece refleksleriyle hareket ettiğini fark etti. Haydi, dedi kendi kendine kızarak. Acemi bir çaylak gibi hareket ediyorsun. Sadece delil toplamak için burada değiliz. Po-Yee'yi ve Chang ailesini düşün. Rhyme'a yardımcı olabilecek bir şeyler bulmak zorundasın. Düşün!

Tekrar cesede döndü ve bu kez bulduğu delillerin ışığında onu yeniden inceledi; bulduğu her delil parçasının kendini ifade etmesine, kaynağıyla ilgili bir açıklama sunmasına, bir anlam yansıtmaya özen göstererek.

Üniformalı polislerden biri ona doğru yürüdü ama Sachs'ın taş gibi yüz ifadesini görünce geri çekildi.

Yarım saat sonra her şeyi paketlemeyi, kartları doldurmayı ve delilleri düzenlemeyi bitirmişti.

Rhyme'ı tekrar aradı.

"Devam et," dedi Rhyme ciddi bir ses tonuyla. Sesindeki acıyı duymak Sachs'ı da üzmüştü. Yıllar boyunca çok kez sesinin duygusuz çıktığını, dümdüz konuştuğunu duymuştu. O zamanlar da zor olmuştu ama hiçbiri şu anda Rhyme'in acı dolu sesiyle karşılaştırılmazdı.

"Üç kez göğsünden vurulmuş ama dört mermi kovarı var. Bir tanesi Model 51 'e ait, muhtemelen daha önce gördüğümüz tabancaya. Diğerleri. 45 kalibre. Görünüşe bakılırsa o tabancayla öldürülmüş. Bir de Sonny'nin taşıdığı Walther'ı buldum. Bacağında bazı izler vardı; sarı kâğıt tozları ve bir tür kuru bitki parçaları. Taşların üzerinde de aynı maddeden vardı."

"Hikâyen nedir, Sachs?"

"Sanırım Sonny elinde sarı bir torbayla bir dükkândan çıkarken Hayalet'i gördü ve peşine takıldı. Bu ara sokakta onu enseledi ve yeni silahını, .45'liği elinden aldı. Görünüşe bakılırsa tek tabancası olduğunu sandı. Sonny rahatladı ve Hayalet'e yere yatmasını söyledi. Ama Hayalet yedek tabancasını -Model 51- çekti ve torbanın üzerinden ateş ederek bitki parçalarını ve sarı kâğıt tozlarını Sonny'nin üzerine saçtı. Mermi ıskaladı ama Hayalet onun üzerine atladı. Kavga ettiler. Hayalet 45'liği aldı ve Sonny'yi öldürdü.

"Çünkü" dedi Rhyme, "sarı kâğıt tozları ve bitki parçaları Sonny'nin bacaklarındaydı; yani Hayalet Model 51 'i bilek kılıfından çekti ve alçaktan ateş etti. Oysa 45'likle ateş edildiğinde mermiler vücudunun üst kısmına girdi."

"Öyle görünüyor."

"Peki, bu hikâyeyi nasıl kullanacağız?"

"Hayalet o torbadaki şeyi nereden aldıysa, bir tezgâhtar onu tanıyor ve nerede oturduğunu biliyor olabilir."

"Bu sarı torbanın nereden geldiğini bulmak için çevredeki bütün dükkânları taramak mı istiyorsun?" "Hayır, bu çok uzun zaman alır. Önce bitki parçalarını inceleysek daha iyi olur."

"Getir onları, Sachs. Mel onları kromatograftan geçirecek."

"Hayır, daha iyi bir fikrim var," dedi Sachs. Sonny Li'nin cesedine bir bakış attı. Kendini başka tarafa bakmaya zorladı. "Muhtemelen baharat ya da bitkisel bir ilaçtır. Bir örneğini alarak John Sung'ın dairesine uğrayacağım. Ne olduğunu bana hemen söyleyebilir. Buradan birkaç blok ötede oturuyor."

Her Şeyin Bir Zamanı Var

Wei-Chi Oyunu

Çarşamba, Horoz Saati, 18.45 Pazartesi, Maymun Saati, 15.00

Etkili bir kuşatma için... Rakibin adamfarmm etrafı hiçbir hamle yapamayacak şekilde sarılmış olmak... Tam anlamıyla, savaşta olduğu gibi, bir kalemim etrafı kuşatıldığında, askerler düşman tarafından esir alınır.

BÖLÜM KIRK BİR

Pencereden dışarı, fırtına yüzünden erkenden kararan gri gökyüzüne baktı. Başı ağırlaşarak öne doğru düştü; ağır, ağır, hareketsiz. Bunun nedeni hasar görmüş sinir sistemi değil, çektiği acıydı. Rhyme, Sonny Li'yi aklından çıkaramıyordu.

Adli Tıp biriminin başı olduğu zamanlarda, başka birimlerden iyi polis olduklarını bildiği yüzlerce insanı işe alma ve yönetme şansı vardı. Bu insanlarda hoşuna giden şeyin ne olduğunu tam olarak bilemiyordu. Ah, tabii, yönetmelikte belirtilen kalifikasyonlara uyuyorlardı; azimli, zeki, sabırlı, enerjik, keskin gözlem gücü ve empati.

Ama bir nitelik daha vardı. Bütün gerçekçi yapısına karşın Rhyme'ın tanımlayamadığı ama gördüğünde hemen farkına vardığı bir şey. Bunun her ne pahasına olursa olsun avı izleme isteği -hatta zevki- olduğu düşünülebilirdi. Sonny Li'nin kusurları ne olursa olsun -olay yerlerinde sigara içmesi, kehanetlere ve hokus pokuslara inanması gibi- bu önemli özelliğe sahipti. Bu adam, şüpheliyi yakalamak için dünyanın öbür ucuna kadar tek başına yolculuk yapmıştı. Rhyme, Sonny Li gibi bir polis için yüzlerce hevesli acemiden ve yüzlerce sinik deneyimli polisten vazgeçebilirdi; masumlara, sivillere yaptıkları yüzünden bir parça adalet, bir parça teselli kapabilmek için kötülüğün efendisine

meydan okuyan küçük bir adam. Bunun karşılığında ödül olarak da iyi bir avın, bir mücadelenin zevkini çıkarmaya ve belki önem verdiği insanlardan biraz saygı görmeye razıydı.

Li için imzaladığı kitaba baktı.

Arkadaşım Sonny Li'ye...

"Pekâlâ Mel," dedi düz bir sesle. "Bulgularımızı bir araya getirelim. Elimizde neler var?"

Mel Cooper, devriye memurunun Çin Mahallesi'nden aceleyle getirdiği naylon poşetlerin üzerine eğilmişti. "Ayak izleri."

"Hayalet'e ait olduğundan emin miyiz?"

"Evet," dedi Cooper. "Kesinlikle tutuyor." Sachs'ın çektiği elektrostatiklere bakıyordu.

Rhyme da aynı olduklarını onayladı.

"Şimdi mermilere bir bakalım." Biri düzleşmiş, diğeri bozulmamış gibi görünen, ama ikisi de kan içinde olan iki mermiyi inceliyordu. "Kovanları ve yivleri incele."

Bu ifadeden kasıt, tabancanın namlusunun merminin üzerinde bıraktığı yiv iziydi; bu yivler, namludan çıkarken mermiye bir dönme hareketi kazandırır, böylece daha hızlı, daha uzağa ve daha düz gitmesini sağlardı. Yiv sayısını ve bükülme açısını inceleyerek, bir balistik uzmanı genellikle silahın tipini belirleyebilirdi.

Lateks eldivenlerini giyen Cooper, düzgün merminin yan taraflarındaki izleri inceledi. "Bir ACP kırk beşlik. Yivlerin biçimi ve açısı sekizgen, sağ elle ateş edilmiş. Her on beş-on altı inçte bir tam yiv görüyorum. Bunu inceleteceğim ve..."

"Zahmet etme," dedi Rhyme. "Bir Glock." Avusturya yapımı, çirkin ama güvenilir silahlar. Son zamanlarda gerek polisler gerekse suçlular arasında giderek daha fazla rağbet görmeye başlamıştı. "Namludaki şekil nedir?"

"Keskin yapı."

"Demek ki yeni. Muhtemelen bir G36." Şaşırmıştı. Bu küçük ama olağanüstü güçlü tabanca çok pahalıydı ve henüz kolayca bulunamıyordu. Birleşik Devletler'de bu silah genellikle federal ajanlarda bulunurdu.

Yararlı, yararlı? diye düşündü.

Henüz değil. Silahtan aldıkları bilgi sadece tipiyle ilgiliydi; silahın veya mermilerin nereden alındığını açıklamıyordu. Yine de delil delildi ve tahtaya aitti.

"Thom!... Thom!" diye bağırdı Rhyme. "Neredesin be adam?!" Yardımcı hemen kapıda göründü. "Yapmam gereken başka şeyi..." "Hayır," dedi Rhyme. "Başka şeyler yok! Yaz."

Yardımcı, Sonny Li'nin ölümünün Rhyme'ı ne kadar etkilemiş olduğunun farkındaydı, bu yüzden sert emre karşılık herhangi bir yorumda bulunmadı. Kalem aldı ve beyaz tahtaya doğru yürüdü.

Cooper, beyaz ve temiz bir kâğıdın üzerine Li'nin giysilerini açtı. Bir fırçayla giysileri temizledi ve kâğıdın üzerine dökülen minik partikül-leri inceledi. "Toz, boya kalıntıları, muhtemelen çantadan gelen sarı kâğıt partikülleri ve Amelia'nın da söz ettiği kuru bitkisel malzeme; baharat ya da bitkisel

ilaç," dedi Cooper.

"Şu anda bitkileri kontrol ediyor. Hepsini poşetlere koy ve bir kenara at." Yıllar boyunca olay yerlerinin korkunçluğuna karşı bağışıklık kazanmış olan Rhyme, Li'nin giysilerine bulaşmış olan koyu renkli kana bakarken rahatsız oldu. Üzerinde bu giysilerle, bu odada yürümesinin ve kendisiyle sohbet etmesinin üzerinden pek uzun zaman geçmemişti henüz.

Zaijian, Sonny. Hoşça kal.

"Tırnak kazıntıları," dedi Cooper, diğer bir poşetin üzerindeki etiketi okuyarak. Bulguları mikroskobun camına boşalttı.

"Yansıt, Mel," dedi Rhyme ve kendi bilgisayar ekranına döndü. Bir an sonra, düz yüzeyli büyük ekranda bir görüntü belirdi. Burada neyimiz var, Sonny? Hayalet ile dövüştün, onu yakaladın. Giysilerinden ya da ayakkabılarından sana geçen herhangi bir şey var mıydı?"

Böyle bir şey varsa, bizi evinin kapısına göndermeye yetecek mi? "Tütün," dedi kriminal uzman, polislin sigara bağımlılığı aklına gelip gülerek. "Başka ne görüyoruz? Şu mineraller ne? Ne düşünüyorsun, Mel? Silisat mı?"

"Öyle görünüyor. GC/MS'den geçirelim bakalım."

Gaz kromatografi/kütle spektrometresi, maddenin ne olduğunu tam olarak belirlerdi. Çok geçmeden sonuçlar geldi; magnezyum silisat. "Bu pudra değil mi?"

"Evet."

Kriminal uzman, talk pudrasının bazıları tarafından deodorant olarak kullanıldığını biliyordu; korunmak için kalın lastik eldiven giyen işçiler ve lateks kullanarak cinsel ilişkiye girenler. "Hemen veri tabanına bağlanıp talk pudrası ve magnezyum silikatla ilgili mümkün olan her şeyi araştır."

"Hemen."

Cooper deli gibi yazıp dururken, Rhyme'ın telefonu çaldı. Thom cevap verdi ve masanın üzerindeki hoparlöre aktardı.

"Alo?" dedi Rhyme.

"Bay., Rhymes lütfen."

"Adım Rhyme. Siz kimsiniz?"

"Ben Huntington Tıp Merkezi'nden Doktor Arthur Winslow."

"Evet, doktor?"

"Burada bir hasta var, bir Çinli. Adı Sen. Sahil Koruma Kuzey Kıyısı'ndaki batık gemiden kurtarıldıktan sonra kendisini bize teslim etti." Tam olarak Sahil Koruma değil, diye düşündü Rhyme. "Evet?" "Herhangi bir gelişme olursa sizi aramamızı söylemişlerdi."

"Doğru."

"Şey, sanırım bilmeniz gereken bir şey var."

"Nedir o?" diye sordu Rhyme yavaşça, aslında konuya gelmesini işaret ederek.

Nefret etmesine karşın acı kahveyi yudumladı.

On yedi yaşındaki William Chang, ailesinin yaşadığı Brooklyn'deki dairenin yakınındaki Starbucks'ın arka tarafında oturuyordu. Aslında Po-nee çayı istiyordu -annesinin hazırladığı gibi eski demir bir çaydanlıkta hazırlanmış olarak- ama sanki bu çamur gibi, acı içeceğe bağımlıymışçasına kahvesini içmeye devam ediyordu. Çünkü karşısında oturan adamın içtiği şey buydu ve kendisi çay içerek onun yanında zayıf görünmek istemiyordu.

Üzerinde önceki gün giydiği deri mont olan genç çocuk -kendini sadece Chen olarak tanıtmıştı- minik Nokia telefonuyla yaptığı konuşmasını bitirdi ve aleti tekrar beline astı. Altın Rolex'ine bakıp saati kontrol ederek zamanının fazla olmadığını belli etti.

"Sana dün sattığımız tabancaya ne oldu?" diye sordu İngilizce.

"Babam buldu."

"Serseri." Öfkeli bir tavırla öne eğildi. "Ona silahı nereden bulduğunu söylemedin, değil mi?"

"Hayır."

"Eğer birine bizden söz edersen, seni öldürürüz."

Bir muhalifin oğlu olarak geçirdiği hayattan katılaşmış olan William Chang, böyle serserilere pabuç bırakmamayı öğrenmişti. "Kimseye hiçbir bok söylemedim. Ama bir silaha daha ihtiyacım var."

"Onu da bulacak."

"Hayır, bulmayacak. Yanımda taşıyacağım. Anlamayacak."

Chen yakındaki uzun saçlı bir Çinli kızla bakıştı. Ama bir okul kitabı okumakta olduğunu görünce, Chen'in kıza ilgisi kayboldu. William'i baştan aşağı süzdü. "Hey, bir DVD ister misin? Bir Toshiba. Çok güzel bir alet. İki yüze olur. Bir düz ekran televizyon? O da sekiz yüze olur."

"Silah istiyorum. Hepsi bu."

"Üzerine de daha iyi giysiler alsana. Berbat görünüyorsun."

"Giysileri daha sonra alırım."

"Hugo Boss, Armani. İstedğin her şeyi bulabilirim..." Kahvesini yudumlarken William'i daha yakından inceledi. "Ya da bir gece bizimle gelebilirsin. Gelecek hafta Queens'teki bir depoya gideceğiz. Mal geliyor. Araba kullanabilir misin?"

"Evet, kullanabilirim." William ön camdan dışarı baktı. Babasından iz yoktu.

"Cesursun, değil mi?" diye sordu serseri.

"Sanırım."

"Fujian'da çeten var mıydı?"

William'ın dâhil olduğu bir çete yoktu aslında; sadece arada bir birlikte araba çaldıkları, dükkânlardan içki ve sigara yürüttükleri arkadaşları vardı.

"Bir sürü yerde iş yaptık."

"Senin işin neydi peki?"

"Gözcülük ve sürücülük."

Chen bir an ona baktı. "Peki," dedi sonra, "bir depodayız ve sen gözcüsün. Bir bekçinin bize doğru geldiğini görüyorsun. Ne yaparsın? Onu öldürür müsün?"

"Nedir bu, lanet olasıca bir test mi?"

"Sadece cevap ver. Onu öldürecek cesaretin var mı?"

"Tabii. Ama yapmazdım."

"Neden?"

William sırıttı. "Çünkü sadece bir gerzek bir çift takım için idamı göze alır."

"Ne takımı?"

"Söylediğin takımlar," dedi William. "Armani, Boss."

"Pekâlâ, bir bekçi var. Cevap ver. Ne yaparsın?"

"Arkasından yaklaşır, tabancasını alır ve siz giysileri arabaya atana kadar yüzükoyun yerde yatırırdım. Sonra da üzerine işerdim."

Chen kaşlarını çattı. "İşemek mi? Neden?"

"Çünkü o zaman yapacağı ilk şey giysilerini değiştirmek olurdu; polisi aramadan önce. Aksi takdirde polisler onun altına işediğini sanacaktır çünkü. Bu da bize kaçmak için yeterli zamanı kazandırır. Ayrıca onu incitmediğimiz için polis de bizi saldırıyla suçlayamaz."

Bu, William'ın Fuzhou'dayken deniz kenarında konuşan çete elemanlarından duyduğu bir taktikti.

Chen etkilendiğini belli edemezdi. "Bizimle Queens'e geliyorsun," dedi. "Yarın gece orada seninle buluşacağım. Birkaç kişi daha getireceğim."

"Anladım. Artık geri dönmem gerek. Babam gittiğimi fark eder." Cebinden bir tomar dolar çıkardı ve serserinin yüzüne doğru salladı. "Elinde ne var?"

"Elimdeki tek iyi şeyi sana sattım zaten," dedi Chen. "O krom bebek." "Bok gibi bir şeydi. Ben gerçek bir tabanca istiyorum."

"Cesursun. Ama gevezesin de. Dikkatli olsan iyi olur. Elimdeki tek şey bir Colt. 38. Al ya da alma."

"Dolu mu?"

Chen torbanın içindeki tabancayı kurcaladı.

"Üç tane."

"Hepsi bu mu?" diye sordu William.

"Dediğim gibi; al ya da alma."

"Ne kadar?"

"Beş yüz."

William sert bir tavırla güldü. "Üç, yoksa giderim."

Chen bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi. "Seni sevdim, Pekâlâ."

İki genç Starbucks'ın etrafına bakındılar. Parayla torbayı değiş tokuş yaptılar.

William tek kelime etmeden yerinden kalktı.

"Yarın," dedi Chen. "Sekizde. Burada."

"Gelmeye çalışırım."

Chen güldü. "Üzerine işemek, ha?" Tekrar kahvesine döndü.

William dışarı çıktıktan sonra hemen Starbucks'tan uzaklaştı.

Ara sokaktan biri çıktı ve çabucak ona yaklaştı.

William aniden irkilerek durdu. Sam Chang oğluna doğru yürüdü. Sonra çocuk başını öne eğerek tekrar yürümeye başladı.

"Eee?" dedi Chang, çocuğun yanına gelerek.

"Aldım baba."

"Ver bana," dedi babası.

William torbayı babasına verdi, o da hemen cebine attı. "Ona adını söylemedin, değil mi?"

"Hayır."

"Hayalet ya da Ejder'den söz ettin mi?"

"Aptal değilim," dedi William. "Kim olduğumuz hakkında en ufak fikri yok."

Birkaç dakika sessizce yürüdüler.

"Bütün parayı aldı mı?"

William bir an tereddüt etti ve bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. Sonra elini cebine daldırdı ve babasının tabanca için verdiğinden geriye kalan yüz doları iade etti.

Eve yaklaşırlarken, Chang oğluna döndü. "Bunu ön taraftaki dolaba koyacağım. Sadece Hayalet içeri girmeye kalkarsa kullanacağız. Sakın yanında taşıma. Anlaşıldı mı?"

"Bence ikimiz de birer tane almalı ve yanımızda taşımalıyız." "Anlaşıldı mı?" dedi Chang katı bir tavırla.

"Evet."

Chang oğlunun koluna dokundu. "Teşekkür ederim, oğlum. Yaptığın çok cesurca bir şeydi."

Cesursun...

"Deden seninle gurur duyardı," diye ekledi Chang.

William neredeyse 'senin için yaptığını yapmasaydı dedem hâlâ hayatta olacaktı,' diyecekti. Ama sessiz kalmayı tercih etti. Ön kapıya geldiklerinde William ve Chang etrafa bakındılar. Kafeden sonra kimse onları izlememişti. Hemen içeri girdiler.

Chang tabancayı dolabın en üst rafına gizlerken -sadece kendisinin ve William'ın ulaşabileceği bir yer. Çocuk kanepede kardeşinin ve küçük kızın yanına çöktü. Bir dergi alıp karıştırmaya başladı.

Ama yazılara pek dikkatini vermiyordu. Chen'in teklifini düşünüyordu. Yarın gece çetenin diğer elemanlarıyla buluşmalı mıydı?

Bunu yapacağını sanmıyordu. Ama emin değildi. Sonuçta deneyimlerine dayanarak opsiyonlarını açık tutmanın kötü bir şey olmadığına inanıyordu.

BÖLÜM KIRK İKİ

John Sung giysilerini değiştirmişti. Üzerinde boğazlı bir bluz -bu sıcakta tuhaf görünmesine karşın ona son derece gösterişli bir hava vermişti- ve yeni pantolon giymişti. Yüzü kıpkırmızıydı ve dikkati dağılmış gibiydi; üstelik nefes nefese.

"İyi misin?" diye sordu Amelia Sachs.

"Yoga," dedi Sung. Günlük egzersizimi yapıyordum. Çay alır mısınız?" "Uzun süre kalamam." Eddie Deng Beşinci Bölge'ye gitmişti ama Alan Coe aşağıda, kapının önünde duran polis aracının önünde kendisini bekliyordu.

Sung bir torbayı gösterdi. "Sana vermek istediğim şey bu. Dün gece sana sözünü ettiğim doğurganlık otları."

Sachs dalgın bir tavırla torbayı aldı. "Teşekkürler, John."

"Sorun nedir?" diye sordu adam, Sachs'ın endişeli yüzünü inceleyerek. İçeri girmesini işaret etti ve birlikte kanepeye oturdular.

"Çin'den gelen o polis, bize yardım eden. Yaklaşık bir saat önce cesedi bulundu."

Sung bir an için gözlerini kapattı ve derin bir iç çekti. "Kaza mıydı? Yoksa Hayalet'in işi mi yine?"

"Hayalet."

"Ah, hayır, çok üzgünüm."

"Ben de öyle." Bunu duygularını bir kenara atmak için söylemişti. Elini cebine soktu ve olay yerinde bulduğu bitki parçalarını koyduğu delil torbasını çıkardı. "Öldürüldüğü yerde bunu bulduk."

"Nerede?" diye sordu Sung.

"Çin Mahallesi'nde. Fazla uzak değil. Hayalet'in satın almış olduğu bazı bitkisel

ilaçlar ya da baharat olduğunu sanıyoruz. Rhyme, ne olduğunu bulabilirsek satın alındığı dükkânı da bulabileceğimizi umuyor. Belki tezgâhtarlardan biri Hayalet'in nerede oturduğunu biliyordur."

Sung başıyla onayladı. "Bir bakayım." Torbayı açtı ve birazını tezgâhın üzerine boşalttı. Eğilerek kokladı ve içeriğini inceledi. Sachs, tam olarak aynı şeyi yapmak için Lincoln Rhyme'in bir gaz kromatografi ve kütle spektrometresi kullanacağını düşündü; bir karışımı içeriklerine ayırarak ve her birini tanımlayarak.

"Kokladığım şey astragal, zencefil, porya, belki biraz da ginseng ve asma," dedi Sung sonunda. Başını salladı. "Bunun bana bir-iki dükkânda satıldığını söyleyeceğini biliyorum. Ama korkarım bunu Çin'deki herhangi bir bitkisel ilaç üreticisinden, ilaç dükkânından ya da bakkaldan alabilirsin. Sanırım burada da aynıdır."

Cesareti kırılan Sachs başka bir şey düşündü. "Ne işe yararlar?" Belki Hayalet'in bir hastalığı ya da yarası vardı; o zaman Wu Qichen'in karısında olduğu gibi doktorlar yoluyla adamın izini bulabilirlerdi.

"Bu bir ilaçtan çok bir tonik. Direnci yükseltir ve chi enerjisini güçlendirir. Birçok kişi bunu cinsel enerjisini yükseltmek için kullanır. Erkeklerin ereksiyon süresini uzattığı söylenir. Belli bir hastalığı iyileştirmek için kullanılmaz."

Oldukça ilginç bir teori, diye düşündü Sachs.

"Polisin öldürüldüğü yere yakın dükkânları kontrol edebilirsiniz," dedi Sung. "Ama sanırım bunu düşünmüşsündür zaten."

Sachs başını eğdi. "Ama yapmak zorunda kalacağımız şey de tam olarak bu. Belki bir şey buluruz." Ayağa kalkarken omzuna saplanan bir acı yüzünü buruşturmasına neden oldu; Fuzhou Ejderi'ndeyken incittiği kasıydı bu.

"İlacını kullanıyor musun?" diye sordu Sung, biraz azarlar gibi bir ses tonuyla.

"Evet, kullanıyorum. Ama tadının ne kadar berbat olduğunu biliyor musun?"

"Damak zevkin için bira içebilirsin. Şöyle otur da bir bakayım."

Sachs bir an tereddüt ama sonra acıya dayanmaya çalışarak tekrar kanepeye oturdu. Sung ona yaklaştı. Adamın yakınlığını hissedebiliyordu. Sonra omzunu kavrayıp sıkmaya başlayan elleri hissetti; önce yumuşak, sonra daha sert.

Sung'ın yüzü Sachs'ın başının arkasına yakındı ve nefesi ensesine değiyordu. Eller teninin üzerinde yukarı aşağı hareket ediyor, acı veren noktaya çok yakın bastırıyordu. Gevşetici, rahatlatıcıydı, evet ama avuçlar ve parmaklar boğazının etrafına dolandığında bir an huzursuz oldu.

"Gevşe," diye fısıldadı Sung, o rahatlatıcı sesiyle.

Sachs gevşemeye çalıştı.

Eller omuzlarına ve oradan da aşağı, sırtına kaydı. Öne, kaburgalarına doğru hareket ettiler ama göğüslerine değmeden durdular ve tekrar omurgaya ve enseye döndüler.

Sung'ın kendisi için gerçekten yapabileceği bir şey olup olmadığını merak ediyordu; Rhyme ile çocukları olma ihtimalini yükseltmek için. Böbreklerdeki kuruluk...

Gözlerini kapattı ve kendini güçlü masajın etkisine bıraktı.

Sung'ın daha yaklaştığını, biraz daha yükseldiğini hissetti. Sadece birkaç santim ötedeydi. Elleri bir kez daha omurgadan enseye geldi. Adamın nefesi sıklaşmıştı; Sachs, gösterdiği gayretten olsa gerek, diye düşündü.

"Neden tabanca kemerini çıkarmıyorsun?" diye fısıldadı Sung.

"Kötü enerji mi?" diye sordu Sachs.

"Hayır," dedi Sung gülerek. "Dolaşımını engelliyor."

Sachs kemerin tokasına uzandı ve çözmeye başladı. Adamın eli yardım etme niyetiyle kemerin üzerine dolandı.

Tam o anda yüksek bir ses dikkatlerini dağıttı; Sachs'ın telefonu çalıyordu. Hemen Sung'dan uzaklaştı ve telefonu kemerinden alıp açtı. "Alo? Ben... "

"Sachs, harekete geçmeye hazır ol."

"Ne buldun, Rhyme?"

Bir an için cevap gelmedi ama Sachs onun diğer tarafta birileriyle konuştuğunu duyabiliyordu.

Sonra sesini tekrar duydu. "Geminin kaptanı, Sen, kendine gelmiş. Eddie Deng, diğer hatta şu anda onu sorguya çekiyor... Bekle." Sesler, bağırışlar. Rhyme'in emirleri: "Pekâlâ, zamanımız yok. Hemen, hemen, hemen!... Dinle, Sachs, kaptan Ejder'in ambarında bir süre kalmış. Chang'in babasıyla konuştuğunu duymuş. Anladığımız kadarıyla bir arkadaş ya da bir akraba, aile için Brooklyn'de bir daire ve iş ayarlamış."

"Brooklyn mi? Peki ya Queens?" "Sam Chang akıllı biri, hatırladın mı? İnsanları yanıltmak için Queens dediğinden eminim. Olabileceklerini düşündüğüm yerde tarama alanını daralttım; Red Hook ya da Owls Head."

"Nereden biliyorsun?"

"Nasıl olabilir, Sachs? İhtiyarın ayakkabısındaki izler, biyosolitler. Hatırladın mı? Brooklyn'de iki atık tesisi var. Ben Owls Head'e eğiliyorum. Daha fazla yerleşim bölgesi var ve Sunset Park'a, yani oradaki Çin Mahallesi'ne daha yakın. Eddie Deng Beşinci Bölge' deki adamlarını Owls Head'deki matbaa ve tabelacı dükkânlarını taratmaya yolladı. Lon ESU'yu alarma geçiriyor. Göçmen Bürosu da bir ekip toparlıyor. Seni hemen orada istiyorum. Adresi öğrenir öğrenmez sana bildireceğim."

Sachs, Sung'a baktı. "John, Lincoln ailenin yerini bulmuş. Şimdi oraya gidiyorum."

"Neredeler?"

"Brooklyn'de."

"Ah, çok güzel," dedi. "Güvendeler mi?"

"Şimdilik."

"Ben de gelebilir miyim? Çeviriye yardım edebilirim. Chang ve ben aynı diyalekti konuşuyoruz."

"Tabii." Sachs tekrar telefona döndü. "John Sung da benimle ve Coe ile geliyor. Çeviri yapacak."

Hemen yola çıkıyoruz, Rhyme. Adresi öğrendiğinde beni ara."

Telefonu kapadıktan sonra Sung yatak odasına girdi. Biraz sonra üzerinde kabarık bir rüzgârlıkla dışarı çıktı.

"Hava soğuk değil," dedi Sachs.

"Kendini daima sıcak tutmalısın; chi ve kan için önemli," dedi Sung. Sonra Sachs'a baktı ve omzuna dokundu; Sachs merakla gülümsedi. "O Çinlileri bulmakla," dedi içten bir ses tonuyla, "çok güzel bir iş basardın, Yindao."

Sachs duraksadı ve kaşlarını hafifçe çatarak ona baktı. "Yindao mu?" "Sana taktığım Çince isim. 'Yindao.' 'Yakın arkadaş' anlamına gelir." Sachs bundan çok etkilenmişti. Adamın elini sıktı ve sonra geri çekildi. "Haydi, gidip Chang'leri bulalım."

Caddede gizli evinin önünde, çok isimli adam -Ang Kwan, Gui, Hayalet, John Sung- elini uzattı ve Göçmen Bürosu ajanı olduğu anlaşılan Alan Coe ile tokalaştı.

Coe'nun, onu denizaşırı izleyen Çinli-Amerikalı grubun bir parçası olduğunu tahmin ettiği için biraz endişelenmişti. Ekip ona fazla yaklaşmıştı, ancak Hayalet'in yardımcısı kendi başına bazı soruşturmalar yapmış, Hayalet'in iş yaptığı bir şirkette çalışan genç bir kadının Göçmen Bürosu ve polise yıllarca operasyonlarıyla ilgili bilgi verdiğini ortaya çıkarmıştı. Yardımcı, kadını kaçırmak için işkence yapmış, Göçmen Bürosu'na neler anlattığını öğrenmeye çalışmıştı; sonra da işini bitirince onu öldürüp bir inşaat sahasına gömmüştü.

Ama görünüşe bakılırsa Hayalet'in eşkâli hakkında Coe'nun bir bilgisi yoktu. Kanal Caddesi'nde Wu'ları öldürmeye çalışırken kar maskesi taktığını hatırladı; yüzünü kimse görmemişti.

Yindao, Rhyme'in edindiği bilgileri açıkladı ve üçü birlikte steysin polis aracına bindiler; Hayalet stratejik açıdan daha iyi olan arka koltuğa yerleşmeden, Coe onun yerini almıştı bile. Yasadışı bir göçmenin arkasında oturuyor olması fikri ajanı rahatsız edecekti anlaşılan. Kaldırımdan uzaklaştılar.

Yindao'nun Coe'ya anlattıklarından, Hayalet Chang'lerin dairesinde çok sayıda polis ve Göçmen Bürosu ajanının olduğunu anladı. Ama Chang ailesi ile birkaç dakika yalnız kalmak için planını yapmıştı bile. Yindao dairesine gelmeden birkaç dakika önce, Yusuf ve başka bir Uygur oradaydı. Hayalet kapıyı açmadan önce ikisi yatak odasına saklanmışlardı. Rüzgârlığını ve tabancasını almak için oraya girdiğinde, onlara Yindao'nun polis aracını izlemelerini söylemişti. Brooklyn'e vardıklarında, Hayalet ve iki Türk, Chang'leri öldüreceklerdi.

Arkaya baktığında, Yusuf'un Windstar'ının birkaç araba arkada olduğunu gördü.

Peki ya Yindao? Yakın arkadaşlıkları için yarına kadar beklemesi gerekebilirdi.

Naixin, diye düşündü.

Her şeyin bir zamanı var.

Şimdi onu nasıl düzeceğini hayal ediyordu; sahilde onu ilk gördüğünden beri -kendini kurtarmak için suya atlamıştı- giderek yoğunlaşan fantezilerine dalmıştı. Önceki gece ona güzel bir masaj yapmış, doğurganlığına yardımcı olacak bazı kocakarı ilaçları önermişti. Bir sonraki görüşmeleri çok

daha farklı olacaktı. Onu, kafasını meşgul eden fantezilerini gerçekleştirebileceği bir yere götürecekti.

Yindao; altında acıdan ve zevkten inleyen, kıvranan Yindao.

Acıdan.

Çılgılık çılgılığa.

O kadar tahrik olmuştu ki, arzusunun kanıtını gizleyebilmek için Coe ile konuşmak üzere arkaya döndü. Göçmen Bürosu'nun politik sığınma prosedürüyle ilgili sorular sormaya başladı. Hayalet'in yoksul bir dul doktor, özgürlüğe âşık bir muhalif, ailesi için daha iyi bir ev arayan bir baba, zararsız ve sıkı çalışmaya hazır, bambaşka bir adamın görüntüsünde olmasına karşın, ajan son derece açıksözlü, kaba ve aşağılayıcıydı.

Ne olursa olsun, domuzları bu ülkeden uzak tutmalı, diyordu ajan. Bu sözlerin altında yatan mesaj, onların Amerika'ya göre olmadıklarıydı. Yasadışı göçün politik ya da ahlaki yönü Hayalet için bir anlam taşımıyordu, ama Coe'nun diğer ırklara, hatta beyaz ırklara oranla Çinli-Amerikalı azınlığın daha az hastalandığını bilip bilmediğini merak etti. Eğitim seviyesinin daha yüksek olduğunu, iflas olayını daha az yaşadıklarını ve vergi kaçırma suçunun çok ama çok daha düşük seviyelerde olduğunu biliyor muydu acaba?

Bu adamı öldürmekten zevk duyacaktı ve ölümünü uzatacak zamanı olmadığı için üzgündü.

Hayalet Yindao'nun bacaklarına baktı ve yine kasıklarının karıncalandığını hissetti. Önceki gün restoranda birlikte oturdukları zamanı, kendisiyle ilgili gerçekleri paylaştığı dakikaları hatırladı.

Köprüleri yak ve gemileri batır...

Neden ona bu kadar açık olmuştu ki? Bu çok aptalcaydı. Gerçekte kim olduğunu anlayabilir, en azından şüphelenebilirdi. Yaşam felsefesini açıklarken daha önce kimseye karşı bu kadar açık olmamıştı.

Neden?

Bunun cevabı, ona fiziksel olarak sahip olma isteğinin ötesinde bir yerlerdeydi. Daha önce binlerce kadına karşı da istek duymuştu, ama duygularını kendine saklamıştı; düzüşmeden önce ve sonra. Hayır, Yindao ile ilgili başka bir şeyler vardı. Şu olabilirdi; onda kendi ruhundan bir şeyler vardı. Onu anlayabilen çok az sayıda insan olmuştu... konuşabildiği.

Ama Yindao bu tür bir kadındı.

Coe yasadışı göç yüzünden artan vergilerden ve kota gerekliliklerinden söz ediyor, rakamlar ve istatistikler veriyor; yılankafa ise, bu kadını yanına alıp Xiamen'deki güzellikleri gösterememesinin, Nanputou Tapınağı'nın -dev bir Budist manastın- etrafında onunla yürüyememenin, sonra da fıstık çorbası ya da noodle yemek için onu deniz kenarına götürememenin ne kadar acı olduğunu düşünüyordu.

Ama planladığı şeyi yapmak konusunda hiç tereddüt etmeyeceğini biliyordu: Onu ıssız bir fabrikaya ya da depoya sürükleyecek, orada karşı koyulmaz fantezilerini gerçekleştirmek için birkaç saat geçirecekti. Sonrasında da onu öldürecekti elbette. Yindao'nun kendisinin söylediği gibi, o da

köprüleri yıkan ve gemileri batıran biriydi; onun Hayalet olduğunu öğrendikten sonra öldürene ya da tutuklayana kadar durmayacaktı. Bu yüzden ölmeliydi.

Hayalet dönüp Coe'ya baktı ve sanki anlattıklarını anlıyormuş gibi gülümsedi. Sonra yılankafa polislerin arkasına bir göz attı. Yusuf ve diğer Uygur, polis arabasını hâlâ takip ediyorlardı. Yindao minibüsü fark etmemişti.

Hayalet tekrar önüne dönerken gözleriyle genç kadının vücudunu yiyip yuttu. Sonra birkaç kelime mırıldandı.

"Neydi o?" diye sordu Yindao.

"Bir dua," dedi Hayalet. "Chang'lerin evini bulmamız için Guan Yin'in yardımcı olmasını diledim."

"O kim?"

"Merhamet tanrıçası," diye cevap verildi; ama konuşan Hayalet değil, arkada oturan Ajan Alan Coe idi.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

On dakika kadar sonra Lon Sellitto'nun telefonu çaldı.

Rhyme ile Cooper beklentiyle baktılar.

Dedektif telefona cevap verdi. Dinledi. Sonra gözlerini kapattı ve gülümsedi.

"Chang'in adresini buldular!" diye bağırdı ve telefonu kapattı. "Beşinci Bölge'deki devriye polislerinden biriydi. Owls Head'de iki matbaa dükkânı olan birini bulmuş. Adı Joseph Tan. Devriye görevlisi ona aileyi bulamadığımız takdirde birkaç saat içinde öleceklerini söylemiş. Tan'ın dili çözülmüş ve Chang ailesi için iş ve daire ayarladığını itiraf etmiş."

"Adresi almış mı?"

"Evet. Atık tesisinden iki blok ötede. Tanrı mazlumunu korur, ne diyeyim?"

Rhyme, Sonny Li'nin dedektiflerin tanrısına ettiği duayı hatırladı.

Guan Di, lütfen Chang'leri bulalım ve lanet olasıca Hayalet'i yakalayalım.

Tekerlekli sandalyesini beyaz tahtaya yaklaştırdı. Delil tablosunu inceledi.

"Bo'yu ve Göçmen Bürosu'nu arayacağım," dedi Sellitto. "Herkesi harekete geçireceğim."

Ama kriminolog karşı çıktı. "Dur bir dakika."

"Sorun nedir?"

"Bir şey var," dedi Rhyme yavaşça. "Küçük bir şey." Chang'leri buldukları için ilk anda duyduğu heyecan kaybolmuştu.

Thom'un özenli yazılarını, fotoğrafları ve davayla ilgili diğer delilleri incelerken Rhyme'in başı

bir o yana bir bu yana yavaşça döndü; bütün acı hikâyeye yapılan her girdi, antik Mısır mezarlarında bulunan hiyeroglifler gibiydi.

Gözlerini kapattı ve bu bilginin, zihninde Amelia Sachs'ın kullandığı Camaro kadar hızlı akmasına izin verdi.

Cevap burada, diye düşündü Rhyme, gözlerini tekrar açıp girdilere bakarak.

Tek sorun, sorunun ne olduğunu bilmememiz.

Thom kapıda göründü. "Şimdi ROM zamanı," dedi yardımcı.

Hareket egzersizleri, Rhyme'ın durumundaki hastalar için önemliydi. Kasları tembelleşmekten alıkoyar, dolaşımı düzenler, psikolojik yarar sağlardı; Rhyme bunlara büyük bir inatla karşı çıkmasına karşın. Ancak, kaslarını bir gün yine kullanabileceği umuduyla bu çalışmalara devam ediyordu.

Bu yüzden, Thom ROM'ları mükemmelen uygularken homurdanır, sızlanır ve

cehenneme gitmesini söyler, sonra da sonuçları tartardı; bu yüzden günlük egzersizleri gizliden gizliye ipe çekerti. Ancak bugün Rhyme yardımcısına çok sert bir bakış attı ve genç adam mesajı hemen alarak bir anda ortadan kayboldu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sellitto.

Rhyme cevap vermedi.

Cansız gibi görünen bedeninin aksine, zihninde yaptığı egzersizler hiçbir şeyle sınırlanamazdı. Sonsuz bir yükseklik, sonsuz bir derinlik, geçmiş ve gelecek. Kriminolog şimdi HAYALETÖLÜM davasında topladıkları tüm delilleri zihninde büyük bir hızla tartıyordu; kimi Doğu Nehri kadar geniş, kimi bir iplik kadar dar ve kırılmalı. Bazıları işe yarar, bazıları Lincoln Rhyme'ın beyninden vücudunun diğer kısımlarına uzanan sinirler kadar işe yaramaz durumdaydı. Ama bunlara bile aldırmaçlık etmiyordu.

HAYALETÖLÜM

Easton, Long Island, Olay Yeri

- İki göçmen sahilde sırtlarından vurularak öldürüldüler.
- Bir göçmen yaralandı; Dr. John Sung.
- "Bangshou" (yardımcı) gemideydi; kimliği bilinmiyor.
- Yardımcının, Ejder' in battığı yerde bulunan boğulmuş ceset olduğu teşhis edildi.
- On göçmen kaçtı; yedi yetişkin (biri yaşlıca, erkek; biri yaralı, kadın), iki çocuk, bir bebek.

Kilisenin minibüsünü çaldılar.

- Kan örnekleri inceleme için laboratuvara gönderildi
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Sahilde Hayalet'i bekleyen araç onu almadan gitti. Hayalet'in araca bir el ateş ettiği sanılıyor. Aracın marka ve model bilgileri için lastik izlerine ve dingil açıklığına dayanarak talepte bulunuldu.

- Araç bir BMW X5.
- Sürücü; Jerry Tang.
- Göçmenleri almak için gelen herhangi bir aracın izine rastlanmadı.
- Muhtemelen Hayalet'e ait olan cep telefonu analiz için FBI'a gönderildi.
- İzlenemez uydu telefonu. Kullanmak için Çin hükümetinin telefon sistemine giriyor.
- Hayalet'in silahı 7.62 mm'lik tabanca. Özel mermiler.
- Çin yapımı Model 51 otomatik tabanca.
- Hayalet'in rüşvet yedirdiği hükümet çalışanları olduğu rapor edildi.
- Hayalet kaçmak için bir kırmızı Honda sedan çaldı. Aracın bulunması için devriyelere haber verildi.
- Aracın izi bulunamadı.
- Suda üç ceset bulundu; biri boğulmuş, ikisi vurulmuş. Fotoğraflar ve deliller Rhyme'a ve Çin polisine gönderildi.
- Boğulmuş kişi Victor Au, Hayalet'in yardımcısı olarak tanımlandı.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.
- Herhangi bir kayda uymuyor, ama Sam Chang'in parmaklarında sıra dışı izler var. (yara, ip yanığı?)
- Göçmenlerin Profilleri: Sam Chang, Wu Qichen ve aileleri; John Sung; boğulan kadının bebeği; tanımlanmayan bir erkek ve bir kadın (sahilde öldürüldüler).
- Göçmenler tarafından 'Home Store' logosuyla kamufle edildi.
- Kanın sıçrama şekli, yaralı kadının elinden, kolundan ya da omzundan yaralı olduğunu gösteriyor.
- Kan örnekleri incelenmek üzere laboratuvara gönderildi.
- Yaralı kadının kan grubu AB negatif. Kanıyla ilgili daha fazla bilgi istendi.
- Parmak izleri AFIS'e gönderildi.
- Uyan yok.

Jerry Tang Cinayeti Olay Yeri

- Dört adam kapıyı kırarak içeri girdiler, ona işkence yaptılar ve vurarak öldürdüler.
- İki mermi kovam; Model 51 ile tutuyor. Tang iki kez kafasından vurulmuş.
- Aşırı barbarlık.
- Bazı parmak izleri.
- Tang'inkiler dışında tutan yok.

- Üç saldırganın ayak 235 ölçüleri Hayalet'inkinden küçük; muhtemelen daha ufak yapılılar.
- İpuçları, Hayalet'in saklandığı yerin muhtemelen Battery Park civarında olduğunu gösteriyor.
- Şüpheli saldırganlar Çinli etnik azınlık gruplardan. Şu anda nereli ve nerede oldukları araştırılıyor.

• Queens Türkistan Topluluğu İslam Merkezi'nden kiralanan Uygurlar.

• Cep telefonu aramaları 805 Patrick Henry Caddesi 'ni işaret ediyor. Kanal Caddesi Saldırısı

Olay Yeri

• Elde edilen deliller, Hayalet'in evinin Battery Park civarında olduğunu işaret ediyor.

• Çalıntı Chevrolet Blazer, tzi bulunamadı.

• İzlere uyan yok.

• Hayalet'in evinin halısı: Arnold firmasının Lustre-Rite modeli, son altı ay içinde döşenmiş; bilgi almak için hah firmaları araştırılıyor.

• Döşenen yerler belirlendi: Battery Park yakınında 32.

• Taze tomurcuklar bulundu.

• Hayalet'in suç ortağının cesedi: Batı ya da Kuzeybatı Çin'deki etnik azınlıklardan. Parmak izine uyan yok. Silahı Walther PPK.

• Kayıp göçmenlerle ilgili detaylar:

• Chang ailesi: Sam, Mei-Mei, William ve Ronald; Sam'in babası Chang Jiechi ve bebek Po-Yee. Sam'in ayarlanmış bir işi var, ama işvereni ve işin yeri bilinmiyor. Mavi bir minibüs kullanıyor; plakası ve markası yok. Chang' lerin evi Queens'te.

• Wu'lar: Qichen, Yong-Ping, Chin-Mei ve Lang.

Hayalet'in Gizli Evi Olay Yeri

• Chang Jiechi'nin parmak izleri ve fotoğrafları, babanın -ve oğlu Sam'in-kaligraf olduklarını gösteriyor. Sam Chang matbaada ya da tabelacıda çalışıyor olabilir. Queens'teki dükkânlar ve şirketler aranıyor.

• Cesedin ayakkabılarından biyosolit, gübre üretim tesislerinden birinin yakınlarındaki bir mahallede oturduklarını gösteriyor.

• Hayalet evini düzenlemek için feng shui uzmanı kullanıyor.

Fuzhou Ejderi Olay Yeri

• Hayalet, gemiyi batırmak için yeni bir C4 patlayıcı kullandı. Kimyasal işaretlerden üreticisi aranıyor.

• Hayalet'in kamarasında yeni dolar banknotlar bulundu. Kamarada yaklaşık 20,000\$ değerinde kullanılmış Çin yuanı bulundu. •Kurbanların listesi, uçuş detayları ve banka hesabı bilgisi. Çin'den gönderen kişi aranıyor.

- Kaptan canlı bulundu ama bilinci yerinde değil. Beretta 9 mm. Uzi. İzlenmesi mümkün değil
- 45 kalibrelik yeni Glock 36 ile öldürüldü. (Hükümet malı mı?)

Tütün.

- Sarı kâğıt partikülleri. Tanımlanmamış bitki partikülleri (bitkisel ilaç, baharat ya da uyuşturucu).
- Tırnakların arasında Magnezyum silikat (pudra).

Otoban Brooklyn Askerî Üssü'nün etrafından dolanıp, Yindao polis aracını bir çıkış rampasına yönlendirirken, Hayalet'in kendi BMW'si ya da Porsche'siyle olacağı kadar yüksek bir hızla hareket etmiş, düzenli bahçeleriyle ve kırmızı tuğla binalarıyla sevimli bir mahalleye doğru alçalmaya başlamıştı.

Hayalet doğal bir hareketle dikiz aynasına baktı ve Yusuf'un hâlâ arkalarında olduğunu gördü.

Sonra Yindao'ya, güzel profiline, topuz yapılmış parlak kızıl saçına, siyah tişörtünün altından hatları görünen göğüslerine baktı.

Kadının telefonu yine çalmaya başlayınca irkildi.

Yindao cevap verdi.

"Rhyme... evet, mahalleye ulaştık. Devam et." Sessizleşti. "Harika!" Hayalet'e ve Coe'ya baktı. "Onları buldu. Chang'in bir arkadaşı onlara burada bir daire ve iş ayarlamış. O kadar uzak değil." Sonra tekrar telefona döndü. Ancak Rhyme'ın söylediklerini dinlerken yüzü ciddileşti. Adam ona her ne söylüyorsa, bunun kadını gerginleştirdiğini düşündü Hayalet. Rhyme'ın kendisinin farkına varıp varmadığını merak ediyordu. Dikkatini yoğunlaştırdı.

"Tabii, Rhyme," dedi kadın sonunda. "Anladım."

Yindao bağlantıyı kesti.

"Lanet olsun," dedi Coe. "Bunu yapabileceğini hiç sanmıyordum." Hayalet kadına baktı. "Yani adresi tam olarak aldı."

Yindao bir an sessiz kaldıktan sonra "Evet," dedi.

Sonra kolejli bir kız gibi sohbet etmeye, Brooklyn'deki hayatını anlatmaya başladı. Hayalet bunun kadının doğasında olmadığını biliyordu, bu yüzden daha da şüphelendi. Konuşmalarının sonunda Rhyme ona ne söylediyse, Chang'ler ile ilgili olmadığını şimdi anlıyordu. Kadının elinin bacağına kaydığını ve dalgın bir şekilde kaşındığını fark etti. Elini kalçasının yakınında tutmaya devam edince, bu hareketin sadece elini silahına yakınlaştırmak için bir bahane olduğunu anladı.

Hayalet gözlerini yoldan ayırmadan elini doğal bir hareketle yan tarafına kaydırды ve sonra arkasına dolayarak Glock tabancanın kabzasına dokundu; tabanca pantolonunun bel lastiği ile rüzgârlığının arasında duruyordu.

Yerleşim bölgesinin sokaklarında ilerlerken arabada sessizlik hâkimdi. Ama Hayalet çok geçmeden Yindao'nun sadece daire çizmekte olduğunu anladı. Gerginliği arttı ve daha dikkatli hareket etmeye başladı.

Binaların numaralarına bakarak bir köşeden daha döndüler ve Yindao arabayı kaldırımın kenarına park edip el frenini çekti. Küçük kahverengi bir evi işaret etti.

"Burası."

Hayalet çabuk bir hareketle eve baktı ama dikkati hâlâ Yindao'nun üzerindeydi.

"Beklediğim gibi bir bok yuvası değil," dedi Coe. "Haydi, gidip şu işi bitirelim."

"Bekle," dedi Yindao doğal bir sesle. Sonra arka koltukta oturan Coe'ya bakmak için sağa döndü.

Hayalet bunun bir numara olduğunu anladı. Ama Sachs çok hızlı hareket etmişti; Hayalet'in beklediğinden çok daha hızlı. Daha yılmak üzere parmaklarıyla tabancasının kabzasını kavrayamadan, Yindao kendi tabancasını çekip ona doğru nişanladı.

BÖLÜM KIRK DÖRT

Hayalet elinde olmadan gözlerini kırptı; Yindao'nun hiç uyardırmadan ve tereddüt etmeden kendisini vuracağını sanmıştı. Ama bu ancak durum tersine olsaydı gerçekleşebilecek bir şeydi.

Ama siyah tabanca havada bir gölge gibi hareket etti ve arka koltukta oturan adama döndü.

"Bir milim bile, Coe. Bir milim bile kıpırdama. Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

"Ne... Nedir bu?" diye sordu Coe, şaşkınlıkla arkasına yaslanarak. "Kıpırdama," dedi Yindao öfkeyle. "Bir elini kıpırdatırsan seni öldürürüm."

"Anlamı..." Ajan gözlerini kırıştırdı.

"Anladın mı?"

"Evet, lanet olsun, anlıyorum," dedi ajan öfkeli bir ses tonuyla. "Bütün bunların ne anlama geldiğini açıklasan iyi olur."

"Bir dakika önce telefonla konuştum ya. Lincoln bana Chang'lerin adresinden başka bazı şeyler söyledi. Delilleri tekrar incelemiş ve bazı telefon görüşmeleri yapmış. Her şeyi güzelce örttüğünü sandın, değil mi?"

"Bir dakika dedektif. Bana..."

"Her şeyi biliyor. Senin Hayalet için çalıştığını."

Ajan zorlukla yutkundu. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Sen onu koruyucu meleğisin. Onu koruyorsun. Kanal Caddesi 'nde, Wu'ların orada, bu yüzden ateş ettin; asıl niyetin onu vurmak değildi. Onu uyarmaya çalışıyordun. Ona bilgi de veriyordun; Wu'ların Murray Hill'deki evde olduklarını ona sen söyledin."

Coe gergin bir tavırla dışarı bakındı. "Bu saçmalık!"

Hayalet soluğunu kontrol etmekte zorlandı. Elleri titriyor, fazlasıyla terliyordu. Ellerini pantolonuna sildi.

"Endişelenme, John," dedi Yindao. "Kimseyi incitemeyecek." Ajanla konuşmaya devam etti. "Ve Hayalet için yeni bir silah da buldun; yeni bir. 45 kalibre Glock. Göçmen Bürosu'na kayıtlı bir silah."

"Sen delisin dedektif."

"Burada hükümetten bazılarının Hayalet'ten para aldığını başından beri biliyorduk. Ama bunun bir Göçmen Bürosu ajanı olduğunu düşünememiştik. Bütün o Çin yolculukları nedendi, Coe? Peabody'ye göre, hiçbir ajan senin kadar yolculuk yapmamış. Bazen de kendi paranla. Patronunun yılan kafalarıyla buluşuyordun."

"Çin'e gidiyordum, çünkü muhbirim orada kaybolmuştu ve bunu yapanı yakalamak istiyordum."

"Şey, Rhyme şu anda Fuzhou Polis Teşkilatı ile konuşuyor. O davadaki delilleri de gözden geçirmek istiyor."

"Yani kendi muhbirimi öldürdüğümü mü söylüyorsun? Çocukları olan bir kadını mı?"

"Delillere bakacağız," dedi Yindao sakın bir tavırla.

"Eğer birisi bizi, Hayalet ile beni, birlikte gördüğünü söylüyorsa, yalan söylüyordur."

"Bunun bir anlamı yok. Kendisi aleyhine tanıklık yapacak hiç kimseyle şahsen görüşmez o. Bunu yapacak araçlar kullanır."

"Sen hayal görüyorsun, dedektif."

"Hayır, delilleri inceliyoruz," dedi Yindao. "Rhyme cep telefonunun kayıtlarına baktı. Son iki gün içinde nereye ait olduğu bilinmeyen bir numaraya yarım düzine telefon açılmış."

"Ah, şu 'saçmalıklara bak. Onu yerel adamlarım için kullanıyorum." "Daha önce muhbir kullandığından söz etmemiştin."

"Çünkü davayla bir ilgisi yoktu."

"Chang'lerin dairesine ulaştığımızda da Hayalet'i arayacak mıydın?" diye sordu Yindao. "Yoksa onları kendin mi öldürecektin?... Tabii bizi de."

Coe yutkundu. "Sana bir kelime daha söylemeyeceğim. Avukatımla konuşmak istiyorum."

"Bunun için bol bol zamanın olacak. Şimdi, kapı kolundaki sağ elin. Bir milim kıpırdarsa, kolunu hemen delirim. Anladın mı?"

"Dinle... "

"Beni anladın mı?"

Hayalet kadının gözlerine baktı ve ürperdi. Adamın silahına davranmasını, böylece onu vurmak için bir neden kazanmayı bekler gibiydi. "Evet," diye homurdandı Coe öfkeyle.

"Sol el, başparmak ve işaretparmağınla sadece; silahını tut. Çok yavaşça..."

Coe yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle silahını çıkardı ve Yindao'ya teslim etti.

Yindao silahı hemen cebine attı. "Arabadan iniyoruz." Kendi kapısını açıp indi. Sonra adamın kapısını açtı; silahı doğruca ajanın göğsünü nişanlamıştı. "Yavaşça."

Adam da indi. Yindao ona kaldırıma yatmasını işaret etti. "Yüzükoyun."

Hayalet'in kalp atışları -o ana kadar cam bir kafese hapsedilmiş bir kuş gibi çırpınıyordu-yavaşladı.

Kork ki, cesur olabilesin...

Bu çok ilginç bir durumdu. Gerçekten de emrinde Amerikalılar vardı, hatta Göçmen Bürosu ajanları arasından bile; dün sabah o kadar kolayca serbest bırakılmasını sağlayan bir ajan da dâhil. Ama burada kiraladığı her ajanın adını bilmiyordu. Ve Yindao'nun az önce Coe'ya açıkladığı gibi, onlarla ender olarak doğrudan bağlantıya geçirdi. Wu'ların Murray Hill'de saklandıkları evi bilmesi meselesine gelince; Yindao bunu ona kendisi söylemişti.

Görünüşe bakılırsa Coe ona çalıştığına göre, şimdi adamı kurtarmaya çalışmalı mıydı?

Hayır, ondan kurtulmak daha iyiydi. Tutuklama güzel bir karmaşa olacaktı. Yindao ve diğerleri, haini yakaladıklarını düşündükleri için daha dikkatsiz olacaktı.

Yindao kaldırımında adamı ustaca kelepçeleyip tabancasını kılıfına sokarken ve Coe'yu sertçe ayağa kaldırıken izledi. Hayalet camını indirdi ve evi işaret etti. "Chang'ler ile konuşmamı ister misin?"

"Burası onların evi değil," dedi Yindao. "Buradan birkaç blok ötedeler. Yalan söyledim; Coe'nun savunmasını indirmesini sağlamak zorundaydım. Şu köşede bir polis evi var. FBI gelip alana kadar onu orada tutacaklar."

Hayalet dönüp Coe'ya baktı ve tiksinti dolu bir sesle konuştu. "Nerede olduklarını Hayalet'e söyleyecektin. O çocuklar... onun o çocukları öldürmesine izin verecektin. İğrençsin."

Ajan bir an öfkeyle ona baktı; sonra Yindao onu öfkeyle itti ve üç üniformalı polis memurunun beklediği köşeye doğru sürükledi. Hayalet arkasına baktı ve Yusuf'un sokağın ucunda duran minibüsünü gördü. Beş dakika sonra Yindao geri döndü, arabaya bindi ve kontağı çevirdi. Yollarına devam edeceklerdi. Hayalet'e baktı ve acı acı gülerek başını salladı. "Özür dilerim. Sen iyi misin?" Olay onu biraz sarsmış olmasına karşın, Yindao şimdi kendini toplamış gibi görünüyordu. Rahatlamıştı ve güveni geri gelmişti.

"Evet." Hayalet de güldü. "Bununla mükemmel şekilde başa çıktın. Mesleğinde gerçek bir sanatçısın." Sonra gülümsemesi kayboldu. "Göçmen Bürosu'nun içinde bir hain, ha?"

"Hayalet'in muhbirini öldürmesi hakkındaki bütün o saçmalıklar. Bizi iyi kandırdı." Telefonunu aldı ve bir numara hışladı. "Tamam, Rhyme. Coe'yu teslim ettim.. Hayır, sorun yok. John ve ben şu anda Chang'lerin evine gidiyoruz... Ekipler nerede?... Pekâlâ, üç dakika içinde orada olurum. ESU'yu beklemeyeceğiz. Şu anda Hayalet de yolda olabilir."

Gerçekten de öyle, diye düşündü yilankafa.

Yindao telefonu kapattı.

Herkesten önce orada olacaktı. Yindao ile fantezisinin daha fazla beklemesi gerekmeyecekti. Chang'leri öldürecek, Yindao'yu Türkler'in minibüsüne atacak ve kaçacaktı. Hayalet'in eli kadının omzuna uzandı ve hafifçe sıktı. O anda daha da fazla tahrik olduğunu hissetti.

"Benimle geldiğin için teşekkürler, John." Yindao ona gülümsedi, "'Arkadaş' nasıl deniyordu; 'Yindao' mu?"

Hayalet başını salladı. "Bir erkek bir kadına böyle der. Sen' Yin-jing' demelisin."

Bu, erkeğin cinsel organı için kullanılan kelimeydi.

"Yinjing," dedi Yindao.

"Onur duydum," dedi Hayalet, başını hafifçe eğerek. Kadının kızıl saçına, beyaz tenine, uzun bacaklarına baktı... "Şu arkadaşın Rhyme sıkı bir dedektif. Bütün bunlar bittikten sonra onu ziyaret etmek isterim." , "Sana kartını vereyim. Çantamda bir tane var."

"Güzel."

Rhyme'ın da ölmesi gerekecekti. Çünkü Hayalet, onun da düşmanlarını yenene kadar durmayan bir adam olduğunu biliyordu. Po fu chen zhou... Köprüleri yak ve gemileri batır. Hayatta kalması fazla tehlikeli olurdu. Yindao onun felçli olduğunu söylemişti. Hayalet ona nasıl işkence yapabileceğini merak etti. Yüzü, gözleri, dili... Ne kadar zamanı olduğuna bağlı olarak çeşitli yöntemler vardı. Ateş daima etkiliydi. Yindao tek yönlü bir yola saptı ve durdu. Adresteki numarayı inceledi ve sokağın ortasına kadar ilerledi. Sonra ikinci sıra oluşturacak şekilde arabasını park etti ve konsolun üzerine bir polis kimliği koydu. "Şuradaki ev." Birkaç ev ötedeki üç katlı, kırmızı tuğlalı, zemin katında ışıkları yanan bir binaya işaret etti. Mütevazıydı, ama Hayalet bunun -Mao sayesinde- birçok Çinli'nin oturmak zorunda olduğu sarı-bej tahtadan ve kerpiçten yapılmış evlerden çok daha lüks olduğunu düşündü.

Arabadan indiler ve kaldırıma yürüdüler. Sonra bir an duraksadılar. "Görünme," dedi Yindao ve onu şimşir çitlerin arkasına sürükledi. Hayalet arkasına baktı. Yusuf da arabayı park etmişti ve ışık az olmasına karşın Hayalet yanındaki diğer Türk'ü ve kendisini görebiliyordu. Yindao'ya yaklaştı ve tenindeki sabun ve teri kokladı. Henüz sertliğinin kaybolmamış olduğunu fark etti ve kadın evi incelerken koluna ve kalçasına yaslandı. Yindao ön taraftaki pencereyi başıyla işaret etti. "Arka kapıdan gireceğiz; eğer kilitli değilse. Ön taraftan bizi görebilir ve kaçmaya kalkışabilirler."

Hayalet'e kendisini en yakınlarındaki evin arkasına doğru izlemesi için işaret etti; oradan Chang'lerin evine doğru arkadan yaklaştılar. Karanlıkta beklenmedik bir şeye çarpıp varlıklarını belli etmemek için yavaşladılar.

Domuzların evinin arka kapısının önünde durdular ve Yindao pencereden baktı; içeride küçük bir mutfak vardı ama görünürde kimse yoktu. "Daima önce arka pencereden bak," diye fısıldadı. "Yeni polis taktiğim." Bu sözü üzerine yüzünde acı dolu bir gülümseme belirdi ama nedenini açıklamadı.

"Haydi," dedi Yindao. "Daha yavaş. Onları ürkütme. Hemen yardım etmek için geldiğimizi söyle. Onları Hayalet'ten korumak istediğimizi. Ayrıca sığınma hakkı için yüksek bir olasılık olduğunu da."

Hayalet başıyla onayladı; ama Sam Chang ve karısının polisin tercümanının kim olduğunu görünce nasıl bir tepki vereceklerini merak ediyordu.

Yindao kapıyı yokladı; kilitli değildi. Kapıyı hemen açtı; böylece gıcırdamayacağını umuyordu anlaşılın.

Bununla nasıl başa çıkacaktı? Muhtemelen Yindao'yu hemen etkisiz hale getirmek zorunda

kalacaktı. Kadın aşırı bir tehlike oluştuyordu kendisi için. Yapılacak en iyi şeyin onu bacağından vurmak olduğuna karar verdi; artritini düşünerek onu diz kapağının arkasından vurmanın ilginç olacağını düşündü. Sonra Türkler'le birlikte Chang ailesini yok edecek, hep birlikte Windstar'a dönecekler ve Yindao ile geçireceği saatler için gizli evlerinden birine ya da ıssız bir depoya gideceklerdi. Kapıdan yavaşça geçerek pis kokulu mutfığa girdiler.

Ocakta altı yanan bir demlik vardı. Tezgâhtaki kesme tahtasının üzerinde yarım soğan bırakılmıştı. Acaba Bayan Chang akşam yemeği için ne hazırlıyordu?

Yindao mutfakta ilerledi. Oturma odasına açılan koridorun kapısında durdu ve Hayalet'e durmasını işaret etti.

Türkler'in evin arkasındaki dar sokakta olduklarını fark etti. Yindao'nun arkası ona dönüktü, adamlara ön tarafa dolaşmalarını işaret etti. Yusuf başıyla onayladı ve iki adam uzaklaştılar.

Hayalet, Yindao'nun önden girmesine izin verecekti. Ona içeride Chang'ler ile birlikte bir dakika zaman tanımak onları sakinleştirecek, Türkler'in ön kapıda yerlerini almasına fırsat tanıyacaktı. Sonra içeri dalıp Yindao'yu vurarak Türkler'in içeri dalması için işaret verecek, onların yardımıyla ailenin işini çabucak bitirecekti.

Hayalet geride kalırken elini rüzgârlığının altına attı ve pantolonunun belindeki tabancasını çekti.

Yindao, yalnız başına koridorda yavaşça yürümeye başladı.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Yakında bir ses.

Ayak sesi mi? diye sordu Sam Chang kendi kendine, kanepede küçük oğlunun yanında otururken.

Ön tarafta mı? Yoksa arka tarafta mı?

Dairelerinin loş oturma odasında birlikte oturmuş, televizyondaki programı izliyorlardı. Televizyonun sesi yüksekti ama Chang yine de o sesi duymuştu.

Evet, bunlar ayak sesiydi.

Neydi acaba?

Bir zümrüdü anka kuşu küllerinin arasından mı yükseliyordu, yoksa bir ejder onlara öfkelenmiş miydi?

Onları rahatlatmak için babasının ruhu geri mi dönüyordu?

Belki de onları uyarmak için.

Belki de Gui'nin, Hayalet'in kendisi onları bulmuştu.

Bu kendi hayal gücüm, diye düşündü Chang.

Odanın karşı tarafına baktığında William' 1 bir yıllık bir otomobil dergisini okurken gördü. Çocuk oturduğu yerde doğruldu, boynunu kaldırdı ve tehlikenin kaynağını bulmaya çalışan bir balıkçıl gibi

başını yavaşça çevirdi.

"Nedir o, kocacığım?" diye sordu Mei-Mei, fısıldayarak. Po-Yee'yi kendine doğru çekti.

Bir tıkırtı daha duyuldu.

Bir ayak sesi. Nereden geldiğini kestiremiyordu.

Sam Chang hemen ayağa fırladı. William da ona katıldı. Ronald kalkmak için davrandı ama babası küçük çocuğa yatak odasına girmesini işaret etti. Karısına başıyla işaret verdi. Kadın bir an kocasının gözlerine baktı ve küçük oğluya kızını alarak kapının arkasında kayboldu.

"Sana söylediğimi yap, oğlum."

William, Chang'in arka bahçede bulunduğu demir boruyu eline alarak dairenin arka tarafına açılan kapının girişinde durdu. Hayalet onları bulup gelirse ne yapmaları gerektiğini daha önce konuşmuşlardı. Chang kapıdan giren ilk kişiyi vuracaktı; bu ya Hayalet ya da yardımcısı olacaktı. Ateş sesini duyunca diğerleri muhtemelen gerileyecek, bu da William'a ölen adamın silahını alması için fırsat tanıyacaktı; böylece onun da silahı olacaktı.

Chang oturma odasındaki iki lambayı kapattı, böylece belirgin bir hedef olmayacaktı, ama kendisi kapıdaki saldırganın silüetini görebilecekti. Kafasına ateş edecekti ve bu mesafeden ıskalması mümkün değildi.

Sam Chang bir sandalyenin arkasına çömeldi. Gemide yaşananların, babasının acısının, bu son iki gün içinde ruhundaki erozyonun yarattığı yorgunluk duygusunu bir kenara attı ve asla titremeyen kaligraf eliyle tuttuğu tabancayı kapıya doğrulttu.

Evin içindeki karanlık koridorda Amelia Sachs yavaşça ilerledi. "Burada bir dakika bekle, John," diye fısıldadı.

"Tamam," dedi zayıf bir ses.

Sachs koridora girdi. Bir an tereddüt etti ve sonra seslendi; "Şimdi!" "Ne?" diye sordu Hayalet, kendisi de tereddüt ederek.

Ama cevap vermek yerine Sachs hızla ona döndü ve karanlık bir gölge gibi havada kayan silahını ona çevirdi. Hayalet daha kendi Glock'unu çekmeden, Sachs'ın silahı göğsünü nişanlamıştı bile.

Sachs'ın dikkati Hayalet'e değil, arkasında özel harekât giysileriyle dikilen yarım düzine kadın ve erkeğe yönelmişti: Bo Haumann ve diğer ESU elemanları mutfığa dalmışlardı. Arka kapıdan içeri girdiler ve silahlarını Hayalet'in yüzüne doğru tutarak bağırdılar: "Polis, yere, yere, yere, at silahını, yere, hemen!"

Silahı elinden alındı ve yüzükoyun yere yatırılıp kelepçelendikten sonra üzeri arandı. Ayak bileğinde bir çekiştirme hissetti; şanslı tabancası Model 51 ondan alındı ve cepleri boşaltıldı.

"Şüpheliyi yakaladık," dedi bir memur. "Olay yeri temizlendi."

"Dışarıda iki tane daha ele geçirildi ve kelepçelendi." Bunlar, Sachs'ın kendilerini izlediğini fark ettiği Windstar'dan inen adamlardı. Sachs, onların Queens'ten gelen diğer Uygurlar olduğunu sanıyordu. "Başkaları da var mı?" diye sordu Sachs, Hayalet'in üzerine eğilip öfkeli bir sesle

fısıldayarak.

"Hiç... "

"Bizi izleyen ikisini yakaladık. Başka kimse var mı?"

Hayalet cevap vermeyince Sachs telsizine sarıldı. "Sadece bir tane minibüs tespit ettim. Muhtemelen hepsi bu kadar."

Sonra Lon Sellitto ve Eddie Deng üst kattan inerek yanlarına geldi; ekip Hayalet'i saf dışı bırakana kadar orada gizlenmişlerdi. Şaşkınlıktan nefesi kesilmiş bir halde yerde yatan Hayalet'e baktılar. Amelia Sachs onun zararsız olduğunu düşünmüştü; sadece hafif kırılmış saçıyla yakışıklı, alçakgönüllü bir Asyalı.

Sellitto'nun telsizinden bir mesaj geldi: "Nişancı Bir ve İki'den Merkez'e. Geri çekilebilir miyiz?"

Sellitto Motorola'sını alıp cevap verdi: "Merkez'den Nişancılar'a. Durum kontrol altında, tamam." İriyarı dedektif Hayalet'e döndü: "Steşından indiğin andan beri ensendeydiler. Eğer silahını Sachs'a çevirseydin, şimdiye ölmüş olacaktın. Şanslısın."

Hayalet'i oturma odasına sürüklediler ve sandalyeye oturtular. Eddie Deng ona haklarını okudu; İngilizce, Putonghu Minnanhua versiyonlarıyla. Anladığından emin olmak için.

Pek duygu göstermeden anladığını belli etmek için başını eğdi.

"Chang 'ler nasıl?" diye sordu Sachs, Sellitto 'ya.

"İyiler. İki Göçmen Bürosu ekibi dairelerine girdi- İş neredeyse çirkinleşiyordu. Baba silahlıydı ve ateş etmeye hazırdı, ama ajanlar bir pencereden bakarak gece gözlüğüyle onu fark ettiler. Dairedeki telefonun numarasını aradılar ve etraflarının sarıldığını söylediler. Chang çok geçmeden bunun gerçek bir Göçmen Bürosu ekibi olduğunu ve Hayalet'e teslim edilmeyeceklerini anladı."

"Peki ya bebek?"

"İyi. Sosyal görevli yolda. Şu pislikten kurtulana kadar," -Hayalet'i başıyla işaret ederek- "Owls Head'deki kendi yerlerinde tutacaklar. Sonra oraya gidip onlarla görüşebiliriz."

Şimdi içinde durdukları ev, Chang'lerin dairesinden bir mil kadar ötedeydi ve iyi döşenmişti. Burada yaşayan kişinin şehrin en iyi cinayet

dedektiflerinden biri olduğunu düşününce, yerin çiçeklerle dolu olması Sachs'ı şaşırtmıştı.

"Burası gerçekten senin evin mi, Lon?" diye sordu, küçük bir porselen bibloyu eline alarak.

"Daha iyi diğerrinin," diye cevap verdi dedektif, kendini savunmaya çalışarak, Rachel'a taktığı ismi kullanarak ('daha iyi yarım' ile 'önemli diğeri' ifadelerinin bir bileşimiydi). Birkaç ay önce birlikte yaşamaya başlamışlardı. "Bu eşyaların yarısı annesinden miras kalmış." Bibloyu Sachs'ın elinden aldı ve dikkatle yerine koydu.

"Fazla kimse fark etmeden bir ele geçirme hareketi düzenleyebilmemiz için en iyi yer burasıydı. Owls Head'den fazla uzaklaşırsak, serseri şüphelenmeye başlayacaktı."

"Hepsi sahteydi," dedi Hayalet, keyifli bir ses tonuyla- Sachs, adamın İngilizce aksanının John Sung olarak konuşken kullandığından daha iyi olduğunu fark etti. "Beni kandırdınız-"

"Sanırım öyle."

Chang'lerin Owls Head'deki gerçek evlerine doğru Brooklyn caddelerinde yol alırken Lincoln Rhyme Sachs 'ı arayıp, Hayalet'in kendisini John Sung olarak gösterdiğine inandığını söylemişti. Göçmen Bürosu ve NYPD polislerinden diğer bir ekip, Chang'leri bulmak için oraya doğru yola çıkmıştı. Sellitto ve Eddie Deng de, Sellitto'nun evinde bir operasyon hazırlığı içindeydiler. Böylece, açık alanda yapılacak bir operasyonda, yılankafa ve adamları ile çıkacak bir çatışmada oradan geçenlerin vurulup ölme veya yaralanma ihtimali ortadan kaldırılmış oluyordu. Rhyme, adamların Çin Mahallesi'ndeki gizli evden itibaren Sachs'ın arabasını takip edebileceklerini düşünmüştü veya Chang'lerin evine ulaştıklarında Hayalet onları cep telefonu ile çağıracaktı. Rhyme'in anlattıklarını dinlerken, Coe Hayalet'in bir casusuymuş, yanında oturan silahlı adam arkadaşı, doktoruymuş, son iki gündür aradıkları katil değilmiş gibi davranabilmek için, Sachs büyük bir çaba harcamak zorunda kalmıştı.

Önceki gece kendisine yaptığı masajı düşünmüştü; büyük sırrıyla, tedavi olmak için çaresiz bir umutla ona gelişini... Sırtında ve omuzlarında dolaşan ellerini düşününce ürperdi. Wu'ların nerede kaldığını da ona kendisi söylemiş, hatta yanlarına gitmeyi isteyip istemediğini bile sormuştu.

"Şu arkadaşın," dedi Hayalet, "Lincoln Rhyme, benim Sung olmadığını nasıl anladı?"

Genç kadın Hayalet'in cebindeki şeylerin bulunduğu naylon torbayı gösterdi. İçinde kırılmış maymun muskanın parçaları vardı. Sachs poşeti onun yüzüne doğru tuttu.

"Taş maymun," dedi. "Sonny Li'nin tırnaklarının arasında bazı izler buldum. Magnezyum silikat; pudra gibi. Rhyme bunun sabun taşından geldiğini keşfetti; yani muskanın yapıldığı şey." Sachs eğildi ve Hayalet'in giysisinin dik yakasını sertçe çekiştirip kolyenin deri kordonunun bıraktığı kırmızı izi ortaya çıkararak. "Ne oldu? Boynundan koparıırken kırıldı mı?" Kumaşı bıraktı ve geri çekildi.

Hayalet yavaşça başını salladı. "Ben onu vurmamdan önce, yerde sürünüyordu. Merhamet dilendiğini sandım ama başını kaldırdı ve bana gülümsedi."

Yani Li, Sung'ın aslında Hayalet olduğunu onlara anlatmak için taşı tırnaklarıyla bilerek kazımişti.

Cooper'ın magnezyum silikatla ilgili raporu nesnenin sabuntaşı da olabileceğini ortaya koyunca, Rhyme önceki gün Sachs'ın ellerine bulaşan tozu hatırlamış ve bunun Sung'ın kolyesinden geldiğini anlamıştı. Sung'ın dairesini bekleyen polisleri aramış ve binanın bir arka kapısı olduğunu, Hayalet'in görünmeden buradan girip çıkabileceğini onaylamışlardı. Yakınlarda bahçe malzemeleri satan bir dükkân olup olmadığını da sormuş -buldukları tomurcuklar oradan geliyor olabilirdi -binanın giriş katında bir çiçekçi olduğunu öğrenmişti. Sonra Sachs'ın cep telefonuna yapılan aramaları incelemiş, Uygur merkezini arayan numara karşısına çıkmıştı.

Gerçek John Sung bir doktordu ve Hayalet'in tıpla ilgisi yoktu. Ama Sonny Li'nin hayattayken söylediği gibi, Çin'de herkes Çin Tıbbı hakkında bir şeyler bilirdi. Hayalet'in Sachs'a önerdiği çözüm ve verdiği bitkisel ilaçlar, düzenli olarak Çinli bir doktora görünen herkesin kolayca bilebileceği bir şeydi.

"Peki ya Göçmen Bürosu'ndaki arkadaşın?" diye sordu Hayalet.

"Coe mu?" dedi Sachs. "Seninle hiçbir bağlantısı olmadığını biliyorduk. Ama Coe sanki bir casusmuş gibi davranmak zorundaydım; senin peşinde olduğumuzu düşünmemeni garantilemek zorundaydım. Ayrıca onu da yolumuzdan çekmemiz gerekiyordu. Kim olduğunu anlarsa, yine peşinden gelebilirdi; Kanal Caddesi'nde yaptığı gibi. Temiz bir operasyon istiyorduk. Kimsenin cinayetten içeri girmesini de tercih etmiyorduk." Sachs eklemeyi edemedi. "Senin bile."

Hayalet sakince gülümsedi.

Coe'yu o köşedeki evde bekleyen üç polise teslim ederken neler olduğunu açıklamıştı. Ajan, Çin'deki muhbirini öldüren adamdan yarım metre ötede oturduğunu öğrenince tabii ki hayrete kapılmıştı ve operasyona kesinlikle katılmak istediğini söyleyerek öfkesini kusmuştu. Ama onu polis korumasında tutma emri doğrudan Polis Merkezi'nden gelmişti ve Hayalet içeri tıklana kadar Coe hiçbir yere gidemezdi. Sachs yerde yatan adama baktı. Tikinti yansıtan bir ifadeyle başını salladı. "Sung'ı vurdun, cesedi sakladın, sonra da kendini vurdun. Okyanusa geri döndün. Neredeyse boğuluyordun."

"Fazla şansım yoktu, öyle değil mi? Jerry Tang beni bırakıp kaçmıştı. Sung'ın kılığına girmeden sahilden kaçıp kurtulma şansım yoktu." "Peki ya silahın?"

"Ambulanstayken çorabımın içine soktum. Hastanede ise sakladım ve Göçmen Bürosu memuru beni bıraktıktan sonra tekrar aldım." "Göçmen Bürosu memuru mu?" diye sordu Sachs, başını sallayarak. "Çok çabuk serbest bırakıldın." Hayalet bir şey söylemeyince Sachs ekledi; "Eh, bu da ilgileneyeğimiz diğer bir konu." Sonra sordu; "Bana John Sung hakkında anlattığın şeyler... Hepsi uydurma mıydı?" Hayalet omuz silkti. "Hayır, onun hakkında söylediklerim gerçektir. Onu öldürmeden önce kendisi, bottaki herkes, Chang ve Wu hakkında bilgi aldım. Böylece rolümü mükemmelen oynayabilirdim. Resimli kimliğini attım ve cüzdanıyla muskasını sakladım."

"Cesedi nerede?"

Cevap yine sakın bir gülümsemeden ibaretti.

Adamın bu sakın tavrı Sachs'ı çileden çıkarıyordu. Yakalanmıştı ve hayatının geri kalanını içeride geçirecekti; hatta idam edilebilirdi bile. Ama adamın gösterdiği tek rahatsızlık belirtisi, sanki o geceki son treni kaçırmış bir adamınki gibiydi. Bir anda öfkeye kapıldı ve yüzüne bir yumruk patlatmak için elini kaldırdı. Ama adam hiçbir tepki vermeyince -bir göz kırpmaya ya da yüzünü buruşturma gibi- kolunu indirdi; vuruşunun ona vereceği hazzı yaşatmaktan vazgeçerek.

Sachs'ın telefonu çalınca dikkati dağıldı. Bir adım geri çekilerek cevap verdi; "Evet?"

"Herkes eğleniyor mu?" diye sordu Rhyme'in otoriter sesi, bu kez alaycı bir tonda.

"Ben.. "

"Belki piknik yapıyorsunuz? Film izliyorsunuz? Bizi unuttunuz mu?" "Rhyme, bir operasyonun ortasındaydık."

"Birinin bir süre sonra beni arayacağını ve olanları anlatacağını sanıyordum. Bir noktada... Hayır, Thom, hayır. Çok öfkeliyim."

"Burada biraz meşgulüydük, Rhyme," diye cevap verdi Sachs.

"Sadece neler olduğunu bilmek istiyordum. Psişik güçlerim yok, biliyorsun."

Sachs, Rhyme'in kimsenin yaralanmadığını bildiğini anlamıştı; aksi takdirde böyle alaycı bir tavırla konuşmazdı.

"Zırvalamayı keser misin?"

"Zırva mı? şimdi gerçek bir denizci gibi konuşmaya başladın, Sachs." "Kes... Çünkü onu yakaladık. John Sung'ın cesedinin yerini söyletme-ye çalıştım, ama o..."

"Eh, bunu tahmin edebiliriz, değil mi Sachs? Sonuçta çok açık!"

Genç kadın, bazı insanlar için belki, diye düşündü; ama önceki monoton ses tonu yerine her zamanki karakteristik hırçınlığı görmeyi tercih ederdi.

"Çalıntı Honda'nın bagajında," diye devam etti Rhyme.

"Ve hâlâ Long Island'ın doğu ucunda, öyle mi?" diye sordu Sachs, sonunda anlayarak.

"Elbette. Başka nerede olabilir ki? Hayalet arabayı çaldı, Sung'ı öldürdü ve sonra gizlemek için doğuya doğru sürdü; sonuçta o tarafa bakmayacaktık. Biz onun batıya yöneldiğini sanmıştık; şehre..."

Sellitto telefonunu kapadı ve sokağı işaret etti.

Sachs başıyla onayladı. "Birilerini görmem gerekiyor, Rhyme." "Birilerini görmek mi? Baksana, orada lanet olasıca bir piknik yapıyor gibisiniz. Kim o?"

Sachs bir an düşündü ve sonra cevap verdi: "Bazı arkadaşlar."

BÖLÜM KIRK ALTI

Aileyi Owls Head'de köhne bir evin önünde dururken buldu. Havadaki lağım kokusu çok ağırdı; hem kendilerine ihanet eden hem de hayatlarını kurtaran atık tesisinden.

Hiçbirinin bileğinde kelepçe olmaması Sachs'ı sevindirdi. Ayrıca iki üniformalı NYDP polisinin evin küçük oğluyla sohbet ettiğini görünce daha da memnun oldu.

Babası, Sam Chang, başını önüne eğerek kollarını kavuşturmuş bir halde asık suratla oturuyordu; yanındaki muhtemelen Göçmen Bürosu ajanı olan takım elbiseli bir Asyalı-Amerikalı adam onunla konuşuyor ve notlar alıyordu.

Yan tarafında kırklı yaşlarında, mutsuz, ufak tefek bir kadın vardı ve Po-Yee'nin elini tutuyordu. Kısmetli Kız'ı gördüğünde, Sachs yüreğinin sıkıştığını hissetti. Küt kesilmiş siyah ipek saçlarının çevrelediği yuvarlak yüzüyle çok şekerdi. Altında kırmızı bir kot pantolon, üzerinde kendisine en az iki numara büyük gelen bir Hello Kitty bluzu vardı.

Bir dedektif, Sellitto'yu tanıyarak onlara yaklaştı. "Aile iyi. Onları Queens'teki Göçmen Bürosu merkezine götürüyoruz. Görünüşe bakılırsa, Chang'in muhalif eylemleri nedeniyle -Tiananmen'deymiş ve oradaki olayları yaşayan tanıklarından biri- sığınma talebinin kabul edilme olasılığı çok yüksek." "Hayalet'i yakaladınız?" diye sordu Sam Chang, Sachs yanlarına ulaştığında. Haberi çoktan duymuştu, ama haklı olarak katilin gerçekten içeri atıldığından emin olmak istiyordu.

"Evet," dedi Sachs, konuşurken adama değil de, Po-Yee'ye bakarak. "Onu götürdüler."

"Yakalanması siz mi sağladı?" diye sordu Chang.

"Ben de operasyonun bir parçasıydım, evet," dedi Sachs gülümseyerek.

"Teşekkür edim." Adam daha fazlasını söylemek istiyor ama İngilizce bilgisi yetmiyor gibiydi. Bir an düşündükten sonra sordu; "Ben size sorabilirim? Adam, yaşlı, Hayalet'in evde ölen? Ceset ner'de?" "Babanız mı?"

"Evet."

"Şehir morgunda. Manhattan'da."

"Uygun bir cenaze olmalı. Çok önemli."

"Oradan taşınmamasını sağlayacağım," dedi Sachs. "Siz Göçmen Bürosu ile işinizi bitirdikten sonra onu almak için bir cenaze eviyle görüşebilirsiniz."

"Teşekkür edim."

Kapısının üzerinde New York Şehri yazan küçük bir Dodge olay yerine geldi. Kahverengi takım elbise giymiş, elinde Bond çanta taşıyan siyahi bir kadın arabadan indi ve önde Göçmen Bürosu ajanıyla, sonra da Sachs ile konuştu. "Ben Chiffon Wilson. Çocuk Hizmetleri'nden bir sosyal görevliyim." Kimlik kartını gösterdi.

"Bebek için mi geldiniz?"

"Evet."

Chang hemen karısına baktı. "Onu götüreceksiniz?" diye sordu Sachs.

"Mecburuz."

"Onlarla kalamaz mı?"

Wilson sempatik bir tavırla başını salladı. "Korkarım mümkün değil. Üzerinde hakları yok. Başka ülkeden gelen bir öksüz. Çin'e geri dönmek zorunda."

Sachs yavaşça başını eğdi ve sosyal görevliyi bir kenara çekti. "O bir kız," diye fısıldadı. "Çin'de öksüz bebek kızlara ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Evlat edinilecektir."

"Belki," dedi Sachs şüpheyle.

"Bunu bilmiyorum. Ben sadece kanunları uyguluyorum. Bakın, bunu hep yapıyoruz ve alıcı ülkeye dönen çocuklarla ilgili herhangi bir sorun yaşandığını duymadık."

Alıcı ülke... Bu ifade en az Coe'nun 'belgesizler' tanımına kadar rahatsız edici gelmişti. "Çocuklar geri döndükten sonra herhangi bir şey duymuyorsunuz ki zaten?"

Wilson tereddüt etti. "Hayır." Sonra Chang ailesiyle Çince konuşan Göçmen Bürosu ajanına başıyla işaret verdi. Mei-Mei'in yüzü donuklaştı ama başıyla onayladı ve çocuğu sosyal görevliye doğru yürüttü. "O..." dedi Mei-Mei. Sonra kaşlarını çatarak İngilizce doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Evet?" diye sordu sosyal görevli.

"O iyi bakılacak?"

"Evet, iyi bakılacak."

"Çok iyi bir kız. Anne kaybetti. İyi bakılmak, tamam?"

"Merak etmeyin."

Mei-Mei uzun bir süre küçük kıza baktı; sonra küçük oğluna döndü. Wilson, Po-Yee'yi kucığına aldığı anda Sachs'ın kızıl saçları dikkatini çekti. Bebek minik eliyle uzanıp kadının saçını yakaladı ve merakla ona baktı. Çok hızlı çekince, Sachs güldü. Sosyal görevli arabasına doğru yürümeye başladı.

"Ting" dedi bir kadın sesi. Sachs 'dur' ya da 'bekle' anlamına gelen bu kelimeyi hemen tanıdı. Dönüp baktığında Chang Mei-Mei'in onlara doğru yürüdüğünü gördü.

"Evet?"

"Bur'da. Bunu almak." Mei-Mei kadına beceriksizce yapılmış doldurulmuş bir oyuncak uzattı. Sachs oyuncuğun bir kedi olduğunu düşündü.

"Bunu sevmek. O mutlu bununla."

Wilson oyuncuğu aldı ve Po-Yee'ye uzattı.

Çocuğun gözleri oyuncakta, Mei-Mei'inkiler ondaydı.

Sosyal görevli bebeği arabanın arka koltuğundaki bebek koltuğuna oturtup emniyet kemerini taktı

ve sonra direksiyona geçip uzaklaştı. Sachs, Chang'ler ile konuşarak yarım saat geçirdi; üst üste sorular soruyor, Hayalet'in aleyhinde delil olabilecek başka şeyler bulmaya çalışıyordu. Sonra iki günlük kovalamacanın ağırlığı omuzlarına yüklendi ve eve gitme zamanının geldiğini anladı. Steyşın polis aracına bindi ve geri dönüp baktı; Chang ailesini bir Göçmen Bürosu minibüsüne bindiriyorlardı. O anda Mei-Mei ile göz göze geldiler, sonra kapılar kapandı, minibüs hareket etti ve bir süre sonra gözden kayboldu. Domuzlar, belgesizler... aile... başka bir geçici eve doğru yola çıkmıştı. Lincoln Rhyme ve Amelia Sachs ertesi sabahı HAYALETÖLÜM davasıyla ilgili bilgileri inceleyerek geçirdiler. C4'ün içindeki kimyasal işaretler üzerinde FBI'ın yaptığı analiz, gemiyi havaya uçurmak için kullanılan plastik patlayıcının muhtemelen sürekli olarak Çin'e silah satan Kuzey Koreli bir silah tüccarı tarafından sağlandığını ortaya koymuştu.

Evan Brigan'ın kurtarma dalgıçları, Fuzhou Ejderi'ndeki mürettebatın cesetlerini ve paranın geri kalanını -yaklaşık 120,000\$- çıkarmıştı. Para delil olarak kaydedilmişti ve FBI'ın delil kasalarından birine konmuştu. Ayrıca Ling Shui-Bian'ın, yani Hayalet'e bu parayı ödeyen ve Sachs'ın gemide bulunduğu mektubu yazan adamın Fuzhou'daki adresi de bulunmuştu. Rhyme, adamın Hayalet'in küçük yılan kafalarından biri ya da ortağı olduğuna inanıyordu. Ling'in Hayalet ile olan bağlantısını ortaya koyan bir açıklamayla birlikte adını ve adresini Çin Polis Teşkilatı'na e-mail ile göndermişti.

"Bunu da tahtaya ekleyelim mi?" diye sordu Thom.

"Yaz, yaz!" dedi Rhyme sabırsızca. Buldukları delilleri savcıya sunmaları gerekiyordu ve tahtada yazılı bilgiler bunun için en kolay ve en ikna edici yol olacaktı.

Yardımcı kalemi aldı ve henüz ellerine ulaşan bilgileri de ekledi:

- Hayalet, gemiyi batırmak için yeni bir C4 patlayıcı kullandı. Kimyasal işaretlerden üreticisi aranıyor.
- Kaynak Kuzey Koreli bir silah tüccarı.
- Hayalet'in kamarasında yeni dolar banknotlar bulundu.
- Toplamı yaklaşık olarak 120,000\$.
- Kamarada yaklaşık 20,000\$ değerinde kullanılmış Çin yuanı bulundu.
- Kurbanların listesi, uçuş detayları ve banka hesabı ile ilgili bilgi. Çin'den gönderen kişi aranıyor.
- Ling Shui-Bian, Fuzhou'da oturuyor. Adı ve adresi yerel polise gönderildi.
- Kaptan canlı bulundu ama bilinci yerinde değil.
- Bilinci yerine geldi, şimdi Göçmen Bürosu gözetiminde.

Thom bunları tahtaya yazarken, Rhyme'ın bilgisayarını sinyal verdi. "Komut, e-mail," dedi Rhyme.

Bilgisayar onun sert sesle verdiği komutu ikiletmeden hemen yeni mesajların listesini verdi.

"Komut, imleç aşağı. Komut, çift klik."

Yeni gelen mesajı okudu.

"Ah," dedi Rhyme, "haklıydım."

John Sung'ın cesedinin gerçekten de Hayalet'in çaldığı kırmızı Hon-da'nın bagajında bulunduğunu Sachs'a açıkladı. Rhyme'in tahmin ettiği gibi, araba Easton Sahili'nden 50 metre ötede bulunmuştu.

Böylece, Kwan Ang'ın aleyhinde bir delil daha ortaya çıkmıştı.

İlgisini çeken bir mesaj daha vardı. Bu mesaj, Queens'teki NYPD Adli Tıp laboratuvarına dönen Mel Cooper 'dan geliyordu.

Gönderen: M. Cooper Alıcı: L. Rhyme

Konu: Adalet Bakanlığı delil arama ekibi Delil Örneği 345202 hakkında kromatografik ve spektrometrik analizlerin sonuçları.

Resmi ifadelerle yazılmış olan başlık, mesajın kendisiyle tezat oluşturuyordu.

Lincoln,

Dinamitle ve içeriğiyle tanıştık.

Dellray 'in kıcı tehlikede filan değildi. Saldırgan işi batırdı ve sahte dinamit kullandı; eğitim için kullanılan patlayıcılardan, izlemeyi ve kaynağını bulmaya çalıştım ama kimsede sahte bombalarla ilgili bir veritabanı yok. Üzerinde düşünmeye değer bir şey olabilir.

Rhyme güldü. Silah tüccarının biri Fred Dellray'in saldırganına sahte dinamit satarak kazıklamıştı. Ajanın gerçekte tehlikede olmadığını öğrenmek onu rahatlatmıştı.

Kapı çaldı ve Thom hemen açmak için aşağı indi.

Merdivenden ağır ayak sesleri duyuldu; iki çift. Sellitto ve Dellray olduğunu düşündü; polis ağır adımlarla yürüdü ve ajan da uzun bacaklarıyla bir kerede iki basamak birden çıkardı.

Bir an için Rhyme onların gelişine memnun oldu. Onlara sahte bombadan söz edecekti. Hepsi birlikte buna güleceklerdi. Ama sonra başka bir şeyin farkına vardı ve kafasında alarm zilleri çaldı. Adamlar dışarıda durmuş, fısıldaşıyorlardı. Sanki kötü bir haberi verip vermemek konusunda aralarında tartışıyor gibiydiler.

Ayak seslerinin sahipleriyle ilgili tespiti doğruduydu. Biran sonra iriyarı polis ve uzun boylu ajan yatak odasına girdiler. "Hey, Linç," dedi Sellitto.

Yüzlerindeki ifade, Rhyme'in kötü haber konusunda da haklı olduğunu söylüyordu.

Sachs ve Rhyme endişeli yüzlerle birbirlerine baktılar.

Rhyme bir polise, bir ajana baktı. "Eee, Tanrı aşkına, biriniz bir şey söyleyin."

Dellray derin bir iç çekti.

Sonunda ilk konuşan dedektif oldu. "Onu bizden alıyorlar; Hayalet'i. Çin'e geri gidiyor."

"Ne?" dedi Sachs şaşırarak.

Dellray öfkeyle ekledi. "Bugün geç saatte bi' uça'a teslim edilcek." Başını salladı. "E'er uçak havalandı'nda içinde olursa, özgür kalır."

BÖLÜM KIRK YEDİ

"Suçlu iadesi mi?" diye sordu Rhyme.

"Ö'le diyo'lar," diye homurdandı Dellray. "Ama Çin mahkemelerinin onun 'çin yayınladı'ı bi tutuklama 'rantisine ras'lamadık."

"Ne demek bu? Yeni tutuklama garantisi yok!" diye sordu Sachs.

"O lanet olasıca orospu çocuğu yakasını sıyrıyor demek," dedi Rhyme öfkeyle.

Dellray başıyla onayladı. "Suçlu 'yadesi iste'en ülke geçerli ka'atlar göstermedi'i sürece onu göndermeyiz. Mümkün di'il."

"Pekâlâ, onu yargılayacaklar, değil mi?" diye sordu Sachs.

"Yok. Or'daki adamlarımızla konuştum. Çin'deki götü büyükler onu geri istiyolar, 'yasadışı it'alat-i'racat suçlarından sorgulanmak 'zere.' Kaçakçılıktan, cina'etten tek bi' kelime söz edilmiyo'. Tek bi' kelime bile. Tek. Kelime."

Rhyme donup kalmıştı. "Bir aya kalmadan yine işine dönecek." Chang'ler, Wu'lar ve kim bilir daha kaç kişi yine tehlikede olacaktı. "Fred, yapabileceğin bir şey var mı?" diye sordu. Dellray FBI'da saygın bir konuma sahipti. Pennsylvania Caddesi ve başkent'in Onuncu Caddesi'ndeki merkezlerde dostları vardı.

Ama ajan başını salladı ve kulağının arkasındaki sigarayı sıkıştırdı. "Bu k'çük karar Washington Polis Teşkilatı'nca verildi; benim Washington'im tarafından di'il. Or'da kimseyi tanımıyorum."

Rhyme mavi takım elbiseli sessiz adamı düşündü; Dışişleri Bakanlığı'ndan Webley.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Sachs. "O biliyordu."

"Ne?" diye sordu Rhyme.

"Hayalet güvende olacağını biliyordu. Onu yakaladığımızda şaşırılmıştı ama endişeli görünmüyordu. Lanet olsun, bana Sung'ı öldürdüğünü ve kimliğini aldığını kendi ağzıyla itiraf etti. Bununla gurur duyuyordu. Başka birini o şekilde enseleseydik, haklarını dinler ve susardı. Resmen böbürleniyordu."

"Bu olamaz," dedi Rhyme, Fuzhou Ejderi'nde yüzen cesetleri ve Easton Sahili'nde kanlar içinde yatan insanları düşünerek; tabii, Sam Chang'in babasını da.

Sonny Li'yi de...

"Eh, kesinlikle oluyo'," dedi Dellray. "Bugün ö'leden sonra gidiyo'. Ve yapabilece'emiz tek bi' şey bile yok."

Manhattan'da Federal Sınır Dışı Merkezi'ndeki konferans salonunda, Hayalet avukatının karşısında oturuyordu; avukatın üzerinin elle aranması, dinlenmediklerini garantilemişti.

Sakin ve hızlı bir şekilde Minnanhua Çincesi konuşuyorlardı.

Avukat kendisinin Fuzhou Polis Teşkilatı'na teslim edilmesiyle ilgili prosedüre ait ayrıntıları bitirdikten sonra, Hayalet başıyla onayladı ve ona yaklaştı. "Benim için bulmanı istediğim bazı

bilgiler var."

Avukat bir bloknot çıkardı. Hayalet ona baktı ve kaşlarını çattı. Avukat defteri hemen elinden bıraktı.

"Polis teşkilatı için çalışan bir kadın var. Adresini istiyorum. Ev adresini. Adı Amelia Sachs ve Brooklyn'de bir yerde oturuyor. S-A-C-H-S. Ve Lincoln Rhyme. Şiirdeki gibi yazılıyor. Manhattan'da."

Avukat başıyla onayladı.

"Ayrıca bulmam gereken iki aile var." Dinlenmeseler bile, onları öldürmeyi planladığı insanlar olarak tanıtmanın akıllıca olmadığını düşündü. "Wu ve Chang aileleri," dedi sadece. "Ejder'den kurtulanlar. Göçmen Bürosu merkezlerinden birinde olabilirler; belki de değildirler."

"Sen ne..."

"Böyle bir soruyu sormak istemezsin."

İnce yapılı adam sessizleşti. Sonra bir an düşündü. "Bu bilgiye ne zaman ihtiyacın var?"

Hayalet, Çin'de kendisini nelerin beklediğinden tam olarak emin değildi. Üç ay içinde lüks dairelerinden birine geri döneceğini sanıyordu; belki daha da kısa sürerdi. "Mümkün olduğunca çabuk. Onları izleyeceksin ve adreslerde değişiklik olursa Fuzhou'daki adamlarıma haber vereceksin."

"Evet. Tabii."

Hayalet aniden yorgun olduğunu hissetti. Savaşmak ve böyle ölümcül oyunlar oynamak için yaşardı. Kazanmak için yaşardı. Ama lanet olsun, insan köprüleri yakıp gemileri batırdığında, yenilgiyi kabul etmediğinde, insan nasıl yoruluyordu. Şimdi dinlenmeye ihtiyacı vardı. Chi enerjisinin acilen yenilenmesi gerekiyordu.

Avukatını gönderdikten sonra, kendisine mavi-beyaz duvarları yüzünden Çin cenaze evlerini hatırlatan kare odadaki temiz yatağında uzandı. Gözlerini kapattı ve Yindao'yu hayal etti.

Çoğu feng shui uygulayıcısının yaptığı gibi aksine bir amaçla düzenlenmiş bir odada, bir depoda, bir garajda yatmak; fantezilerindeki odanın doğası öfke, kötülük ve acıyı azamiye çıkaracak şekilde düzenlenmişti. Hayalet'in inancına göre, rüzgâr ve su bunu da yapabiliirdi. Yin ve yang; uyumdaki zıtlıklar.

Uysal kadın sert zeminde bağlanmıştı.

Beyaz teni karanlığın içinde.

Sert ve yumuşak...

Zevk ve acı.

Yindao...

Onu düşünmek önündeki haftaların geçmesini zorlaştıracaktı. Gözlerini kapattı.

"Bazı anlaşmazlıklarımız vardı, Alan," dedi Rhyme.

"Sanırım öyle." Göçmen Bürosu ajanı Coe temkinliydi. Rhyme'ın yatak odasına ziyaretçileri uzun süre kalmaktan caydırmak için özellikle koydurduğu rahatsız

sandalyelerden birinde oturuyordu. Coe davetten şüphelenmişti, ama Rhyme kimsenin onları duymasını istemiyordu. Bu tamamen özel bir sohbet olmalıydı.

"Hayalet'in serbest bırakılma hikâyesini duydun mu?"

"Elbette duydum," dedi Coe öfkeyle.

"Söyle bana," dedi Rhyme, "davadaki asıl amacın nedir? Saçmalık yok."

Coe bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi. "Muhbirimi öldürdü. Hepsi bu."

"Saçmalık yok demiştin. Daha fazlası var, değil mi?"

"Evet," dedi Coe sonunda, "daha fazlası var."

"Nedir?"

"Muhbir kadın, Julia... Biz... biz sevgiliydik."

Rhyme ajanın yüzüne dikkatle baktı. Kesin delillere güçlü bir inancı olmasına karşın, yüz ifadelerinin ve gözlerin vereceği mesajların da farkındaydı. Adamın yüzünde gördüğü şey acıydı; kederdi.

"Benim yüzümden öldü," dedi ajan, zor birkaç saniyeden sonra. "Daha dikkatli olmalıydık. Birlikte dışarıda görüldük. Fuzhou'nun güneyindeki şu turistik şehre, Xiamen'e gittik. Orada bir sürü Batılı turist var ve tanınmayacağımızı düşünmüştüm. Ama sanırım öyle olmadı." Ajanın gözleri yaşarmıştı. "Ona asla tehlikeli bir şey yaptırmadım. Sadece zaman zaman takvimlere baktırdım. Asla dinleme cihazı taşımadı, asla bir ofisi karıştırmadı. Ama Hayalet'in nasıl olduğunu tahmin etmeliydim. Kimse en ufak ihanette hayatta kalamazdı."

Otobüsle şehre geliyordum, yolda yiyecek eşeleyen bir karga gördüm. Başka bir karga yiyeceği almaya çalıştı ama ilki sadece onu korkutmakla kalmadı; onu izledi ve gözlerini çıkarmaya çalıştı. Hırsızın peşini bırakmadı.

"Hayalet onu öldürdü," dedi Coe. "Arkasında iki kız çocuk bıraktı." "Yani denizaşırı yolculuklar yaptığında asıl amacın onlarla ilgilenmek miydi?"

Ajan başıyla onayladı. "Julia'yı arıyordum. Ama sonunda vazgeçtim ve çocukları bir Katolik evine yerleştirmek için uğraştım. İkisi de kızdı; öksüz kız çocukların orada neler yaşadığını bilirsin."

Rhyme önce bir şey söylemedi; kendi hayatından Coe'nun trajedisine benzer bir anıyı düşünüyordu. Kazadan önce yakınlaştığı, sevgili olduğu bir kadın. O da bir polisti ve olay yerlerinde çalışan bir uzmandı. Ölmüştü, çünkü onu bubi tuzağı kurulmuş bir yere kendisi yönlendirmişti. Bomba onu bir anda öldürmüştü.

"Peki, yapabildin mi?" diye sordu Rhyme. "Yani kızları güvenceye alabildin mi?"

"Hayır. Devlet onları aldı ve bir daha görmedim." Tavana baktı ve gözlerini sildi. "Belgesizlerle bu kadar uğraşmamın nedeni bu işte. İnsanlar Amerika'ya yasadışı yoldan gelmek için adam başı elli bin dolar ödedikleri sürece, yollarına çıkan herkesi öldüren Hayalet gibi yılankafalar hep olacak."

Rhyme tekerlekli sandalyesini Coe'ya yaklaştırdı. "Onu durdurmayı ne kadar istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Hayaleti mi? Bütün kalbimle."

Bu soru kolay olanıydı. Şimdi Rhyme zor olanını soracaktı. "Bunu yapmak için ne kadar Şeyi riske atabilirsin?"

Ama ajanın cevabında hiç tereddüt yoktu. "Her Şeyi!"

BÖLÜM KIRK SEKİZ

"Bir sorun olabilir," dedi telefondaki adamın sesi.

Kennedy Havaalanı'na yönelmiş büyük bir Göçmen Bürosu minibüsünün orta koltuğunda oturan Harold Peabody, sanki konuştuğu adam onu görebilirmiş gibi başıyla onayladı.

Özellikle bu davada sorunlara hiç ihtiyacı yoktu. "Sorun. Anlıyorum. Açıkla."

Peabody'nin yanında oturan mavi takım elbiseli sessiz adam -Dışışleri Bakanlığı'nda çalışan ve Fuzhou Ejderinin battığı gün Washington'dan geldiğinden beri Peabody'nin hayatını bir belirsizlikler cehennemine çeviren adam- Webley, bu sözlerle tedirgin oldu. Başını Peabody'ye çevirdi, ama yüzü hâlâ taş gibiydi; bu, adamın usta olduğu bir yetenektir.

"Alan Coe ortadan kayboldu," dedi arayan, FBI'ın Manhattan ofisindeki ASAC. "Rhyme ile konuştuğunu öğrendik ama sonra ortadan kayboldu."

"Pekâlâ." Peabody bunun anlamını çözmeye uğraşıyordu.

Peabody ve Webley'in arkasındaki koltukta, silahlı iki Göçmen Bürosu ajanının ortasında Hayalet oturuyordu; Starbucks'tan alınan kahvesini yudumlararken, kelepçeleri şingirdayıp duruyordu. En azından yılankafa sorunlardan söz edilmesinden rahatsız olmamışa benziyordu. "Devam et," dedi Peabody, telefondaki adama.

"Söylediğın gibi bir gözümüz sürekli olarak Coe'nun üzerindeydi. Çünkü sanığa zarar verip vermeyeceğinden emin değildik."

Sanığa zarar vermek... Ne biçim bir konuşma tarzı bu, diye düşündü Peabody.

"Ve?"

"Şey, onu bulamıyoruz. Rhyme'ı da."

"Tekerlekli sandalyeye mahkûm bir adam. Onu bulmak bu kadar zor mu?" Peabody terliyordu. Fırtına geçmişti ve gökyüzü hâlâ bulutlu olmasına karşın, sıcaklık otuz derecenin üzerindeydi. Üstelik devlet malı bir kliması olan, devlet malı bir minibüste.

"Hiçbir gözlem emri yok," dedi ASAC sakince. "Bununla... gayri resmi olarak ilgilenmek zorundayız." Peabody, bu sözlerden FBI ajanının durumun kontrolünü ele almaya çalıştığını ve kendisinin de gücünü artırması gerektiğini anladı.

Bürokrasi böyle lanet olasıca bir şeydi işte.

"Durum değerlendirmeniz nedir?" diye sordu Peabody. Bu konuşma tarzına ne dersin orospu çocuğu? diye düşünüyordu aslında.

"Coe'nun Hayalet ile kişisel bir meselesi olduğunu biliyorsun."

"Doğru. Eee?"

"Rhyme ülkedeki en iyi Adli Tıp dedektifi. Coe ile birlikte Hayalet'i ortadan kaldırmayı planladıklarına dair bir düşüncenin kokusunu alıyoruz."

Bir düşüncenin kokusunu nasıl alabilirsin, salak? diye düşündü Peabody. "Ne demek istiyorsun?"

"Rhyme'ın Adli Tıp birimi üzerindeki etkisini düşünürsek, Coe'nun suçlanmasını imkânsız kılacak bir şeyler yapabilirler. Yani delilleri bir şekilde değiştirmekten söz ediyorum."

"Ne?" dedi Peabody. "Bu çok gülünç. Rhyme böyle bir şey yapmaz." Bu sözler şimdi Webley'in yüzünde bazı ifadelerin belirmesine neden olmuştu. Kaşlarını çattı.

"Neden olmasın?" diye devam etti ASAC. "Kazadan beri dünyadaki en sağlam insan değil artık. Şu kendini öldürme meselesini hep düşünüp durdu. Ve görünüşe bakılırsa o Çinli polisle de çok yakındılar. Belki Hayalet Li'yi vurduğunda Rhyme'ı fazla zorladı."

Bu delice görünüyordu ama kim bilebilirdi ki? Peabody ülkeye yasadışı yoldan giren insanları yakalayıp kendi ülkelerine geri gönderirdi. Kriminal zihin yapısının nasıl olduğunu asla bilemezdi. Aslında, eski karısının deli doktorunun parasını ödemek dışında psikoloji konusuyla da bir ilgisi yoktu.

Coe ise, eh, Hayalet'in kafasını almak için yapmayacağı şey yok gibiydi. Onu öldürmeye çalışmıştı bile zaten; Wu'ların Kanal Caddesi'ndeki evinin önünde.

"Dellray ne diyor?" diye sordu Peabody.

"Şu anda görevde. Aramalara cevap vermiyor."

"Senin için çalışmıyor mu?"

"Dellray genellikle Dellray için çalışır," dedi ASAC.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu Peabody, kırıışık ceketiyle yüzünü silerken.

"Sence Coe sizi izliyor mu?"

Peabody, milyarlarca arabayla dolu Van Wyck Ekspres Otobanı'nda etrafına bakındı. "Sanki buna cevap verebilirmişim gibi," dedi, yüksek düzey hükümet ağzını bir kenara atarak.

"Eğer bir hareket yapacaksa, bu havaalanında olacaktır. Adamlarına onu aramalarını ve dikkatli olmalarını söyle. Havaalanı Güvenlik Birimi'ni de uyaracağım."

"Bunun olacağını sanmıyorum."

"Değerlendirmen için teşekkürler, Harold. Ama bu serseriye ilk yakalayan Rhyme idi, sen değil." Bağlantı kesildi.

Arkasına döndü ve Hayalet'e baktı.

"Neydi bütün bunlar?" diye sordu Hayalet.

"Hiçbir şey." Peabody ajanlardan birine döndü. "Arkada çelik yeleğimiz var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi ajan. "Ama ben giyiyorum."

"Ben de," dedi diğeri.

Seslerinin tonundan yeleklerini vermeye niyetli olmadıkları belli oluyordu.

Peabody de onlardan böyle bir şey yapmalarını istemeyecekti zaten. Eğer Coe, Hayalet'e yönelik bir hareket yapar ve başarılı olursa, eh, olsundu. Kendisi ve Rhyme sonuçlara katlanmak zorunda kalacaklardı.

Öne eğildi ve sürücüye sordu; "Şu lanet olasıca havalandırma sistemi için yapabileceğin bir şey yok mu?"

Bileklerini saran kelepçeler ipek kadar hafifti.

Kendisini Güzel Ülke'den eve taşıyacak olan uçağın kapısında onlardan kurtulacaktı; çünkü metal kısıtlayıcıların artık yasak olduğunu biliyordu.

JFK Havaalanı'nın uluslararası koridorunda yürürken, Uzakdoğu'da uçuşların ne kadar değiştiğini düşünüyordu. Çin'in ulusal havayolu şirketiyle uçtuğu zamanları düşündü; CAAC. İşler artık değişmişti. Bugün önce Northwest Havayolları ile Los Angeles'a, oradan da China Havayolları ile Singapur'dan aktarma yaparak Fuzhou'ya uçacaktı. Üstelik bütün yol boyunca birinci sınıfta!

Ancak ilginç bir gruptular; Hayalet, iki silahlı muhafız ve kontroldeki iki adam: Göçmen Bürosu'ndan Peabody ve Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı'ndan bir adam. Şimdi onlara iki silahlı Havaalanı Güvenlik görevlisi eşlik ediyordu; ikisi de iriyarı ve asabi görünümlüydü. Kalabalığı gözlerken ikisinin de elleri sürekli silahlarındaydı.

Hayalet bütün bu silah gücünün ve huzursuzluğun nedenini tam olarak bilmiyordu, ama kendisine yönelik ölüm tehditleri olduğunu seziyordu. Eh, bu yeni bir şey değildi. O öğrenciler ailesini katlettiğinden beri ölümle yaşıyordu zaten.

Arkasında ayak sesleri duyuldu.

"Bay Kwan... Bay Kwan!"

Döndüklerinde, takım elbiseli ince yapılı bir Çinli'nin kendilerine doğru aceleyle yürüdüğünü gördüler. Muhafızlar hemen silahlarını kaldırıncaya adam şaşkınlıkla gözlerini açarak durdu.

"Bu benim avukatım," dedi Hayalet.

"Emin misin?" diye sordu Peabody.

"Ne demek emin miyim?"

Peabody adama yaklaşmasını işaret etti, Hayalet'in itirazlarına karşın üzerini arattı ve yilankafayla ikisinin koridorun bir tarafına çekilmesine izin verdi. Hayalet kulağını avukatının ağzına çevirdi. "Anlat." "Chang'ler ve Wu'lar serbest bırakılmışlar ve sığınma taleplerinin kabulünü

bekliyorlar. Görünüşe bakılırsa büyük olasılıkla kazanacaklar. Wu'lar Flushing, Queens'te; Chang'ler ise Owls Head'e geri dönmüşler. Aynı ev."

"Peki, Yindao?" diye sordu Hayalet, fısıldayarak.

Adam bu kelimeyi duyunca şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Yılankafa sözünü değiştirdi. "Yani Sachs'tan söz ediyorum."

"Ah, onun adresini de aldım. Ve Lincoln Rhyme'inkini. Yazmamı ister misin?"

"Hayır, sadece yavaşça Söyle. Ben hatırlarım."

Üç tekrardan sonra Hayalet adresleri ezberlemişti. "Paranı hesabına göndereceğim," dedi. Ne kadar paranın hangi hesaba gideceğini söylemeye gerek yoktu.

Avukat başıyla onayladı ve Hayalet'in muhafızlarına bir bakış attıktan sonra dönüp uzaklaştı.

Grup koridorda ilerlemeye devam etti. Hayalet önlerindeki kapıyı ve kontuarların arkasındaki güzel görevlileri görebiliyordu. Pencereden baktığında kendisini kısa süre sonra batıya, hacca giden Maymun gibi, sonunda aydınlığı ve rahatlığı bulacağı yere uçuracak olan 747'yi gördü.

Biniş kartı gömlek cebindeydi. Cüzdanında 10,000 yuan vardı. Ona Birleşik Devletler hükümet görevlileri eşlik ediyordu. Evine, lüks dairelerine, kadınlarına ve parasına geri dönüyordu.

Özgürdü. O...

Sonra ani bir hareket oldu...

Birisi hızla onlara doğru geliyordu; muhafızlar hemen onu bir kenara çektiler ve silahlarını çıkardılar. Şaşkınlıkla yutkunan Hayalet, bir an sonra öleceğini düşündü. Koruyucusu okçu Yi'ye hızlı bir dua mırıldandı.

Ama saldırgan kendilerine ulaşmadan durdu. Korkudan nefes nefese kalan Hayalet gülmeye başladı.

"Merhaba, Yindao!"

Kadının üzerinde kot pantolon, beyaz bir tişört ve rüzgârlık vardı; rozetini boynuna asmıştı. Elleri belindeydi ve biri silahına çok yakındı. Kadın Hayalet'e aldırmadı; sadece gergin, genç Göçmen Bürosu ajanlarına baktı. "Beni vurmak için gerçekten iyi bir nedeniniz olmalı." Silahlarını kılıflarına geri koyacakken Peabody onları durdurdu. Hayalet'in bakışları Yindao'nun arkasına kaydı ve uzun boylu, beyaz takım elbise ve kirli mavi gömlek giymiş zenciye gördü. Kendisini Brooklyn'de tutuklayan şişko polis de buradaydı; ayrıca çok sayıda üniformalı şehir polisi de gelmişti. Ama bütün bu gösterinin ortasında Hayalet'in asıl dikkatini çeken kişi, kırmızı bir tekerlekli sandalyede oturan, yaklaşık Hayalet ile aynı yaşlarda, kolları ve bacakları sarılmış koyu renk saçlı bir adamdı. Çarpıcı görünümlü genç bir adam -yardımcısı ya da hastabakıcısı- tekerlekli sandalyenin arkasında duruyordu.

Bu elbette Lincoln Rhyme idi. Hayalet merakla adamı inceledi; Fuzhou Ejderi'nin okyanustaki yerini mucizevî bir şekilde bulan,

Wu'ların ve Chang'lerin yerini keşfeden, Hayalet'in kendisini yakalayan adam. Bunu dünyadaki hiçbir polis yapamamıştı.

Harold Peabody ceketinin koluyla yakasını sildi, durumu gözlemledi ve muhafızlara geri çekilmelerini işaret etti. Adamlar hemen silahlarını kılıflarına koydular. "Bütün bunlar ne anlama geliyor, Rhyme?" Ama adam ona aldırmadı ve dikkatle yılan kafayı incelemeye devam etti. Hayalet huzursuz olmuştu. Ama duygu kontrolü konusunda büyük bir ustalığa sahipti. Lincoln Rhyme'ın büyüüne karşı bile bağışıklığı vardı. "Gerçekte kimsin sen?" diye sordu Rhyme'a. "Bir danışman mı? Bir özel dedektif mi?"

"Ben mi?" diye cevap verdi kriminolog. "Cehennemden on iblisinden biriyim."

Hayalet güldü. "Yani Yaşam ve Ölüm Defteri'ndeki isimleri sen mi belirliyorsun?"

"Evet, yaptığım şey tam olarak bu."

"Ve beni görmeye mi geldin?"

"Hayır," diye cevap verdi Rhyme.

"Peki, ne istiyorsun?" diye sordu Peabody ihtiyatlı bir tavırla. "Hepiniz," dedi Dışişleri Bakanlığı bürokrati sabırsızca, "hemen buradan yok olun."

"O uçağa binmeyecek," dedi Rhyme.

"Ah, evet, binecek," dedi küstah bürokrat. Öne çıktı, Hayalet'in gömlek cebindeki bileti çekip aldı ve kapı görevlisine doğru yürümeye başladı.

"Şu uçağa doğru bir adım daha atarsan," dedi şişman polis, "bu memurlar seni tutuklamakla yetkili."

"Beni mi?" diye kekeleydi Webley öfkeyle.

Peabody keskin bir kahkaha patlattı ve siyahî ajana döndü. "Dellray, nedir bütün bu saçmalık?"

"Bur'daki arkadaşımı dinlesen iyi 'dersin, Harold. İyili'in için. İnan bana."

"Beş dakika," dedi Peabody.

Lincoln Rhyme'ın kaşları çatıldı. "Ah, korkarım bundan biraz daha uzun sürecek."

BÖLÜM KIRK DOKUZ

Yılankafa, Lincoln Rhyme'ın tahmin ettiğinden çok daha ufak tefek ve daha tıknazdı. Bu, NYPD Adli Tıp biriminde çalıştığı günlerde alıştığı bir fenomendi; izledikleri suçlunun yaptıklarını görünce kafasında oluşan abartılı görüntü, ilk kez yüz yüze geldiklerinde -genellikle mahkemede- çoğunlukla onu hayal kırıklığına uğrattı.

Hayalet'in bilekleri kelepçeliydi ve polisler etrafını sarmıştı. Endişeliydi, evet, ama yine de kontrollü ve sakindi; omuzları ve kolları gevşekti. Sachs'ın bu adama nasıl kandığını anlamak kolaydı; Hayalet'in gözleri bir doktorun, bir şifacının, bir ruhaninin gözleriydi. İnsanı rahatlatılabilir ve sırları paylaşmaya davet edebilirdi. Ama şimdi bu adamı tanıdığına göre, Rhyme, içinde gizlenen bencilliği ve acımasızlığı rahatlıkla görebiliyordu.

"Pekâlâ, bayım, nedir bütün bunlar?" diye sordu Peabody'nin arkadaşı; Rhyme'ın bildiği kadarıyla, Dışişleri Bakanlığı'nda görevli olan Webley adındaki adam. Rhyme kendi evinin salonunda onunla ilk karşılaştığında fark ettiği kibiri yine görüyordu.

"Bizim işimizde bazen ne olur, biliyor musunuz baylar?" diye sordu Rhyme, iki adama. "Yani Adli Tıp biliminde."

Webley cevap verecek gibi oldu, ama Peabody susmasını işaret etti. Rhyme kimsenin acele etmesine izin vermeyecekti. Kendisi acele etmek istemediğinde, kimse Lincoln Rhyme'ı acele etmeye zorlayamazdı.

"Bazen büyük resmi kaybederiz," dedi Rhyme. "Pekâlâ, Sachs'tan daha fazla bunu yaptığımı itiraf ediyorum. O, insanların yaptıkları şeyi neden yaptıklarına bakar. Oysa bu benim doğamda yok. Benim doğam, her delil parçasını incelemek ve ait olduğu yere yerleştirmektir." Hayalet'e bakarak gülümsedi. "Tıpkı bir taşı wei-chi tahtasında hareket ettirmek gibi."

Sayısız insanın hayatına ölçüsüz acı getirmiş olan yılankafa hiçbir şey söylemedi. Kapıdaki görevli, Los Angeles uçuşu için Northwest Havayolları'nın uçağına ilk çağrıyı yaptı.

"İpuçlarını çok güzel birleştirdik." Başıyla Hayalet'i işaret etti. "Sonuçta, o burada, yakalanmış durumda, değil mi? Bizim sayemizde. Ve onu ölüme mahkûm etmek için yeterince delilimiz de var. Peki, ne oluyor? Özgür kalıyor."

"Özgür filan kalmıyor," dedi Peabody. "Mahkemeye çıkmak üzere Çin'e gidiyor."

"Son birkaç gün içinde ciddi suçlar işlediği yerdeki mahkemeden uzaklaşıyor," dedi Rhyme sert bir tavırla. "Bunu tartışmamız mı gerekiyor?"

Bu Webley için çok fazlaydı. "Hemen konuya gel, yoksa onu uçağına bindiriyorum."

Rhyme adama aldırmadan devam etti. Gösteriyi o yönetiyordu ve kimsenin bunu bozmasına izin vermeyecekti. "Büyük resim... büyük resim... kendimi ne kadar kötü hissettiğimi düşünüyordum. Şimdi, Fuzhou Ejderi'nin yerini buldum ve Sahil Koruma'yı peşinden gönderdim ama -ne oldu- gemiyi batırdı ve içindeki insanları öldürdü." Peabody başını salladı. "Elbette kendini kötü hissettin," dedi sempatiyle. "Hepimiz kötü hissettik. Ama..."

Rhyme devam etti. "Büyük resim... Bunu düşünelim. Salı günü, şafaktan hemen önce, Ejder'de. Hayalet'sin, aranan bir adamsın -kapital saldırılar için aranıyorsun- ve Sahil Koruma kaçakçılık geminden yarım saat uzaklıkta. Ne yapardın?"

Kapı görevlisi yolcuları uçağına yerleştirmeye devam ediyordu.

Peabody iç çekti. Webley bir şeyler homurdandı; Rhyme bunun iltifat olmadığını biliyordu. Hayalet ise gerginleşmeye başlamıştı ama sükûnetini koruyordu.

Kimse yardım etmeyince Rhyme devam etti. "Ben, kişisel olarak, paramı alır, Ejder'i tam gaz geri gönderir ve botlardan biriyle kıyıya çıkardım. Sahil Koruma ve Göçmen Bürosu mürettebatla ve kaçak göçmenlerle o kadar meşgul olurdu ki, onlar farkına varana kadar ben karaya çıkar ve Çin Mahallesi'ne doğru yarı yolu aşardım. Peki, Hayalet ne yaptı?"

Rhyme, Sachs'a bakarak sözü ona bıraktı. "Kaçak göçmenleri ambara kilitledi, gemiyi batırdı ve

sonra da hayatta kalanları aramaya girişti. Yakalanma veya öldürülme riskini göze alarak."

"Ve hepsini sahilde öldüremeyince," diye devam etti Rhyme tekrar, "onları şehre kadar izledi ve orada öldürmeye çalıştı. Bunu neden yaptı?"

"Eh, onlar tanıktı," dedi Peabody. "Onları öldürmek zorundaydı:'

"Ah, neden? Bu kimsenin sormadığı bir soru. Peki, bu ona ne kazandıracaktı?"

Peabody ve Webley sessizleşti.

"O gemideki tüm kaçak yolcular," diye devam etti Rhyme, "sadece bir kaçakçılık olayı için tanıklık edebilirdi. Ama bütün dünyada ona karşı bir sürü kaçakçılık suçlaması ve delili vardı. Cinayet suçlamaları da; Interpol'ün Kıızıl Bülteni'ne bakın. Sadece tanık oldukları için onları öldürmek adına onca sıkıntıya katlanmaya değmezdi." Birkaç saniye için sustu. "Ama eğer yolcular onun kasıtlı kurbanlarıysa, bu son derece mantıklı olur."

Rhyme ikisinin yüzünde farklı ifadeler gördü. Peabody şaşkındı ve kafası karışmıştı. Webley'in gözlerinde ise farklı bir bakış vardı. Rhyme'in nereye varmaya çalıştığını gayet iyi biliyordu.

"'Kurbanlar,'" diye tekrarladı Rhyme. "Bu anahtar kelime. Sachs, Ejder 'in enkazını araştırmak için daldığında bir mektup buldu."

Sachs'a bakmakta olan Hayalet, bunu duyunca Rhyme'a döndü. "Mektup mu?" diye sordu Peabody.

"Kısaca anlattığı şey, işte paran ve Amerika'ya götüreceğin kurbanların isim listesi... Şimdi büyük resmi görmeye başlıyor muyuz, baylar? Mektupta 'yolcular', 'göçmenler' ya da 'domuzlar' demiyordu; ya da senin tanımınla, Peabody, 'belgesizler.' Mektubun tam olarak kullandığı kelime 'kurbanlar.' İlk önce anlayamamıştım, ama mektubu tercüme ettirdiğimde, yazar kişinin kullandığı kelimenin tam olarak bu olduğunu gördüm. Kurbanların kim olduğuna baktığınızda, büyük resim daha da belirginleşiyor; hepsi Çin'deki muhalifler ve aileleriydi. Hayalet sadece bir yılankafa değil; aynı zamanda bir kiralık katil. Onları öldürmek için kiralanmıştı."

"Bu adam delinin teki," dedi Hayalet. "Kendini kaybetmiş. Buradan hemen gitmek istiyorum." "Hayalet, Ejder'i batırmayı başından beri planlamıştı," diye devam etti Rhyme. "Sadece geminin yeterince kıyıya yaklaşmasını bekliyordu, böylece yardımcısıyla birlikte kolayca karaya çıkabileceklerdi. Ama birkaç şey ters gitti; gemiyi bulduk ve Sahil Koruma'yı peşine taktık, böylece planladığından daha çabuk harekete geçmek zorunda kaldı. Ancak göçmenlerden bazıları kaçtı. Üstelik çok fazla patlayıcı kullanmıştı; gemi o kadar çabuk battı ki, silahlarını, parasını almaya ve yardımcısını bulmaya zamanı olmadı."

"Bu saçma," dedi Webley. "Beijing muhalifleri öldürmek için birileri-ni tutmaz. Artık 1960'larda değiliz."

"Beijing yapmadı ki," dedi Rhyme, "bunu senin de bildiğini sanıyorum, Webley. Hayır, Hayalet'e talimatları ve parayı kimin gönderdiğini bulduk. Adı Ling Shui-Bian."

Hayalet umutsuzca kapıya baktı.

"Fuzhou Polis Teşkilatı'na Ling'in adının ve adresinin yazılı olduğu bir e-mail gönderdim," diye devam etti Rhyme, "ve onlara, o kişinin Hayalet'in ortaklarından biri olduğunu düşündüğümü

söyledim. Ama bana gönderdikleri mesajda yanıldığımı söylediler. Bu adres, Fuzhou'daki bir hükümet binasına aitti. Ling, Fujian valisinin ticaretten sorumlu yardımcısı."

"Bu da ne demek?" diye sordu Peabody.

"Anlamı, adam bir suç efendisi," dedi Rhyme. "Açık değil mi? O ve adamları, Çin'in güneydoğu kıyısındaki işlerden milyonlar kaldırıyorlar. Muhtemelen valiyle birlikte çalışıyor ama onunla ilgili elimde henüz yeterli delil yok. Henüz."

"İmkânsız," dedi Webley, duygularını daha önce olduğundan daha fazla göstererek.

"Hiç de değil," dedi Rhyme. "Sonny Li bana Fujian'dan söz etmişti. Daima merkezî hükümetin istediğinden daha bağımsız olmuş bir yer burası. Batı ve Tayvan ile en çok burası bağlantı kuruyor; daha fazla para akışı da var tabii. Ve en aktif muhalifler de burada. Beijing sürekli olarak burayı çökertmek, işleri ulusallaştırmak ve kendi insanlarını yönetime getirmek istiyor. Eğer bu olursa, Ling ve adamları gelir kaynaklarını kaybedecek. Bu yüzden, Beijing'i nasıl mutlu edebilirsin? En belirgin muhalifleri öldür. Bunu yapmak için de bir yılankafayı kiralamaktan daha iyisi olabilir mi? Eğer başka bir ülkeye kaçarken yolda ölürlerse, bu onların hatasıdır; hükümetin değil." "Ve muhtemelen," dedi Sachs, "kimse öldüklerini bile bilmeyecekti. Sadece kayıp bir gemi olacaktı." Webley'e bakarak hatırlattı. "Rhyme?"

"Ah, tabii. Bulmacanın son parçasına geldik. Hayalet neden özgür kaldı?" Webley'e döndü. "Ling ve Fujian'daki adamlarını memnun etmek için onu geri gönderiyorsun. İş ilişkilerimizin zedelenmemesini sağlamaya çalışıyorsun. Çünkü Güneydoğu Çin, Birleşik Devletler'in uluslararası yatırımlarında en büyük paya sahip."

"Bu saçmalık," dedi adam öfkeyle.

"Bu çok komik," dedi Hayalet. "Umutsuz bir adamın yalanlarından başka bir şey değil." Rhyme'a dönerek meydan okudu. "Bunun için kanıtların nerede?"

"Kanıt mı? Şey, Ling'den gelen mektup var. Ama daha fazlasını istiyorsan... Hatırladın mı, Harold? Geçen birkaç yıl içinde Hayalet'in diğer göçmenlerinin de kaybolduğunu söylemiştin. İnterpol veri tabanını kullanarak akrabalarının ifadelerini inceledim. O kurbanlar da çoğunlukla Fujian'dandı."

"Bu doğru değil," dedi Hayalet hemen.

"Ayrıca para da var," dedi Rhyme, yılankafaya aldırmadan.

"Para mı?"

"Kaçakçılık ücreti. Sachs Atlantik Okyanusu'na daldığında 120,000\$ ve 20,000\$ değerinde de yuanla geri geldi. Göçmen Bürosu'ndan bir arkadaşımı delilleri incelemesi için yanıma çağırdım. O..."

"Kim?" diye sordu Peabody öfkeyle. Sonra anladı. "Coe? Alan Coe? Oydu, değil mi?"

"Bir arkadaş. Bu kadarıyla bırakalım." Aslında, arkadaş elbette ki Alan Coe idi. Üstelik hapis cezası yemese bile muhtemelen işini kaybetmesine neden olacak bir iş yapmış, zamanını gizli Göçmen Bürosu dosyalarını karıştırarak geçirmişti. Rhyme'in daha önce sözünü ettiği risk buydu; Coe ise

teklifi büyük bir memnuniyetle kabul etmişti. "Farkına vardığı ilk şey paraydı. Bana göçmenlerin yilankafalarla anlaştıklarında parayı dolar olarak ödeyemediklerini söyledi; sonuçta Çin'de dolar bulunmaz. Her zaman yuan olarak öderler. Yirmi beşten fazla göçmen için ödenen para düşünülürse, Sachs'ın en azından yarım milyon yuan bulmuş olması gerekirdi; sadece ön ödeme olarak.

Peki, neden gemide o kadar az Çin parası vardı? Çünkü Hayalet neredeyse hiç para istememişti; listesindeki muhaliflerin yolculuğun bedelini ödeyebilmelerini garantilemeye çalışıyordu. Sonuçta o parasını onları öldürmekten kazanacaktı.

120,000\$ mı? Şey, bu da Ling'in ön ödemesiydi. Bazı banknotların üzerindeki seri numaralarını kontrol ettim ve Merkez Bankası'na bakılırsa, bu para en son Singapur'daki Güney Çin Bankası'na giderken görülmüş. Yani Fujian hükümetinin gizli işlerini yaptırırken düzenli olarak kullandığı banka."

İşler giderek kızışıyordu. Hayalet'in cesareti kırılmaya başlamıştı. Peabody sessizleşmiş, bütün bunları düşünüp hazmetmeye çalışıyordu. Tereddüt içinde olduğu belliydi. Ama Dışişleri Bakanlığı görevlisi kararlıydı. "Kwan Ang bu uçağa biniyor; o kadar!"

Rhyme yüzünü buruşturdu ve başını eğdi. "Delil sıralamasında neredeyiz, Sachs?"

"C4'e ne dersin?"

"Doğru, gemiyi havaya uçurmak için kullanılan patlayıcı. FBI patlayıcıyı inceledi ve Kuzey Koreli bir silah tüccarını buldu. Adam düzenli olarak kime satış yapıyor dersiniz? Doğru, Fujian'daki Özgürlük Ordusu'na. Hayalet'e C4'ü hükümet verdi." Rhyme kısa bir an için gözlerini kapadı. Sonra aniden açtı. "Ayrıca Sachs'ın sahilde bulunduğu şu telefon... Hükümete kayıtlı bir uydu telefonuydu. Kullandığı şebeke Fuzhou'daydı."

"Kamyonlar, Rhyme," diye hatırlattı Sachs. "Onları da anlat."

Rhyme başıyla onayladı; kendi sanatında ders almaktan hoşlanmasa da. "Olay yeri işinde ilginç olan şeylerden biri; bazen olay yerinde bulamadığınız şeyler de en az bulduklarınız kadar önemlidir. Delil tablomuza bakıyordum ve bir şeyin eksik olduğunu fark ettim: Göçmenleri alacak olan kamyonların izleri neredeydi? Göçmen Bürosu'ndaki arkadaşım, bana kara ulaşımının da kaçakçılık anlaşmasının bir parçası olduğunu söyledi. Ama hiç kamyon yoktu. Sahildeki tek araç, Jerry Tang'ın aracıydı; Hayalet'i ve yardımcısını almak için gelmişti. Neden kamyon yoktu? Çünkü Hayalet göçmenlerin karaya zaten canlı çıkamayacaklarını biliyordu."

Uçağa binen yolcuların oluşturduğu sıra yavaş yavaş kısalıyordu. Webley eğildi ve Rhyme'ın yüzüne tükürür gibi fısıldadı; "Burada boğazına kadar boka battın, bayım. Neyle uğraştığından haberin yok senin."

Rhyme ona küçümseyerek baktı. "Hayır, hiçbir şey bilmiyorum. Dünya politikası hakkında hiçbir fikrim yok... Ben sadece basit bir bilimciyim. Bilgim son derece kısıtlı. Diyelim ki, sahte dinamitler gibi şeylerle."

Bu sözler Webley'in çenesini kapamaya yetti.

"Bur'da ben sa'neye çıkıyorum," dedi Dellray. "Ne yazık ki, sizin için dostlar."

Peabody huzursuzca boğazını temizledi. "Neden söz ediyorsunuz siz?" diye sordu; ama bu soruyu

yöneltmesine karşın, cevabını duymayı kesinlikle istemiyordu.

"Fred'in arabasındaki bomba? Şey, dinamitin analiziyle ilgili laboratuvardan gelen sonuçlar oldukça ilginç. İlginç; sonuçta dinamit filan değildi. Reçine karıştırılmış talaş. Sahte. Eğitim için kullanılanlardan. Göçmen Bürosu'ndaki arkadaşım bana büronun kendi bomba ekibi olduğunu ve Manhattan'daki bomba eğitim tesislerini anlattı; bu sabah da oraya uğradı. Çaylaklara bombaları öğretmek için orada sahte bombalar kullanıyorlar. Fred'in arabasındaki örneklerle oradaki dinamitler tutuyor. Ayrıca detonatörün üzerindeki numaralar da Göçmen Bürosu'nun delil kasasındakilerle aynı; ajanlar geçen yıl Coney Adası'nda bir grup yasadışı Rus milliyetçisini tutukladığında ele geçirilmişler."

Rhyme, Peabody'nin gözlerindeki korku belirtisinden zevk duydu. Öte yandan, Webley'in hâlâ bu kadar sakin kalabilmesine şaşırılmıştı. "Federal yönetimin bir ajanı yaralamak için birini gönderdiğini söylüyorsan... "

"Yaralamak mı? Küçük bir detonatör birini nasıl yaralayabilir ki? Havai fişekten başka bir şey değildi ki. Hayır, burada asıl önemli olduğunu düşüneceğim suçlama, soruşturmayı engellemek için bazı sinsî yöntemlere başvurulduğu; Fred'i davadan geçici olarak alıkoymak gibi."

"Neden?"

"Çünkü" dedi beyaz takım giymiş olan Dellray, Webley'in üzerine yürüyüp onu duvara sıkıştırarak, "suyu karıştırıyo'dum. SPEC-TAC ekibini topluyo'dum. Hayalet'i hiçbi' saçmala'a yer bırakmadan yakalı'cak, Göçmen Bürosu adamlarının yaptı'ı gibi etrafta aylak aylak dolaşmı'cak bi' ekip. Sanırım bu davaya getirilme nedenim de bence buydu. İnsan kaçakçılı'ı hakkında bi' bok bilmiyo'dum. Ve bir uzmanı -Dan Wong- kendi yerime getirmek istedi'imde, adamı batıya giden bi' uçakta buldum." "Fred'in gitmesi gerekiyordu," diye özetledi Rhyme, "böylece Hayalet'i planladığınız şekilde ortadan kaldıracaktınız; onu canlı yakalayacak, sonra da Dışişleri Bakanlığı ile Fujian'daki Ling arasındaki anlaşmanın devam etmesi için güvenli bir şekilde evine gönderecektiniz." Başıyla uçağı işaret etti. "Şu anda olduğu gibi."

"Muhafızların öldürülmesi konusunda bir şey bilmiyorum," diye patladı Peabody. "Bana asla açıklanmamıştı, yemin ederim!"

"Dikkat et," dedi Webley, tehditkâr bir tavırla.

"Bana söyledikleri tek şey, Adalet Bakanlığı'nı konudan uzak tutmak istedikleriydi. Söz konusu olan önemli ulusal güvenlik meseleleriydi. Kimse iş çıkarlarından söz etmedi, kimse..."

"Harold!" diye patladı Webley. Sonra ter içindeki bürokrattan Rhyme'a döndü ve mantıklı bir sesle konuştu. "Bak, eğer -eğer diyorum- bunların herhangi biri doğruysa, işin içinde bu tek adamdan daha fazlasının olduğunu anlamalısın, Lincoln. Hayalet'in maskesi düştü artık. Daha fazla gemi batıramayacak. Bu olaydan sonra kimse onu yılankafa olarak tutmayacak. Ama" diye devam etti adam diplomat tavrıyla, "onu geri gönderirsek, bu Çinliler'i mutlu edecektir. Beijing eyaletlerin tepesine çöreklenmeyecek, sonuç da oradaki insanlar için daha iyi bir ekonomi demek olacaktır. Amerikan etkisi ne kadar artarsa, orada insan hakları da o kadar değer kazanacaktır." Ellerini havaya kaldırdı. "Bazen zor kararlar vermemiz gerekir."

Rhyme başıyla onayladı. "Yani konunun temelde politik ve diplomatik olduğunu söylüyorsun."

Rhyme'ın sonunda anladığını görerek Webley gülümsedi. "Kesinlikle. İki ülkenin de iyiliği için. Bu elbette ki bir fedakârlık ama bence yapılması gereken bir fedakârlık."

Rhyme bir an bunu düşündü. Sonra Sachs'a döndü. "Buna insanların iyiliği için tarihte eşi benzeri görülmemiş bir fedakârlık diyebilir miyiz?"

Rhyme'ın alaycılığı, Webley'in yüz ifadesinin değişmesine neden oldu.

"Anlıyorum," dedi kriminolog, "politika karışık bir iştir, diplomasi de öyledir. Ama suç işi basittir. Ben karmaşık şeyleri sevmem. Anlaşmamız şu: Ya bu ülkede yargılanmak üzere Hayalet'i bize verirsin ya da eve dönmesine göz yumarsın. Ama bunu yaparsan, çok sayıda cinayetin sorumlusu olan bir piçi salıverdiğini kamuoyuna açıklarız; politik ve ekonomik nedenlerle tabii. Ayrıca bu arada bir FBI ajanına saldırdığını da söyleriz." Gülümsedi. "Seçim senin."

"Bizi tehdit etmeyin. Siz bir grup şehir polisinden başka bir şey değilsiniz," dedi Webley.

Kapı görevlisi uçuş için son çağrıyla yaptı. Hayalet şimdi korkmaya başlamıştı işte. Öfkeyle kararmış yüzünden ter süzülüyordu; Webley'e doğru yürüdü ve kelepçelerin şingirdadığı ellerini kaldırdı. Öfkeyle fısıldadı. Ama bürokrat ona aldırmadan Rhyme'a döndü. "Kamuoyuna nasıl açıklayabilirsiniz? Kimse böyle bir hikâyeye ilgilenmez. Bunun Watergate skandalıyla aynı şey olduğunu mu sanıyorsun? Bir Çinli'yi işlediği suçlardan yargılanması için kendi ülkesine gönderiyoruz." "Harold?" dedi Rhyme.

Peabody acıklı bir tavırla cevap verdi. "Üzgünüm. Yapabileceğim bir şey yok."

"Yani cevabınız yok," dedi Rhyme hafifçe gülümseyerek. "Bütün istediğim buydu; bir karar. Bir karar verdiniz. Güzel." Bunun gerçekten de wei-chi oyunu gibi olduğunu düşünürken, hem zevk hem de acı duydu.

"Thom, lütfen şunlara el yapımı işimizi gösterir misin?" diye sordu Rhyme, yardımcısına.

Genç adam cebinden bir zarf çıkardı ve Webley'e verdi. Adam zarfı açtı. İçinde Rhyme'dan New York Times'ın uluslararası muhabiri Peter Hoddins'e yazılmış uzun bir not vardı. Rhyme'ın az önce Peabody'ye ve Webley'e anlattıklarını bütün detaylarıyla açıklıyordu. "Peter ve ben çok iyi arkadaşızdır," dedi Thom. "Fuzhou Ejderi'nin batışıyla ve bu olayın Washington'a uzanan yönleriyle ilgili bir röportajımızın olabileceğini söyledim. Buna çok memnun oldu."

"Peter iyi bir muhabirdir," dedi Rhyme gururla. "Pulitzer'e aday." Webley ve Peabody bir an birbirlerine baktılar. Sonra henüz boşalmış olan kapıya doğru çekildiler ve bazı telefon görüşmeleri yaptılar.

"Bay Kwan'ı uçağa almamız gerekiyor," dedi kapı görevlisi.

Sonunda federal telefonlar kapatıldı ve bir an sonra Rhyme cevabını aldı: Webley, tek kelime etmeden lobiye doğru koridor boyunca yürümeye başladı.

"Bekle!" diye bağırdı Hayalet. "Bir anlaşma vardı! Bir anlaşmamız vardı!"

Sellitto kapı görevlisine kapıyı kapatmasını söyledi. Bay Kwan bu uçuşa katılamayacaktı.

Hayalet'ini gözleri Rhyme'ınkilere dikildi ve bir an sonra omuzları bir yenilgi ifadesiyle çöktü. Ama sonra bu yenilgisinin çaresizliği, gelecekteki zaferlerin umuduyla dengelenmiş gibiydi; Sonny

Li'nin söyleyeceği gibi, Yin Yang ile dengelenmişti. Yılan-kafa Sachs'a döndü. İnsanın kanını donduran bir gülümsemeyle ona baktı. "Sabırlıyım, Yindao. Tekrar karşılaşacağımızdan eminim. Naixin... Her şeyin bir zamanı var, her şeyin bir zamanı var."

Amelia Sachs dönüp onun bakışlarına karşılık verdi. "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur."

Rhyme, genç kadının bakışlarının yılankafaninkinden daha soğuk olduğunu düşündü.

Üniformalı NYPD memurları hemen yılankafayı teslim aldılar.

"Yemin ederim tüm bunlardan haberim yoktu," dedi Harold Peabody. "Bana bütün söyledikleri..."

Ama Rhyme yeterince konuşmuştu. Parmağının bir hareketiyle tekerlekli sandalyesini bürokrattan başka tarafa çevirdi.

Hükümetin farklı birimlerini Kwan Ang, Gui, Hayalet ile ilgili bilgilendiren, Amelia Sachs idi. Harold Peabody'ye elini uzatarak sordu. "Bana kelepçenin anahtarlarını verebilir misin lütfen? Eğer adam paketlendikten sonra kelepçeleri istersen, onları Göçmen Bürosu'na bırakırım."

BÖLÜM ELLİ

Hayalet kefaletsiz olarak tutuklanıp içeri atıldıktan birkaç gün sonraydı.

Adamın suç listesi oldukça kabarıktı: Ulusal ve federal olarak cinayet, insan kaçakçılığı, saldırı, ruhsatsız silah taşıma, tefecilik...

Dellray ve Adalet Bakanlığı'ndaki üstleri Birleşik Devletler Savcılığında bazı ayarlamalar yapmışlar, Hayalet'in aleyhinde tanıklık yapmasına karşılık Fuzhou Ejderinin kaptanı Sen Zi-jun'un insan kaçakçılığından yargılanmasını engellemiş, suçun düşmesini sağlamışlardı. Hayalet'in duruşmasında tanıklık yapacak, sonra da Çin'e geri gönderilecekti.

Rhyme ve Sachs, büyük evdeki yatak odasında baş başaydılar ve genç kadın bir boy aynasında kendisine bakıyordu.

"Güzel görünüyorsun," dedi kriminolog. Sachs bir saat sonra mahkeme salonunda olacaktı. Önemli bir duruşmaydı ve hâkimin önünde nasıl hareket etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Başını salladı. "Bilmiyorum." Modellikten vazgeçtiğinde bir daha dönüp arkasına bakmayan Amelia Sachs, kendine 'kot ve bluz kıızı' diyordu. Şimdiyse mavi bir takım, beyaz bir bluz ve mavi renkte bir çift yüksek topuklu giymişti. Saçı, başının üzerinde mükemmel bir topuz yapılmıştı.

Ama o hâlâ onun Sachs'ıydı; gümüş küpeleri minik mermiler şeklindeydi.

Telefon çalınca Rhyme bağırdı, "Komut, telefona cevap ver."

Tık.

"Lincoln?" diye sordu hoparlörden gelen bir kadın sesi.

"Dr. Weaver," dedi Rhym, nöroloji uzmanına.

Sachs ona döndü ve özel üretilmiş yatağın kenarına oturdu. "Telefonunuzu aldım," dedi doktor.

"Asistanım önemli olduğunu söyledi. Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Rhyme.

"Size verdiğim rejimi izliyorsunuz, değil mi? Alkol yok; bol uyku var." Sonra şakacı bir tavırla ekledi: "Hayır, sen söyle, Thom. Orada mısın?"

"Öbür odada," diye cevap verdi Rhyme gülererek. "Burada beni ele verecek kimse yok."

Sachs dışında, tabii, ama o da bunu yapmazdı.

"Ameliyattan önce son kontrol için yarın ofisime gelmenizi istiyorum. Düşünüyordum da... "

"Doktor!"

"Evet?"

Rhyme, Sachs'ın gözlerine baktı. "Ameliyat olmamaya karar verdim." "Siz... "

"İptal ediyorum. Oda için verdiğim paradan ve yaptığım ön ödemeden de vazgeçiyorum."

Bir an sessizlik oldu. "Bu ameliyatı daha önce karşılaştığım bütün hastalardan daha çok istiyordunuz."

"Evet, istiyordum, doğru. Ama fikrimi değiştirdim."

"Size risklerin yüksek olduğunu baştan söylemiştim. Neden bu mu?" Sachs'a baktı. "Sanırım," dedi sadece, "sonucunda çok büyük bir kazanç göremiyorum."

"Bence bu iyi bir tercih, Lincoln. Akıllıca." Sonra ekledi.

"Omurga yaralanmalarında ilerleme kaydediyoruz. Kitapları okuduğunuzdan eminim... "

"Nabızı sürekli kontrol ediyorum," diye cevap verdi Rhyme keyifle. "Ama her hafta yeni şeyler oluyor. Ne zaman isterseniz beni arayabilirsiniz. Gelecekteki olasılıkları konuşabiliriz. Ya da sadece konuşmak için de arayabilirsiniz."

"Evet, bunu isterim."

"Ben de. Hoşça kal, Lincoln."

"Hoşça kal, doktor. Komut, bağlantıyı kes."

Odaya sessizlik çöktü. Sonra bir doğan odasının penceresine inerken duyulan kanat sesleri ve bir gölge sessizliği bozdu. İkisi de kuşa baktılar. "Bu konuda emin misin, Rhyme?" diye sordu Sachs. "Eğer yapmak istiyorsan, kesinlikle yanındayım."

Yanında olacağını o da biliyordu.

Ama hiç şüphesiz, şimdi ameliyat olmak istemediğini de biliyordu. "Sınırlarını kabullenmelisin... Seni bu hale yazgın getirdi, Loaban. Ve bunu yaparken de bir amacı vardı. Belki de bu başına gelenler yüzünden olabileceğin en iyi dedektif haline geldin. Diyelim ki, şimdi hayatın dengelendi."

"Eminim," dedi Rhyme.

Sachs onun elini tutup sıktı. Sonra tekrar pencereden dışarı, doğana baktı. Rhyme genç kadının yüzüne vuran solgun ışığı izledi. Sonunda sordu: "Sachs, sen bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Üzerinde Po-Yee'nin bir resmi, dilekçeler ve resmi görünümlü kâğıtlar bulunan yakındaki masayı başıyla işaret etti.

En üstteki kâğıttaki başlık şuydu: EVLAT EDİNME DİLEKÇESİ. Rhyme'a baktı. Gözlerindeki pırıltı, Sachs'ın bu konuda son derece emin olduğunu gösteriyordu.

Mahkeme salonunda, Sachs biraz önce sosyal görevlinin getirip yanındaki sandalyeye bıraktığı Kısmetli Kız'a, Po-Yee'ye baktı. Küçük kız doldurulmuş kedisiyle oynuyordu.

"Bayan Sachs, bu oldukça sıra dışı bir evlat edinme durumu. Ama sanırım siz bunu zaten biliyorsunuz." Ağır siklet bir kadın olan Hâkim Margaret Benson-Wailes, Manhattan Aile Mahkemesi'ndeki koyu renkli ahşap kürsüsünün arkasında oturuyordu.

"Evet, Sayın Hâkim."

Kadın öne eğildi ve elindeki kâğıtları karıştırdı. "Son iki gün içinde Sosyal Hizmetler'den, Aile Hizmetleri'nden, adliyeden, Albany'den, Polis Merkezi'nden ve Göçmen Bürosu'ndan konuştuğum insanların sayısı, bir aylık yerleştirme işlemlerinde konuştuklarımdan çok daha fazlaydı. Söyler misiniz, dedektif, sizin gibi narin bir kadın bu şehirde nasıl bu kadar etki yaratabilir?"

"Sanırım şanslıyım."

"Bence bundan daha fazlası var," dedi hâkim, elindeki dosyaya dönerek. "Sizin hakkınızda çok iyi şeyler duydum."

Görünüşe bakılırsa Sachs'ın iyi bir ünü vardı. Bağlantıları Fred Dellray'den Lon Sellitto'ya ve Alan Coe'ya (bu arada o da kovulmak bir yana, erken emekliliğe ayrılmak zorunda kalan Harold Peabody'nin Göçmen Bürosu'ndaki görevine terfi ettirilmişti) uzanıyordu. Birçok evlat edinme işlemi sırasında uygulanan kurallar ve adımlar etkisini kaybetmişti.

"Elbette siz de takdir edersiniz ki," diye devam etti hâkim, "ne olursa olsun bu çocuğun iyiliği her şeyden önce gelir ve bu girişimin onun için iyi olacağına inanmadığım takdirde, kâğıtları kesinlikle imzalamam." Kadında, Lincoln Rhyme'ın ustalaştığı o aksi tavır vardı.

"Bunu yapmanızı ben de istemezdim, Sayın Hâkim."

Birçok hâkim gibi, Benson-Wailes de nutuk çekmekten hoşlanıyordu. Kadın arkasına yaslandı ve izleyicilere seslendi. "Şimdi, New York'ta bir evlat edinme süreci, evin incelenmesi, çocuğun eğitimi ve bakımı, ona ayrılan zaman gibi noktaların kontrolünü kapsayan üç aylık bir süreyi içerir. Bütün sabahı kâğıtları ve raporları gözden geçirerek, sosyal görevlilerle ve küçük kız için başvuruda bulunan dedektifle konuşarak geçirdim. Çok iyi raporlar aldım ama bütün bunlar fazla hızlı oldu. Sonunda yapmaya karar verdiğim şey şu: Sosyal Hizmetler Departmanı'nın gözetimi altında üç ay süreyle koruyucu aile olma hakkını dedektife vereceğim. Bu sürenin sonunda eğer herhangi bir sorun çıkmazsa, standart üç aylık deneme süresine sadık kalarak sürekli izni vereceğim. Bu karara ne dersiniz?"

Sachs başıyla onayladı. "Bence yerinde bir karar, Sayın Hâkim." Hâkim, Sachs'ın yüzünü dikkatle inceledi. Sonra Po-Yee bir bakış attı, diyafonunun düğmesine bastı. "Başvuruda bulunan aileyi içeri gönderin."

Bir an sonra mahkeme salonunun kapısı açıldı ve Sam Chang ile karısı Mei-Mei temkinli tavırlarla içeri girdiler. Açık gri takım elbise giymiş, Çinli bir adam olan avukatları arkalarındaydı; üzerindeki gömlek o kadar kırmızıydı ki, ancak Fred Dellray'ın gardırobundan çıkmış olabilirdi.

Chang başıyla selam verdi; Sachs ayağa kalktı, onlara yaklaştı, adamla ve kadınla tokalaştı. Sachs'ın eline tutuşturduğu çocuğu gördüğünde Mei-Mei'in gözleri parladı. Po-Yee'yi sıkıca kucakladı.

"Bay ve Bayan Chang," dedi hâkim, "İngilizce konuşabiliyor musunuz?"

"Ben, biraz," dedi Chang. "Karım, iyi değil."

"Siz Bay Sing olmalısınız?" diye sordu hâkim, avukata.

"Evet, Sayın Hâkim."

"Tercüme edersiniz, değil mi?"

"Elbette." "Bu ülkede evlat edinme işlemleri genellikle karmaşıktır ve uzun zaman alır. Göçmenlik durumları resmi olarak belirlenmemiş bir çiftin evlat edinmesi ise imkânsızdır."

Sing dönüp söylenenleri tercüme etti. Mei-Mei başıyla onayladı.

"Ama burada bazı sıra dışı şartlarla karşı karşıyayız."

Bir duraksama daha oldu ve Sing hızlı bir şekilde Çince açıkladı. Hem Chang hem de karısı başlarıyla onayladılar. Ama ses çıkarmadılar. Mei-Mei'in gözleri parladı ve heyecandan nefesi hızlandı. Sachs, kadının gülümsemek istediğini ama kendini tutmaya çalıştığını görebiliyordu.

"Göçmen Bürosu ile konuştum ve sığınma talebinde bulunduğunuzu, Çin'deki muhalif durumunuzdan dolayı da bunun gerçekleşme olasılığının yüksek olduğunu öğrendim. Dolayısıyla çocuğun hayatına bir düzen getireceğinize inandım. Bildiğim kadarıyla, siz ve oğlunuz, Bay Chang, çalışıyorsunuz."

"Evet, efendim."

"Bayan," diye düzeltti Hâkim Benson-Wailes, emirlerinin ikiletilmemesine alışmış birinin tavrıyla. "Efendim değil."

"Özür dilem. Bayan."

Hâkim, az önce evlat edinme ve deneme süresi kararıyla ilgili Sachs'a söylediklerini bir kez de Chang ailesi için tekrarladı.

Görünüşe bakılırsa İngilizce'yi yeterince iyi anlayabiliyorlardı ki, avukatın tercüme etmesine gerek kalmadan verilmek istenen mesajı açıkça aldılar. Mei-Mei sessizce ağlamaya başladı, Sam Chang karısına sarıldı, gülümsedi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra Mei-Mei, Sachs'a yaklaştı ve ona sarıldı. "Xiexie, teşekkür edim, teşekkür edim." Hâkim önündeki kâğıdı imzaladı. "Artık çocuğu götürebilirsiniz," dedi. "Avukat Sing, evrak işlemleri için lütfen görevli memurla görüşün."

"Elbette, Sayın Hâkim."

Sam Chang, şimdi nüfusu resmi olarak bir tane daha artmış olan ailesini, siyah taştan yapılmış Aile Mahkemesi binasının yakınındaki otoparka götürdü. Bu, bugün katıldığı ikinci mahkeme olmuştu.

Daha önce Wu ailesinin sığınma talebiyle ilgili tanıklık etmek için onların mahkemesine katılmıştı. Onların durumu Chang' lerinkine göre daha belirsizdi ama avukatları Birleşik Devletler'de kalma izninin verileceğine inanıyordu.

Chang'ler ve dedektif, sarı spor arabanın yanında durdular. Bütün gün boyunca sessiz ve asık suratlı olan William, arabayı görünce aniden neşelendi. "Bir Camaro S S," dedi.

Sachs güldü. "Amerikan arabalarını biliyor musun?"

"Kullanılacak başka ne var ki?" dedi William. Çocuk spor arabayı yakından inceledi. "Bu lanet olasıca şey çok tatlı."

"William," diye fısıldadı Chang tehditkâr bir tavırla ve oğlundan cevap olarak soğuk, boyun eğmez bir bakış aldı.

Mei-Mei ve çocuklar minibüse doğru yürürken, Chang dedektifin yanında kaldı. Kelimeleri yavaş yavaş seçerek, kızıl saçlı kadınla konuşmaya çalıştı. "Bizim için yapmak sen her şey, sen ve Bay Rhyme... Ben bilmiyo' nasıl teşekkür edim. Ve bebek... Karım, o hep..." "Anlıyorum," dedi Sachs. Duydukları minnetin farkında olmakla birlikte, ifade edilmesi onu mahcup etmişti. Arabasının direksiyonuna geçerken, ağrıyan dizleri ve kasları nedeniyle yüzünü buruşturdu. Kontağı çevirdiğinde motor büyük bir gümbürtüyle çalıştı ve otoparktan çabucak çıkıp gaza basarken lastikler yerde kaydı.

Çok geçmeden araba gözden kaybolmuştu bile.

Aile kısa süre sonra Chang Jiechi'nin cenaze töreni için Brooklyn'de olmalıydı. Ama Sam Chang olduğu yerde durdu ve etrafını saran resmi binalara baktı. Hayatın yin ve yang dengesi arasında kalmış olan bu adamın birkaç saniye için yalnızlığa ihtiyacı vardı. Sert, erkeksi, geleneksel ve otoriter -Çin'deki eski yaşamının özellikleri- yanını bırakıp Güzel Ülke'nin temsil ettiği sanatsal, dişil, güdüsel ve yeni olan yanını kabullenmeyi ne kadar isterdi. Ama bunu yapmak çok zordu. Mao Zedong eski gelenekleri ve düşünceleri değiştirmeye çalışmıştı ve sonucunda neredeyse tüm ülkeyi yok edecek duruma gelmişti. Hayır, diye düşündü Chang, geçmiş hep bizimle kalacak. Ama geleceğinde onun için nasıl bir yer bulacağını henüz bilmiyordu. Mümkündü. İçindeki antik hayaletlerle Yasak Saray, çok farklı ruhlarıyla Tiananmen Meydanı'na ne kadar benziyordu aslında. Ama bu değişimin hayatının geri kalanını kapsayacağını düşünüyordu.

İşte buradaydı; tanıdığı her şeyden yarım dünya uzakta, kafası karışık bir halde önünde uzanan zorluklara bakıyordu.

Yabancı diyarlardaki hayatın belirsizlikleriyle korkmuş bir halde.

Ama Sam Chang'in bildiği bazı şeyler vardı:

Sonbaharda yapılan mezar festivalinde, babasının mezarını düzenleyebilecek, portakal bırakabilecek ve adamın ruhuyla konuşabilecekti.

Po-Yee, Kısmetli Kız, bu inanılmaz yerle mükemmel uyum sağlamış bir kadın olacaktı; yeni bir yüzyılın başında Güzel Ülke, Hua ve Meiguo'nun, Çin ve Amerika'nın ruhlarının kolayca kucaklaştığı ama birbirlerini yok etmediği yer.

Chang kendisi de çok sıkı çalışacak, muhalif olarak gayretlerine devam edecek ve tatil günlerinde mütevazı şeylerin tadını çıkaracaktı; Mei-Mei ile evlerinin etrafında dolaşmak, parklara ve sanat

galerilerine gitmek, Home Store gibi mağazalarda sipariş vererek ya da sadece reyonların arasında dolanarak vakit geçirmek gibi.

Sonunda Sam Chang yüksek binalara arkasını döndü ve ailesiyle birlikte olma isteğiyle dolu bir halde minibüse doğru yürüdü.

Manhattanlı bir işkadını görünümündeki Amelia Sachs, oturma odasına girdi.

"Eee?" diye sordu kriminolog, tekerlekli sandalyesini ona doğru döndürerek.

"Bitti," diye cevap verdi Sachs, merdivende gözden kaybolurken. Birkaç dakika sonra kotunu ve bluzunu giymiş olarak geri döndü. "Biliyorsun, Sachs," dedi Rhyme, "isteseydin bebeği kendin evlat edinebilirdin." Duraksadı. "Yani, bunu yapabiliydik. "

"Biliyorum."

"Neden istemedin?"

Sachs cevap vermeden önce düşündü. "Geçen gün Çin Mahallesi'nde-ki ara sokaklardan birinde bir serseriyle karşı karşıya kalmıştım. Sonra otuz metrelik bir dalış yaptım ve bir operasyona katıldım... öyle şeyler yapamam, Rhyme." Duygularını özetlemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken güldü. "Babam bana iki tür sürücü olduğunu söylemişti; şerit değiştirirken ölü noktalarını kontrol edenler ve etmeyenler. Ben ikinci gruptanım. Evde bekleyen bir bebeğim olursa, hep fazla temkinli davranmak zorunda kalacağım. Bu yürümez."

Kadının ne demek istediğini kesinlikle anlıyordu. Ama yine de sordu; "Ölü noktayı kontrol etmiyorsan, bir kazadan korkmuyor musun?" "Asıl hile, herkesten hızlı sürmekte. Böylece kimse ölü noktana giremez."

"Hareket ettiğin sürece seni yakalayamazlar," dedi Rhyme.

"Evet."

"Sen iyi bir anne olursun, Sachs." "Sen de iyi bir baba. Olacak, Rhyme. Ama kendimize birkaç yıl zaman tanıyalım. Şimdilik yapmamız gereken başka şeyler var, ne dersin?" Thom'un HAYALETÖLÜM davası için notlar aldığı beyaz tahtayı işaret etti. Bu tahta, daha önce de sayısız davaya ait notlarla, delillerle, fotoğraflarla dolmuştu ve gelecekte de böyle olacaktı.

Rhyme genç kadının kesinlikle haklı olduğunu düşünüyordu; notlarla ve resimlerle kendini ifade eden bu dünya, bıçak sırtında birlikte yürüdükleri bu yer, aslında doğalarıydı; en azından şimdilik. "Ayarlamaları yaptım," dedi Rhyme.

Rhyme telefonla görüşmüş, Sonny Li'nin cesedinin Lie Guoyuan'daki babasına gönderilmesini ayarlamıştı. İşi Çinli bir cenaze evi halledecekti.

Rhyme'in yapması gereken son bir şey daha vardı. Bir kelime işlemci programı açtı. Sachs yanına oturdu ve "Haydi bakalım," dedi.

Yarım saat kadar yazıp çizdikten, silip yeniden yazdıktan sonra, sonunda mektuplarını bitirdiler:

Sevgili Bay Li,

Size oğlunuzun ölümüyle ilgili taşıdığım duygulan açıklamak için yazıyorum.

Ne yazık, ki ölümüyle sonuçlanan bu zorlu ve tehlikeli davada, oğlunuz Sonny ile birlikte çalışma ayrıcalığına erişmenin beni ve diğer polis arkadaşlarımı son derece onurlandırdığını bilmenizi isterim.

Birçok, hayatı kurtardı ve acımasız bir katili adaletin önüne getirdi; bu, kendisi olmadan başaramayacağımız bir işti. Yaptıkları, anısına en yüksek, onuru getirmiştir ve Birleşik, Devletler'deki Polis Teşkilatında daima çok, büyük, bir saygıyla anılacaktır. Oğlunuzun cesaretinden ve fedakârlığından, en az bizim kadar gurur duyuyor olmanızı dilerim.

Emekli Yüzbaşı Dedektif Lincoln Rhyme, NYPD

Rhyme mektubu okudu ve homurdandı. "Fazla duygusal. Bir daha deneyelim."

Ama Sachs uzandı ve yazıcı için komut verdi. "Hayır, Rhyme. Olduğu gibi kalsın. Bazen fazlası iyidir."

"Emin misin?"

"Eminim."

Sachs, öğleden sonra gelecek olan Eddie Deng'in tercüme etmesi için mektubu bir kenara koydu.

"Delillere dönmek ister misin?" diye sordu Sachs, beyaz tahtayı başıyla işaret ederek. Hayalet'in duruşmasından önce yapılması gereken bir sürü hazırlık vardı.

"Hayır, bir oyun oynamak istiyorum," dedi Rhyme.

"Oyun mu?"

"Evet."

"Tabii," dedi Sachs. "Tam kazanma havamdayım."

"Nasıl istersen," dedi Rhyme, ona takılarak.

"Ne oyunu?"

"Wei-chi. Tahta şurada. Şunlar da taş torbaları."

Sachs tahtayı getirdi ve Rhyme'ın yakınındaki masanın üzerine yerleştirdi. Rhyme'ın tahtadaki çizgileri inceleyen gözlerine baktı. "Sanırım kandırılıyorum, Rhyme. Bu oyunu sen daha önce oynadın"

"Sonny ve ben birkaç oyun oynamıştık," dedi Rhyme ilgisizce.

"Kaç birkaç?"

"Üç oyun. Pek uzman sayılmam, Sachs."

"Nereden biliyorsun?"

"Oyunu hissetmek için çok uzun süre oynamak gerekir," dedi Rhyme, savunmacı bir tavırla.

"Sen kaybettin," dedi Sachs. "Hepsini."

"Ama sonuncusunda neredeyse kazanıyordum."

"Ne için oynayacağız?" diye sordu Sachs.

"Bir şey düşünürüz," dedi Rhyme, yaramazca gülümseyerek. Sonra kuralları açıkladı. Sachs anlatılanları kavramaya çalışırken öne eğildi. "Hepsi bu kadar," dedi Rhyme sonunda. "Şimdi, daha önce hiç oynamadığın için bir avantajın olacak. İlk hareketi sen yapabilirsin." "Hayır," dedi Sachs. "Avantaj istemiyorum. Yazı-tura atacağız."

"Bu gelenekseldir," dedi Rhyme.

"Avantaj yok," diye tekrarladı Sachs. Sonra cebinden bir çeyreklik çıkardı. "Yazı mı, tura mı?" diye sordu.

Ve parayı havaya attı.

JEFFERY DEAVER

Birbirinden heyecanlı yirmi polisiye romana imza atmış olan Jeffery Deaver 'm kitapları pek çok kez Edgar Ödülü 'ne aday gösterildi ve yirmi dile çevrildi. Engelli adli tıp uzmanı Lincoln Rhyme 'in son macerasını anlatan Taş Maymun, yazarın ustalığını vurgulayan romanlarından biri.

TAŞ MAYMUN

Özel bir tekerlekli iskemleye mahkûm (boyundan aşağısı felçli) adli tıp uzmanı Lincoln Rhyme ve yardımcısı Amelia Sachs, Amerika'ya kaçak göçmen soka Hayalet takma adlı caniyi yakalamak üzere FBI tarafından, görevlendirilirler. Ancak onu New York'a doğru yol alan Fuzhou Ejderi adlı kargo gemisinde, kaçak göçmenlerle birlikte köşeye sıkıştırdıklarında, her şey ters gider ve gemiyi havaya uçuran Hayalet ellerinden kaçar. Cani şimdi, gemiden kaçmayı başarıp Çin Mahallesinin karanlık dünyasında kayıplara karışan ve onun aleyhine tanıklık edebilecek iki Çinli ailenin peşine düşmüştür. Lincoln ile Amelia bu zavallı insanları son derece zeki ve aynı derecede acımasız olan Hayalet'in pençesine düşmeden önce bulmak zorundadırlar,

Jeffery Deaver _ Taş Maymun